

မုန်တိုင်း (မိုးဝက်ဟိန်း)

မုန်တိုင်းဒဏ်ရာပယ်

(တစ်လအကြိမ်)

JACK HIGGINS

Storm Warning

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုက်ရေး	ရိုအရေး
တိုင်ရင်သားစည်ကပ်ညွတ်မှု ပျိုက်ရေး	ရိုအရေး
အချစ်အခြေ အာဇာတ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	ရိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်အားကိုးပုဆိန်ရိုး အခိုင်မြဲဝိသိများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ရှိခိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းကပ်ညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့ စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့ စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွဲ့ ဖြိုတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ဖွံ့ဖြိုးအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ပြည့်စုံရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေဌာ
 (မိုးဇော်ထိန်း) အမည်ဖြင့်
 ရေးသားခဲ့သည်။

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

နတ်နွယ်

STORM WARNING

By
JACK HIGGINS

ရတနာပုံစာအုပ် - ၆၃
 [၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၅ / ၂၀၀၄ (၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၁၅၀၆၀၁

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း ■ (ပထမအကြိမ်)
၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊
ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ (ဒုတိယအကြိမ်)
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇေလ
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်။
- အုပ်ရေ ■ ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးမင်းထွဋ်ဝင်း [၀၃၇၇၅]
(ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)
၄၆/၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
- အတွင်းပုံနှိပ် ■ (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- အတွင်းဖလင် ■ Quality
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ Glory
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး ■ ကျပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးလုနီးငြိလော
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၃။ လေသူရဲတစ်ဦး၏ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်နှင့် ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုများ
- ၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ၂၀ ရာစုပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၅။ နတ်နွယ်၏ ကမ္ဘာစာပေတစ်စုစာစောင်း
- ၆။ ဟိန်းလတ်၏ တရိုးအတွေးတရိုးအရေး
- ၇။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ အရုဏ်နှင့်ဆည်းဆာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏မာလာရီ
- ၉။ ပ်ရဂူ၏ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုပြဇာတ်များ
- ၁၀။ မင်းဆွေ၏ခါး
- ၁၁။ ချစ်ဦးညို၏ ပီဇီတာဝီ
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ ကျွန်တော်ရတနာကုန်သည်
- ၁၃။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဟစ်တလာလုပ်ခဲ့သမျှ
- ၁၄။ တက်တိုး၏ဘဝနှင့်စာပေ
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး၏တရုတ်ဖြူလေယာဉ်ပစ်ချခဲ့စဉ်က
- ၁၆။ မောင်ညိုပြာ၏ စိတ္တဇရုပ်မြင်သံကြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရှုမငြီး
- ၁၈။ မောင်ခိုင်မာ၏ မင်္ဂလာအလင်္ကာ
- ၁၉။ တော်ဘုရားကလေး(အောင်ဇေ)၏ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့မျိုးဆက်သစ်
- ၂၀။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ မုန်တိုင်းနှင့်သစ္စာ
- ၂၁။ ချစ်ဦးညို၏ မဟာသေနာပတိ
- ၂၂။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ တွပ်
- ၂၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မပိုကြေးမလိုကြေး
- ၂၄။ ချစ်ဦးညို၏ ရုက္ခစိုးမယားနှင့် အခြားပြိတ္တာများ
- ၂၅။ လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့၏ ဆေးလိပ်နှင့် လူသား
- ၂၆။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ
- ၂၇။ နတ်နွယ်၏ ဒက်ဇယ်လာ
- ၂၈။ ချစ်ဦးညို၏ ရာဇကုမာရ
- ၂၉။ ဆူးငှက်၏ ၄၅ တာ၊ ၁၄ ခန်းဇရပ်နှင့် ၇ ဆံချီညချမ်း
- ၃၀။ နတ်နွယ်၏ ဘဝဟူသည်
- ၃၁။ မင်းယုဝေ၏ ဒိုမာဓယမ်
- ၃၂။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သောပါဒကေရီ
- ၃၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မဟာဘီလူး
- ၃၄။ တက်တိုး၏ အညတရဘဝရွှေခင်း
- ၃၅။ မြသန်းတင့်၏ မမ

- ၃၆။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ လရောင်ရွန်းမြသောညတစ်ည
- ၃၈။ ကြည်ဦး၏ ရွေးထုံးစဉ်လာမြန်မာမှုများ
- ၃၉။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူမင်းနန္ဒာ
- ၄၀။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဘူကာတီဝါရှင်တန်
- ၄၁။ နတ်နွယ်၏ ရေအောက်တစ္ဆေ
- ၄၂။ ပါရဂူ၏ မင်းနှင့်ပြည်သူ
- ၄၃။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ ရော်ဘင်ဟု
- ၄၄။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ အညိုတို့ ပတ္တမြားမြေ
- ၄၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နင့်အောင်မွှေး
- ၄၆။ အထောက်တော်လှအောင်၏ နာဇီပဋိညာဉ်ခံ
- ၄၇။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး) ၏ ငလျင်-ကြိုးစဉ်က
- ၄၈။ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ နန်းတွင်းသူခိုးနှင့် မိန်းမစိုး
- ၄၉။ တင့်ဆန်း၏ ငမိုးရိပ်မှ ငမိုးရိပ်သို့
- ၅၀။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ပါပီလွန်နှင့် ငင်ကို
- ၅၁။ တော်ဘုရားကလေး(အောင်လေ)၏ ရတနာပုံမှ ရတနာစီရိသို့
- ၅၂။ နယဉ်၏ ကိသာဂေါတမီနှင့် ဗုဒ္ဓနိပါတ်တော်လာ ထင်ရှားသောဇာတ်ဝတ္ထုများ
- ၅၃။ နတ်နွယ်၏ မင်းမှာသစ္စာ လူမှာကတိ
- ၅၄။ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၏ ထီးရနံ့ နန်းရနံ့
- ၅၅။ ဒေါ်ခင်မိုးချစ်နှင့် ချစ်ဦးညို၏ လောကဇာတ်ခုံ ဇာတ်ခုံလောက
- ၅၆။ တက်တိုး၏ တစ်နှစ်သား
- ၅၇။ ပါရဂူ၏ ရာဇဘိသိက်
- ၅၈။ မောင်စိုးသူ၏ လင်းယုန်တို့၏အောင်ပွဲ
- ၅၉။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ရွှေဘုံသာလမ်းပေါ်မှာ
- ၆၀။ အထောက်တော်လှအောင်၏ ရဘက်ကာ
- ၆၁။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ မြန်မာပြည်လေကြောင်းတိုက်ပွဲ
- ၆၂။ ချစ်ဦးညို၏ တစ္ဆေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

(က)

သည် ဝတ္ထုကို ရေးသူ ဂျက်ဟစ်ဂင်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ သည်ဝတ္ထုပါနှင့်ဆိုလျှင် သူ့ဝတ္ထု လေးပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးပါပြီ။

သူ့ ဝတ္ထုများထဲတွင် နာမည်အကြီးဆုံးမှာ 'မြေမှာသက်သော လင်းယုန် ငှက်' (The Eagle Has Landed) ဖြစ်သည်။ 'လင်းယုန်ငှက်' ကို ဘာသာပြန် ဆရာနှစ်ဦးက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။ 'လင်းယုန်ငှက်' ကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီမှာ အလွန်အောင်မြင်သည်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း တော်တော်ကြိုက်ကြသည်။

'လင်းယုန်ငှက်' ကို စစ်စွန့်စားခန်းတစ်ပုဒ်ဟု သာမန်အားဖြင့် ပြော နိုင်သည်။ ရန်သူ့နယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ် သည်။ အသည်း တထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ် ခံစားရသည်။ 'လင်းယုန်ငှက်' ကို ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။ လွမ်းဆွတ် ဖွယ်ရာ ခံစားမှုကလေးများ ပါရှိသည်။ ရင်ထဲတွင် တမြေ့မြေ့ တသားသဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၆၄။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ရတနာများ၏လျှို့ဝှက်ချက်
- ၆၅။ ဆူးငှက်၏ ဈေးချိုတော် ဝါးတန်း ဘီလမ်းပေါ်က နာရီစင်
- ၆၆။ အထောက်တော်လှအောင်၏ လသာတုန်းဗိုင်းငင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သို့သော် 'လင်းယုန်ငှက်' အောင်မြင်ခြင်းသည် စာရေးဆရာ၏ လူ့
လောကကို ကြည့်မြင်သော အဘိဓမ္မာ၊ စာရေးဆရာ၏ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့မှု ကျွမ်းကျင်
နိုင်နင်းခြင်း၊ စာရေးဆရာဖန်တီးသော ဇာတ်ဆောင်များ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်
နေခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီး အခြားဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်မှာ
'ဘယ်သောအခါမှည့်မနက်' (Midnight Never Comes) နှင့် 'သန်းခေါင်
မတိုင်မီ' (In The Hour Before Midnight) တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယင်းဝတ္ထုများမှာ 'လှုပ်ရှားမှု' ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။ သွက်လက်သည်
ဆွဲဆောင်သည်။ အစမှအဆုံးတိုင် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
မြင့်တက်သွားသည်။ လျှို့ဝှက်မှုများ ပီရိသည်။ လှည့်ကွက်များ သေသပ်သည်။

ဂျက်ဟစ်ဂင်သည် အရေးအဖွဲ့ ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အတတ်ပညာ
ကြီးမားလှသည်။ လောကအမြင်ရှိသည်။

(ခ)

'မုန်တိုင်းအန္တရာယ် (Storm Warning) သည် 'မြေမှာသက်သော
လင်းယုန်ငှက်' လိုပင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်သည်။
အောင်မြင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အရောင်းရ တွင်ကျယ်သည်။ ဝေဖန်ရေးသမား
များ၏ ဝေဖန်ချီးကျူးခြင်း ခံရသည်။

ဝတ္ထုက ပင်လယ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေကြောင်း သွားလာမှု
ကို အခြေပြုသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးတွင် သုံးပင်တိုင်
ရွက်သင်္ဘော အဟောင်းတစ်စင်းနှင့် မိုင်ငါးထောင်ခန့်ကို စွန့်စားဖြတ်သန်းကြ
သည်။

စစ်စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီတို့ စစ်
ရှုံးနေကြပြီဖြစ်သည်။ တိုင်းတစ်ပါးတွင် ရောက်ရှိနေကြသော ဂျာမနီများ ကိုယ့်
နိုင်ငံသို့ စွန့်စားပြီး ပြန်ကြသည်။ မဟာမိတ်တို့၏ စစ်ခန်းများအတွင်းသို့ ထိုး
ဖောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်သူ့လက်မှ စွန့်စွန့်စားစား ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သည်။

လှပဆန်းကြယ်သော မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သည်ဝတ္ထု
တွင် ခံစားမှု ဇာတ်လမ်းလေး နှစ်ပုဒ်ပါရှိသည်။ ငယ်ရွယ်လှပသော ဂျာမန်
သီလရှင်ကလေး လိုတီနှင့် ဂျာမန် ရေငုပ်သင်္ဘောမှ ပဲ့နင်းကလေး ရစ်ချတာ။
သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်း တသိမ့်သိမ့် တပြိုင်တပြိုင် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လာ
ပြီး ဇာတ်သိမ်းတွင် စာဖတ်သူများ၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်ပြီး ကျန်ရစ်စေသည်။
ဝတ္ထုပြီးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ဇာတ်လမ်းကလေးက မပြီးဘဲ ရင်ထဲမှာ
စွဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် သုံးပွင့်ဆိုင်
ဇာတ်လမ်းကလေးဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ရဲရင့်သော ဆရာဝန်မကလေး
ဂျန်းနက်၊ ယောက်ျားပီသပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော အမေရိကန်ရေတပ်
အရာရှိကလေး ဟာရီဂျာဂို၊ လောကဓံလှိုင်းကို ကြုံကြုံခံခဲ့ရသော ဂျာမနီ စစ်
သုံးပန်း ပေါဂါးရစ်။ သူတို့သုံးဦး၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းသည် ဆိုးရွားသော ခေတ်၊
စနစ်နှင့် စစ်တို့၏ လှည့်စားမှုနှင့် ဖန်တီးမှုတွင် တရွက်မက်မက် တမေ့မူးမူး ရှိ
ကြရသည်။ မေတ္တာ၊ သစ္စာနှင့် လောကကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖွယ်ရာများ ပါရှိသည်။

သည်ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ မုန်တိုင်းကျရောက်ခြင်း၊ သင်္ဘော
နှစ်မြုပ်ခြင်းနှင့် ကယ်ဆယ်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သည်မှာ ဇာတ်ဆောင်တွေ
လှုပ်ရှားကြသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေ၏စရိုက် ပေါ်လွင်လာသည်။ သူတို့၏
လောကအမြင်ကို ဖော်ပြကြသည်။ သူတို့၏ သတ္တိကို ထုတ်ဖော်ကြသည်။

သည်ဝတ္ထုတွင် သင်္ဘောကက်ပတိန် ဗာဂျာ၊ သီလရှင် စစ္စတာအင်ဂျလာ၊
ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ကာရေးရီး အိုသက်ကယ်လေ့ ပဲ့နင်းကြီး မားဒေါက်မက်ကလျိုက်၊
လေထီးတပ်သားကလေး နိုက်ချလန်တို့၏ စရိုက်များ ပေါ်လွင်လှသည်။ ပီပြင်
လှသည်။

သည်ဝတ္ထု၏ အဓိကဦးတည်ချက်သည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဖြစ်သည်။
လူသားအချင်းချင်း ကူညီခိုင်းပင်းရေးဖြစ်သည်။ အမှန်တရားအတွက် ကိုယ်ကို
စွန့် အနစ်နာခံရေးဖြစ်သည်။

(ဂ)

မူရင်း စာရေးဆရာ အဘယ်မျှ ကောင်းမွန်စေကာမူ မူရင်းဝတ္ထု

အဘယ်မျှ ကောင်းမွန်စေကာမူ ဘာသာပြန်ကောင်းမှ ကောင်းပေသည်။ သာသာပြန်မကောင်းသဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီးများကို မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်များ ခံတွင်းမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းပါပြီ။

ဘာသာပြန်သူတွင် အရည်အချင်း သုံးရပ် ရှိရမည်ဟု ယေဘုယျ အားဖြင့် ပြောကြပါသည်။ မိမိပြန်ဆိုသည့် နိုင်ငံခြားဘာသာကို တတ်ကျွမ်းခြင်း၊ မိမိဘာသာကို တတ်ကျွမ်းခြင်း၊ မိမိပြန်ဆိုသည့်အကြောင်းရပ်ကို တတ်ကျွမ်းခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့သည် များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားစာပေများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှသာ တစ်ဆင့် ပြန်ဆိုကြသဖြင့် ဘာသာပြန်သူသည် အနည်းဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် မြန်မာဘာသာကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်ကျွမ်းရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အချို့ ဘာသာပြန်သူများသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ရေရေရာရာ မတတ်ကျွမ်းသဖြင့် အလွဲအမှားများကို ပြန်ဆိုတတ်ကြပါသည်။

အချို့ ဘာသာပြန်သူများသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုဖတ်၍ နားလည်ရုံမျှမက ရေးလည်း ရေးနိုင်သည်။ ပြောလည်းပြောနိုင်သည်။ သို့သော် မြန်မာဘာသာကို ခြေခြေ မြစ်မြစ် မတတ်ကျွမ်းသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ရောက်အောင်၊ ရှင်းလင်းလွယ်ကူအောင် မပြန်ဆိုနိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် မူရင်းကို ဖတ်ရသည်ထက်ပင် ခက်နေတတ်သည်။

ဘာသာပြန်သူသည် ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုသဘောကို နားလည်ဖို့ လိုပါသည်။ ဝတ္ထုအတတ်ပညာကို နားလည်သလို စာရေးသူ၏ အာဘော်နှင့် လောကအမြင်ကို နားလည်ရပါမည်။ ထို့အပြင် ဝတ္ထု၏ နောက်ခံအခြင်းအရာ၊ ကာလဒေသကိုလည်း နားလည်ရပါမည်။

ဝတ္ထုသဘောကို နားမလည်ဘဲနှင့် ငါ အင်္ဂလိပ်စာတတ်သည်၊ ငါ မြန်မာစာတတ်သည် ဆိုပြီး ဘာသာပြန်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းသည် ဝါကျများကို ပြန်ဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိပြီး ထိုဝတ္ထုကို ကြိုက်ရုံနှင့် ဘာသာပြန်ခြင်းသည် မလုံလောက်ပါ။ ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်မည်ဆိုလျှင်

ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ အခြားဝတ္ထုများကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာရပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ရေးဟန်၊ ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ အရေးအဖွဲ့နှင့် အတွေးအခေါ်တို့ကို နားလည်မိမည်။

ထို့ပြင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ 'မုန်တိုင်းအန္တရာယ်' ကို ပြန်ဆိုမည်ဆိုလျှင် မုန်တိုင်းအန္တရာယ်သည် ပင်လယ်နောက်ခံ၊ ရွက်သင်္ဘောနောက်ခံ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်နောက်ခံဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်နှင့်ဆိုင်သော အကြောင်းရပ်များ၊ သင်္ဘောနှင့်ဆိုင်သော ဝေါဟာရများ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့်ဆိုင်သော အချက်အလက်များကို အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိ ရှိထားဖို့ လိုပါသည်။

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်ကို ပြန်ဆိုရာတွင် ဘာသာပြန်သူသည် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးပမ်း အားထုတ်သည်ကို စာဖတ်သူများ တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

ဘာသာပြန်စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ယခင်ကလည်း ဝေဖန်ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ဝေဖန်ဆွေးနွေးသွားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန် စာအုပ်ကောင်းများ ပေါ်ထွက်ရေးအတွက် ဘာသာပြန်ကောင်းများ လိုအပ်လှပါသည်။ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းအားထုတ်သွားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၆၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၄၄။ ရီယိုမှထွက်လာပြီး ၁၁ ရက်
အကြာ။ ဇိလင်းတွင် ကျောက်ချ၊ ပူစပြု။ ရာသီလေ မှန်တမ်း။ ကျောက်-
မီးသွေးများ ချပြီး။ ကုန်မရ။ ရီယိုသို့ပြန်ရန် သဲဖြည့်ပြီး။ ကုန်းပတ်ပေါက်
များပိတ်ပြီး။ ထွက်ခွာရန်အသင့်။ ညနေပိုင်း မိုးရွာ။

(၁ -)

လမ်းအကွေ့သို့ 'ပရာဂျာ' ရောက်ရှိစဉ်မှာပင် အဝေးပင်လယ်ပြင်ဆီ
မှ မိုးချုန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ဝင်းကနဲ လင်းလက်
သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းကို တစ်ခဏမျှ ထင်လင်းစွာ မြင်ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင်
လှေငယ်တက်စင်းများနှင့် ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောသုံးလေးစင်း ဗဟိုဆိပ်ခံ
တွင် ဆိုက်ကပ်ထားကြသည်။ ရေလယ်တွင် 'ဒိုက်ချလင့်' ကျောက်ချထားသည်။
ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးတွင် ရွက်သင်္ဘောဟူ၍ ဒိုက်ချလင့် တစ်စီးတည်းသာရှိသဖြင့်
ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မိုးရွာသည်။ ပရာဂျာသည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီ
ခက်လာကို ထောင်လိုက်ပြီး သားရေလက်ကိုင်အိတ်ဟောင်းကြီးကို ချိုင်း
ဘစ်ဘက်တွင်ညှပ်ကာ ငါးဆိပ်ခံ အစွန်ရှိ ဘားတစ်ခုဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားသည်။

ဘားအတွင်းမှ ဂီတသံ လေးလေးတွဲတွဲကလေး ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ညသည် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ကလေး ဖြစ်တော့သည်။ ပရာဂျာသည် ဝရန်တာပေါ်သို့တက်သွားရင်း မျက်နှာမှ မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ မိုးစက်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်သည်။ ထို့နောက် မျက်မှန်ကို သေသေချာချာပြန်တပ်ပြီး ဘားအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ အရက်ရောင်းသူနှင့် ဟဲလမက်ရစ်ချတာ တို့နှစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရစ်ချတာသည် ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘော၏ ပဲ့နင်း ဖြစ်ပြီး ဘားအစွန်တစ်နေရာတွင် ပုလင်းတစ်လုံး ဖန်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ရှိနေသည်။ ရစ်ချတာသည် အသက် ၂၈ နှစ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားပြီး ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့နှင့်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အမှန်ရှိသော အသက်ထက်ပိုပြီး ကြီးရင့်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူက ဂျက်ကက်အထူးကြီးကို ဝတ်ပြီး အဝတ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။

ပရာဂျာအတွင်းသို့ ဝင်သည်။ အရက်ရောင်းသူသည် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို အဝတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ ပရာဂျာကို မော့ကြည့်သည်။ ပရာဂျာက သူ့ကို ဝရမပြုဘဲ ဆိုင်အတွင်း လျှောက်ဝင်သွားရင်း ဦးထုပ်မှ မိုးစက်များကို ခါချသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို သူ့ခြေရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။

“စောင်းသောညပါ ဟဲလမက်”

ဟဲလမက်ရစ်ချတာသည် ခေါင်းကို လေးလံစွာညိတ်လိုက်ပြီး ပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“သောက်ပါအုံးလား ဟာပရာဂျာ”

“ကျုပ် မသောက်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရက်ကောင်းကောင်း မရှိလို့ ကရာကာပဲ သောက်နေရတယ်။ ဦးနှောက်နဲ့အသည်းကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှန်က’ မသောက်ရတာ သုံးဆယ့်ကိုးခု နောက်ပိုင်းကတည်းကပဲ”

“ကက်ပတ်နီဗာဂျာ ဒီမှာများ ရှိသလား”

“သင်္ဘောပေါ်မှာ ဟာပရာဂျာကို စောင့်နေပါတယ်”

ပရာဂျာက လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သွားကြရအောင်လား။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ကျုပ်ကို

ဘယ်သူများ လာရှာသေးသလဲ”

ရစ်ချတာ ပြန်မဖြေရမီမှာပင် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဖြစ်သည်။

“အား . . ဆင်ညာ ပရာဂျာပါလား။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်လာတာတဲ့”

ပရာဂျာ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိနောက်ဘက်တွင် ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း၏ ကန့်လန့်ကာ ပွင့်သွားသည်။ လူဝဝတစ်ယောက် ပိုင်တစ်ပုလင်းနှင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝက်ဆင်ထားသော ကာကီယူနီဖောင်းသည် ခွေးတွေ့ရှုံ့နေပြီး ချုပ်ရိုးများ ပြုတ်ထွက်နေသည်။

ပရာဂျာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဗိုလ်ကြီး မင်ဒီဇာပါလား။ မအိပ်သေးဘူးလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး။ ဘာကိစ္စလဲ။ အလုပ်ကိစ္စလား၊ အလည်ပဲလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ ဆိုပါတော့။ ကနေအချိန်မှာ ဂျာမန်အမျိုးသားတွေရဲ့ အခြေအနေက အတော်ကလေး ပြဿနာဖြစ်နေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ အစိုးရက အစီရင်ခံစာ မှန်မှန်တင်ဖို့ အမြဲတမ်း လောဆော်နေတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကက်ပတ်နီဗာဂျာနဲ့ သူ့လူတွေကို ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်းတွေ့နေရတယ်လား”

“နောက်ဆုံးအပတ်ရဲ့ ပထမနေ့တိုင်းမှာ အစီရင်ခံစာတင်ရတယ်။ ရိယိုမှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့လူတွေက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အင်မတန် စည်းကမ်းတင်းကျပ်တယ်”

“ဆင်ညော် ရာပရာဂျာကော ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းရဲ့ဇနီးလဲ လူကြီးမင်းနဲ့ အတူ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပါလာတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကျုပ်မှာ ခွင့်ရက်ကလေး နည်းနည်းရှိနေတယ်။ ကျုပ်အမျိုးသမီးဟာ ဒီဘက်ပိုင်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတာနဲ့ အခွင့်အရေးရတုန်း လိုက်လာတာပဲ”

ရစ်ချတာသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဘားထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားသည်ကို မင်ဒီဇာ ကြည့်နေပြီးနောက် . . .

“သူက ယူဘုတ်မှာ ပဲ့နင်းချုပ်လို့ ပြောတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ခွက်လောက် သောက်ပါအုံးလား”

“ကျုပ်မှာ ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိလို့ ခပ်မြန်မြန်လေး သောက်မယ်ဆိုရင် တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကက်ပတိန်ဇာဂျာနဲ့ ချိန်းထားတာလား။ သူ ရီယိုကို ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ။ မနက်ဖြန်မနက်လား”

“မနက်ပြန်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ပရာဂျာ ဘရန်ဒီတစ်ကျိတ် သောက်လိုက်သည်။ ယခုအခါ အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားနေသည်။ မိမိအသက် ၆၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ အထိ ရီယိုမြို့ရှိ ဂျာမန်သံရုံးတွင် လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ ကုန်သင်္ဘောများကို မိမိတို့၏ ယူဘုတ်များက တော်ဝင်ပိုင်ဆိုင်မှု နှစ်မြှုပ်ခဲ့ကြသည်ကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ဘရာဇီးတို့က စစ်ကြေငြာတော့သည်။ သည်အခါ ဘရာဇီးရှိ ဂျာမန်အမျိုးသားတို့၏ ပြဿနာ ကြီးမားလာတော့သည်။ အထူးသဖြင့် သင်္ဘောပျက်ပြီး ရောက်ရှိလာသော မိမိတို့၏ ရေတပ်သားများ များပြားလာသည်ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ပရာဂျာသည် ဤနိုင်ငံတွင် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ပြီး အထက်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သင့်မြတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဤပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် နေရစ်ခဲ့ရသည်။ ဘရာဇီးနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတို့သည် မိုင်ပေါင်း ငါးထောင်မျှ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးခြားနေသဖြင့် ဘရာဇီးအစိုးရအနေဖြင့် အကုန်အကျများသော အကျဉ်းစခန်းများ ဖွင့်ရန် မလိုအပ်ဘဲ ဂျာမန်နိုင်ငံသားများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပရာဂျာထံမှ တစ်လတစ်ကြိမ် အစီရင်ခံစာမျှသာ မှန်မှန် တောင်းခံလျက်ရှိသည်။ ယင်းအပြင် ဂျာမန်အမျိုးသားများအနေနှင့် ဘရာဇီးအစိုးရကို မဆန့်ကျင်ဘဲ အသုံးဝင်သောလုပ်အားများ ပေးနေသမျှ အားလုံးဝမ်းသာကျေနပ်နေကြရသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီမှာ ဆိပ်ကမ်းဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒီအတွင်းမှာ ဒိုက်ချလင့်ဟာ နှစ်လတစ်ကြိမ်ဆိုသလို မှန်မှန် ရောက်လာတယ်”

မင်ဒိုဇာက ပြောသည်။

“ဆိုပါအုံး”

ပရာဂျာက စကားထောက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောအရွယ်နဲ့ဆိုရင် ကက်ပတိန်တစ်ယောက်၊ မာလိန်တစ်-

ယောက်၊ ပဲနင်းတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး သင်္ဘောသားခြောက်ယောက်နဲ့ ထမင်းချက်တစ်ယောက်ဆိုရင် အတော်ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

မင်ဒိုဇာက ပိုင်တစ်ကျိတ်သောက်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ ဇာဂျာမှာ အခုတစ်ခေါက် သင်္ဘောသားနှစ်ဆယ်ယောက် ပါလာတယ်လို့ ကျွန်ုပ် သတင်းရတယ်”

“ရီယိုမှာ ဂျာမန်သင်္ဘောသားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

ပရာဂျာ သတိထားပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီး များလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့အဖို့ စစ်ပွဲအခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

“ဇာဂျာအနေနဲ့ လူတွေကို သုံးနိုင်သမျှ သုံးပေးနေရတယ်”

မင်ဒိုဇာက လှပစွာပြုံးလျက် . . .

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီဖြေရှင်းချက်ကို ဘဝင်မကျလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘာမှမပြောပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့ကြအုံးမလား”

“တွေ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ပရာဂျာ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ဝရန်တာ လှေကားအနီးတွင် ရစ်ချတာ စောင့်နေသည်။ အပြင်တွင် မိုးသည်းထန်လျက် ရှိသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ။ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရစ်ချတာ မေးသည်။

“သိပ်မပြေဘူး။ တစ်ခုခုပဲဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို တော့ သူသိပုံမရပါဘူး။ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။ ကဲ . . . သွားကြစို့”

ပရာဂျာက ရစ်ချတာ၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“အထဲမှာတုန်းက ပြောလို့မဖြစ်လို့ ကျွန်တော်မပြောခဲ့ဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်မင်းကို လူတစ်ယောက် လာမေးနေတယ်”

သူတို့၏နောက်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပရာဂျာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသော သီလရှင်တစ်ယောက် အလင်းရောင်တွင် ပေါ်လာသည်။

“စစ္စတာ အင်ဂျလာ”

ရစ်ချတာက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျုပ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ စစ္စတာအင်ဂျလာနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပဲ”

ပရာဂျာက ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ဆန်တန်းပေးသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်သည်။

“စစ္စတာနဲ့ ခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီကို ဘာကိစ္စလာတယ်ဆိုတာ ရှင် သိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အို . . သိတာပေါ့။ သိပါတယ်”

သမ္မန်ဖြင့် သူတို့ကူးဖြတ်ကြသည်။ ဒိုက်ချလင့် သင်္ဘောဦးတွင် ရေကြောင်းဥပဒေအရ ချိတ်ဆွဲထားသော ကျောက်ချမှန်အိမ်ကို အရင်ဆုံး တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ရွက်တိုင် ရွက်လက်များကို မှောင်ရိသော နောက်ခံ ကောင်းကင်တွင် တွေ့မြင်ကြရသည်။

ကြီးလှေကားမှ တက်သွားရင်း ပရာဂျာ အားရကျေနပ်စွာ မော့ကြည့်မိသည်။ ဒိုက်ချလင့်သည် ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သော သုံးပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဦးသည် လှပစွာ ချွန်းနေသည်။

ကုန်သွယ်မှုကမ္ဘာတွင် သမ္မာရင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အနိုင် နိုင်ငံမှ ကုန်အမျိုးမျိုးကို သယ်ယူပို့ဆောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သမုဒ္ဒရာ အတန်တန်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ပိုင်ရှင်လည်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းခဲ့ပြီး သင်္ဘောအမည်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘရာဇီး နိုင်ငံတွင်ရှိသော ‘မေယာဘာရားသား’ ကုမ္ပဏီက ဝယ်ယူပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သည် ဂျာမန် အဆက်အနွယ်ဖြစ်သည့်အလျောက် သင်္ဘောအမည်ကို ‘ဒိုက်ချလင့်’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။ ကမ်းရိုးတန်းသွားကုန်သင်္ဘောအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ရိယိုနှင့် ဗီလင်းအကြား ပြေးဆွဲစေခဲ့သည်။ သင်္ဘောရေစူးသည် ကုန်အပြည့် တင်ထားသည့်တိုင် ရှစ်ပေမျှသာ ရှိသဖြင့် အမေရိကန်သို့ ခုတ်မောင်းစေခဲ့သည်။

ပရာဂျာသည် ကုန်းပတ်နံရံကို ကျော်တက်ပြီးနောက် စစ္စတာအင်ဂျလာကို လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရစ်ချတာသည် စစ္စတာအင်ဂျလာကို ထပ်ပြီးတက်လာသည်။ ဗဟိုရွက်တိုင်အနီးတွင် ရပ်နေသော သင်္ဘောသားသုံးယောက်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာနေသော သင်္ဘောသားသေးသေးငယ်ငယ်ကလေးကို တွေ့မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး သီလရှင်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကက်ပတီနိန် ဗာဂျာနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အရင်ပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ပရာဂျာက စစ္စတာကို ပြောသည်။

“ဟာပရာဂျာ ကောင်းသလိုလုပ်ပါ”

ပရာဂျာက ရစ်ချတာဘက်သို့ လှည့်လျက် . . .

“စစ္စတာကို အောက်ထပ်ညှော်ခန်းကို ခေါ်သွားပါ။ ပြီးတော့ ကက်ပတီနိန်ရဲ့အခန်း အပြင်ဘက်ကနေ ကျုပ်ကို စောင့်ပါ”

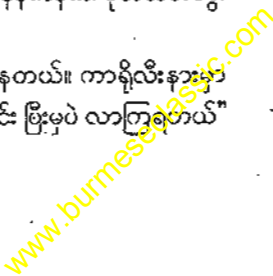
ရစ်ချတာနှင့် စစ္စတာ အင်ဂျလာတို့ လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်။ ပရာဂျာပဲ့ဘက်သို့ သွားသည်။ နောက် ရွက်တိုင်နှင့် ပဲ့စင်အကြားတွင်ရှိသော ကက်ပတီနိန်၏အခန်းသို့ သွားသည်။ အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ပရာဂျာ ခေတ္တမျှ တံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် တံခါးပေါက်က ဝင်သွားသည်။

ကက်ပတီနိန်၏အခန်းသည် သေးငယ်ပြီး ရှေးဆန်သီချင်း အခန်းတွင်း၌ ကျဉ်းကျပ်သော အိပ်စင်တစ်ခု၊ နံရံကပ်ဗီရိုသုံးခုနှင့် စားပွဲတစ်လုံးသာ ရှိသည်။ တက်ပတီနိန်ဗာဂျာ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး မြေပုံတစ်ခုကို ပေတံဖြင့် ထိုင်ထားလျက် ခြံသည်။ ဗာဂျာ မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ စိတ်သက်သာသွားသည့် အနိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်တောင်ပူနေပြီ”

သူက အသက် ၄၈ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း မနိမ့်မမြင့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ပခုံးကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်သန်သန်နက်နက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးညှိလှလှ။

“လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ လျှပ်စစ်မုန်တိုင်းနဲ့ တိုးနေတယ်။ ကာရိုလီးနားမှာ ဆင်းပြီး လေးနာရီတောင် စောင့်နေကြရတယ်။ မုန်တိုင်း ပြီးမှပဲ လာကြရတယ်”

ဗာဂျာသည် ကရမက်သားသေတ္တာကလေးကိုဖွင့်ပြီး ပရာဂျာကို ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် တည်သည်။

“နောက်ဆုံး သတင်းတွေ ပြောပါအုံး”

ပရာဂျာက ဗာဂျာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး . . .

“မကောင်းဘူး။ ဆိုးတယ်။ ဒီလ ၁၅ ရက်နေ့က အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ် တပ်တွေ မြေထဲပင်လယ် ကမ်းခြေကို တက်ကြွတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်က ပြင်သစ်တပ်ကားတွေလဲ ပဲရစ်မြို့ထဲကို ဝင်တယ်”

ဗာဂျာ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး . . .

“နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင် ရိုင်းပဲပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပြီးတော့ ဂျာမနီပဲပေါ့” ဗာဂျာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဝီရိတစ်ခုဆီသို့ သွား သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ရမ်ပုလင်းကို ယူလာသည်။

“ရုရှားတွေကကော ဘယ်လိုလဲ”

“တပ်နီတော်က အရှေ့ ပရပ်ရှား နယ်ခြားကို ရောက်နေပြီ”

ဂျာဗာက ဖန်ခွက်များထဲသို့ ရမ်လောင်းထည့်ပြီး ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ပရာဂျာထံသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂျာမန်တွေဟာ နပိုလီယံခေတ်နောက်ပိုင်းမှာ အဖ နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး။ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံဖြစ်မှာပဲ”

“နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်အတွက်တော့ ဘရာဇီးမှာနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရမှာကတော့ ငရဲပဲ”

“ဒါမှမဟုတ် ဒီအချိန်ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ပြန်ရမယ့်အချိန်ပဲ။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါလာသလား”

ဗာဂျာက မေးသည်။

ပရာဂျာက သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“အားလုံး ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သင်္ဘော အကြောင်းလည်း စုံစမ်းခဲ့ပြီ။ ဂတ်ထရစ် အင်ဒါဆင်သင်္ဘောဟာ ရိုသင်ဘတ် ဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်တည်းက ပင်လယ်ကို တစ်ခါမှ မထွက် သေးဘူး”

“ကောင်းတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွားကြရုံပဲရှိတယ်”

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဗာဂျာက ဝီရိတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ အသက်ကယ်အင်္ကျီတစ်ထည် ကို ထုတ်ယူသည်။ အင်္ကျီ၏ကျောဘက်တွင် ‘ဂတ်ထရစ်အင်ဒါဆင် . . . ဝူသင်ဘတ်’ ဟူသော စာတန်း ရေးထိုးထားသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဟောသည်မှာ” ဆွီဒင်အလံတစ်ခုထုတ်ပြသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ စိတ်ချပါ။ ပင်လယ်ထဲကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောနာမည်ကို ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ ဆွီဒင်အလံကို တင်လိုက်ရုံပဲ”

“သင်္ဘောမှတ်တမ်းကော”

“ဂတ်ထရစ်အင်ဒါဆင်နာမည်နဲ့ သင်္ဘောမှတ်တမ်း အတူတစ်ခု ကျွန်တော်လုပ်ထားတယ်။ အရေးရှိရင်ပြုဖို့ပဲ။ ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောမှတ်တမ်းအစစ် ကိုတော့ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားမယ်။ ဒီအတိုင်းမလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူး” အသတ် ကယ်အင်္ကျီနှင့်အလံကို ဝီရိထဲပြန်ထည့်ပြီး . . . “ကောင်စစ်ဝန်ကြီးရဲ့ ကြီးပမ်းမှု ကောင်စစ်ဝန်ကြီးဆီက သတင်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်း အတူတွေကိုသာ မရရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးစရာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ပရာဂျာက သတိထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ခင်ဗျာ”

ပရာဂျာ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် . . .

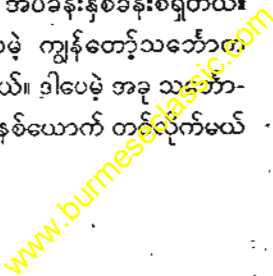
“ခရီးသည်ခနစ်ယောက် ခေါ်သွားဖို့ပဲ”

ဗာဂျာက ဆတ်ကနဲ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး နောက်နေတာလား”

“မနောက်ပါဘူး။ ကျုပ် အတည်ပြောနေတာပဲ။ အရင်ကလဲ ခင်ဗျား ခရီးသည်တွေ တင်သွားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး အသိပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှစ်ယောက်စာအတွက် နေရာရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းရဲ့တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းစီရှိတယ်။ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အိပ်စင်နှစ်ခုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သင်္ဘောက ကျွန်တော်ပါနဲ့မှ သင်္ဘောသား ဆယ်ယောက်ပဲရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သင်္ဘော သားနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ခရီးသည် ခုနစ်ယောက် တင်လိုက်မယ်”

ဆိုရင် အပိုသင်္ဘောသားတွေကို ဘယ်မှာသွားထားမလဲ”

ဗာဂျာ၏အသံ အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသံပါနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ကုန်မပါဘူး။ သဲတွေတင်ထားရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ခရီးသည်တွေတင်သွားတယ်ဆိုတာ သဘာဝ ကျတာပဲ”

“ခရီးသည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဂျာမန်တွေပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေလို ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်ချင်တဲ့ လူတွေပဲ။ ကောင်းပြီလေ။ အမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားကို ပြောရမှာပဲ။ သူတို့က သီလရှင်တွေပဲ။ နိဂရိုမြို့မှာ အခြေစိုက်တဲ့ သာသနာပြု အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကပဲ။ စစ္စတာအော့ဖ်မာစီအဖွဲ့ကပဲ”

ဗာဂျာ အံ့ဩစွာ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် . . .

“မြတ်စွာဘုရား။ ကျွန်တော်ပဲ စိတ်မမှန်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းစစ်ဝန်ကြီးပဲ စိတ်မမှန်ဘူးလား”

ပရာဂျာ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရစ်ချတာ ရပ်နေသည်။ ပရာဂျာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ရစ်ချတာ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုတွေလဲ”

ဗာဂျာက မေးသည်။

“သူတို့အထဲကတစ်ယောက်ကို ကျုပ်နဲ့အတူ ခေါ်လာတယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေက ကမ်းပေါ်မှာ စောင့်နေကြတယ်။ သူပြောတာကို ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်ပါအုံး”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီးလုပ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပရာဂျာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အခန်းတွင်းသို့ စစ္စတာအင်ဂျလာ ဝင်လာသည်။

ပရာဂျာက . . .

“စစ္စတာ. . . ဒါက ကက်ပတိန် အားရစ်ဗာဂျာ၊ အားရစ်ရေ ဒါကတော့

စစ္စတာအင်ဂျလာပဲ”

“ဝွတ်အီးဗင်းနင်း ကက်ပတိန်”

စစ္စတာက နှုတ်ဆက်သည်။

ဗာဂျာက သေးငယ်သော သီလရှင်ကို အတန်ကြာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် အံ့ဩမှုများ ပေါ်လွင်နေသည်။ ထို့နောက် ဗာဂျာသည် ပရာဂျာ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းအပြင်ဘက် မိုးထဲသို့ တွန်းထုတ်သွားသည်။ တံခါးကို သူတို့၏နောက်ဘက်တွင် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ”

“ခင်ဗျားက ကက်ပတိန်ပဲ။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲနားလည်တာပဲ။ ကျုပ် ဒီကနေစောင့်နေမယ်”

လက်ပဲဘက် နောက်ရွက်များဆီသို့ ပရာဂျာလျှောက်သွားသည်။ ဗာဂျာ ကျိန်ဆဲရေရွတ်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ စားပွဲ၏အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။ မှန်သေတ္တာအတွင်းရှိ ခရိုနိုမီတာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ မော့ကြည့်ရင်း . . .

“လှလိုက်တာ။ သိပ်လှတာပဲ ကက်ပတိန်။ ဒါ ဘာလဲ”

“သင်္ဘောသားတွေ ကောင်းကင်ကြီးကို တိုင်းတာတာပဲ။ နေရယ် လရယ် ကြယ်တွေရယ်ကို ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်ရေပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို တွက်ချက်နိုင်တယ်”

စစ္စတာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဒါ အင်္ဂလိပ်ရေကြောင်း မြေပုံပဲ။ ဘာပြုလို့ ဒါကို သုံးတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ် မြေပုံတွေဟာ အကောင်းဆုံးမို့ပဲ”

“ဪ. . . ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားမယ် မဟုတ်လား ကက်ပတိန်”

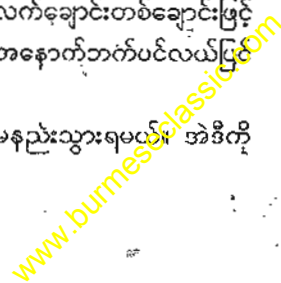
သီလရှင်က တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်ပင် မေးသည်။

“ဒီမှာ. . . စစ္စတာ ထိုင်ပါအုံး။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

သူက တခြားမြေပုံတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီ အမေခုံ မြစ်ဝမှာ ရှိနေတယ်။ ဟောဒါက ဂျာမနီကို ပြန်ရမယ့်လမ်းပဲ” သူက မြေပုံပေါ်တွင် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဆွဲပြသည်။ အိုင်ယလန်၏ အနောက်ဘက်ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိုရောက်အောင် မနည်းသွားရမယ်။ အဲဒီကို

ရောက်ရင်လဲ ပိုပြီးဆိုးတဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ ကြုံရမယ်”

သူက မြေပုံကို ခေါက်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်တို့ ဟိဗရိုက်ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ရမယ်။ ဟိဗရိုက်ဆိုတာက သင်္ဘောတွေရဲ့ သင်္ဘောပဲ။ ရာသီဥတု ဆိုးရင် ပိုပြီးဆိုးတယ်။ အဲဒီနေရာကို ခြောက်ရက် ခုနစ်ရက်လောက် ဖြတ်ရမယ်။ အဲဒီက လွတ်မြောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နော်ဝေဘက်ကို ဖြတ်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဘက်ကို ပြန်ဆင်းရမယ်။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ မိုင်ပေါင်းငါးထောင် သွားရမယ်။ အဲဒါပဲ”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်နှစ်ရက် ကြာမလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး။ အရက်လေးဆယ် ကြာချင်ကြာမယ်။ အရက် ငါးဆယ် ကြာချင် ကြာမယ်။ ရာသီဥတုပေါ် တည်တာပဲ”

“အခြေအနေအရ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါအုံး။ စစ္စတာတို့ ဒီကိုလာတုန်းက ဘာနဲ့ လာသတဲ့”

“ခရီးသည်သင်္ဘော၊ ဗရိမင်၊ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကပေါ့”

“တကယ်ကောင်းတဲ့ သင်္ဘောပဲ။ အိပ်ခန်းတွေ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရေပူရေအေး ပိုက်တွေရှိတယ်။ အစားအသောက်ဆိုရင်လဲ ပထမတန်း ဟိုတယ် တစ်ခုပဲ။ စားပွဲထိုးတွေ လာပို့မယ်။ သိမ်းသွားမယ်”

“ကက်ပတိန် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အခြေအနေတွေ အများကြီးခြားနားတယ်။ အစားအသောက် ညံ့တယ်။ အိပ်ခန်းတွေမှာ စုပြုံပြီး အိပ်ရမယ်။ အိမ်သာကို နေ့စဉ် သိမ်းရမယ်။ ဆားငန်ရေတွေ ချိုးရမယ်။ ရာသီဥတု ဆိုးလာရင် သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ဟာ ခြောက်တဲ့နေရာ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ စောင်စိုစိုကြီးတွေ ခြုံရမယ်။ အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆွေးနွေးဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”

ဗာဂျာက မြေပုံကို သိမ်းလိုက်ရင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ စစ္စတာ ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာ ညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ။ ဂျာမန်ရေတပ် အရာရှိတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘရာဇီး ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းကို အုပ်ချုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရေငုပ်သင်္ဘော ထောက်ပံ့ရေးသင်္ဘော ‘အက်ဆင်’ရဲ့

ကက်ပတိန်ပဲ။ အက်ဆင်ကို အမေရိကန်ရေခံသင်္ဘော ‘ဂျော့ဂရန့်’ အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော တတိယအခေါက်မှာ ဗြိတိသျှရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းရဲ့ အနှစ်ခံရတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောက ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ဖျက်ထားတာကို လက်မခံဘူး။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒိုက်ချလင့်ကို ဆွဲဒင်သင်္ဘောတစ်စင်း ဟန်ဆောင်ပြီး သွားကြအုံးမလို့ပဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘရာဇီးကို ရောက်လာသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပေါ်တူဂီ ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းက ဆယ်လာပြီး၊ ရီယိုရောက်တော့ ဘရာဇီးအစိုးရက ကျွန်တော်တို့လူတွေ အလုပ် ကောင်းကောင်း မှန်မှန် လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ခြေချုပ်သင်္ဘောမျိုးနဲ့ထားတယ်။ ဒိုက်ချလင့်ကိုပိုင်တဲ့ မေယာဘရားသားက လူတွေက ဘရာဇီးနိုင်ငံသားတွေပေးမယ့် ဂျာမန်အဆက်တွေပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လူတော်တော်များများကို အလုပ်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ရီယိုနိုဗီလင်း အသွားအပြန် မှန်မှန် ပြေးဆွဲတယ်”

“ရှင် သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့သင်္ဘောကို ခိုးသွားမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သိတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြား ငွေစရာလမ်းလဲ မရှိဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဘရာဇီးတွေဟာ စစ်ကြီးထဲမှာ ထိထိရောက်ရောက် ဝင်ပါလာကြပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ လက အိတလီကို သူတို့တပ်တွေပို့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဒီမှာ အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားလာဖို့ရှိတယ်”

“နောက်တစ်ကြောင်းကကော”

“ကျွန်တော့်မှာ နောက်တစ်ကြောင်း ရှိလိမ့်အုံးမယ်လို့ စစ္စတာက တွက်သလား”

စစ္စတာ အင်ဂျလာ ဘာမှမပြော။ လက်ကိုပိုက်ပြီး ဗာဂျာ ပြောသည်ကို စောင့်စားနေသည်။ ဗာဂျာ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး သူ့စားပွဲ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။ အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပြီး စစ္စတာကို လှမ်းပေးသည်။ ဓာတ်ပုံသည် ဆေးသားများ မျက်ယွင်းမှူးမိုန်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးသုံးယောက်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာ

များကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်သည်။

“ရှင် ကလေးတွေလား”

“၄၁ ခုနှစ်က ရိုက်ထားတာပဲ။ ဘယ်ဘက်က ဟိုက်ဒီး အခုဆိုရင် ၁၀ နှစ်ရှိပြီ။ ဒီဖာက ၈ နှစ်၊ ဘယ်လဆီက အောက်တိုဘာလဆိုရင် ၆ နှစ်”

“သူတို့အမေကော”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက ဟမ်းဘက်မှာ ဝိုးထိလို့ ဆုံးပြီ”

“ကလေးတွေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အာဂျင်တီးနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သံရုံးကတစ်ဆင့် သတင်းကြားရတာကတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော်အမေက ဘာပေးရီးယားမှာ ခေါ်ထားတယ်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်ကိုပဲ အောက်မေ့ပေါ့”

“ဘုရားသခင်ကို အောက်မေ့နေရုံကို ပြီးမလား။ ဒီမယ်... စစ္စတာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လပိုင်းအတွင်းမှာ စစ်ရုံးတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ကျဆုံးတော့မယ်။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတယ်ဆိုတာ စစ္စတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်အမေက အတွားကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်လို့များ သူ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်... ” သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ သိမ့်ခါသွားသည်။ စားပွဲကို သူ မှီထားပြီး...

“သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရှိနေချင်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှိနေဖို့ လိုအပ်လို့ပဲ”

“ဒီအတွက် ရှင် ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်ပေါ့”

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ပင်လယ်ဆီကို မထွက်ခဲ့တဲ့ ရွက်သင်္ဘော အစုတ်ကလေးနဲ့ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောတွေ ကြီးစိုးထားတဲ့ မိုင်ငါးထောင် ခရီးကို သွားရဲတယ်။ တကယ်တော့ ဒီခရီးဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးတစ်ခုပဲ”

“ဒီမဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သင်္ဘောသား နှစ်ဆယ်လည်း ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့လဲ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တွေပဲ။ သူတို့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ချင်ကြတယ်။ ဒီအတွက် စစ္စတာ ပြောတဲ့စကားနဲ့ပြောရရင် ဘာမဆို လုပ်ရဲကြတယ်”

“ကျွန်မတို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကက်ပတိန်။ ကျွန်မတို့လဲ မိသားစုတွေ ရှိ

တယ်။ ကျွန်မတို့လဲ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ဖို့ လိုအပ်နေကြတယ်”

ဗာဂျာသည် စစ္စတာကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီးနောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စစ္စတာ အချိန်နောက်ကျနေပြီ။ စစ္စတာတို့မှာ ဆွီဒင်နိုင်ငံက ထုတ်ပေးတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေလိုတယ်။ ဒီစီမံကိန်းမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ အဓိကပဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် ပရာဂျာက စီစဉ်ပေးထားတယ်”

စစ္စတာ ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...
“ဟာပရာဂျာ ခဏလောက် ကြပါအုံး”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ပရာဂျာ အတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အခုရနိုင်မလား”

ပရာဂျာ သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ဗာဂျာ၏ရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာ၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဆွီဒင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပဲ” ဟု မော့ကြည့်ပြီး “ကျေးဇူးပြုပြီး စစ္စတာ အပြင်ခဏ ထွက်ပေးပါလား။ ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်ကြီးနဲ့ နည်းနည်း ပြောစရာ ရှိတယ်”

စစ္စတာ ခဏမျှ တဲ့ဆိုင်းနေသည်။ ပရာဂျာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ပရာဂျာက...

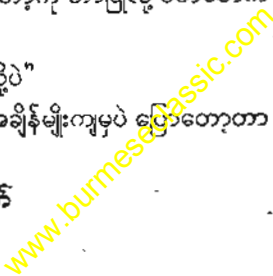
“ကျုပ် ရှင်းပြရပါရစေ ကက်ပတိန်”

ဗာဂျာက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကိုင်ပြရင်း...

“ဒီဥစ္စာက ၂၄ နာရီအတွင်း ရနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အချိန် ကြာကြာ ကတည်းက ကြိုပြီးလုပ်ထားရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ စောစောက မပြောတာလဲ”

“ကက်ပတိန် အခုလိုပဲ အပြင်နေမှာစိုးလို့ပဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခေါင်းမခါနိုင်တဲ့ အချိန်မျိုးကျမှပဲ ပြောတော့တာ

ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးအတွက် မှားသွားပြီး ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီသီလရှင်က ဘာတွေများ လုပ်ကြလို့လဲ။ ဘာပြဿနာတွေများ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလာလို့လဲ။

“ဘရာဇီး အစိုးရက ဖြုန်းကန် ပေါ့လစီ ပြောင်းသွားတယ်။ သူတို့ မစ်ရှင်အဖွဲ့ဟာ ပိတ်ကို ပိတ်ရမယ့် အခြေအနေရှိတယ်”

“သူတို့ဟာ သူနာပြုအတွက်လည်း တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ သာသနာပြု လုပ်ငန်းမလုပ်ရတော့ပေမဲ့ သူနာပြုလုပ်ရင်း ဒီနိုင်ငံမှာ နေနေနိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား။”

“သူတို့ဟာ ဂျာမန်တွေဖြစ်တယ် ကက်ပတိန်။ အိတလီမှာ ရောက်နေမယ့် ဘရာဇီးတပ်သားတွေ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံကိုရောက်လာရင် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမလဲ”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗာဂျာက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကောက်ယူပြီး စစ္စတာ အင်ဂျာလာ၏ ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုံပဲ။ သူ့ဘဝသူ ရုန်းကန်လာရတဲ့ အချိန်တွေ ကြာပြီနဲ့တူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိသားစုကို ကျုပ် ဟိုတုန်းကတည်းက သိတယ်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပဲ။ သူ့အဖေက ကြည်းတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲ။ သူက ၁၉၁၈ ခုနှစ် တုန်းက အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှာ သူနာပြု တစ်ယောက်ပဲ”

ဗာဂျာ အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိသည်။

“တကယ်နောက်ကြောင်း ရာဖဝင်ပဲ။ ဆိုပါအုံး။ နောက် ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာပြဿနာ ဖြစ်သလဲ။ အသရေပျက်သလား”

“မဟုတ်ဘူး။ လူရွယ်လေးတစ်ယောက် ပြဿနာပဲ။ လေသူရဲ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ သူ တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးက သီလရှင် ဝတ်လိုက်တော့တာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကက်ပတိန်ပြောတာတွေ မှားတယ်။ အဲဒီ လေသူရဲက သူ့သေပြီလို့ အင်ဂျလာ ထင်စေတယ်။ အင်ဂျလာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလိုတောင် ဖြစ်တယ်။ သူ့စိတ်ကို မနည်း ကုစားရတယ်။ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာပျောက်စပြုတဲ့တစ်နေ့မှာ အဲဒီလေသူရဲကို လမ်းပေါ်မှာ

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတယ်။ တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တဂျာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး . . .

“တော်ပြီ . . . ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ” ပရာဂျာ တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

စစ္စတာ အင်ဂျလာသည် အပြင်ဘက်တွင် ပဲ့နင်း ရစ်ချတာနှင့် စကားပြောလျက် ရှိသည်။

ဗာဂျာက . . .

“စစ္စတာ နိုင်တယ်။ ရစ်ချတာကို ပြန်ပို့ခိုင်းပါ။ ကုန်းပေါ်က စစ္စတာ ရဲ့အဖွဲ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ။ ည ၂ နာရီ ရောက်အောင်လာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ သင်္ဘော ထွက်မယ်။ စစ္စတာ ရောက်မလာလည်း ကျွန်တော်တို့ချည်း သွားမှာပဲ”

“ကက်ပတိန်ကို ဘုရားသခင် ကောင်းခိုးပြုပါစေ”

စစ္စတာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ် ဗာဂျာက . . .

“နောက်တစ်ခု ပြောရအုံးမယ်။ ဒီကိစ္စ သင်္ဘောသားတွေ မသိပါစေနဲ့ဟဲ့”

“သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်လို့လား”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သင်္ဘောသားတွေက သိပ်အယူသည်းတယ်။

သောကြာနေ့မှာ ခရီးမထွက်ချင်ဘူး။ သောကြာရေကြောင်း မသွားကောင်းတဲ့ နောက်ပြီးတော့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပါလာတာကို မကြိုက်ဘူး။ သီလရှင်ခုနစ်ယောက်နဲ့ သွားရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ ရှိသမျှ အန္တရာယ်တွေ အားလုံး ကျုပ်တို့ ကြုံတွေ့နိုင်တယ်”

“ငါးယောက်ပါ ကက်ပတိန်။ ငါးယောက်တည်းပါ”

စစ္စတာ အင်ဂျလာ ယင်းသို့ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပရာဂျာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်စီစဉ်တာပါ” ပရာဂျာက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထွင်းသို့ မွှေနှောက်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှစ်စောင် ထုတ်ယူကာ ဗာဂျာ၏ရှေ့တွင် တင်လိုက်သည်။ “တစ်ခုက ကျုပ်ဥစ္စာ။ တစ်ခုက ကျုပ်မိန်းမ။ ကမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ စောင့်နေတယ်။ ဩက် . . . ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကြီးမဲ့ကြီးနန်း စက်ပါတယ်”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး မိန်းမ ဟုတ်လား။ မြတ်စွာ

ဘုရား။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကို ဘာလင်က ဘာပြောကြမလဲ”

“ဒီမယ် ကက်ပတိန်။ ကျုပ်တို့လင်မယားလည်း အိမ်ပြန်ချင်ကြတာပဲ”

*

ည ၂ နာရီ မထိုးမီတွင် ကက်ပတိန်ဗာဂျာ ပဲ့ပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ ဦးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောသားများသည် မိုးကာအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်လျက် အောက်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စုဝေးလျက် ရှိကြသည်။

ဗာဂျာသည် လက်ရန်းကိုအုပ်ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်လျှောက် အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ များများပြောစရာ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အသိပဲ။ ဒီခရီးက အန္တရာယ်ခရီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အောင်မြင်မှာပဲ။ ကျုပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရယ်၊ ဒိုက်ချလင့်ရယ် အတူတူလက်တွဲပြီးတော့ပေါ့”

သင်္ဘောသားများအတွင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ စောဒကမတက်။ ဗာဂျာ ဆက်ပြီးပြောသည်။ သူ့အသံ ပြတ်သားမာကျောသည်။

“နောက်တစ်ခု။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ခရီးသည်တွေ ပါတယ်။ လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန် ဟာပဲရာဂျာနဲ့ သူ့ဖနီး။ နောက်ပြီးတော့ သီလရှင်ငါးဦး”

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်နားသည်။ မိုးရွာသွန်းသံသာ သူတို့ ကြားနေရသည်။

“သီလရှင်တွေဆိုတာ တကယ်တော့ မိန်းမတွေပဲ။ ခရီးက အကြာကြီး သွားရမယ့်ခရီး။ ဒီတော့ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ဖောက်လာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်မယ်။ ကဲ... အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားနိုင်ပြီ”

ကက်ပတိန် ဗာဂျာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ မိမိ၏ လက်ထောက်ဖြစ်သော စတမ်းကို တွေ့ရသည်။ စတမ်းသည် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ကမှ အသက် ၂၀ ပြည့်သည်။ အရပ်အမောင်း

ကောင်းသည်။ ရုပ်ရည် ချောမောသည်။ ရစ်ချတာကဲ့သို့ ရေငုပ်သင်္ဘောသား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယူဘုတ်တစ်ခုတွင် ဒုတိယအရာရှိအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

“အခြေအနေ အားလုံးကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ မစွတာ စတမ်း”

“ကောင်းပါတယ် ကက်ပတိန်။ ကက်ပတိန် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ဟာပဲရာဂျာ ယူလာတဲ့ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ထားပါတယ်။ စက်ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ သိပ်အဝေးကြီး ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး”

“မရှိတာထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ ခရီးသည်တွေကော၊ သူတို့ကိုကော သေသေချာချာ သိုလှောင်ပြီးပလား”

“ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ သေသေချာချာ သိုလှောင်ပြီးပါပြီ”

လူရွယ်က ရယ်မောကာ ပြောဆိုသည်။

အမှောင်တွင်းမှ ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ စစတာ အင်ဂျလာ ဖြစ်သည်။ ကက်ပတိန် ဗာဂျာ တံတွေးမျိုးချလိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မစွတာ စတမ်း”

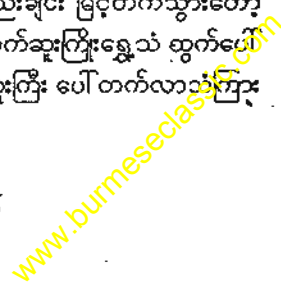
“ကျွန်မတို့ ထွက်ပြီလား။ ကက်ပတိန် ကျွန်မ ကြည့်လို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

စစတာ အင်ဂျလာက မေးလိုက်သည်။

ဗာဂျာသည် စစတာအင်ဂျလာကို မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အမှုအရာဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မစွတာစတမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ရွက်တင်။ ဦးစွန်းရွက်ဖွင့်။ ကျောက်ကြိုးနုတ်”

မစွတာစတမ်းက ကက်ပတိန်၏အမိန့်ကို ထပ်ဆင့် ဟစ်အော်လိုက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှုများသို့ တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဦးပိုင်းရှိ ကုန်းပတ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောသားလေးယောက်က ကြိုးမောင်းများကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲတင်သောအခါ နောက်ဆုံးရွက်တိုင်မှ ရွက်ကြိုးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်သွားတော့သည်။ ခဏအကြာတွင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကျောက်ဆူးကြီးရွှေ့သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရေပေါ်သို့ ကျောက်ဆူးကြီး ပေါ်တက်လာသံကြားလိုက်ကြရသည်။

ရစ်ချတာသည် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်းတွင်မူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲသည် မတွေ့ရသေး။

ထိုစဉ်မှာပင် စစ္စတာအင်ဂျလာသည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးစွန်းရွက်ကို ဖြတ်သန်းကာ ကြယ်ပွင့်များ ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ကက်ပတိန်... ကျွန်မတို့ သွားနေပြီ။ သွားနေပြီ”

သူမက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ် စစ္စတာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းပါ”

စစ္စတာ အင်ဂျလာသည် လေးဖင့်စွာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကက်ပတိန် ဗာဂျာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

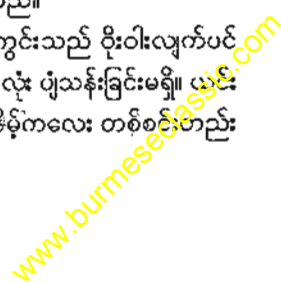
ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့် - ၉ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄၊ လတ္တီတွဒ် ၂၅° . ၀၀ မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀° . ၄၆ အနောက်။ ဦးလင်းမှ ၁၄ ရက်အကြာ။ လေတိုက်ခတ်မှု အနောက်မြောက် ၆-၈။ သင်္ဘော အသွားနှုန်း တစ်နာရီ ၁၂ မိုင်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၄ နာရီတွင် ၂၈၀ မိုင်။ ကောင်စစ်ဝန် ဇနီး ဝိလင်း မှ ထွက်ကတည်းက လှိုင်းမူး နေမကောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိုးရိမ်။ ည နေပိုင်း မိုးသည်းထန်။

(၂)

နံနက်ပိုင်း တိုင်းထွာချက်များအရ သိရသည်မှာ ဟီဗရိုက်ပင်လယ်ပြင် ဒေသ မိုးလေဝသ အခြေအနေမကောင်း။ လေတိုက်ခတ်မှု ၅မှ ၆ အထိ။ မိုးသက် လေပြင်းများ ရှိသည်။ အနောက်မြောက် ကမ်းခြေဒေသတွင် တိမ်ထူထပ်ပြီး မိုးသည်းထန်သည်။ မိုးသားနှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ရောယှက်နေသည်။

ယင်းဒေသတွင် သက်ရှိဟူ၍ ပင်လယ်ငှက် အချို့မှတစ်ပါး ဗာရာကျွန်း ၏ အနောက်တောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခတ်မောင်းနေသော အမေရိကန် ရေ တပ်မတော်မှ တိုက်သင်္ဘောကလေးတစ်စီးသာ ရှိသည်။

နံနက် ကိုးနာရီခွဲပြီးဖြစ်သော်လည်း မြင်ကွင်းသည် ဝိုးဝါးလျက်ပင် ရှိသည်။ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်များအားလုံး ပျံသန်းခြင်းမရှိ။ ယင်း တာလတွင် သင်္ဘော၏အနောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်နိမ်နိမ်ကလေး တစ်စင်းပါသည်။

ပုံသန်းလာသော ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ် ယွန်ကာ ၈၈ အက်စ်ကို မတွေ့မြင်မီ ကြည့်ရုံအတွက် တိုက်သင်္ဘောပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အပြစ်တင်စရာ မရှိပါချေ။ လေယာဉ်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များသည် သင်္ဘော၏လက်ဝဲဘက် ၁၀ ကိုက် ၁၅ ကိုက်ခန့်အကွာ ရေပြင်ကို ထိမှန်ပြီး ရေပန်းများ ဖွာတက်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လေယာဉ်ကို စောင်း၍ အကွေ့လိုက်တွင် လေယာဉ်အနောက်ပိုင်း သေနတ်စင်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ၁၃ မမ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း ကုန်းပတ်ကို ထိမှန်သည်။

မိမိ၏ အခန်းထဲတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ အိပ်ပျော်နေခဲ့သော ဟာရီဂျာရီသည် တစ်မဟုတ်ချင်း လန်နိုးလာပြီး ကုန်းပတ်လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူပြေးသွားချိန်တွင် ၂၀ မမ အမြွှာပူးလေယာဉ်ပစ်သေနတ်ဆီသို့ ပြေးသွားနေကြသော စက်သေနတ်သမားများကို တွေ့ရှိရသည်။ ဂျာဂိုသည် ၎င်းတို့ထက်အရင် စက်သေနတ်ပစ်စင် အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး သူ့လက်များက မောင်းခလုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပင်လယ်ပြင်အတွင်းမှ ယွန်ကာ ထွက်ပေါ်လာစဉ်မှာပင် ကုန်းပတ်တစ်လျှောက် မီးခိုးလိပ်များ ထသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျာဂို စတင်ပစ်ခတ်သည်။

ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ် ယွန်ကာသည် တစ်နာရီ မိုင်လေးရာနှုန်းဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ဂျာဂိုက လေယာဉ်ပစ်သေနတ်ဆုံလည်ကို လှည့်ပြီး လိုက်ပစ်သည်။ စကြိုတံတားပေါ်မှ နေ၍ ဘရောင်နီ စက်သေနတ်ဖြင့် ဒုခံပစ်ခတ်နေသော ဂျန်ဆင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် သူတို့၏ပစ်ခတ်မှုမှာ မထိရောက်ချေ။ ယွန်ကာသည် မီးခိုးနက်များအကြားမှ ကွေ့ပတ်ပြီး မိုးသားထုအတွင်း ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ဂျာဂိုသည် ထိုနေရာမှာပင် အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် သေနတ်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျှက်ရှိသည်။ ထို့နောက်တွင် သေနတ်စင်အတွင်းမှ ဒုန်ထွက်လိုက်ပြီး လေယာဉ်ပစ် သေနတ်တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီး ဟာဗေးဂိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေ ငါးစက္ကန့် နောက်ကျတယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“မဖြစ်အောင် သတိထားပါ။ ဆော်လမွန်လို၊ ဒီဒေးလို၊ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားလို တိုက်ပွဲကြီးတွေမှာ မသေခဲ့ဘဲနဲ့ ဟိပ်စိုက်ကျမှ သေရမယ် ဆိုရင် ဗိုက်ရာကျတာပဲ”

ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီးနက်ကာက တိုက်ခိုက်မှုကို နံနက် ၉ နာရီ ၃၅ မိနစ်တွင် ဖြစ်ပွားသည်ဟု တိကျစွာ မှတ်သားထားသည်။ တိုက်ခိုက်မှုသည် သာမန် တိုက်ပစ်ပြေးမှုသာ ဖြစ်သည်။ အထူးတလည် အကြောင်းမရှိချေ။ ပျင်းမိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော သာမန် နေ့စဉ်ကင်းလှည့်နေသူများအဖို့ အိပ်ချင်ပြေမှုသာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လန်ဒန်မြို့ ညတိုက်ပွဲကြီးများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ရရှိခဲ့သော သူ့လို လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးအတွက် တင်းလှည့်လုပ်ငန်းသည် တကယ် ပျင်းမိဖွယ်သာတည်း။

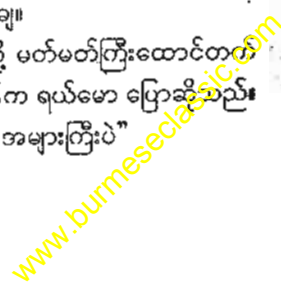
ထရိုဖီနီတွင် အခြေစိုက်ထားသော တပ်ဖွဲ့ ၄၀ သို့ သူ့ကို ပို့လိုက်ခြင်းကပင် ကျဆုံးခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်တော့သည်။ ယင်း တပ်ဖွဲ့၏တာဝန်မှာ သင်္ဘောများနှင့် ရာသီဥတု ထောက်လှမ်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သည်မနက်အဖို့ သူ့တာဝန်က တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။ လီဗာပူမှ ရုရှားသို့ ထွက်ခွာမည့် ရန်သူသင်္ဘောများကို ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုရန် ဖြစ်သည်။ ရန်သူသင်္ဘောများသည် ဤအပတ်အတွင်း ထွက်ခွာမည်ဟု သိရသော်လည်း မည်သည့်နေ့ရက်ဟုကား အတိအကျ သိမထားရချေ။ ဟိပ်စိုက်ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် အချိန်နှစ်နာရီမျှ ဖြန်းတီးရန်အတွက် သူသည် စကော့တလန်ကို ပေသုံးထောင်အမြင့်မှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

ရန်သူတိုက်သင်္ဘောကလေးကို တွေ့ရှိရခြင်းသည် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တိမ်တိုက်များ မည်မျှနိမ့်သနည်းဟု သိရှိလိုသဖြင့် အောက်သို့ ထိုးဆင်းပြီး ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ်ခတ်မှုကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မလွတ်နိုင်ပါချေ။

ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ပြီး အပေါ်သို့ မတ်မတ်ကြီးထောင်တတ်လာသော အချိန်တွင် လေယာဉ်မောင်း ရူဒီဟာဗန်က ရယ်မော ပြောဆိုသည်။

“သင်္ဘောကိုထိတာ အမှန်ပဲ။ မီးခိုးတွေ အများကြီးပဲ”

“ကိုယ့်အထင်တော့ သူတို့ပစ်လိုက်တဲ့ မီးခိုးတွေပဲ။ အောက်က ငနဲ တစ်ယောက်ဟာ သူ့အလုပ်ကို သူ့နားလည်တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်အလံ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်။ ဧကန္တ ကိုယ့်ညီ အားနက်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ သူက အမေရိကန်ရေတပ်မှာ။ ဒီအကြောင်း မောင်ရင်တို့ကို ကိုယ် ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

နောက်ပိုင်း စက်သေနတ်သမား ကရန်က ပြောသည်။

ထိုအခါ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းသမား ရှုမစ်က ရယ်မောပြီး . . .

“လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ အင်ဂျင်တစ်လုံး မီးလောင်သွားတုန်းက မောင်ရင် တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်း ၅၇ ကြိမ်လောက် ပြောဖူး တယ်။ ဒီသဘောကတော့ မောင်ရင်တို့မိသားစုထဲမှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက် တော့ ဦးနှောက်ရှိတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်မလား ဟာနက်ကာ”

ဟာဗ်နာက ရှုမစ်၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လေယာဉ်များကို မေးသည်။

နက်ကာက မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ ဟာဗ်နန်၏ မျက်လုံးမှ မျှော်လင့်မှု အလင်းရောင်များ တွေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီး . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ကဲ . . . ကျုပ်တို့ ဒီက သွားကြစို့”

စကြိုတံတားပေါ်သို့ ဂျာဂို တက်သွားသည်။ ဂျန်ဆင်းကို မတွေ့ရပါ။ ဂျာဂိုသည် စက်သေနတ်ကို မှီရပ်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ မီးခိုးများ ရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျေသည် မီးလောင်ကျွမ်းထားသောအရာများကို ပင်လယ် ပြင်ထဲသို့ ကန်ချလျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်အနီး လက်ဝဲဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သည်မှာကား အခြေအနေ မဆိုးဟု ဆိုရပေမည်။

ဂျန်ဆင်း လှေကားမှတက်လာသည်။ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗလပျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီတွင် ရာထူး တံဆိပ် တပ်ထားခြင်းမရှိချေ။ ဂျန်ဆင်းသည် ရေတပ်မတော် အရာခံဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက သူသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ဒဿနိကဗေဒ

ကထိကဖြစ်ပြီး အပျော်တမ်း ရွက်လှေသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ရန်သူကတော့ တစ်ကောင်တည်းပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိဗရိုက်ဒေသမှာ ယွန်ကာ ၈၈ တစ်စင်းတည်း . . .”

“နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံပဲ”

“သူ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အောက်မှစစ်ခဲ့ပြီ။ အပျက်အစီး အပရိက၊ အထိအခိုက် လုံးဝမရှိ”

“ကျေးဇူးပဲ ဂျန်ဆင်း။ ကော်ဖီ ဖျော်ခဲ့ပါလား။ သင်္ဘောလမ်းကြောင်း

ကို ကျွန်တော် စစ်လိုက်အုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပဲခန်းတွင်းသို့ ဂျာဂိုဝင်ရောက်သွားပြီး မြေပုံ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပဲထိန်းဘီးကို ပိတာဆင် ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂိုကက ပြတိုသျှရေကြောင်း ပြ မြေပုံကိုယူကြည့်သည်။ ဟိဗရိုက်ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် ကျွန်းငယ်ကလေး တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ထောင်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့ သွားရောက်ရမည့် ဖာဒါကျွန်းကလေး တည်ရှိသည်။

တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ဂျန်ဆင်း ဝင်ရောက်လာ သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်ပါလာသော ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချသည်။

“ဒီကျွန်းတွေ အားလုံးဟာ သင်္ချိုင်းတွေပဲ။ မြေပုံမှာ ဘယ်နေရာကြည့် လိုက်ကြည့်လိုက် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည်။ အန္တရာယ်ရှိသည်ချည်းပဲ။ အန္တရာယ် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲ”

ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။

ဂျန်ဆင်းသည် ဆေးတံအိတ်ကလေးကို အခေါက်ဖြေလျက် ဆေးတံ အိုးထဲသို့ ဆေးများဖြည့်ထည့်လျက် ရှိသည်။

“မော်လိုက်က မထွက်ခင်တုန်းက ကျွန်တော် တံငါသည်တွေနဲ့ စကား ပြောရတယ်။ သူတို့ကပြောတယ်။ ဒီဒေသမှာ ရာသီဥတု တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ဆိုး ဘယ်တဲ့။ ဖာဒါကျွန်းဆိုရင် ရက်နဲ့လန့်ခိုပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတတ်တယ် တဲ့”

“အတ္တလန္တိတ်မုန်တိုင်းတွေ တိုက်တဲ့အခါဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရာသီဥတု အဆိုးဆုံးဒေသတဲ့”

ဂျာဂိုက ပြောသည်။

“ဒါနဲ့များ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရီဟာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ဆိုရင် သူ ဒီမှာရှိနေမှန်း လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး။ သူ့ဆီကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင် မော်လိုက်မှာသွားယူပြီး သူ့ဆီသွားပို့ဖို့ အမိန့်ရတော့မှပဲ သိရတော့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတာ ဒီဒေးတုန်းကပဲ။ အဲဒီတုန်းက ရေတပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးမှာ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးပဲ။ နော်ဝေဖျက်သင်္ဘော ဆပင်နာ အမြှုပ်ခံရတဲ့အထဲမှာ သူပါသွားတယ်။ သူ့ညာဘက်မျက်လုံး ပျက်သွားတယ်။ လက်ဝဲလက်လဲ သုံးမရတော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရီဟာ ရေတပ်တိုက်ပွဲသမိုင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပဲ။ သူ့အကြောင်းကို ရေးမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံး အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ပုဒ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလို ရေတပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို အခုလို ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ ပို့ထားတာကတော့ အထူးဂုဏ်ပြုတာပဲလို့ ဆိုရမယ်”

ဂျန်ဆင်းက ဆေးတံကိုမီးညှိရင်း ပြောသည်။

“ဂျန်ဆင်း ခင်ဗျား ဒီကထွက်သွားစမ်း”

ဂျာဂိုက ဟောက်လိုက်သည်။

ဂျန်ဆင်း ပဲ့ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဂျာဂို နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပဲ့ထိန်းဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသော ပီတာဆင်ကို တွေ့ရသည်။ ပီတာဆင် ပြုံးနေသည်။

“သွား... ခင်ဗျားလဲသွား။ ပဲ့ကို ကျုပ်ကိုင်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ပီတာဆင် ထွက်သွားသည်။ ဂျာဂို စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ သူ့လက်များမတုန်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို မိုးစက်များ ရိုက်ပက်လျက်ရှိသည်။ တိုက်သင်္ဘောကလေးသည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂို စိတ်ဝင်စားတက်ကြွလျက်ရှိသည်။

သူ့အသက် ၂၅ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ၁၀ နှစ်လောက် ပိုကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ စစ်ပွဲမှတ်တမ်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် မတ်လတွင် ရေးတက္ကသိုလ်မှ သူထွက်ပြီး ရေတပ်မတော်

သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆော်လမွန်တိုက်ပွဲတွင် မါခင်ခဲ့သည်။ တွာဒါကင်နယ်တိုက်ပွဲသည် ခြောက်လမျှ ကြာခဲ့သည်။ ၁၉ နှစ်သားအရွယ်တွင် သူသည် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရန်သူသင်္ဘောနှစ်စင်းကို နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားတွင် ပြောင်မြောက်သော တိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲခဲ့ရသူ၊ ဂျာမန်အီးဘုတ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခဲ့ရသူ၊ ဒီဒေးအောင်ပွဲတွင် သူ ပါဝင်ခဲ့သည်။

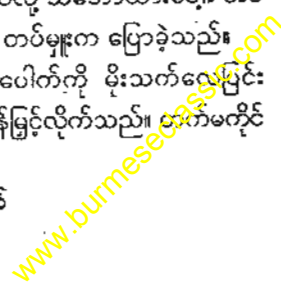
၆၅ နှစ်လ ၂၈ ရက်နေ့သည်ကား သူ၏ ကုသိုလ်ကံဆိုးသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ရန်သူသင်္ဘော ခြောက်စင်းနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရသည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်း တွင် ရန်သူသင်္ဘောတစ်စင်းကို နှစ်မြှုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး တခြား သင်္ဘောတစ်စင်းကို တိုက်ခိုက် ပျက်စီးစေသည်။ မိမိဘက်ကလည်း သင်္ဘောသားငါးဦးကျဆုံးရပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။ မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်ပေါင်ပေါ်တွင် ကျည်ဆန်မြုပ်ဝင်နေပြီး လက်ယာဘက် ပါးပြင်အရိုးထိ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ဩဂုတ်လတွင် ဆေးရုံမှ သူဆင်းလာသောအခါ အထက်မှ တာဝန်သစ်တစ်ခု ပေးသည်။ မသေဘဲ ကျန်ရှိနေသော သူ၏ သင်္ဘောသားကိုးယောက်နှင့်အတူ ဖြစ်သည်။ တာဝန်သစ်က တခြားမဟုတ်။ စာပို့သမားပင် ဖြစ်သည်။ အနားယူရမည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်မှ အသုံးပြုခဲ့သော တိုက်သင်္ဘောကလေးတစ်စင်းဖြင့် ဟိပ်ရိုက်ပင်လယ်ပြင်အတွင်းရှိ ကျွန်းများတွင်ရှိသော အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် မိုးလေဝသစခန်းများသို့ လှည့်လည် သွားရောက်ကာ စာများ ပေးပို့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ တိုက်သင်္ဘောကလေးသည် မိုင်နှစ်ဆယ်အထိကများ မောင်းမိလျှင် တုန်ခါပြီး တစ်စချင်း ပြုတ်ထွက်ကုန်မလား အောက်မေ့ရသည်။

သင်္ဘော၏အမည်မှာ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ကောက်ယူရရှိနိုင်သော ‘မရဏနိဂုံး’။

“တစ်လ နှစ်လပေါ့ကွာ။ အနားယူတယ်လို့ သဘောထားပေါ့။ အဲဒီမှာတော့ ဘာတိုက်ပွဲမှ မရှိဘူး ဟာရီ” ဟု သူ၏ တပ်မှူးက ပြောခဲ့သည်။

ဂျာဂို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို မိုးသက်လေပြင်းတစ်ချက် ဝင်ဆောင့်သည်။ ဂျာဂိုက သင်္ဘောအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ ဇာကံမကိုင်

ဘီးက သူ့၏လက်ထဲတွင် တုန်ခါလာသည်။ ယခုအခါ ပင်လယ်သည် သူ့ဘဝ ပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့အဖို့ ပင်လယ်သည် မိန်းမထက်ပင် အရေးကြီးသည်။ သို့သော် သည်အခွင့်အရေးများကို စစ်ပွဲက သူ့ကိုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်သည် အစဉ်ရှိနေမည် မဟုတ်ချေ။

“စစ်ကြီးပြီးသွားရင် ငါ ဘာများလုပ်ရမလဲ” ဟု သူ တိုးညှင်းစွာ ပြော လိုက်သည်။

*

လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်းဟု ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ကာရေးရီ မကြာမကြာ တွေးတောနေမိသည်။ အလဟဿကုန်ဆုံးနေသော နေ့ရက်များ ကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိသောအခါ သူ အင်မတန် မြတ်နိုးနှစ်သက်သော ကျွန်း ကလေးကိုပင် အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်မှတ်လာတော့သည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့သွားနေကျနေရာရှိသည်။ ဖာဒါကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက်စွန်းရှိ ကြေးနန်းကျွေအထက်ရှိ ခံတပ် (၀၁) တောင်ကုန်း ထိပ် ဖြစ်သည်။ ကြေးနန်းကျွေဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ယင်းနေရာတွင် ကြေးနန်းရုံး တစ်ခုတည်ဆောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကျွေသည် ပေလေးရာမြင့်သော တောင်စောင်းတစ်ခု၏အောက်ခြေတွင် ရှိသည်။ သဲပြင် ဖြူဖွေးသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် မိုင်သုံးထောင်မျှ ကျယ်ပြောသည်ဟု ဆိုရ ပေမည်။ ဖာဒါကျွန်းနှင့် လာရေဒါကမ်းခြေအကြား မည်သည့်ကုန်းမြေမျှ မရှိ ချေ။

တောင်ကုန်းထိပ်မှနေ၍ အောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆင်း သောလမ်းသည် မတ်စောက်ကြမ်းတမ်းလှသည်။ အကွေ့အကောက်များလည်း များပြားလှသည်။ ကောင်းကင်တွင် ပင်လယ်ငှက်များ ဟစ်အော် ဝဲယုံလျက် ရှိ ကြသည်။ သင်ခန်းငှက်များ၊ အော်ယောငှက်များ၊ ပင်လယ်စင်ရော်များ၊ ပင်လယ် ဒင်ကြီးများ အထူးသဖြင့် ဒင်ကြီးငှက်များ ပေါများလှသည်။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် တွေ့ရသည်။ သူက ယင်း မြင်ကွင်းကို တစ်ခုတည်းသောမျက်လုံးဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်း၏ အခြားသောအရပ်များကို ကြည့်ရှုသည်။

မြေပြင်သည် အနောက်တောင်ဘက်သို့ စောက်စောက်ကြီး စိုက်ဆင်း

သွားသည်။ ကြေးနန်းကျွေ၏တစ်ဘက်တွင်ကား ဒက္ခိဏပင်လယ်ရေလက်ကြား ရှိသည်။ အသက်ကယ် လှေစခန်းရှိသည်။ လှေကိုခေါင် လှေဆင်းလမ်းနှင့် မားဒေါက်မက်ကလျှိုက်၏အိမ်ရှိသည်။ သည့်အပြင်ကား ဘာမျှမရှိချေ။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်တွင်ကား ကျွန်း၏ကျန်ရှိသည့် အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ ပြန်ကျနေ သော လယ်ကွက်များ၊ ရွံ့ညွှံ့စိမ့်စမ်းများနှင့် သိုးစားကျက်မြေများကို ဖြတ်သန်း လျက် အနောက်မြောက်ဖျားတွင်ရှိသော မေရီတောင်းသို့ ဖောက်လုပ်ထားသည့် ရထားလမ်း သေးသေးကလေးတစ်ခု ရှိသည်။

ရိသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ကြေးမုန်ပြောင်းကို ထုတ်ယူပြီး အသက်ကယ် လှေစခန်းကို ကြည့်ရှုသည်။ လူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှမတွေ့ရ။ မားဒေါက်သည် သူ၏အသက်ကယ်လှေကို ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံလျက်ရှိသည်။ သို့သော် မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေမည်မှာ သေချာသည်။ သည်လို မနက်မျိုးတွင် မားဒေါက်ကိုယ်တိုင် ချက်ထားသော ဝိစကီနှင့် ရောစပ်ထားသော လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို လက်မလွှတ်စကောင်းပေ။

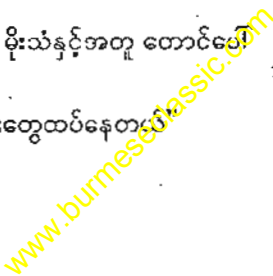
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မုန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲတွင် ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် မိုးသည် သိပ်သည်း စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။

*

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှနေ၍ လှေအိမ်အတွင်းသို့ သူ ဝင်ရောက် သွားသောအခါ မားဒေါက်ကို မတွေ့ရပါ။ လေးဆယ့်တစ်ပေ ရှည်လျားသော ‘မိုရာဆင်ကလဲယား’ အသက်ကယ်မော်တော်ကလေးသည် လှေဆင်းလမ်းထိပ် တွင် အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ မော်တော်ကလေးသည် သွယ်လှလှပသည်။ ဆေး အပြာနှင့်အဖြူ သုတ်ထားသည်။ မားဒေါက်အနေနှင့် အစွမ်းကုန် ခြယ်မှုန်း မွမ်းမံ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရိက မော်တော်ကလေးကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သင်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ဘက်မှ တံခါးပွင့်သွားသည်။ မိုးသံနှင့်အတူ တောင်ပေါ် သား၏အသံလို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်က အဖီထဲရောက်နေတယ်။ ထင်းတွေထပ်နေတယ်။”

ရိ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော မားဒေါက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဧရာမ အိုင်ယာလန် အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် မားဒေါက်ကို တိုးဝှေ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ရောက်လာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အင်းခွေးကြီး၏ ဂျင်းစိမ်းရောင်လည်ပတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင်ကြီး ရိုရို၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

မားဒေါက်ကို လှမ်းကြည့်လျက် . . .

“သူ့ကို မစွက်ဆင်ကလဲယား မနက်က လိုက်ရှာနေတယ်။ ညကတည်းက ဒီကောင် ပျောက်သွားတာပဲ”

“ကျုပ်လဲ တော်တော်လေးကြာရင် သူ့ကို လာပို့မလို့ပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

မားဒေါက်က မေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက် ၇၀ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းလှသည်။ တစ်သက်လုံး ပင်လယ်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာသည့် ဘဝကို သူ့မျက်နှာတွင် ဖော်ပြနေသည်။

“ဒီမယ် မားဒေါက်။ ဘဝဆိုတာ လူ့အန္တတစ်ယောက်က ပြောပြတဲ့ ပုံဝတ္ထုတစ်ခုလို့များ ခင်ဗျား တွက်ဆဖူးသလား။ မိုးလားကဲလားနဲ့ ပြီးတော့ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

မားဒေါက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်မှ ထင်းဖတ်များကို ဘောင်းဘီတွင် သုတ်လိုက်ပြီး ဆေးတံအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကနေ့မနက်တော့ ဟုတ်ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါလား”

“နောက်ပြီးတော့ကော . . .”

“ဘဝရေအေး တိုက်ကျွေးပါမယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကနေ့မနက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဘဝပြဿနာတက်နေတယ်” သူ မြေ့မြေ့လေး ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ်အတွင်း လိုက်ခဲ့မယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုရိုနဲ့ ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်နှင့်ပါ”

*

ရေလက်ကြားအဝသည် ရေဖြူဖြူ ဝဲဩယကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို ပြင်းထန်စွာ ခိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ မိုးချွန်းသံကြီးများ ထွက်ပေါ်သည်။ ရေစက်ရေမှုန်များ ပေတစ်ရာမျှ မြင့်တက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မားဒေါက်မက်ကလွိုက် အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ရေစပ်အတိုင်း လေးတွဲစွာ လျှောက်သွားနေသည်။ မားဒေါက်သည် ဖာဒါကျွန်း အသက်ကယ်မော်တော်တွင် ပဲ့နင်းကြီးအဖြစ် သုံးဆယ်နှစ်နှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ခေတ်တွင် သမိုင်းတွင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျော့ဘုရင်က ဘီအီးအဲခဲဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် စွန့်စားဆယ်ယူမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ရွှေတံဆိပ်နှစ်ခုနှင့် ငွေတံဆိပ် ငါးခု ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ သူ့နေရာတွင် သူ့သား ဒေါ်နယ်က ပဲ့နင်းအဖြစ် ဆက်လက်အမှုထမ်းသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဒေါ်နယ်သည် ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းရွက်ရသဖြင့် မားဒေါက်သည် အသက်တယ်မော်တော် ပဲ့နင်းကြီးအဖြစ် ပြန်လည် ထမ်းဆောင်ရသည်။ မှတ်တမ်းတင်ရမည့် လူကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

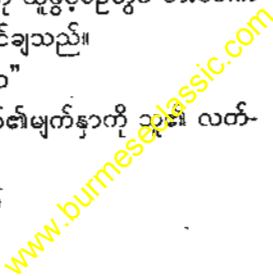
အင်းခွေးကြီး ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတသဲသောင်ပြင်တစ်လျှောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အတွာတွင် အသက်ကယ်အင်္ကျီအဝါ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် မှောက်လျှက်သား ရှိနေသည်။ လှိုင်းလုံးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရိုက်ခတ်တိုင်း သူ့အပေါ် ရေတွေ လွှမ်းသွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြေးသွားသည်။ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ကာထိုင်ပြီး လဲနေသူကို ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်က မသန်သဖြင့် မနည်းပင် အားစိုက်ပြီး လှန်ရသည်။ ထိုသူမှာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။ အသက် ၁၈ နှစ် ၁၉ နှစ်အရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရိက သေဆုံးသူ၏ကိုယ်ကို ရှာဖွေသည်။ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီအိတ်တွင် ခိုက်ဆံအိတ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ သားရေအိတ်ကို ယူဖွင့်စဉ်တွင် မားဒေါက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ချသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ကျုပ်ပြေးလာတာ”

ယင်းသို့ပြောရင်း မားဒေါက်က လူရွယ်၏မျက်နှာကို သူ့၏ လက်-

ခေါက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကပ်ကြည့်သည်။

“သေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မေးသည်။

“ဆယ်နာရီ ဆယ်နှစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်။ ဒါထက်မပိုဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့အဝတ်အစားတွေကြည့်ရတာတော့ ဂျာမန်ယူဘုတ်တစ်ခုကပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ စာနှစ်စောင်နှင့် ခွင့်စာတစ်စောင်တို့သည် ပင်လယ်ရေများ စိုရွှံနေသဖြင့် ဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ်စစီ တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ။ သူတို့မှာ ကျောင်းသားတွေအပြင် တခြား မရှိတော့ဘူးလား”

မားဒေါက်က ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့လဲ ကျုပ်တို့လိုပဲ လူမရှိတော့ဘူးပေါ့။ သူ့နာမည်က ဟန်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ၁၈ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်ကမှ လုပ်တယ်။ သူက တိုက်သင်္ဘော ယူ ၇၄၃ မှာ ကြေးနန်းစာရေးပဲ။ “စာရွက်များကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း” ကနေ့မနက်မှ သူ့မောပါလာတာဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မှာ နောက်ထပ်ရောက်လာကြအုံးမှာပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်” မားဒေါက်က အလောင်းကို ပခုံးတစ်ဘက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး . . . “သူ့ကို မေရီတောင်းကို ပို့ကြရမယ်ထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျုပ်အိမ်ကို ပို့လေ။ ညနေကျတော့ သူ့ကို မစွပ်ဆင်ကလဲယား ကြည့်ပြီး သေစာရင်းထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ သင်္ဂြိုဟ်ကြတာပေါ့”

“သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ ဖြှုပ်ရမယ် ထင်တယ်”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရန်သူဂျာမန်တွေ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ဖြှုပ်ထားတာ ဒီကျွန်းကလူ ဆယ်တစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်။ သူတို့မိသားစုတွေက သူတို့ဝတ်ပြုနေတဲ့ နေရာမှာ ဂျာမန်တစ်ယောက် ဖြှုပ်ထားတာကို သဘောကျလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကကော သူတို့နဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲလား”

မားဒေါက်၏မျက်လုံးတွင် ဒေါသရိပ်များ လျှံလာသည်။

“အို . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ဒီအထဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ ဒီကောင်လေး ကို ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပါ။ သူ့အဖို့တော့ ဘာမှ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကမန်းကတန်းပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်အတွက်တော့ ပြဿနာ ရှိလိမ့်မယ်”

မားဒေါက်က သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။ သူက စကော့တလန် ဝတ်သင်းတော်ကြီး၏ တရားဟောဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

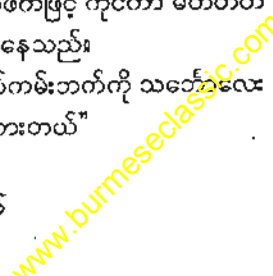
ဟာဒါကျွန်း၏ သည်ဘက်ပိုင်းမှနေ၍ မေရီတောင်းမြို့သို့ သွားသော ကားလမ်းဟူ၍ မရှိချေ။ ရှိဖို့လည်း အကြောင်းမကြုံကြိုက်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ကြေးနန်းရုံးဆောက်ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြစဉ်က ကြေးနန်းကုမ္ပဏီသည် အနံ့ကျွန်း ရထားလမ်းကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မေရီတောင်းရှိ အသက် ကယ်အဖွဲ့ဝင်များသည် အရေးပေါ်ကိစ္စ ရှိသောအခါ ဤရထားလမ်းကို အသုံးပြု ကြသည်။ ထရော်လီကို မောင်းတံဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လေကြောင်း အဆင်သင့်သည့်အခါတွင် ရွက်လွင့်၍သော်လည်းကောင်း အသုံးပြုကြသည်။

သည်မနက်တွင်လည်း လေကြောင်းသင့်သဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မားဒေါက်တို့သည် ထရော်လီတွင် သုံးထောင့်ရွက်ဆင်ပြီး မေရီတောင်းမြို့သို့ ခရီးနှင့်ကြသည်။ ဂျာမန်အလောင်းကို ထရော်လီ၏အလယ်တွင် ချထားသည်။ အင်းခွေးကြီး ရှိရိက ဘေးတွင် ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်နေသည်။

သုံးပိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ ရထားလမ်းသည် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်း သွားပြီး နှစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသော မေရီတောင်းကို မိုးကြားလေကြား တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျောက်တုံးအိမ်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသော လမ်းလေးငါးခု ရှိသည်။ လှိုင်းကာတံတိုင်အနီး လေကွယ်ရာအရပ်တွင် တံငါလှေ လေးငါးခြောက်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

မားဒေါက်သည် ရွက်တိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ မတ်တတ် ရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်အတွင်းသို့ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး . . . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို သင်္ဘောလေး တစ်စင်း လာနေတယ်။ အမေရိကန်အလံ လွှင့်ထားတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ မြင်ကွင်းတွင် 'မရဏနိဂုံး' တိုက်သင်္ဘော ပေါ်လာသည်။ စကြိုတံတားပေါ်တွင် ဟာရီဂျာဂို ရှိနေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏လက်များ စိတ်လှုပ်မှုကြောင့် တုန်နေသည်။ သူက မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး . . .

"ဒီမယ် . . မားဒေါက်။ ကျွန်ုပ်ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ"

ဆိပ်ခံတွင် 'မရဏနိဂုံး' တိုက်သင်္ဘောလေး ဆိုက်ကပ်သောအခါ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထီးတစ်စင်းအောက်တွင်ထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေသည်။ အမျိုးသမီးသည် အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများသည် ငြိမ်ပြာလှသည်။ လှပခန့်ညားသော မျက်နှာရှိသည်။ ခေါင်းတွင် ပဝါစည်းထားသည်။ ရေတပ်အရာရှိ အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ပန်းထောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် အမှတ်တံဆိပ်များ ရှိသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဆိပ်ခံတံတားအစွန်းသို့ လျှောက်လာပြီး သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးကာ . . .

"ဟလို အမေရိက"

ဂျာဂိုက ဆိပ်ခံပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်လာပြီး . . .

"ကျွန်တော် ဟာရီဂျာဂိုပါ အစ်မကြီး"

"ဂျင်းဆင်ကလဲယား" သူမ၏လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး . . .

"ကျွန်မက ဒီမှာ သမာဓိလူကြီးပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲ"

"သမာဓိလူကြီး ဟုတ်လား"

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

"တရားသူကြီးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်"

ဂျာဂို ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

"ကျွန်တော် သိပါပြီ။ အစ်မကြီးက တရားရေးဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့"

"အင်း . . ဆိပ်ကမ်းဝန်လဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်းကလေးကငယ်တော့ ကျွန်မတို့လဲ ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ လုပ်ကြရတာပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ် ရိခီကို စာပို့ရအောင် လာတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ"

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

"ကျွန်မတို့ကျွန်းမှာ ဆိုရိုးစကား တစ်ခုရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုသာ ပြောလိုက် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်နောက်မှ အောက်လာတာပဲတဲ့"

ဂျာဂို လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ သူ့ရင်ကောင်းဘွဲ့ကို မိမိ လက်ခံရယူစဉ်က စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ရှိလည်း ရှိနေသည်။ ရေတပ်မတော် ဝတ်စုံအပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်တွင် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့တံဆိပ်များ သုံးတန်း ဆွဲချိတ်ထားသည်။ ယခုမူ ယင်း၏ အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရ။ မိမိထံသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာနေသူသည် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

"ဗိုလ်ကြီး ကျုပ်ကို ရှာနေတာလား"

ထိုအခါတွင်မှ ဂျာဂို သံသယများလွင့်ပြယ်ပြီး ခြေစုံရိုက်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီကို ကျွန်တော် စာလာပို့တာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သင်္ဘောပေါ် ခဏကြွပါခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ . . သွားကြမယ်"

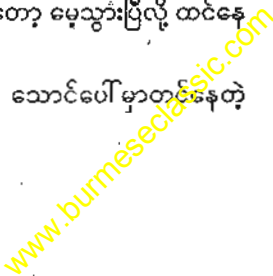
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဂျင်းဆင်ကလဲယားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

"ရီရီကို ကျုပ်တွေ့တယ်။ သူက အသက်ကယ်လှေစခန်းကို ရောက်နေတယ်"

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

"ကျွန်မကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်မကိုတော့ မေ့သွားပြီလို့ ထင်နေတာ"

"အဲဒီမှာ ကျုပ် တစ်ခုတွေ့သေးတယ်။ သောင်ပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ထွာမန်အလောင်းတစ်ခုပဲ"

“ဟင်... အလောင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မားဒေါက်နဲ့ ထားခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မသွားမှပဲ။ လမ်းမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားမယ်”

“ကျုပ်လဲ ခဏနေရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

အမျိုးသမီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

“တကယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ”

ဂျာဂိုက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဒီကျွန်းတစ်ခုလုံးကို သူပိုင်ထား။ သူ့အဖေဆီက အမွေရတာပဲ။ သူ့အဖေက ဒီဒေသမှာ နယ်ရှင်ပယ်ရှင်တစ်ဦးပဲ ဆိုပါတော့”

“ရေတပ်အင်္ကျီကြီးကကော ခင်ဗျာ”

ဆိပ်ခံလှေကားမှ ဆင်းသွားကြစဉ်တွင် ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“သူ့ယောက်ျား အင်္ကျီပဲ။ ၄၀ ခုနှစ်က ‘ဝေလမင်းသား’သင်္ဘောနဲ့ ပါသွားတယ်”

တိုက်သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများအားလုံး တန်းစီလျက် ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည်။ ဂျန်ဆင်းဝီစီမူတ်သည်။

ဂျာဂိုက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူ၏အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူ၏အိပ်စင်မေ့ရာအောက်မှ သားရေအိတ်ဝယ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ သားရေအိတ်ကို သော့ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ စက္ကူအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်ပြီး စာအိတ်ကြီးကို ဖောက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ စာအိတ်နှစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာအိတ်အငယ်ကို အရင်ဖောက်သည်။ အထဲတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာကို လျင်မြန်စွာဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်သမီးနေသည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို ဂျာဂိုထံ လှမ်းပေးသည်။

“ကျုပ်တူမ ဂျန်းနက်။ လန်ဒန်ဂိုင်း ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်။ ၁၉၄၀ ကတည်းက အဲဒီမှာ”

သူ၏မျက်လုံးများ တည်ငြိမ်သည်။ ပါးနှစ်ဖက် မိုဖောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ရှည်လျားသည်။ မိန်းကလေးက ဂျာဂိုကို ညှို့ယူဖမ်းစားလျက် ရှိသည်။ ဂျာဂိုက ဓာတ်ပုံကို မပေးချင် ပေးချင်နှင့် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒုတိယစာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်သည်။ အတွင်းမှ စာကို ခိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ရှုသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်မှ အားပြုံးသည် ပျောက်လွင့်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများ တင်းစေ့သွားသည်။ စာရွက်ကိုခေါက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“သတင်းဆိုးများလား ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကို လက်ခံရတဲ့ လူပေါ်မှာ တော့ တည်တယ်။ ကျုပ်မပါဘဲနဲ့ ဒီစစ်ပွဲကြီး ဆက်လက်ဆင်နွှဲနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ သူတို့ရေးလိုက်ပုံကတော့ အင်မတန် လှပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီတဲ့”

ဂျာဂိုက သူ၏နောက်ဘက်မှ နံရံကပ်စီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝီစကီပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။

“ဒီအချိန်မျိုးမှာ နည်းနည်းလောက် လိုအပ်တာအမှန်ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဂျာဂိုက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ဝီစကီ အတော်များများလေး ငှဲ့ထည့်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟာရီဂျာဂိုပါ ခင်ဗျာ”

ရိသည် ဝီစကီတစ်ကျိုက် သောက်ချလိုက်ပြီး . . .

“မောင်ရင်ကကော ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးလဲ။ သင်္ဘောကို ကြည့်ရတာကတော့ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်ကပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တာဝန်က စာပို့သမားပါ”

“အရင်တုန်းက ဘာတာဝန်ယူခဲ့သလဲ”

“ပီတီဘုတ်ပါ ခင်ဗျာ။ အုပ်စု နှစ်ပါ။ ရေလက်ကြားမှာ တာဝန်ကျပါတယ်”

“ဂျာဂို... မင်းဟာ လင်မိကျွတ်တိုက်ပွဲမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့၏လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းကိုတွေ့ရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ အပေါ်က သူငယ်တွေကကော မူလလက်ဟောင်းတွေပဲလား”

“အသက်မသေဘဲ ကျန်နေတဲ့လူတွေ အားလုံးပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းသင်္ဘောကို ငါ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်။ လိုက် ပြစမ်းပါ”

သို့ဖြင့် ဂျာဂိုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သင်္ဘောဦးမှ ပဲ့အထိ လိုက်ပြသည်။ ပဲ့စင်ခန်းတွင် သူတို့အဆုံးသတ်သည်။ ဂျန်ဆင်းကို မြေပုံစားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။

“မောင်ရင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်သွားရမယ့်နေရာက ဟားရစ်ကျွန်း အနောက် တောင်ထောင့်မှာရှိတဲ့ မိုးလေဝသစခန်းပါ။ ကျွန်တော် အခု ရေကြောင်းလမ်း ရှာနေတာပါ”

“ကျုပ်ကို ပြစမ်း”

ဂျန်ဆင်းက မြေပုံပေါ်တွင် လက်ညှိုးဖြင့် ဆွဲထောက်ပြသည်။

ရိက . . .

“အဲဒီနေရာမှာ သတိထား။ အထူးသဖြင့် မိုးမှောင်နှင့်မှောင်ကျနေတဲ့ အခါမျိုး။ ဟောဒီမှာ အနောက်မြောက်ဘက် သုံးမိုင်လောက်မှာ ဝါရှင်တန် ကျောက်တန်းရှိတယ်။ နာမည်ကလေးကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သတိရစရာ ပဲ။ တကယ်တော့ သေမင်းထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ။ စကော့တလန်ရဲ့ အနောက် ဘက်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ အဆိုးဆုံးနေရာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ လောက်က စပိန်ရွက်သင်္ဘောနှစ်စင်း ဒီနေရာမှာ မြုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီ နောက် ပိုင်းမှာတော့ သင်္ဘောတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်းပဲ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လဲ ဖာဒါ ကျွန်းမှာ အသက်ကယ်လေ့စခန်း ဖွင့်ပေးထားရတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မြောက်ဘက်ကနေ လှည့်သွားရင်ကော ခင်ဗျာ”

“အခု စစ်ကြီးဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ ဒီလမ်းကပဲ သွားစရာရှိတယ်”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျာ။ မစ္စတာ မားဒေါက်မက်ကလျှက်ဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ သိမလား”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“သူက အသက်ကယ်မော်တော်ရဲ့ ပဲ့နင်းကြီးပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဂျာဂိုက ကုတ်ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လိမ္မော်ရောင်စာအိတ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မော်လိုက်မှာရှိတဲ့ ဘုရင့်ရေတပ်မတော် တပ်မှူးကြီးက ဒီကြေးနန်း ကို သူ့ကိုပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီကျွန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ ကြေးနန်းရိုက်လို့ မရဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းတုန်းက ကြေးနန်းကြီးတွေ အားလုံး ပြတ်ကုန်တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ အပြင်ဘက် ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဆက်သွယ် နေတာ ကျုပ်ရဲ့ ရေဒီယိုပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဂျာဂို၏လက်မှ စာအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ စာအိတ် မှာ ဖွင့်ထားသည်။

“ရေတပ်မတော်ဌာနချုပ်က ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“သတင်းဆိုးလား”

“သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ဒေါ်နယ်မက်ကလျှက်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့သင်္ဘော မနေ့က တော်ပီဒို ထိတယ်။ အားလုံး ကျဆုံးတယ်”

“တစ်ယောက်မှ မရှင်ဘူး ဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အသံတိုးသွားသည်။

“သေချာပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟု ဂျာဂို ထင်မိသည်။

“သူတို့ မောင်ရင့်ကို မပြောလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒေါ်နယ်က အဲဒီသင်္ဘောကို အုပ်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီကျွန်းက လူလေးယောက် သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ ပါတယ်။ အင်း . . . ဒီစစ်ကြီး မြန်မြန်ပြီးလေ ကောင်းလေပဲ ခြစ်လိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာအိတ်ကို ပြန်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၁၂ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၂၆ . ၁၁ မြောက်၊ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀ . ၂၆ အနောက်။ လေတိုက်ခက်မှု မြောက် အနောက် ၂ မှ ၃။ မိုးအုံ့ဆိုင်း။ မုန်တိုင်း။ ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ကျော် လင်းအားကြီးအချိန်၊ မိုးသက်လေပြင်းတိုက်၊ လွှင့်ထားသော ရွက်ကွဲထွက်။

(၃)

အင်္ဂလိပ်ကမ်းခြေ၏တောင်ဘက် မိုင်ငါးရာခန့် အတွာတွင် ကက်ပတိန် ဗာဂျာသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးမှတ်လျက် ရှိသည်။

... ကျွန်ုပ်တို့၏ အရပ်ရပ်အခြေအနေသည် မျှော်လင့်ထား သည်ထက် ပိုမို ကောင်းမွန်သည်။ သို့သော် ခရီးသည်များမှာ မူ အလွန်အမင်း ငြီးငွေ့နေကြဟန်ရှိသည်။ ရာသီဥတု ဆိုးရွား မှုကြောင့် အောက်ထပ်မှာပင် အခန်းအောင်းနေကြရသည်။ ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေများ စိမ့်ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းသည် အမြဲ လိုပင် စွတ်စိုလျက် ရှိသည်။

ဗီလင်းမှ ထွက်ခွာလာပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် မိုးသက် လေပြင်းကောင်းမှုကြောင့် နွေအတွက် သယ်ဆောင်လာသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆိတ်နှစ်ကောင်နှင့်ကြက်များ ဆုံးရှုံးသွားခြင်းသည် စားသောက် မှုပြဿနာတွင် များစွာ ထိခိုက်ရသည်။ သည်နေရာမှာလည်း သီလရှင်များအဖို့ ပိုပြီး သက်သာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ၏ အခြေအနေမှာလည်း အထူးစိုးရိမ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ရန်သူသင်္ဘောနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်သည့် အရေးအတွက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ 'ဒိုက်- ချလင့်'သည် ယခုအခါ အစစ်အရာရာတွင် 'ဂတ်ထရစ် အင်- ဒါဆင်' ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းထဲမှာ စာကြည့်တိုက် တွင်ပင် ဆွဲဒင်စာအုပ်များ ထည့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ရန်သူ သင်္ဘောနှင့်တွေ့လျှင် ပိုနေသော သင်္ဘောသားများကို သင်္ဘော ဝမ်းအတွင်း ဝှက်ထားမည် ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ရှာမည် ဆိုလျှင် တွေ့နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

ယခုအထိတော့ ဒိုက်ချလင့်သည် အတ္တလန္တိတ်၏ဒဏ်ကို ကြုံကြံခံလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရွက်များ မစုတ်မပြုသည့်နေ့ ဟူ၍ တစ်နေ့မျှမရှိချေ။ ယနေ့မနက်တွင် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း ၌ ရေ ၁၂ လက်မရှိနေကြောင်း မှစွတာစတမ်းက သတင်းပို့ သည်။ သို့သော် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာကား မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးလည်း အိုချေပြီ။ ဒိုက်ချလင့်ကား ပို၍ အိုချေပြီတည်း။

သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး လူးလိမ့်သွားသည်။ ဗာဂျာ ကုလားထိုင်မှ လွင့် ထွက်သွားသည်။ သူ လူးလဲပြီး ထသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ မြှားထွက်သွားသည်။

ဒိုက်ချလင့်သည် လှိုင်းကြားလေကြားတွင် ခေါင်းစိုက်လျက် ရှိသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရေစက်မှုန်တွေ လွှမ်းနေသည်။ မစွတာစတမ်းနှင့် တပ်ကြပ် တြီး ကလုတို့သည် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထိန်းကိုင်လျက် ရှိကြသည်။

အလယ်ရွယ်တိုင်ထိ အမြင့်ကြီးတွင်ရှိနေသော ခေါင်ရွက်သည် လွတ် ထွက်နေပြီး လေထဲတွင် တဝန်းဝန်းလူးခတ်နေသည်။ ရွက်ခတ်သံသည် ကျယ် လောင်လှပြီး လေသံမိုးသံကိုပင် ဖောက်ထွင်းလျက်ရှိသည်။ ရွက်တိုင်အပေါ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပိုင်းသည် ရှေ့နောက်ညွတ်ခါနေသည်။ ခဏပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျိုးပြတ်သွားတော့မည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရစ်ချတာသည် လက်ရန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး အလယ်တိုင် ရွက်မကြီးကို ဆွဲချနေသည်။ ပင်လယ်ရေများက သူ့ကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

ဗာဂျာသည် ချက်ချင်းပင် ရစ်ချတာထံသို့ ပြေးသွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တက်အလာတွင် တဂျာ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဗာဂျာ လူးလဲကာထပြီး ရစ်ချတာထံ ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွက်မကြီးကို ကူပြီး ဆွဲချသည်။

ရွက်မကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သင်္ဘောသည် ပြန်ပြီး တည့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အပေါ်တက်ပြီး ခေါင်ရွက်ကို ပြန်တပ်မယ်”

ရစ်ချတာ အော်ပြီးပြောသည်။

“ဒီလေနဲ့ တက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အပေါ်မှာ ငါးမိနစ်တောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ လေငြိမ်အောင် စောင့်ပါ”

ဗာဂျာက ပြန်ပြီး ဟစ်အော်သည်။

“လေထဲမှာ ရွက်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြီကုန်လိမ့်မယ်”

“ရွက်ကို စုပြီးချည်ထားလိုက်ရင် ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်လုပ်မယ်”

ဗာဂျာသည် ကြိုးလှေကားတန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ လေပြင်းသည် လူတစ်ကိုယ်လုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆွဲဖြုတ်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ပေ ၅၀ ခန့် အမြင့်သို့ ရောက်သော အခါ ဗာဂျာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် ရစ်ချတာ လိုက်ပါလာသည်။

*

သင်္ဘောဧည့်ခန်းထဲတွင် ရေတစ်ပေလောက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေများ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာသည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ပြီး သူမ၏အဖော်များကို အားပေးစကားပြောကြားလျက် ရှိသည်။

ပရာဂျာ၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အဘိုးကြီးသည် သူ့ဇနီး၏ အိပ်စင်အနီးတွင် ခူးထောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကောင်စစ်ဝန်တတော်သည် ဖြူဖွေးလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပရာဂျာက မေးသည်။ စစ္စတာက သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ လူမမာ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး သွေးစမ်းကြည့်သည်။ သွေးတိုးလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် မမှန်ချေ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပရာဂျာက စစ္စတာ၏ အင်္ကျီလက်ကိုဆွဲပြီး ကပ်မေးသည်။

“ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်။ ကောင်စစ်ဝန်မင်း ဒီမှာပဲ နေပါ”

စစ္စတာအင်ဂျလာက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူမရောက်ရှိသွားသောအခါ ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောသည် ရှေ့ရွက်နောက်ရွက်များဖွင့်ကာ မြောက်စူးစူးသို့ သွားလျက်ရှိသည်။ စတမ်းနှင့် ကလုတိုက ပဲ့ကိုင်ဘီးမှာပင် ရှိနေကြသည်။ စတမ်းက သူမကို လှမ်းအော်သည်။ သို့သော် သူ့အသံသည် လေထဲတွင် ပျောက်သွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ပဲ့ပိုင်းလက်ဝဲဘက်ဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေပြင်းက သူမ၏ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို တိုးခတ်လျက်ရှိသည်။ လေတိုးနေသောရွက်များကို စစ္စတာ မော့ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန်လျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုအောက်တွင် အော်ညည်းလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမ၏အထက် ပေတစ်ရာလောက်တွင် ရွက်တို ကြိုးချည်နေကြသော ဗာဂျာနှင့် ရစ်ချတာတို့ကို စစ္စတာအင်ဂျလာ တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ရွက်တိုင်ထိပ်တွင် ဒန်းစီးလျက် ရှိကြသည်။

သူမ၏တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ကုန်းပတ်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လျှောပြီးပါသွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကြိုးစားပြီး ထရပ်စဉ်မှာပင် သူမအနီးသို့ ရွက်များ အကြားမှ ဗာဂျာ ရောက်လာသည်။

တကယ်တော့ သူမ၏လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အောက်မှာမနေတာလဲ . . .”

စစ္စတာ အင်ဂျလာသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မိမှာပင် တကယ်တော့ သူမကို ဆွဲခေါ်ကာ သူမ၏အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ တကယ်တော့ တံခါးကိုဖိတ်ပြီး ကျောနှင့်မှီထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အောက်မှာ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်မလဲ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ တက်ကြည့်တာပဲ”

တကယ်တော့ အိပ်စင်ပေါ်မှ တဘက်တစ်ထည်ကောက်ယူပြီး စစ္စတာ အင်ဂျလာထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရွက်တစ်ခု ပြုတ်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက် ရွက်တိုင်ကျိုးထွက်သွားနိုင်တယ်။” ရစ်ချတာ မြန်ပေလိုသာ သက်သာသွားတယ်။

တကယ်တော့ ဝီရိတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပုလင်းတစ်လုံး ထုတ်သည်။

“စစ္စတာ တစ်ခွက်လောက် သောက်မလား။ ဆေးအဖြစ် ဝါးအဖြစ်ပေါ့။ ကျုပ်မှာတော့ ရမ်ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မ မသောက်ပါဘူး။ ကက်ပတ်နီနဲ့ ဟာရစ်ချတာတို့ ဒါလောက် မြင့်တဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ ဒါလောက်ဆိုးတဲ့ ရာသီဥတုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး”

တကယ်တော့ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များများထည့်ပြီး မော့ချလိုက်သည်။ စစ္စတာက သူမ၏မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်သည်။

တံခါးပွင့်လာပြီး စစ္စတာ အယ်လဆီ ဝင်လာသည်။

“စစ္စတာ မြန်မြန်လာပါ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေတယ်”

စစ္စတာ အင်ဂျလာက ခုန်ထလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ တကယ်တော့ တံခါးကိုဖိတ်လိုက်ပြီး စစ္စတာ ပစ်ထားခဲ့သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကောက်ယူကာ သူ့မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

*

စထီနီဒတ်သို့ ဦးတည်ပြီး အထူးတာဝန်ဖြင့် သွားရောက်လျက်ရှိသော ငြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘော ဂါဒီယံသည် တစ်ညလုံး ရေအောက်မှ ခုတ်မောင်းခဲ့ပြီး ညနေ ၆ နာရီတိတိ အချိန်တွင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည်။

သင်္ဘော ကက်ပတ်နီ ဗိုလ်မှူး၊ ကျောဟာဗေး အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ အရာရှိကလေးဆွဲလိုး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“အခုပဲ ရေပြင်ပေါ် တက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရာသီဥတု အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မိုးမုန်နေတယ်။ လေတိုက်မှု အနောက်မြောက်၊ နှစ်မှသုံး မြင်ကွင်းမကောင်း။ မြူမှုန်တွေကျပြီး မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ရွာနေတယ်”

“ကျုပ် အခုပဲ အပေါ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ဆွဲလိုး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ ဟာဗေးစားပွဲငယ်သို့ သွားပြီး ဂါဒီယံ သင်္ဘောစစ်မှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသွင်းနေသည်။

စကြိုတံတားပေါ်တွင် လူသုံးယောက် ရှိနေသည်။ ဗိုလ်ကလေးအက်ရှ် အချက်ပြသမားကန်နှင့် ကြည့်ရှုရှာဖွေရေးသမားတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

လှေကားမှ ဆွဲလိုး တက်လာသည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ အခုပဲ လာလိမ့်မယ်”

“အခုထိကတော့ ဘာမှ သတင်းပို့စရာ မရှိသေးဘူး”

ဆွဲလိုး တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည်ရှိစဉ်မှာပင် သူ့မျက်လုံးမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မယုံနိုင်သည့် အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ပင်လယ်ပြင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိသော သင်္ဘောသားကလည်း ဟစ်အော်လိုက်သည်။

၎င်းတို့၏ လက်ဝဲဘက် နှစ်ဖာလုံလောက်တွင် ရွက်စုံဖွင့်ပြီး သွားနေသော သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်း နှင်းမြူမှုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

*

ခိုင်ချလင့်ရွက်သင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ တွန့်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိချေ။ ဤပြဿနာမျိုး ပေါ်လာလျှင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စည်းလေးကိုက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အားလုံးပင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် သိရှိသည်။

သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ဗာဂျာရှိသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ စတမ်းနှင့်ရစ်ချတာ တို့ ရှိသည်။ ရစ်ချတာ၏ လက်ထဲ၌ အချက်ပြမီးအိမ် ရှိသည်။ ဗာဂျာက မှန်ပြောင်းကို နှိမ့်ချခြင်းမပြုဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဗြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘောပဲ”
“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ သွားမလား”
စတမ်းက မေးသည်။
“သွားနိုင်တယ်”

ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် အမြောက်ပစ်ခတ်သူများ အဆင်သင့် ရှိနေကြသည်။ အတန်ကြာအောင် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် အချက်ပြမီး လင်းလက်လာသည်။

“စကားပြောမလား၊ ပစ်ရမလား”
ရစ်ချတာ ဘာသာပြန်သည်။
“ရှင်းတယ်။ အကြောင်းပြန်၊ ကြားနေသင်္ဘောအဖြစ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှု လက်ခံတယ်”

ရစ်ချတာ၏ အချက်ပြမှန်အိမ်မှ အဖွင့်အပိတ်ပြုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တစ်ဘက်မှ အကြောင်းပြန်သည်။

“သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်မယ်။ အသင့်ရှိပါ”
ဗာဂျာက မှန်ပြောင်းကို ချလိုက်သည်။
“စစ္စတာစတမ်း ရွက်တွေချ။ ရစ်ချတာက ပိုနေတဲ့လူတွေကို အောက်ပို့။ ကျုပ်က ခရီးသည်တွေကို ကြည့်မယ်”

မစ္စတာစတမ်းက ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ချက်ချင်းပင် ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ ရစ်ချတာက အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ဗာဂျာလည်း ခရီးသည်များရှိရာသို့ သွားသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဗာဂျာ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ စစ္စတာ လိုတီက သမ္မာကျမ်းစာဖတ်ပြီး အခြား သီလရှင်သုံးဦးတို့က နားထောင်နေကြသည်ကို

တွေ့ရသည်။

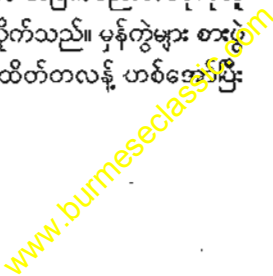
“စစ္စတာအင်ဂျလာကော”
ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။
“ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ဆီမှာပါ”
လိုတီက ကျမ်းစာအဖတ်ရပ်ပြီး ဖြေသည်။
“ကောင်စစ်ဝန်၏ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ကောင်စစ်ဝန် ပရာဂျာ ထွက်လာသည်။ ပရာဂျာသည် သည်ရက်များအတွင်း သိသိသာသာကြီး ကျသွားသည်။”
“အခြေအနေ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”
ဗာဂျာက မေးသည်။
“ဆိုးတယ်။ သူ့အခြေအနေက တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ ပိုဆိုးလာတယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”
ထို့နောက် ဗာဂျာက အသံကိုမြှင့်ပြီး အားလုံးကို ပြောသည်။
“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဝဲဘက် နှစ်ဖာလုံလောက်မှာ အင်္ဂလိပ်ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်း ရေပေါ်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဆီကို လာနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်လိမ့်မယ်”

စစ္စတာကေသိက သူမ၏ကိုယ်တွင် ဝတ်ပြု ကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်။ ပရာဂျာ၏ အခန်းတွင်းမှ စစ္စတာ အင်ဂျလာ ကြွရည်သုတ်ပုံတစ်ပုံဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။ သူမ၏အဝတ်များ စိုရွှဲလျက်ရှိသည်။

“စစ္စတာ ကြားလား”
ဗာဂျာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို မေးလိုက်သည်။
“ကြားပါတယ်”
“ကျွန်တော်တို့ မနေညက မုန်တိုင်းတစ်ခု မိလိုက်တယ်။ အကုန်လုံး ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ကက်ပဲတိန်”
ဗာဂျာက အခန်းနံရံတွင် ထောင်ထားသော တံမြက်စည်းတစ်ခုကိုယူပြီး ကောင်းကင်ပေါက်ကို လေးငါးချက် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ မှန်ကွဲများ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ကြွပြီး ကျလာသည်။ သီလရှင်များ အထိတ်တလန့် ဟစ်အော်ပြီး ဘေးသို့ရှောင်ကြသည်။

“အဲဒါပဲ”

ဗာဂျာသည် တံမြက်စည်းကို အခန်းထောင့်သို့ ပစ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ သီလရှင်များသည် စစ္စတာ အင်ဂျလာကို အားကိုးသောအားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူမ၏လက်ထဲမှ ပုံးကို မြှောက်ပြီး အထဲမှအရာများကို ကြမ်းပေါ်သို့ မှောက်သွန်ချလိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ အန်ဖတ်များနှင့် အညစ်အကြေးများ ပြန့်သွားသည်။ စစ္စတာ ပရစ်ဂျစ် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ပျို့တက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကောင်းတယ်” စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... လိုတီ အိမ်သာထဲကိုသွား။ မစင်ပုံးကိုယူခဲ့။ ဒီအခန်းတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရေပြီးနေရမယ်။ ဒါမှ အင်္ဂလိပ်တွေ ချက်ချင်း အပေါ်ပြန်တက်သွားမယ်။ မင်းတို့ အခန်းတွေထဲမှာလဲ အားလုံးဖွထား။ အိပ်ရာတွေကို ပင်လယ်ရေနဲ့ နှစ်ထား”

သူမ၏အသံက အမိန့်သံအပြည့်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကော စစ္စတာ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ပရာဂျာက မေးသည်။

“ရှင်မိန်းမရဲ့ အိပ်ရာဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီးနေပါ။ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပါ”

ပါ”

ဂါဒီယံ ရေငုပ်သင်္ဘောကြီး ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်ပြီး သွားနေစဉ်တွင် ဗိုလ်မှူး ဂျော့သည် ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုများကို မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ လေ့လာကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ သူ့အနီးသို့ ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီ ရောက်ရှိလာပြီး . . .

“လျှိုက် မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှာ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးပြီ။ ဝတ်ထရစ် အင်ဒါဆင်၊ သုံးပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘော၊ ဂိုသင်ဘတ်မှတ်ပုံတင်။ အားလုံးမှန်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟာဗေး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ သည်အခြေအနေကို အကောင်းဆုံး မည်သို့ကိုးတွယ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည့်နယ်ရှိသည်။ သူ၏ လက်ထောက်အရာရှိ ဂရက်ဆင်သည် လက်တစ်ဘက်ကျိုးသဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသည်။ သည်ကာလတွင် တာဝန်များ အားလုံးကို မိမိကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံပြီး လုပ်ဆောင်နေရသည်မှာ မသက်သာပါ။ ဒုတိယ ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီမှာလည်း အသက် ၁၉ နှစ်မျှသာရှိသေးပြီး ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ပွဲကင်းလှည့်ရာသို့ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သဖြင့် အားမကိုးလောက်ပေ။

သည်မှတစ်ပါးကား ဆွဲလိုးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက ပဲ့နင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆွဲဒင်စကား ပြောတတ်တဲ့လူ ရှိသလား”

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့အထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တဲ့လူ ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ သင်္ဘောတက်မယ့်အဖွဲ့ကို ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီက ခေါင်းဆောင်၊ လူနှစ်ယောက်ခေါ်သွား။ ပစ္စတိုလောက်ပဲယူသွား။ ခင်ဗျားလဲ လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆွဲလိုး တစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ဦးပိုင်းကုန်းပတ်ပေါက်ပွင့်သွားပြီး ရာဘာလှေ ထွက်လာသည်။ အက်ဂျီ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ခြောက်လုံးပြုမှုအိတ်ပါသော ခါးပတ်ကိုပတ်ရင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

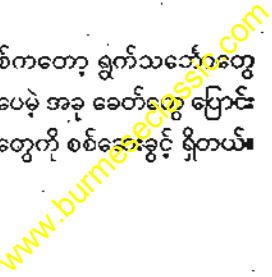
“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ။ သင်္ဘောစာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေအားလုံးကို သေသေချာချာစစ်”

“အထူး ရှာဖွေစရာများ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး။ ဂျာမန်တွေဟာ ၁၉၁၇ ခုနှစ်ကတော့ ရွက်သင်္ဘောတွေကို ရေပြင်တိုက်သင်္ဘောအဖြစ်နဲ့ သုံးခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခေတ်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စစ်ဆေးခွင့် ရှိတယ်။”

ဒီသင်္ဘော ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်။ ကဲ... သွားတော့”

*

ရာဘာလေ့ကလေး ထွက်လာသောအခါ မစ္စတာစတမ်းသည် သင်္ဘော ကုန်းပတ်လက်ရန်းမှ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကြိုးလှေကားမှ အက်ဂျီ ပထမဆုံး တက်လာသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် ဆွဲလှီးတို့ တက်လာ ကြသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် လှေပေါ်တွင် နေရစ်သည်။ သင်္ဘော ကုန်း- ပတ်ပေါ်တွင် ဗာဂျာ မရှိပါ။

စတမ်းက သင်္ဘောရွက်တိုင်ထိပ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လှင့်နေသော ဆွဲဒင် အလံကို ညွှန်ပြပြီး သွက်လက် ကောင်းမွန်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောသည်။

“အခုလို လုပ်တာကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒီသင်္ဘောဟာ ဆွဲဒင်သင်္ဘောဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဟန်ကျတာပဲ။ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘုရင့်ရေတပ်မတော် ရေငုပ်သင်္ဘော ဂါဒီယံက ဗိုလ် ဖီးလစ်အက်ဂျီ ပဲ။ ခင်ဗျားက ဒီသင်္ဘော ကက်ကတိန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် လာဆင်းပါ။ ပထမအရာရှိပါ။ ကက်ပတိန် နယ်လဆင်က သူ့အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် သင်္ဘော စာရွက် စာတမ်းတွေ ယူနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေအားလုံး ငလုံး ငထွေးဖြစ်နေကြတယ်။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းဒဏ် အတော်ခံလိုက် ရတယ်။ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ပြုန်းကန် လေပြင်းမုန်တိုင်းကျလာလို့ ကံကောင်းလို့ သင်္ဘောမမှောက်တယ်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး အတော်ပျက်စီး သွားတယ်”

အက်ဂျီက ဆွဲလှီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေရစ်ခဲ့။ ကျွန်တော် ကက်ပတိန်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်အုံး

မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ကြည့်လိုက်ရမလား”

ဆွဲလှီးက မေးသည်။

အက်ဂျီက ဂါဒီယံသင်္ဘောပေါ်မှ ဘရောင်နီစက်အမြောက်နှင့်

သင်္ဘောသားများကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကောင်းတယ်။ ဆင်းကြည့်ပါ”

ထို့နောက် ဆက်၍ သူလည်း စတမ်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

စတမ်းက ကက်ပတိန်၏ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါး ၏ တစ်ဘက်တွင် ယဉ်ကျေးစွာ ရပ်နေသည်။ အက်ဂျီ တံခါးဝတွင် ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဗရုတ်သုတ်ခများကြောင့် တုံ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောပြတင်းပေါက်မှန် ကွဲနေသည်။ ကြမ်းခင်း တော်တော် စိုရွဲနေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ရှိနေသည်။

စားပွဲ၏ နောက်ဘက်တွင် ဗာဂျာ ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ တင်းမာ လျက်ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် စာရွက်စာတမ်းများ အဆင်- သင့် ရှိနေသည်။

“ကက်ပတိန် နယ်လဆင်က အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

စတမ်းက ပြောလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ ဗာဂျာသည် အင်္ဂလိပ် စကား ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ စတမ်းက ဆက်ပြီးပြောသည်။

“တရားဥပဒေနဲ့အညီ သွားလာနေတဲ့ ကြားသင်္ဘောတစ်စင်းကို အခုလို အတင်းအကြပ်ပြုပြီး တက်ရောက်စစ်ဆေးတဲ့အတွက် ကက်ပတိန် မကျေနပ် ဖြစ်နေပါတယ်”

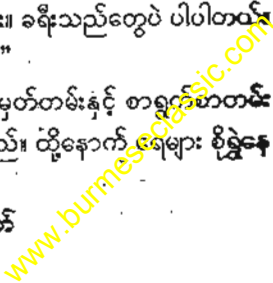
“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးရပါမယ်။ သင်္ဘောပေါ်က ကုန်တွေကိုလဲ စစ်ဆေးရမယ်”

ဗာဂျာ၏မျက်နှာကား တင်းမာမှုကြောင့် ဆက်၍ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိ သည်ကားအမှန်။ ဗာဂျာက ဒေါသဖြစ်သည့် အနေဖြင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွား သည်။

စတမ်းက . . .

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာကုန်မှ မပါပါဘူး။ ခရီးသည်တွေပဲ ပါပါတယ်။ ဒီမှာ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ”

အက်ဂျီက စတမ်း၏လက်မှ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် စာရွက်စာတမ်း များကိုယူပြီး ဗာဂျာ၏ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ရေများ စိုရွဲနေ

သော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ခွာလိုက်ရာ လက်ထဲတွင် စုတ်ပြဲသွားသည်။ ယင်း အချိန်တွင် ရစ်ချတာနှင့် သင်္ဘောသား ဆယ်နှစ်ယောက်တို့သည် သင်္ဘောဝမ်း အတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ ရေထဲတွင် မြုပ်ပြီးနေကြရသည်။

*

၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အက်ဂျီသည် သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် ဆွီဒင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဗာဂျာ၏ အခန်းတွင်းမှ ထွက် သွားသည်။

ဆွဲလိုး လှေကားမှတက်လာသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မအီမသာ ရှိသည်။

“အောက်မှာ ခရီးသည်တွေ ရှိသလား”

အက်ဂျီက မေးသည်။

“ရှိတယ်ခင်ဗျ။ သီလရှင်ငါးယောက်၊ လူကြီးတစ်ယောက်၊ နောက် သူ့မိန်းမ၊ အမျိုးသမီးက နေမကောင်းဘူး”

အောက်ထပ်သို့ဆင်းသော လှေကားဆီသို့ အက်ဂျီ လျှောက်သွား သောအခါ ဆွဲလိုးက ကမန်းကတန်း ပြောသည်။

“အောက်ထပ်မှာ ညစ်ပတ်နေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ မနေ့ညက မုန်တိုင်း မွေသွားလို့တဲ့။ အခုမှ သူတို့ သိမ်းဆည်းနေကြတုန်းပဲ ရှိတယ်”

အက်ဂျီ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ စတမ်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ နောက် ဘက်တွင် ဗာဂျာ ပေါ်လာသည်။ အက်ဂျီ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

အပုပ်နံ့က ဆိုးရွားလှသည်။ မစင်ပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း၊ အန်ဖတ်နံ့ တဟောင်းဟောင်း၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းအတွင်း အက်ဂျီ ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရ သည်မှာ ကြမ်းပေါ်မှ အညစ်အကြေးများကို သီလရှင် လေးယောက်က ရေပုံး များ၊ ဘရွတ်များနှင့် ဆေးကြော တိုက်ချွတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်ဂျီသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး သူ့ပါးစပ်တွင် ပိတ်လိုက်သည်။ ပရာဂျာ၏ အခန်းတွင်း မှ စစ္စတာ အင်ဂျလာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူမက ပီသခံကောင်းမွန်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် မေးသည်။

“အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် နှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ ကာလမှာ နိုင်ငံတကာ ဥပဒေအရပါ။ ခရီးသည် များကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးခွင့် ရှိပါတယ်”

အက်ဂျီက စစ္စတာအင်ဂျလာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပရာဂျာ၏ အခန်း တွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပရာဂျာက သူ့ဇနီးအနီးတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိ သည်။ အမျိုးသမီးက တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူးရော်လျက်ရှိပြီး အသက်ငွေ့ငွေ့ကလေး သာ ရှုနေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လူကြီးမင်းတို့ ဘယ်သူတွေပါလဲ”

သူက လက်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ဂွေ့လိုက်ရင်း မေးသည်။

“မစ္စတာ တန်စထရွန်နဲ့ ဇနီးပါ။ ဗိုလ်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အမျိုးသမီး က နေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

ပရာဂျာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားနေရသော ဒုက္ခ ဝေဒနာသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။

အက်ဂျီ လျင်မြန်စွာလှည့်ပြီး လှေကားမှ ပြန်တက်သွားသည်။ အပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ လေကို အားပါးတရ ရှုရှုက်နေသည်။

သူ့အနီးသို့ ဆွဲလိုး ရောက်ရှိလာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

“တကယ့်ငရဲပဲ။ သင်္ဘောဝမ်းကို သေသေချာချာ စစ်ပြီးပြီလား”

“ဘာကုန်မှမရှိပါဘူး။ သဲတွေပဲရှိပါတယ်”

အက်ဂျီက စတမ်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

စတမ်းက . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဘရာဇီးကမ်းရိုးတန်းမှာ ကုန်တွေ ပို့နေပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြမလို့ပဲ။ ဒီလိုကာလမျိုးမှာ ဘယ်သူမှ စွန့်စား မြီး ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့ ကုန်မပို့ပါဘူး”

“ခရီးသည်တွေကကော”

“သီလရှင်တွေက ဘရာဇီးမှာ သောင်တင်နေကြတာ တစ်နှစ်လောက် မြီပြီ။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဟာ ဘရာဇီးက ပထမဆုံးထွက်တဲ့ ဆွီဒင်သင်္ဘော ပဲ။ သူတို့အဖို့ ဘာသင်္ဘောရရ လိုက်မှာပဲ”

www.burmeseclassic.com

“နေမကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကကော။ သူ့အခြေအနေက တော်တော် ဆိုးတာပဲ”

“သူလဲ သူ့မိသားစုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကြုံတုန်းလိုက်လာတာပဲ။ ဒီစစ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေနိုင်ငံများအဖို့ အင်မတန် ဒုက္ခဖြစ်ပါတယ်”

အက်ဂျိက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ပြန်ပေးပြီး . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ ကက်ပတ်နီကို ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပါ။ ကျွန်တော် အရာရှိကို အစီရင်ခံပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ သွားခွင့်မရစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

ကြိုးလှေကားထိပ်သို့ သူ လျှောက်သွားသည်။

ကက်ပတ်နီဗာဂျာသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲ လျက်ရှိသည်။ သို့ဘေးတွင် စတမ်း ရှိသည်။

“ဘယ်နှလှလဲ ကက်ပတ်နီ။ အဆင်ပြေပါ့မလား”

စတမ်းက မေးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂါဒီယံ ရေငုပ်သင်္ဘောမှ အချက်ပြမီးထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခရီးဆက်နိုင်ပါပြီ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ခရီးဖြစ်ပါစေ”

ဗာဂျာက . . .

“မစွတာ စတမ်း။ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး သွားဖို့လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကက်ပတ်နီ”

စတမ်းက အသံကိုမြှင့်ပြီး အောက်ထပ်ရှိ သူ့လူများထံ ဟစ်အော် လိုက်သည်။ ဗာဂျာ ဦးခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ စစတာ အင်ဂျလာ၏ မျက်နှာ ပြုံးရော်ရော် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော် အခွင့်သင့်တုန်း ပြောပါရစေ။ စစတာဟာ အင်မတန်မှ မှတ်သားလောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ”

“လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ကက်ပတ်နီ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဖြစ်ရပါစေ မယ်”

ဗာဂျာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဂါဒီယံရေငုပ်သင်္ဘောသည် အနောက်တောင်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

သူ့အနီးသို့ ရစ်ချတာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ် ပေရေလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေ အပေါ်တက်ပြီး ရေချိုးလို့ ဖြစ်ပြီလား”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ် မိတ်ဆွေကြီးတွေ ဝေးသွားအောင် မိနစ် ၂၀ လောက် စောင့်လိုက်ပါအုံး”

ထို့နောက် ကက်ပတ်နီဗာဂျာ သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ရစ်ချတာသည် သူ့ကိုယ်မှ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီးနောက် လက်တစ်ဘက်က ရေစုပ် မောင်းတံကိုဆွဲပြီး လက်တစ်ဘက်က ရေပိုက်ခေါင်းကို ကိုယ်ပေါ်သို့ စိုက်ထား လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ စစတာလိုတီ တက်လာသည်။ သူမ က လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အညစ်အကြေးရေများပြည့်နေသော ပုံးများကိုဆွဲလာ သည်။ အမျိုးသမီးက သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း လက်ရန်းအနီးသို့ရောက်ရှိပြီး မစင်ပုံးကို သွန်မည်ရှိစဉ် သူမအနီးသို့ ရစ်ချတာ ရောက်ရှိလာသည်။

“လေဘက်ကိုလှည့်ပြီး မသွန်ရဘူး။ စစတာရဲ့မျက်နှာကို အားလုံး ပေကုန်မှာပေါ့”

ရစ်ချတာက ယင်းသို့ပြောပြီး ပုံးကိုယူကာ လေအောက်သို့ သွန်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ပုံးကိုဆေးသည်။ အမျိုးသမီးက သူလုပ်သည်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။

လိုတီက သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ မြူးနစ်မြို့မှဖြစ်သည်။ ဝတ်လုံ တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ အသက် ၂၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမက အခြားသီလရှင်များနှင့်မတူချေ။ တင်းပြည့်သီလရှင် မဟုတ် သေးချေ။ အစမ်းဝတ်ဖွဲ့သာဖြစ်သည်။ သူမက ကျွမ်းကျင်သော သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူနည်းနေသဖြင့် ပေါ်တူဂီမှတစ်ဆင့် ဘရာဇီးသို့ ရောက်ရှိသွား ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ လျှော်ပေးမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ပဲခူးမှာ ချုပ်ရုံးပြုတ်နေတယ်။ ကျွန်မချုပ်ပေးမယ်။ အောက်မှာ နေရတာ အတော်ဆိုးပုံရတယ်”

သူမ၏မျက်လုံးမှာ ပြာလှဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းလဲ အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

သူက ပုံးကိုပေးလိုက်သည်။ သူမက လှမ်းယူလိုက်သည်။ အတန်ကြာမျှ သူတို့နှစ်ယောက် ပုံး ပြိုင်တူကိုင်ထားမိကြသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ နူးညံ့သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လိုတီ”

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ကုန်းပတ်လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများထဲတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ရှိနေသည်ကို အသစ်အဖြစ် တွေ့ရသည်။ လိုတီ ပြုံးလိုက်ပြီး အင်ဂျလာထံ လျှောက်သွားသည်။ သူတို့လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်။ ရစ်ချတာက သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ရေများ တအားလောင်းချလိုက်သည်။

*

စားပွဲတွင် ဗာဂျာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အခန်းတွင်းမှ အပျက်အစီးများကို ကြည့်နေသည်။ အရေးမကြီးပါ။ ချက်ချင်းပင် အားလုံး ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ သူက အထူးကျေနပ်အားရနေပုံရှိသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖောင်တီန်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ရေးသွင်းသည်။ “ကျွန်ုပ်နိုင်ငံသို့ ကောင်းမွန် ချောမောစွာ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။ . . ”

* * *

ရွက်သင်္ဘောခိုက်ချလင့်၊ ၁၄၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉၄၄၊ လတ္တီတွဒ် ၂၈° ၁၆' မြောက်၊ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀° ၅၀' အနောက်။ နံနက်လင်းအားကြီး ၃ချက်တီးအချိန်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကွယ်လွန်သည်။ သူမ၏အလောင်းကို အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ပင်လယ်တွင်းသို့ ချသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက သရဏဂုံတင်သည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် လေညှင်းတိုက်ခတ်သည်။ လေပြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။ အိုင်ယာလန်ကမ်းခြေ ကိုးမြို့မှ မိုင် ၁၁၇၀ အကွာတွင် ရောက်ရှိနေမည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းသည်။

(၄)

မိုးချုပ်သည်က မြန်လှသည်။ စိန်မန်ဂို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရောက်သော ဂျာဂိုနှင့် ဂျန်ဆင်းတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အနောက်ဘက်သို့ခိုင်းထဲတွင် အသုဘချနေသော အဖွဲ့ကို တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသား နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ ဂျင်းဆင်ကလဲယားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရီတို့ အတူတူရှိနေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဇစ်ဝတ်စုံအပြည့်အစုံနှင့်ဖြစ်သည်။ မားဒေါက်မက်ကလျိုက်သည် အပြာရောင် ဘတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျင်းထိပ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးစာအုပ် ရှိသည်။

အမေရိကန် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် လူအုပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်

ရပ်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြသည်။ ငှက်ငယ်ကလေးများ အော်သံ မှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဂျာဂိုသည် အောက်ဘက်တွင်ရှိသော မေရီတောင်မြို့ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းခွာ သက္ကရာဇ် ဆိပ်ကမ်းတွင် မိမိတို့၏ တိုက်သင်္ဘောကလေး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျင်းဆင်ကလဲယားကို တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတိုးပြောကြားပြီးနောက် ဂျာဂိုတို့ထံ လျှောက်လာသည်။

“အခုလို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စိတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အပန်းမကြီးပါဘူးခင်ဗျာ။ စတိုးနိုးဝေးကနေ မော်လိုက်ကိုအသွားမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် အကြောင်းကြားစာကို လက်ဆင့်ကမ်း လိုက်ကြတာပါပဲ”

ဂျာဂိုက ကျင်းအတွင်းသို့ ခေါင်းချနေရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ဂျာမန်သင်္ဘော ယူ ၇၄၃ က နောက်ထပ်တစ်ယောက်လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သုံးရက်အတွင်းမှာ ရှစ်ယောက်မြောက်ပဲ”

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီအပတ်ထဲမှာ လန်ဒန်ကို ခွင့်နဲ့သွားမယ်လို့ အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းက မောင်ရင် ပြောသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ မော်လိုက်ကို အချိန်မီရောက်ခဲ့ရင် ဝလပ်စကိုကို ညရထားနဲ့လိုက်သွားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ကျွန်တော် ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ”

“ကျုပ်ကို တစ်ခုလုပ်ပေးစမ်းပါ”

လူက အိတ်ထဲမှ စာအိတ်နှစ်အိတ် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး . . .

“တစ်ခုက ကျုပ်တို့အတွက်ပဲ။ သူ့အခန်းက ဝက်စမင်စတာမှာ ပါလီမန်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး”

“နောက်တစ်စောင်ကကောခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှစာကို လှမ်းပေးရင်း . . .

“ဒါကိုတော့ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များဌာနချုပ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားပေးစေချင်တယ်။ ဒါမှ မြန်မြန်ရောက်သွားမယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”
ဂျာဂိုက စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကိုကြည့်ပြီး အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်ထဲကို တိုက်ရိုက်ပေးပါ။

ထခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် သွားပေတော့။ မောင်ရင် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မောင်ရင်ဆီကသတင်း ကျုပ် ကြားချင်တယ်။ ကျုပ်မှာ ရေဒီယိုရှိတယ်။ နှစ်တပ်မတော်ကပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးလေးတချို့ပေါ့။ မော်လိုက်ကနေ ဘာများ အကြောင်းကြားသလဲဆိုပြီး ကျုပ်က ရေဒီယိုနားမှာ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ထိုင်ပြီး မျှော်နေရတယ်”

ဂျာဂို အလေးပြုပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

“စာက ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ”

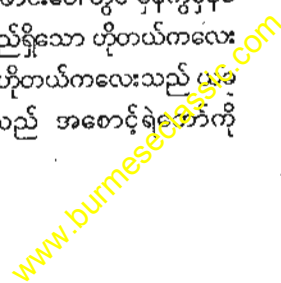
ဂျန်ဆင်းက မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး”

ဂျာဂို အေးဆေးစွာ ဖြေလိုက်သည်။

ဘားရက်မြို့တွင် တိုက်ပွဲသံများ ကြားနေရသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ပစ်ခတ်နေကြသည်။ လက်နက်ငယ် ပစ်ခတ်သံများ မြစ်တစ်ဘက်မှ လွင့်ပျံလာသည်။ ဖိုကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ဖုံးကျည်များ ကွေ့ဝိုက်ပြီး တက်လာသည်။ တစ်မြို့လုံး နီးပါးမျှ မီးလောင်းကျွမ်းခံထားရသည်။ ပေါင်ဂါးရစ်သည် လမ်းထောင့်ကို ချိုးကွေ့ပြီး လျှောက်သွားသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ရှိ ကုန်လှောင်ရုံများသည် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်ယွင်းကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မှန်ကွဲမှန်စများ ပြန်ကြနေသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော ဟိုတယ်ကလေးတား အကောင်းပကတိအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ ယင်းဟိုတယ်ကလေးသည် ယခုအခါ ရေတပ်ဌာနချုပ် ဖြစ်တော့သည်။ ဂါးရစ်သည် အစောင့်ရဲဇာတ်ကို

လက်မှတ်ပြုပြီးနောက် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ပေါင်ရစ်သည် သေးငယ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရပ်ငါးပေငါးလက်မ ခြောက်လက်မလောက်ပဲရှိသည်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့ မျက်နှာဖျော့ဖျော့လေးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ နက်မှောင်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းစုံတွင် ထာဝရ အပြုံးရှိပုံ ရှိသည်။

သူ၏ ရေတပ်မတော်ဦးထုပ်ဖြူသည်လည်းကောင်း၊ သားရေရောကင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဖိနပ်တို့သည်လည်းကောင်း ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသည်။ ဆွဲသော် ရှေ့ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ဗိုလ်ကြီးသည် ဂါးရစ်၏ လည်ပင်းမှ သူ့ရဲကောင်းတံဆိပ်ကို ထင်းကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်းပင် ခြေစုံထရပ်သည်။

“ကျုပ် ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဆီ သတင်းပို့ရမယ်လို့ အမိန့်ရတယ်။ ဗိုလ်မှူး ဂါးရစ်။ ယူ ၂၃၅”

“ဗိုလ်မှူးချုပ် စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခိုပါ”

ဗိုလ်ကြီးက ပြောသည်။

လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် လှေကားကြီးမှ သူတို့ တက်သွားကြသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် အရာခံဗိုလ်တစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေသည်။ သူ့ခါးတွင် ပစ္စတိုရှိသည်။ တံခါးတွင် ‘ဗိုလ်မှူးချုပ် အော်တိုဖရီးမ’ ဟု ရေးသားထားသည်။

ဗိုလ်ကလေး တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်သွားသည်။

“ဗိုလ်မှူး ဂါးရစ်ပါ ခင်ဗျာ”

အခန်းမှာ အမှောင် ဝိုးဝါးဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ ဖရီးမဲ၏ စားပွဲပေါ်မှ စာကြည့်စာအုပ် ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ဖြစ်ပြီး စာရွက်တွေ တစ်ပုံကြီးကြားတွင် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ သံမဏိကိုင်းတပ် စာကြည့်မျက်မှန်သည် သူ့နှာခေါင်းပေါ်တွင်ရှိနေပြီး ဆင်စွယ်စီးကရက်စွပ်တံသည် သူ၏ လက်ဝဲဘက် နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ရှိနေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် စားပွဲကို ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်လာပြီး လက် ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ကိုယ့်လူကြီး ဂါးရစ် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အနောက်အိန္ဒိယ

ကျွန်းစုအခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ခရီးရှည်ကြီးပဲ။ အိမ်ကိုပြန်လာရမှ ပိုသိတယ်”

ဖရီးမဲက ရှုနက်အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် နှစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။

“ရှုန့်ပိန်တော့ မရှိဘူး။ ဟိုတုန်းကလို့ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ စစ်ရှုံးနေပြီလို့ ပြောတာလား။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ပန်း

ဆက်တဲ့လူလဲ မရှိတော့ဘူး”

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ။ ကိုယ်တို့မှာ သင်္ဘောဆိပ်ရယ်လို့တောင် မရှိတော့ဘူး။ နေ့ခင်းဘက်မှာရောက်လာရင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေကို ခင်ဗျား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ ငလျင်ဗုံးဆိုတာကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်တုန်ပြီ” ဗိုလ်မှူးချုပ်က ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားအတွက်ပါ ဂါးရစ်။ ခင်ဗျားရဲ့ခရီးကတော့ အောင်မြင်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားပါတယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

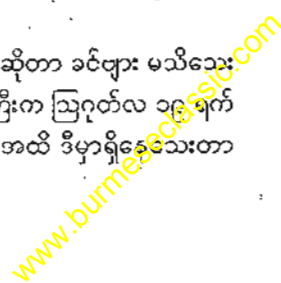
“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ။ ကနေဒါ အမြောက်တင်သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ရေနံတင်သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ပြီးတော့ ကုန်သင်္ဘောသုံးစင်း၊ စုစုပေါင်း တန်ချိန် သုံးသောင်းတစ်ထောင်၊ ဒါကို ခင်ဗျားက မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောသလား။ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ အံ့ဖွယ်တစ်ပဲးပါပဲ။ ခုအချိန်မှာ ယူဘုတ်သုံးစင်း လွတ်လိုက်ရင် နှစ်စင်းဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး” ခေါင်းကို ရမ်းခါပြီး . .

“၁၉၄၀ လို အချိန်မျိုးမဟုတ်တော့ဘူး။ အောင်ပွဲကာလမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေကလဲ သင်တန်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်လူငယ်ကလေးတွေ။ ခင်ဗျားလို လူဟောင်းတွေဆိုလို့ နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ဂါးရစ်က စားပွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာလေးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ ပြင်သစ်စီးကရက် ဖြစ်သည်။ အပေါ်စားဖြစ်သည်။ ညှိလိုက်သောအခါ ဆေးပိတ်ပြီး ချောင်းတုဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရသည်။

“ဘုရား . . ဘုရား။ အခြေအနေတွေ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံသွားပြီ”

“အခြေအနေတွေ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူး။ ဘားရက်မြို့ကို အမေရိကန် ရှစ်နံပါတ်တပ်မကြီးက ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ကတည်းကစပြီး ဝိုင်းထားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ အခုအထိ ဒီမှာရှိနေသေးတာ

ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရမ်ကီနဲ့ ဒုတိယလေကြောင်း တပ်မတော်က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်နေလို့ပဲ။ ကျုပ် တွေ ဖူးသမျှထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့ လေထီးတပ်သားတွေဟာ အကောင်းဆုံး တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေပဲ။

ဖရီးမဲက အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ယူဘုတ်တွေရဲ့ အမိန့်အနေကော”

“ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ နဝမရေကြောင်းတပ်မလုံးလုံး မရှိတော့ဘူး။ ယူ ၂၅၆ဟာ နောက်ဆုံးထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁ ရက်ကပဲ။ ဘာဂျန်မှာ တပ်ပြန်စုဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အိုင်ယာလန်ပင်လယ်နဲ့ မြောက်ဘက်ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ပြီး နော်ဝေးကို ကျွန်တော် သွားနိုင်တယ်”

“ကိုယ့်လူအတွက် အမိန့်က ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ တခြားသင်္ဘောတွေ အတိုင်း အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ပြီး ဘာဂျန်ကို သွားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူ သွားရမယ့်လမ်းက နည်းနည်းကလေးတော့ ကွေ့နေတယ်။ ဗဟိုဌာန ချုပ်က လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒပဲ”

အဲဒါရဲ့မူများကို ကြည့်တွေ့ရဖန်များပြီဖြစ်သော ဂါးရစ်က ပြီးလိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာသာ တိတိကျကျ ပြောပါ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ”

ဖရီးမဲက သူ့နောက်ဘက်ရှိ စားပွဲသို့ လှည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ရေကြောင်းပြမြေပုံများကို မွေ့နှော့က်ပြီး မြေပုံစာရွက်တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။

ဂါးရစ်က မြေပုံကို ကုန်းငဲ့တာ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဖားမောက်”

“ဟုတ်တယ်။ ဖားမောက်ကနေပြီး အင်္ဂလိပ် ၁၅ နံပါတ် ရေတပ် လှုပ်ရှားနေလို့ ဒီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျုပ်တို့ ရေတပ် ဘယ်လိုမှ မလှုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အမိန့်ကတော့ ဖားမောက်ကိုသွားပြီး မိုင်းချရမယ်”

“နောက်နေတာနဲ့တူတယ်”

“နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးနက်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အမိန့်ပဲ”

ဂါးရစ် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသည်။

“အတော်တော့နိပ်တာပဲ။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြသလဲ။ တစ်ကွက်တည်းနဲ့ စစ်ကြီးကို အနိုင်တိုက်ခိုင်းတာလား။ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာဆိုရင် တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ စက်ချုပ်သမားတစ်ယောက် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ယင်ကောင် ခုနစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာမျိုးပဲ။ သူက ဘယ်လိုသတ်သလဲ ဆိုတော့ ယိုသုတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ပေါ်မှာနားနေတဲ့ ယင်တွေကို သတ်တာကိုး”

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး။ မလွယ်တာကတော့ တော်တော်မလွယ်တာပဲ။ ဝင်ဒါနီနဲ့ ဘလက်ရောအကြားမှာ ရန်သူက မိုင်းတွေလဲချထားတယ်။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောတစ်စင်းလဲ ထားတယ်။ ဒါဟာ တကယ့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖားမောက်ဒေသမှာ ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“သူတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“သင်္ဘောတွေ အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ မိုင်းပိုက်တွေ ဖွင့်ထားတုန်း တခြားသင်္ဘောတွေနဲ့ ရောဝင်သွားရမယ်။ အဲဒီမှာ မိုင်းတွေချထားပြီး ပြန်ထွက်လာရမယ်”

ဂါးရစ် ခေါင်းခါသည်။

“မထင်ဘူး”

“ဘာမထင်တာလဲ”

“ဝင်သွားတာတော့ ဖြစ်မယ်။ ပြန်ထွက်လာဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဖရီးမဲ သက်ပြင်းချသည်။

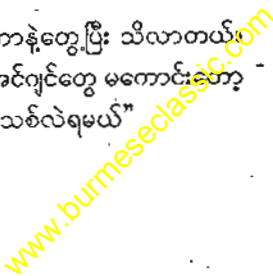
“အဲဒါဆိုရင် ပြသနာပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့အတူ လှိုက်ခဲ့မှာမို့ပဲ။ စွန့်စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိယယ်ကိုသွားဖို့ ကိစ္စရှိလို့ပဲ။ တခြားလမ်းမရှိဘူး။ ဘာဂျန်ကတစ်ဆင့်ပဲ သွားရမယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ လမ်းတွေအားလုံးက ငရဲကို သွားနေတာပဲ”

ဖရီးမဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စွပ်တံတွင် စွပ်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘစ်စကေးမှာ လစ်ရေးတာနဲ့တွေ့ပြီး သိလာတယ်။ အပေါ်ယံကြော ပျက်စီးတာလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်တွေ မကောင်းတော့ဘူး။ အားလုံး အိုတဟော လုပ်ရမယ်။ ဗယ်ရင် အသစ်လဲရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် လေးငါးရက်ပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်။
၁၉ ရက်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ ထွက်ရမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရမ်ကီကပြောတယ်။ သူ့
အနေနဲ့ နောက်ထပ် အလွန်ဆုံးတစ်ပတ်လောက်ပဲ ထိန်းထားနိုင်မယ်တဲ့။ ဒါထက်
ပိုပြီး ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

တံခါးပွင့်သွားပြီး စောစောက ဗိုလ်ကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကီယယ်က သတင်းပါ ဗိုလ်မှူးချုပ်။ အထူးအလျင်အမြန်ပါ”

ဖရီးမဲက ကြီးမဲ့ကြေးနန်းသတင်းစက္ကူပါးကလေးကို ယူလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ မျက်မှန်ကို ချိန်ကိုက်ပြီး ဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သရော်ပြုံး
ကလေး တင်ဟပ်လာသည်။

“ကိုယ့်လူ ယုံပုံပါမလား။ ဘားရက်ဒေသမှာရှိတဲ့ ရေတပ်တွေအားလုံး
ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး တိုးပေးလိုက်ပြီး အမိန့်စာက နည်းနည်း
ကလေးပဲ နောက်ကျနေပုံရတယ်”

ဗိုလ်ကြီးက နောက်ထပ်ကြေးနန်းစာရွက်တစ်ရွက်ပေးသည်။ ဖရီးမဲ
ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ဂါးရစ်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သင် ရာထူးတက်သည့်အတွက် ဂုဏ်ပြုပါသည်။ သင်နှင့် သင့်လူ
များသည် ရန်သူ၏ လက်သို့ မြေတစ်လက်မ အကျခံမည့်အစား အားလုံး အသေခံ
ကြရမည်။ အဒေါ့ဟစ်တလာ”

ဂါးရစ်က စာရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

*

ည ရှစ်နာရီခွဲအချိန်တွင် ရန်သူလေယာဉ်များက စတင်တိုက်ခိုက်သော
အခါ လန်ဒန်မြို့တွင် မိုးကြီး သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ကိုးနာရီဆယ့်ငါး
မိနစ်အချိန်တွင်ကား ဂိုင်းဆေးရုံကြီး၏ အရေးပေါ်ဌာနသည် စွမ်းအင်ပြည့် လုပ်
ဆောင်နေကြရတော့သည်။

ဂျန်းနက်မန်ရိုးသည် ကန့်လန့်ကာချထားသော အစွန်ဆုံးအခန်းတစ်ခု
အတွင်းတွင် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် လူငယ်တစ်ဦး၏ လယ်ယာစာကပေါင်ကို
၂၇ ချက်ဟိတ်တီ ဂရုစိုက် ချုပ်ပေးနေရသည်။ လူရွယ်သည် သတိမေ့နေဟန်ရှိ

သည်။ မျက်နှာကျက်ကို မျက်လုံးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ၏ပါးစပ်တွင်
မီးမညိုရသေးသော စီးကရက်တစ်လိပ် ရှိသည်။

ဂျန်းနက်ကို ကာလာဂန်အမည်ရှိ အမျိုးသားသူနာပြုတစ်ဦးက ကူညီ
လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ကာလာဂန်သည် အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ အရွယ် ဖြစ်
ပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း
တ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာတွင် ဆေးတပ်ဖွဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူသည် အမေရိကန် ဆရာဝန်မကလေးကို သဘောကျ၏။
ချစ်ခင်သဖြင့် အမျိုးသမီးကလေး သက်သာမှုရှိစေရန် တတ်စွမ်းသမျှ ဂရုပြုသည်။
ဆရာဝန်မကလေးသည် သူမအနေနှင့် လုပ်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော အလုပ်များကို
လုပ်ဆောင်နေရသည်။ ယခုလည်း ဆက်တိုက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည်
မှာ ၁၂ နာရီရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

“ဒီတစ်ယောက်ပြီးရင် ဒေါက်တာ နားလိုက်အံ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားမလဲ။ လူနာတွေက တစ်ညလုံး လာနေမှာပဲ”

ဗုံးများသည် စောစောပိုင်းကမူ သိမ်းမြစ်၏ တစ်ဘက်ကမ်းတွင်သာ
ကျရောက်သည်။ ယခုမူ ဆေးရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါက်ကွဲသံကြားရသည်။
ဆေးရုံတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်။ မှန်များ ကွဲကြေကုန်သည်။ မီးများ ခေတ္တမျှ
မိန့်သွားသည်။ တစ်နေရာဆီမှ ကလေးတစ်ယောက်ငိုသံ ကြားရသည်။

“မြတ်စွာဘုရား။ အချိန်ကိုက်ပါပဲလား”

ကာလာဂန်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘာအချိန်ကိုက်လဲ”

သူမက ဒဏ်ရာကို ချုပ်နေရာမှ မေးသည်။

သူ အံ့ဩသွားသည်။

“ဒေါက်တာ မသိဘူးလား။ ကနေည ဒီကို ဘယ်သူလာမယ်ဆိုတာ။
အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးလာတယ်။ ရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ဗုံးတွေ
မကြိုခင်ကလေးကပဲ”

မိန်းကလေး မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး ဟုတ်လား။ ဒီကို လာတယ် ဟုတ်
လား”

“အခန်းနံပါတ် ၇၃က အမေရိကန် လေထီးတပ်သားတွေကို လွှာကြည့်

တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ပါရစ်က သယ်လာတဲ့ကလေးတွေပဲ။ တချို့ကို ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ခိုးမြင့်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားတယ်”

အမျိုးသမီးသည် အထူးပင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။ ကာလာဂန်၏ သတင်းထူးကိုပင် ကောင်းစွာ နားမထောင်နိုင် ရှိသည်။ လူနာဘက်သို့ လှည့်ပြီး နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော နှစ်ချက်ကို ချုပ်သည်။

“ကျုပ် ဆက်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်။ ဒေါက်တာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် သွားသောက်လိုက်ပါ”

ဂျန်းနက်သည် လက်မှလက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။ ကာလာဂန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ သူမအနေနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဖို့ လိုအပ်နေသည်။ နောက်ပြီးတော့ ၁၅ နာရီလောက် တောက်လျှောက် အိပ်လို၏။ သို့သော် တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

စင်္ကြံအတိုင်း ဂျန်းနက် လျှောက်သွားနေစဉ်တွင် အခန်းတံခါးတစ်ခု အတွင်းမှ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်လာသည်။ သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်။ လက်တွင် သွေးတွေ ပေကျံနေသည်။ ဂျန်းနက်ကို တွေ့မြင်သောအခါ သူမက ဟစ်အော်လိုက်သည်။ သို့သော် အသံမထွက်ပါ။ သူမ၏အသံကို ဗုံးကျသံတစ်ခုက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ နံရံမှာ တုန်ခါသွားပြီး အင်တေများ ကွာကျသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဂျန်းနက်က သူနာပြုဆရာမလေး၏ပခုံးကို ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ဆရာမကလေး စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သူမ ထွက်ခဲ့သော အခန်းတွင်းသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ထပ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲပြန်သည်။ ဂျန်းနက်သည် ဆရာမလေးကိုတွန်းပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ခွဲစိတ်ခုတ်တင်ပေါ်တွင် စောင်တစ်ထည်လွှမ်းပြီး လဲလျောင်းလျက်ရှိသော အမျိုးသမီးသည် မီးဖွားလူနာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့လျက်ရှိသော လူရွယ်မှာ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူ၏ ယူနီဖောင်းသည် စုတ်ပြီပေရေလျက် ရှိသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဂျန်းနက်တွင် မောပန်းမှုများ မရှိတော့ပါ။

“သူ့ယောက်ျားပါ ဒေါက်တာ။ သူ ဝိုက်နာနေတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

လူရွယ်က ဂျန်းနက်၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲပြီး တောင်းပန်သည်။ ဂျန်းနက်က စောင်ကိုဆွဲခွာလိုက်ပြီး . . .

“ဝိုက်နာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နာရီဝက် . . . နာရီဝက်တောင် မကတော့ဘူး။ ဥဩတွေ့မှတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟိုလမ်းမှာရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ဗုံးခိုကျင်းထဲ ခေါ်သွားရတယ်။ သူ ဝိုက်နာယိပ်လာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆေးရုံကို ခေါ်လာရတော့တာပဲ။ တစ်လမ်းလုံး ဗုံးတွေကြားထဲက လာခဲ့ရတာပဲ”

ဆေးရုံအနီးတွင်ကပ်ပြီး ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသည်။ နောက်တစ်လုံး ခေတ္တမျှ မီးများပိတ်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးမှာ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းဖြင့် ညည်းတွားဟစ်အော်သည်။ မီးများ ပြန်လင်းလာသော အခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးသည် ထထိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဂျန်းနက်က အမျိုးသမီးကို ပြန်တွန်း လှုံ့လိုက်ပြီးနောက် ဆရာမလေးကို မေးသည်။

“လူနာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ အလုပ်သင်ပဲ။ သွေးတွေအများကြီးပဲ”

လူရွယ်က ဂျန်းနက်၏လက်ကို ဆွဲပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ထုံးစံက ကလေးမွေးရင် ခေါင်းက မွေးရတယ်။ အခုဟာက တင်ပဆုံဖွား ဖြစ်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အထဲကကလေးဟာ နောက်ပြန်ဖြစ်နေတယ်”

ဂျန်းနက်က တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြသည်။

“ဒေါက်တာလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်က ရှင်မိန်းမခေါင်းရင်းမှာရပ်ပြီး သူ့လက်ကိုကိုင်ထားပါ။ သူ့ကို စကားတွေပြောပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ။ ရပ်မသွားပါစေနဲ့”

“စစ္စတာ ဂျွန်ဆင်ကို သွားခေါ်ရမလား”

ဆရာမလေးက မေးသည်။

“အချိန်မရှိဘူး။ မင်း ဒီမှာနေပါ”

ငဲ့တွေ မှန်မှန်ကျနေသည်။ ဂျန်းနက် ပင့်သက်ပြာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်မှ ငရဲကမ္ဘာကို လျှစ်လျူရှုလိုက်ပြီး မိမိ၏အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်သည်။

ပထမ ပြဿနာက ခြေထောက်နှစ်ဖက် အပြင်ရောက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဂျန်းနက်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး စမ်းသည်။ ကလေး၏ ဒူးကောက်ကွေးကို လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်မိသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် ကလေး၏ ခြေထောက်ကွေးသွားသည်။ နောက်တစ်ဘက်ကိုလည်း ထိုနည်းတူပြုရသည်။

အမျိုးသမီး ဟစ်အော်သည်။

ဂျန်းနက်က လူရွယ်ကို ပြောသည်။

“ညှစ်ခိုင်းပါ။ နာနာညှစ်ခိုင်းပါ”

ခဏအကြာတွင် ခြေထောက်များ အပြင်ရောက်လာသည်။ ဂျန်းနက်က သူမ၏လက်မှ သွေးများကိုသုတ်ပေးရန် ဆရာမထံ ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ လက်ချောင်းများကို ပေါင်နှစ်ခု အောက်တွင်ထားပြီး အောက်သို့ ဆွဲချသည်။ ပခုံးများကို မြင်တွေ့ရသည် အထိ ဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဖက်က အပြင်သို့ ဆန့်တန်းနေကြပြန်သည်။ ဂျန်းနက်က ကလေးကို လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်ပေးသည်။ ပခုံးကလေး ကွေးသွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ တတောင်ဆစ်တွင် လက်တစ်ချောင်းချိတ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ငဲ့တွေ တဝန်းဝန်း ကျနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်တော် ကလေး ဝေးသွားသည်။ ဂျန်းနက်က ညာဘက်ပခုံးကို ပထမနည်းအတိုင်း ထုတ်ယူသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေသည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် လူတွေ လူးလာခေါက်တင် ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးလောင်သည့်အနံ့ရသည်။

“အခုအထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းနေတာပဲ။ ခေါင်းထွက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဂျန်းနက်က ဆရာမကလေးကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ညာလက်ကို ကလေး၏အောက်တွင် ခံလိုက်သည်။ လက်ညှိုးကို ကလေး၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကလေး၏ ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲချသည်။ ဖြည်းဖြည်းလေးဆွဲသည်။ ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်းလေးဆွဲယူသည်။ ထွက်လာသည်။ ဂျန်းနက်၏နဖူးတွင် ချွေးတွေ စို့

နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ကလေးသည် သူမ၏လက်ထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျား ချောချောမောမော ရောက်ရှိလာတော့သည်။ သို့သော် အသက်မရွံ့ပါ။ ဘစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းလျက်ရှိသည်။

“အဝတ်စ။ မြန်မြန်”

ဆရာမကလေးက အဝတ်စပေးသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေး၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်သည်။

“သွား.. စစ္စတာဂျွန်ဆင်ဖြစ်ဖြစ်။ ကာလာဂန်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူတွေ့တွေ့ ခေါ်ခဲ။ မြန်မြန်”

ဆရာမကလေး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေး၏ပါးစပ်ကလေးကို မှုတ်လိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကလေးငယ် ဆက်ကနဲ တုန်သွားပြီး ငိုသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂျန်းနက် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိအား ငေးစိုက်ကြည့်နေသော လူရွယ်ကို တွေ့ရသည်။

“သမီးလေး”

ဂျန်းနက်က ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ညည်းညူပြီး မေ့မြောသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တန့်လန့်ကာပွင့်ပြီး စစ္စတာဂျွန်ဆင် အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေးကို စစ္စတာ ဂျွန်ဆင်လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

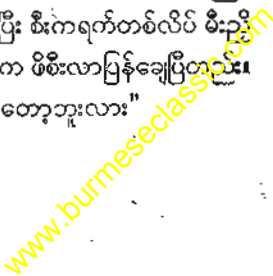
“စစ္စတာ ကလေးကိုကြည့်ပါ။ ကျွန်မ သူ့အမေကို ကြည့်မယ်”

ဂျန်းနက်က လူရွယ်ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ပြီး မေ့မြောနေသော အမျိုးသမီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်းငုံ့လိုက်သည်။

*

ငဲ့တွေကိုခိုက်မှုများ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် တော်တော်ကလေးအကြာတွင် ဂျန်းနက်သည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်သွားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ကာ သောက်နေသည်။ သူမအား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက စိမ်းလာပြန်ချေပြီတည်း။

“အို.. အရှင်ဘုရား။ ဒီစစ်ကြီးဟာ မပြီးတော့ဘူးလား”

သူမက တိုးဖွဲ့စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သိမ်းမြစ်၏တစ်ဘက်ကမ်းတွင် မီးများ တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။ လေထူသည် မီးခိုးနှင့် မွန်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏နောက်ဘက်တွင် မှောင်ချ ထားသော ကန့်လန့်ကာ အနည်းငယ်ပွင့်သွားပြီး ကာလာဂန် ထွက်ပေါ်လာ သည်။ သူ့နောက်တွင် မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ထားသော အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ပါရှိသည်။ ကာလာဂန်က . . .

“ဒေါက်တာက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး။ ကျုပ် လိုက်ရှာနေတာ နဲ့ နေ တာပဲ။ ဟောဒီက လူကြီးမင်းက ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရိုင်ဂန်ပါ ဒေါက်တာ”

ဗိုလ်မှူးကြီး အလေးပြုပြီး ပြောသည်။

ကာလာဂန် ပြန်ထွက်သွားသည်။ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးသာရှိသည်။ ဆင်ဝင်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိစေသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဂျန်းနက်က မေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးက ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြောချင် လို့ပါ။ ဒေါက်တာမှာ အချိန်ရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ကားထဲမှာပါ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မနက်ဖြန်မှာ ပဲရစ်ကို ပြန်ရောက်ရပါမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကားသည် တံခါးမကြီးအနီး ထောင့်စွန်းတစ်ခုတွင် ဆိုက်ရပ်ထားသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျစ်ကားများ ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။ တပ် ထိန်းရဲဘော်များ၏ သံမောက်များကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကား နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ မန်ရိုးပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဂျန်းနက် အနည်းငယ်မျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ကားအတွင်းသို့ ဝင် လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်း မီးလုံလုံကလေးတွင် ဂျန်းနက် ဝိုးတဝါးမျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရင်းနှီးသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက်ရှိသည်။

“မင်းကို ကျုပ် သိနေတယ်လို့ပြောရင် အံ့ဩမလား”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးက မေးသည်။
ဂျန်းနက် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖြေကို စဉ်းစားမိ

သည်။

“အန်ကယ်ကာရေး”

သူ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်မှာ မင်းအကြောင်း အာဇာနည် ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကျုပ် သူ့ကို သိတာကတော့ ကြာပါပြီ။ ပနာမား မှာ ၁၉၂၂-၂၃။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူး။ သူက အင်မတန် အကိုင်ရ အတွယ်ရခက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ရေတပ်ဗိုလ်မှူး”

“အခုကော သူ့အချိုးပြောင်းသွားပြီလား”

“နည်းနည်းကလေးမှ ပြောင်းဘူး။ ဒီဒေတုန်းက နော်ဝေးဖျက်သင်္ဘော နဲ့ လိုက်သွားတာ ကြည့်ပါလား။ သူမလုပ်ရဘူးအမိန့်နဲ့ လုံးလုံးကြီး ဆန့်ကျင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် သူ့မျက်လုံးတစ်ဘက်နဲ့ လက်တစ်ဖက် ပေးလို့က်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါ။ ဖာဒါအကြောင်း။ သူ အခုနေနေ တဲ့ စကော့တလန်ကျွန်း။ အဲဒီမှာ သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ့အမေရဲ့ အမျိုးတွေရှိတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက သူ့အမွေရ ထားတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ သူ့အနေနဲ့ လောကကြီးက ပုန်းနေချင်ပုံ ခုတယ်။ အဲဒါ ကောင်းစပါတယ်”

“သူ တစ်ခုခုကြံစည်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

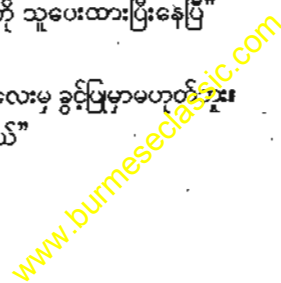
“စစ်မြေပြင်ကို သူ ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားနေတာ မင်းသိသလား”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မအံ့ဩပါဘူး”

“ကျုပ်လဲ မအံ့ဩပါဘူး။ ဒီလူတာ ဘယ်တော့မှ အချိုးအစား ပြောင်း မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ စစ်မြေပြင်ကို ပြန်သွားဖို့ဆိုတာက မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့မှာ မျက်လုံးတစ်လုံး မရှိတော့ဘူး။ လက်တစ်ဖက် မရှိတော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေးနိုင်သမျှကို သူပေးထားပြီးနေပြီ”

“သူ့အသက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ။ ရေတပ်ဌာနက နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို သူတို့က အငြိမ်းစားစာရင်းမှာ ထည့်ထားတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကကော”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်ဆီကို သူ စာ တစ်စောင်ပို့တယ်။ ခွင့်ယူလာတဲ့ ရေတပ်အရာရှိ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ကို ပို့လိုက်တာပဲ။ ကံတောင်းချင်တော့ ကျုပ် ကလဲ တစ်ခုခု လန်ဒန်ရောက်နေတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီမှာ သူ အကူအညီတောင်းတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို တာဝန်ပေးဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“သူ့အတွက် ပဲရစ်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ထောက်ပံ့ရေးနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေးဌာနမှာ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး”

“ကုလားထိုင် အလုပ်ပဲ။ သူ့လိုချင်တာက စစ်မြေပြင်တိုက်ပွဲ”

“အဲဒီအချိန်တွေ ပြီးသွားပြီ။ သူ အလုပ်လိုချင်ရင် သူ့အဖို့ အလုပ် တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါအပြင်တော့ သင်္ချိုင်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒါကို သူ သဘောပေါက် ဖို့ လိုတယ်”

“သူ သဘောပေါက်မှာတဲ့လား”

“ဒီမယ် မင်း ခွင့် လေးငါးရက်ယူပြီး သူနဲ့ သွားမတွေ့နိုင်ဘူးလား”

ဂျန်းနက် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခွင့်မယူတာ ခြောက်လကျော်သွားပြီ”

“ဟုတ်ပြီ။ မင်းအတွက် သွားရေးလာရေးကိစ္စတွေကို ကျုပ် လူတစ်-ယောက်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကျုပ် စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ် တတ်နိုင်တာကို သေသေချာချာ ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ် အရေးကြီးတာက မင်း သူ့ကို သဘောပေါက်အောင်ပြောဖို့ပဲ”

ကားပြတင်းပေါက် မှန်အပြင်မှ ခေါက်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးက ကားမှန်ကို ချလိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရိုင်ဝန် ခေါင်းငုံ့ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားမှန်ကို ပြန်တင်လိုက် သည်။

“သူတို့ ကျုပ်ကို တစ်ခါနစ်လောက်ကလေးမှ အချိန်မပေးဘူး။ ဒီစစ်ကြီး

ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကိုလဲ ချမ်းသာမပေးဘူး၊ ဒုက္ခပေးတာပဲ”

*

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တစ်နေရာတွင် အလင်းရောင် ပြုစုံလာချိန်မှာပင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်။ လေတိုက်နှုန်းအင်အား ၈ အထိရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် တောင်ကုန်းတောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်နေ သည်။ ဒိုက်ချလင့် ရွတ်သင်္ဘောသည် ကြက်လျှာရွက်ကိုသာဖွင့်ပြီး သွားနေရ သည်။ ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ရှိနေကြသည်။

အရုဏ်တက် နံနက်လေးချက်တီးအချိန်တွင် အရှေ့တောင်ဆီမှ ရုတ်-ခြည်းဆိုသလို မိုးသက်မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်လာသည်။ အင်အား ပြင်းထန် လာသည်။ မိုးသီးများသည် ကျည်ဆန်များ ပစ်လွှတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

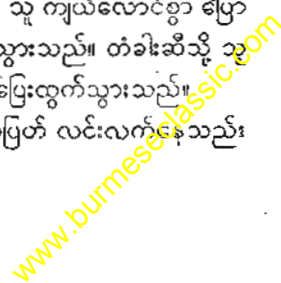
ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘော တစ်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ မတမ်း ကိုယ်ဟန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဘေးသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ရစ်ချတာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သင်္ဘောသည် လေပြင်းဒဏ်တွင် တုန်ခါ လျက်ရှိသည်။

ကက်ပတိန် ဗာဂျာသည် အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အိပ်စင်ပေါ်တွင် လဲ-လျောင်းကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားရပါးရခဲလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောကို လေတိုင်း သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သော ဂီတသံများကို နားဆင်လျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ အကြောင်း ကြီးငယ်ရှိလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ပြဿနာပေါ်လာသောအခါ သူ ခံလိုက်ရ သည်။ သင်္ဘောကြီး ရုတ်တရက် စောင်းသွားသောအခါ အိပ်စင်ပေါ်မှ သူ လွင့် ထွက်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သည်ကို သူမသိရခင်မှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တလိမ့် ခေါက်ကွေး လိမ့်သွားသည်။

သူ မတ်တတ်ထရန် ကြိုးစားသည်။ သင်္ဘောကြီး တစ်ဘက်သို့ စောင်း နေသည်။ “မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီ” သူ ကျယ်လောင်စွာ ပြော လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောကြီး ပြန်တည့်သွားသည်။ တံခါးဆီသို့ သွား ဒယ်ဒယ်ခိုင် သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးများ အဆက်မပြတ် လင်းလက်နေသည်။

သင်္ဘောကြီး တစ်ဘက်သို့ စောင်းနေသည်။ လေကွယ်ရာဘက် လက်တန်းများ သည် လှိုင်းလုံးကြီးများ အတွင်းသို့ မြုပ်ဝင်နေသည်။

“မြုပ်ပြီ... မြုပ်ပြီ”

လူတစ်ယောက် ဟစ်အော်သည်။ ထိုသူ၏ပါးချိတ်ကို ဗာဂျာက တအားထိုးချလိုက်သည်။ ထိုလူ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

“ကွေ့... ကွေ့။ သင်္ဘောကိုကွေ့”

ဗာဂျာ ဟစ်အော်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောသည် လေတိုက်ရာဘက် သို့ ဦးလှည့်သွားသည်။ ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထိန်းလှည့်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သင်္ဘောကုန်းပတ်သည် တစ်ဘက်သို့ စောင်း လျက်ပင် ရှိသည်။ မည်သူမျှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်မထားဘဲနှင့် မတ်တတ်မရပ် နိုင်ပါ။

ဗာဂျာက သူ့အနီးမှ သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်ကို အော်ပြောသည်။

“သွား... ပဲ့ကိုင်ခန်းကိုသွား။ ရစ်ချတာနဲ့ စတမ်းကို ကျပ်ဆီလွတ်လိုက်”

ကက်ပတိန်ဗာဂျာသည် အနောက်ဘက် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါက်သို့ ဒူးထောက်ပြီး ဖွင့်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကက်ပတိန်”

စတမ်းက အော်ပြီးမေးသည်။

“အောက်မှာထည့်ထားတဲ့ သဲတွေ တစ်ဘက်ကို ရွှေ့ကုန်ပြန်တူတယ်။ အောက်ကို ဆင်းကြည့်ရအောင်”

*

အောက်ထပ်ရှိ ခရီးသည်များ အားလုံးလည်း ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန် ကြသည်။ လေပြင်းမွေ့လိုက်သည့်အချိန်က စစ္စတာအင်ဂျလာနှင့် စစ္စတာ အယ်လဆီတို့သည် ၎င်းတို့အခန်းတွင်းရှိ အောက်ထပ် အိပ်စင်တွင်ထိုင်ပြီး ညစဉ် ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း သမ္မာကျမ်းစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကိုဖတ်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်ထွက်သွားကြသည်။ မျက်နှာကျက်တွင်

ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်အိမ် သူတို့ဘေးတွင် ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသည်။ ရေနံဆီမှာ ဒိတ်စဉ်သွားပြီး မီးများ တောက်လောင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်နိုင်ကြသည်။ အခန်းသည် ဇောက်ထိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ရေတွေဝင်လာသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ တံခါးဆီသို့ လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားသည်။ စစ္စတာအယ်လဆီကို သူမနောက်သို့ လိုက်လာရန်ခေါ်သည်။

သင်္ဘောဧည့်ခန်းသည် ဝကတိ မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာ- ကျက် ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေများ ဒရဟောကျနေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်နေကြသည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အင်ဂျလာက လက်ဆန့် တန်းပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထိုသူ၏ လက်တစ်ဘက်က သူမ၏ကိုယ်ကို ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်သည် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ စောင်းနေသည်။ သင်္ဘော စောင်းနေသည့် အနိမ့်ပိုင်းတွင် ရေသုံးပေလောက် အနက်ရှိသည်။ သင်္ဘော တစ်ကြိမ်လူးသွားတိုင်း ကောင်းကင်ပေါက်မှရေများ ဝေါကန ဝင်လာရင်းဖြစ် သည်။ ကောင်းကင်ပေါက်သည် ယမန်နေ့က ဂါဒီယံသင်္ဘောနှင့် တွေ့ရှိပြီးနောက် ပြန်လည် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိကို အငယ်ဆုံး သီလရှင်ကလေးဖြစ်သော စစ္စတာလိုတီက ဖက် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စစ္စတာအင်ဂျလာ တွေ့ရှိရသည်။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်လန့်ပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာ ရုန်းကန် ရှိမရ ရှိနေသည်။

“စစ္စတာ သတိထားစမ်း။ ကိုယ်ဘာလဲဆိုတာ သတိရပါ”

စစ္စတာအင်ဂျလာက မိန်းကလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။

စစ္စတာအယ်လဆီ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ရေက သူမ၏ခါးအထိ နက်သည်။ သူမ၏ ဂါဝန်ကြီး ရေပေါ်တွင် ပူဖောင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး စစ္စတာဗရစ်ဂျစ်နှင့် စစ္စတာကေသီတို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ မကြောက်ကြပါနဲ့။ လှေကားကို သွားကြပါ”

ဗာဂျာက မကတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သီလရှင်များအနီးသို့ သူ ရောက်ရှိလာစဉ်တွင် အပေါ်ထပ် လှေကား ထိပ်တွင် ကက်ပတိန်ဗာဂျာ ပေါ်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဘက်က မှန်အိမ် ရှိ သည်။

“ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြန်ပြောသည်။

ကက်ပတိန်ဗာဂျာသည် အောက်ထပ်ရှိ လူများကို စကားပြောနိုင်ရန် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့လျက် . . .

“စစ္စတာကို လှေတစ်စင်းပေါ်မှ တင်လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီ ပင်လယ်ထဲမှာ ငါးမိနစ်တောင် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘော ပေါက်သလား စစ္စတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ကက်ပတိန်”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲနေ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကက်ပတိန်”

ပရာဂျာက မေးသည်။

“သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ကုန်တွေ မပါတဲ့အတွက် သင်္ဘောငြိမ်အောင် ထည့်ထားတဲ့ သဲတွေ လေတိုက်တော့ သင်္ဘောစောင်းတဲ့ဘက်ကို အားလုံး ရွေ့ သွားတယ်။ အခု သင်္ဘောသားတွေအားလုံး အောက်ဆင်းပြီး သဲတွေကို တစ်ဘက် ပြန်ရွှေ့နေတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးလဲ လုပ်အားပေးရလိမ့်မယ်။ ခုအချိန်မျိုးမှာ လေပြင်းတစ်ခုခုက မွေ့လိုက်ရင် သင်္ဘောမှောက်သွားရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ပရာဂျာ ဘာမှမပြောဘဲ လှေကားမှ တက်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ကော ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကက်ပတိန်”

စစ္စတာ အင်ဂျလာက မေးလိုက်သည်။

“ဆုတောင်းပါ”

ကက်ပတိန်ဗာဂျာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

*

ကုန်များ တင်ဆောင်ရာ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ပရာဂျာ လှေကားမှ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆင်းသွားသောအခါ ငရဲပြည်သို့ ဆင်းသွားရသည့်ပမာဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဝမ်း ထဲတွင် မှန်အိမ်နှစ်ခု ထွန်းထားသည်။ သင်္ဘောသားများသည် ဂေါ်ပြားများဖြင့် သဲတွေကို တစ်ဘက်သို့ ရွှေ့နေကြသည်။ သင်္ဘော တစ်ကြိမ်လူးသွားတိုင်း သူတို့ လည်း လူးလိမ့်စွားကြရသည်။

ပရာဂျာ လှေကားမှ ချော်ပြီး ဒူးထောက်လျက်ကျသွားသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပရာဂျာကို ဆွဲထူသည်။ ဆွဲထူသူမှာ ဟားလမက်ရစ်ချတာ ဖြစ်သည်။

ရစ်ချတာက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လျက် . . .

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးဟာ အခု အချိန်မှာဆိုရင် ဘရာဇီးနိုင်ငံ ရိယိုမြို့မှာ ညစာစားရင်း ပီစကီတစ်ခွက်လောက် သောက်နေမှာပဲ။ ဟိုတယ်ဝရန်တာကနေပြီး ပင်လယ်ကွေ့ကို ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် မီးရောင်တွေထိန်နေပြီး . . .”

“ကျုပ်က ရီယိုမှာ နေရစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကိုလဲ အဲဒီ ဂေါ်ပြား ပေးစမ်းပါ။ လုပ်အားပေးလိုက်ကြရအောင်”

ပရာဂျာက ပြောလိုက်သည်။

* * *

ဘက်ခြေထောက်တစ်ခုလုံး အနာတွေအပြည့်ပေါက်နေသဖြင့် ခြေထောက်ကို ဖြစ်နေသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက အနာများကို သံတံဖြင့် ဖောက်ပေးလျက် နှိသောအခါ ရှားမားသည် ရွက်ဖွင့်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆတ်ဆတ်လူးနေတော့ သည်။

အလယ်ရွက်၏ ရှေ့ဘက်တွင်ကား သင်္ဘောအား လေးယောက်သည် စစ္စတာစတမ်း၏ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရေစုပ်ပန်းနှစ်ခုဖြင့် သင်္ဘောဝမ်းထဲမှ ရေများကို စုပ်ထုတ်နေကြသည်။

ရစ်ချတာသည် သူ၏ အလှည့်ကျတာဝန် မိနစ်သုံးဆယ် ပြီးသွားပြီး နောက် ရေသောက်ရန် ရေပုံးထဲသို့ ရေခွက်ကို နှစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း မစ္စတာစတမ်း”
ရစ်ချတာက ရေခွက်ထဲမှရေများကို ရေပုံးထဲသို့ ပြန်သွန်ရင်း နှာခေါင်း ခွံကာ ပြောလိုက်သည်။ သွန်ချလိုက်သောရေမှာ နီညစ်လျက်ရှိသည်။

“ရေပုံးက သံခွေးတွေပဲ။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာမဆို ရနံ့ငံတယ်၊ အားရှိအောင် သံဓာတ်တွေ ထည့်ပေးထားတာပဲ”

စတမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောသည်။
“ကျုပ်ဗိုက်တွေ မကောင်းတော့ဘူး”

ရစ်ချတာက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။
စစ္စတာလိုတီသည် အနောက်ဘက်ရွက်များ၏ အောက်ဘက်တွင် ဖော်တတ်ရပ်နေသည်။ အခြားသီလရှင်များနည်းတူပင် သူမသည်လည်း အပူဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန်အတွက် ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ဝတ်စုံ အဘယ်ကြောင့် သည်မျှသန့်ပြန်ဖြူစင်နေသနည်းဟု ရစ်ချတာ အံ့ဩမိသည်။ အဖိုးသမီးသည် ရွက်ကြိုးတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်သို့ ငေးမျှော်နေပုံမှာ ဆွဲဆောင်မှု မှီလှသည်။

သင်္ဘောမီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ထမင်းချက် ဝေါ့ ထွက်လာသည်။ လိုတီ၏ နံဘေးမှနေ၍ အပူကိုပင်ပင်လယ်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ လိုတီ ကမန်းကတန်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“ဆော့နိုး စစ္စတာ”
သူက ဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက်ပြီးမှ တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဝေါ့”

ရွက်သင်္ဘောဒိုက်ချလင့်။ ၁၇ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၃၈° . ၅၆ မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀° . ၅၀ အနောက်။ ညသန်းခေါင်ကျော် လင်းအားကြီးတွင် လေအနောက်သို့တိုက်။ ရွက်လက်များ ရှေ့သို့ကောက်သွား။ တစ်နာရီ ၁၀ မိုင်နှုန်းသွား။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် တိမ်များကင်းစင်။ နေရောင်ခြည်ပွင့်။ လေ လုံးဝငြိမ်သက်။

(၅)

ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘောသည် စိမ်းကြည်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် ရွက်စုံဖွင့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လွင့်လျက်ရှိသည်။ လဟာပြင်တွင် လွင့်မျောသွားနေသည့် ပမာဖြစ်သည်။

ပူအိုက်သည်။ လေမတိုက်ပါ။ အောက်ထပ်တွင် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ စစ္စတာများ နေဒဏ်မှသက်သာစေရန် အလယ်ရွက်တိုင်၏ နောက်ဘက်တွင် ရွက်ထည်မိုးတစ်ခု ကက်ပတီနီက ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

သင်္ဘောသားနှင့် ခရီးသည်တော်တော်များများတို့ အနာစိမ်းများ ပေါက်ကြသည်။ အစားအစာမကောင်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်အားငန်ရေ ထိ၍ တစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။ ရှားမားဟူသော သင်္ဘောသားဆိုလျှင် ဘယ်

အမျိုးသမီးက ချိုသာတိုးညှင်းသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူက အမျိုးသမီးကို စူးရဲစွာကြည့်သည်။ သွားများကို ဖြဲထားသည်။
သူ့မျက်လုံးတွင် တကော့ငွေ့များ ဆိုင်းနေသည်။ အမျိုးသမီး၏အပြုံး ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။

ဝေါ့သည် မီးဖိုခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ မီးဖိုခန်းတံခါးဝတွင် ရစ်ချတာ
ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အင်္ကျီမရှိပါ။ သူ၏အသားများ နေလောင်ထားသဖြင့်
ညိုနေသည်။ သူ့ဆံပင်များ ရှည်လျားသည်။ ငွေ့ရောင်တောက်နေသည်။ သူ့
ပါးစပ်တွင် ဘရာဇီးစီးကရက်အနက်ရှိသည်။ ရစ်ချတာက လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်
ပြီး မီးခြစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်. . မင်းအမူအရာတွေ ငါမကြိုက်ဘူး။ သတိထားပါ။ မင်း
ခကားပြောတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ နောက်ဖေးလမ်းကြားက ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး”

ရစ်ချတာက စီးကရက်ကို မီးညှိရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဪ. . လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကလဲ သူ့ကို ချိန်နေတာကိုး။
အင်းလေ. . ကျုပ်အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ သွားရတာက ခရီးရှည်ကြီးပဲ။
ပြီးတော့ ကက်ပတိန်ပြောသလို သူတို့ဟာ ဘာပဲဝတ်ထားထား မိန်းမဟာ မိန်းမ
ပဲ။ သူတို့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက စကားပြောတာပဲ”

မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ ဝေါ့တစ်ယောက် မြောက်ကနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။
စားပွဲကို ကျောဖြင့်မှီလျက်သား ရှိနေသည်။ သူ၏လည်ပင်းကို သန်မာသော
လက်တစ်ဖက်က ထောက်ထားသည်။ ချောက်ကိန် အသံကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ရစ်ချတာ၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် အသွားပွင့်နေသော ဖင်လန်မောင်းချောင်း
တစ်ချောင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဝေါ့ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားမတတ် ရှိသည်။ ရစ်ချတာက
သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်၏။

“အဲဒါပဲ ဝေါ့။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် မင်းသေပြီလို့ တွက်ထား။
တစ်ကိုယ်လုံး ဓားနဲ့မွမ်းပြီး ပင်လယ်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”

ရစ်ချတာသည် မောင်းချောင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွား
သည်။

စစ္စတာလိုတီ စောစောကနေရာမှာပင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။

မင်းအခိုက်တွင် ပင်လယ်စင်ရော်တစ်ကောင်သည် ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် မော့
နေသော အမွှိတ်များဆီသို့ ထိုးစိုက်ပြီး ဆင်းသွားသည်။

အမျိုးသမီးက ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမကို ကြည့်နေ
သော ရစ်ချတာကို တွေ့သွားသည်။ အမျိုးသမီးက ပြုံးသည်။ ရစ်ချတာ သူမထံ
လျှောက်သွားသည်။

“ဟာ. . ရစ်ချတာ အဲဒါ ဘာငှက်လဲ”

အမျိုးသမီးက မေးသည်။ သူမ၏မျက်လုံးတွင် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများ
ရှိနေသည်။

“ပင်လယ်စင်ရော်ပဲ စစ္စတာ”

“သိပ်လှတာပဲနော်”

“မင်းလဲ လှတာပါပဲကွယ်” ဟု ရစ်ချတာ တွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ. .

“ပင်လယ်စင်ရော်တွေဟာ သင်္ဘောသားသေလို့ ဝင်စားတာလို့ ပြော
ကြတယ်”

“ဟုတ်လား။ သူကော ယုံသလား”

သူမ၏မျက်လုံးများ ရွန်းပြာလျက်ရှိသည်။ သူမ၏မျက်နှာက ခေါင်း-
စည်းဆောင်းထားသဖြင့် သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်ကလေး ရှိနေသည်။ ရစ်ချတာ
အာခေါင်ခြောက်လာသည်။

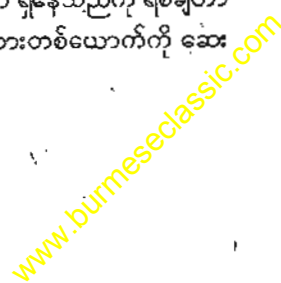
“မယုံပါဘူး စစ္စတာ။ အယူသည်းမှုတွေပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်
သွားအုံးမယ်”

သူ၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်တွင် ကြိုးပွန်းထားသည့် ဒဏ်ရာ
ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကလေးကုပ်
တာ . . .

“သူ့အနာ ဘာဆေးမှ မထည့်ဘူးလား။ ဘယ် ဒီလိုထားလို့ ဖြစ်မလဲ။
ကျွန်မ ဆေးထည့်ပေးမယ်”

သူမ၏လက်ချောင်းများ အေးမြသည်။ ရစ်ချတာ၏ နဖူးတွင် ချွေးများ
ဗို့လာသည်။ ရွက်ဖျင်မိုးအောက်တွင် စစ္စတာအင်ဂျလာ ရှိနေသည်ကို ရစ်ချတာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို ဆေး
ထည့်ပေးနေရာမှ သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

“နေပါစေ စစ္စတာ”

ရစ်ချတာက သူ့လက်ကိုဆွဲယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

*

ကက်ပတိန်ဗာဂျာ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး သင်္ဘောမှတ်တမ်း ရေးသွင်းလျက် ရှိသည်။

၁၈ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ မကောင်းသောည။ မိုးရွာသည်။ လှိုင်းကြီးသည်။ နံနက်အရှက်ဓာတ်တွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ရွက်တစ်ခု စုတ်ပြီသွားသည်။ နေ့မှန်းမတည့်မီ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲငြိမ်သက်သွားသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ရေ ၁၆ လက်မရှိကြောင်း မစွတာစတမ်း သတင်းပို့သည်။

ကက်ပတိန် ဗာဂျာ ဖောင်တိန်ကို ချလိုက်သည်။ တုလားထိုင်တွင် ကျော်မိုးပြီး လက်ဆွဲရေစုပ်ဖြင့် ရေစုပ်သံကို နားထောင်သည်။ မကောင်းပါ။ သင်္ဘောတွင် ရေတွေ သည်မျှဝင်သည်မှာ မကောင်းပါ။ သည်ကိစ္စကို မစွတာစတမ်းနှင့် ရစ်ချတာတို့အား သူမပြောပါ။ သို့သော် သည်ပြဿနာ အရေးကြီးကြောင်း သူတို့လည်း သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရစ်ချတာ ဝင်ရောက်လာသည်။
“မစွတာစတမ်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပဲ။ ရေတွေတော့ ကုန်သွားပြန်ပြီ”
ဗာဂျာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဟဲလမတ်”
ဟဲလမတ်ရစ်ချတာ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“သင်္ဘောကြီးက အိုလှပြီ။ သိပ်ကိုအိုလှပြီ။ ကြေးနီကွပ်တွေ ပြုတ်ကုန်တာကို နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာပြီနဲ့တူတယ်။ ကျွန်းသားတွေအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး။ မနေ့က မိုးသက်လေပြင်း နှောင့်လိုက်တုန်းက သင်္ဘော မှောက်ခုံကြီး မှောက်တော့မလို့ပဲ”

“ကျုပ်တို့ သတိမထားမိတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”
ရစ်ချတာ ပြန်မဖြေရမီတွင် အပေါ်ထပ် ကုန်းပတ်ဆီမှ ဟစ်အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဩဘာသံများ ရောပြွမ်းသည်။ ထူးဆန်းသော ဝံ့သံ

များ ကြားရသည်။ ဗာဂျာ ရုတ်ခြည်း ထရပ်သည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ရစ်ချတာ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာသည်။

မိုးရွာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ရွာချခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားတွေ အားလုံးလောက်ပင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အရူးအမူးပြေးလွှားလျက် ရှိကြသည်။ အချို့က ပုံးများဖြင့် ရေချိုများ ခံယူကြသည်။ ရွက်ဖျင်မိုးအောက်တွင် ခိုနေကြသော သီလရှင်များလည်း ကလေးငယ်များပမာ ရယ်မောလျက်ရှိသည်။ ရွက်ဖျင်မိုးပေါ်မှ ရေများ ဒရဟော စီးကျလျက်ရှိသည်။ မစွတာစတမ်းသည် သင်္ဘောဝ ရေပန်းတစ်ခုအောက်တွင် အားရပါးရ ရေချိုးလျက်ရှိသည်။ ကက်ပတိန်ဗာဂျာကို တွေ့မြင်သောအခါ မစွတာစတမ်း ရေပန်းခုအောက်မှ ကမန်းကတန်း ထွက်လိုက်သည်။

“ဆောရီး ကက်ပတိန်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရူးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်”

သူက အပြစ်ရှိသော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ပမာ မျက်နှာ ခွဲရေများကို လည်စည်းဖြင့် ချုတ်ပစ်နေသည်။ မိုးသည် ရွာတုန်းကလိုပင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြန်တိုက်သွားသည်။ ကုန်းပတ်တွင် အပူငွေ့တွေ ပျံလာသည်။

“ရေစုပ်တာ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ ခြောက်သွားပြန်ပြီ”

ဗာဂျာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောသားတွေ အနီးတွင် မယောင်မလည် ရှိနေကြသည်။ သူတို့က သတင်းနားထောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ထားရန် မလိုဟု ဗာဂျာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

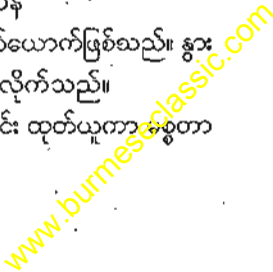
“မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ မစွတာစတမ်း။ ကနေ့ ၁၆ လက်မရှိတယ်။ မနေ့ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်နေ့က ၁၄ လက်မ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ခို့မယ်”

ရစ်ချတာက . . .

“ကျွန်တော် ဆင်းပြီးကြည့်ရမလား ကက်ပတိန်”

ရစ်ချတာက ပထမတန်းစား ရေကူးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နွားမိုင်းတစ်ကောင်ကို သန့်စွမ်းသည်။ ဗာဂျာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်” သူ့အိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်း ထုတ်ယူကာ မစွတာ

စတမ်းကို ပေးသည်။ “လက်နက်ခန်းထဲက ရှင်ဖယ်တစ်လက် ထုတ်ပါ။ လိုရမယ်ရပေါ့”

ရစ်ချတာ ဖိနပ်ချွတ်နေစဉ်တွင် ဗာဂျာအနီးသို့ စစ္စတာအင်ဂျလာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ရှင်ဖယ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကက်ပတိန်”

ဗာဂျာ ပံ့ပိုးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါးမန်း... အခုတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရေထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက်သွားရင် သူတို့ ပေါက်ချလာတတ်တယ်”

စစ္စတာလိုတီ၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ လက်ရန်းအနီးတွင် ခါးပတ်ကို တင်းကျပ်လျက်ရှိသော ရစ်ချတာအနီးသို့ အမျိုးသမီး ရောက်ရှိသွားသည်။

“ရေ... ရေသိပ်နက်တယ် မဟုတ်လား။ ဟာရစ်ချတာ”

ရစ်ချတာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အနည်းဆုံး အလံတစ်ထောင်နက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကိုယ် အလံတစ်ထောင်ရောက်အောင် မဆင်းပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည်ကို နားထောင်ပြီး ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုရန်ကား အချိန်မရှိပါချေ။

“ဟားလမတ် ကြီးတန်းယူမလား” ဟုသာ ရစ်ချတာကို မေးလိုက်သည်။

“မယူပါဘူး။ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မရှိပါဘူး”

ဟားလမတ် ရစ်ချတာသည် လက်ရန်းပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်တင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ပြင်အတွင်းသို့ လှံပသပ်ရပ်စွာ ဒိုက်ပင်ထိုးချလိုက်သည်။

ငါးငယ်ကလေးများ အုပ်ကွဲသွားကြသည်။ စိမ်းမြကြည်လင်သော ရေပြင်အတွင်းသို့ သူ လျင်မြန်စွာ စိုက်ဆင်းသွားသည်။ သင်္ဘောကိုယ်ထည်ပျဉ်တွင် ပင်လယ်ခရုများ တွယ်ကပ်နေကြသည်။ ပင်လယ်ရေညှိများကလည်း တောက်ပသော ကော်ဇောများပမာ ရှိသည်။

သင်္ဘောအောက်ခြေကို မဆေးမကြောသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလောက်ပေပြီ။ သင်္ဘောဧရာသို့ ရောက်သည်အထိ သူဆင်းသွားသည်။ အတန်ကြာမျှ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောဦးဘက်သို့ သွားသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အားလုံးပင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ရစ်ချတာ အသက်ရှူရန် ရေပေါ်သို့ တစ်ကြိမ် ပေါ်လာသည်။ လက်ပြုပြီး ပြန်ငုပ်သွားသည်။ စစ္စတာလိုတီသည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ရေထဲသို့ ငုံ့စိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ လက်ခေါက်များ ဖြူဖွေးနေသည်။ ဗာဂျာသည် အမျိုးသမီးကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ရှုနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိကို ကြည့်နေသော စစ္စတာအင်ဂျလာကို တွေ့ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာ တည်ငြိမ်သည်။ သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများတွင်ကား ခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဗာဂျာက ဆေးတံကိုထုတ်ပြီး ဆေးထည့်သည်။ ပြဿနာတွေ များလာပြီ။

ယင်းအခိုက် ရစ်ချတာ ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုးပစ်ပေးလိုက်သည်။ လက်ရန်းပေါ်သို့ သူ တက်လာသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခေတ္တမျှ သူ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ တုန်နေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ အားလုံးသိရအောင် ပြောစမ်းပါ”

ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

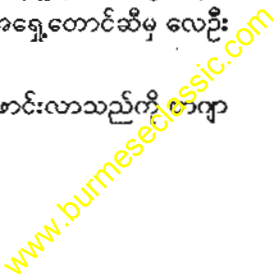
“ဘာမှ မတွေ့ရဘူး ကက်ပတိန်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပျက်စီးတာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့တွက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သင်္ဘောကြီးက သိပ်အိုပြီး သိပ်ဟောင်းနေတာပဲ။ တချို့ ပျဉ်ဆက်တွေမှာ လက်နှစ်လုံးလောက် ဆုံတဲ့ အကွဲတွေ ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက လွန်းတင်သင့်တဲ့ သင်္ဘောပဲ”

ဗာဂျာက သင်္ဘောသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အားလုံး ကြားကြတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ရေကို စုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီအတွက် သင်္ဘောသား နှစ်ဆဖြစ်နေတာ အတော်ပဲလို့ ပြောရမယ်”

သူ့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ မျက်နှာများတွင် မရေမရာမှုများ ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ်မှာ ဗဟိုရွက်မကြီး လှုပ်ခတ်သည်။ အရှေ့တောင်ဆီမှ လေဦးတလေး ပေါက်လာသည်။

လေတိုးသဖြင့် ရွက်များ တဖြည်းဖြည်း ဖောင်းလာသည်ကို ဗာဂျာ မော့ကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟော... တွေ့လား။ ဒါ နိမိတ်ကောင်းပဲ။ ကျုပ်တို့သင်္ဘော သွားနေပြီ။ အားလုံး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ပြန်လုပ်ကြ”

မစ္စတာစတမ်းက ဟစ်အော် အမိန့်ပေးသည်။ သင်္ဘောသားများ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြေးလွှားကြသည်။

စစ္စတာ အင်ဂျလာက . . .

“ကျွန်မ ကက်ပတိန်နဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောချင်ပါတယ်။ ကက်ပတိန် အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ဗာဂျာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို ကြည့်နေရာမှ ရွက်ဖျင်မိုးအောက်ရှိ စစ္စတာလိုတီကို ကြည့်လိုက်သည်။ လိုတီသည် အခြားသီလရှင်များနှင့်အတူ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းလျက်ရှိသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ပြောကြတာပေါ့ စစ္စတာ”

သူ အခန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ စစ္စတာအင်ဂျလာ စားပွဲတွင် ကက်ပတိန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည်။ သူမ၏လက်များကို ပိုက်ထားသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်က အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ လိုတီဟာ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ပဲ ကက်ပတိန်။ သူ သွားရမယ့်လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက် မရှိရလေအောင် စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်က ကျွန်မတာဝန်ပဲ”

“သူဟာ စစ္စတာတို့လို တင်းပြည့်သီလရှင်တစ်ယောက် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်လား။ ကျုပ်အတွက် ဒါတွေက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ စစ္စတာနဲ့ စစ္စတာရဲ့ လူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်္ဘောသားတွေကို ပေးထားတဲ့ ကျုပ်အမိန့် ရှင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဟာရစ်ချတာက ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်”

ဗာဂျာ နောက်သို့မိုလိုက်ပြီး စစ္စတာကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကောင်မလေးကို သူ ကြည့်ကြည့်နေတာ စစ္စတာ တွေ့တယ်ပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

“သူ ရေထဲကို ဆင်းသွားတုန်းက ကောင်မလေး သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်”

“ရစ်ချတာဟာ ရုပ်ပြောင်တဲ့ လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မ စိုးရိမ်နေရတာပေါ့”

“ဟားလမတ် ရစ်ချတာဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်မလာခင်တုန်းက ယူဘုတ်တစ်ခုမှာ ပဲ့ကိုင်ပဲ။ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ ဒုတိယဆင့်နဲ့ ပထမဆင့်ရတယ်။

ကျုပ် တွေ့ဖူးသမျှမှာတော့ အတော်ဆုံးသင်္ဘောသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမှတ် ပြုလောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ စစ္စတာအနေနဲ့ ဘာမှ ငိုရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကက်ပတိန်ရဲ့ အာမခံချက်ကို ကျွန်မ ရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ရမယ်”

ဗာဂျာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး မစ္စတာစတမ်း တို့ လှမ်းပြောသည်။

“ရစ်ချတာကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

စားပွဲသို့ ဗာဂျာ ပြန်လျှောက်သွားသောအခါ စစ္စတာအင်ဂျလာ တံခါးဆီသို့ သွားမည်ပြုသည်။

“မသွားပါနဲ့အုံး။ စစ္စတာ နားထောင်ပါအုံး”

ဗာဂျာက ပြောလိုက်သည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရစ်ချတာ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက ဆွယ်တာ အထူးကြီးအပြင် ဂျာကင်အင်အင် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ သို့တစေ သူသည် ဖြူရော်လျက်ပင်ရှိသည်။

“ကက်ပတိန် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

ကက်ပတိန် ဗာဂျာက ဝိရိအတွင်းမှ ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။

“စကော့ ဝီစကီ၊ ဟိတ်၊ ဟိတ်ဝီစကီ အကောင်းဆုံးပဲ။ မောင်ရင့်အတွက်”

“အောက်မှာက ထိုင်တာထက် ပိုအေးတယ်”

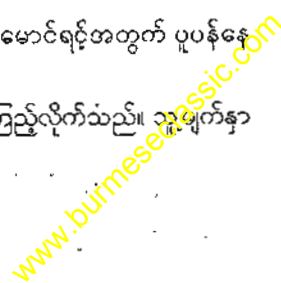
ရစ်ချတာ ဝီစကီအားသောက်သည်။ ဗာဂျာ ထိုင်သည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သိကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဟဲလမတ်”

“တစ်နှစ် ကက်ပတိန်။ အတိအကျ ပြောရရင် ၁၄ လ။ ဘာပြုလို့မေးတာလဲ”

“သီလရှင်ကလေး စစ္စတာလိုတီ။ သူက မောင်ရင့်အတွက် ပူပန်နေတယ်”

ရစ်ချတာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ

ပို၍ ဖြူရော်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရစ်ချတာသည် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် သတိနှင့်ချလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ ကက်ပတိန်”

“ကျုပ်ကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့ ဟဲလမက်။ မိန်းကလေးဟာ တင်းပြည့် သီလရှင်တစ်ယောက် မဖြစ်သေးဘူး။ အစမ်းဝတ်ပဲရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မောင်ရင် သိသလား”

“သူ ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး”

ရစ်ချတာက ပြောလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မောင်ရင်က လုပ်ပေးရမယ်”

ရစ်ချတာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗာဂျာကို ကြည့်သည်။

“ကက်ပတိန်တို့ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်” သူက သူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို ပြလျက် . . .

“လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဟောဒီလက်ကို ဖြတ်ပစ်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်သလား”

“ငါ့ညီကို ကျုပ်ယုံပါတယ်။ ကီရယ်ကိုရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မောင်ရင်တို့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ ငါ့ညီ သူနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အမိန့်ထုတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီဆီက ကတိပဲလိုချင်တယ်”

ရစ်ချတာ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူ စောဒကတက်မည်လားဟု ဗာဂျာ ထင်မိသည်။ သို့သော် သူ၏ တုံ့ဆိုင်းမှုသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပြီးရောပေါ့”

ရစ်ချတာ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

“နောက် ဘာလိုသေးသလဲ”

ဗာဂျာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို မေးလိုက်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူး”

*

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ထပ်တလဲလဲ ပေါ်လာသဖြင့် ဂျန်းနက်မန်နိုးသည် အိပ်နေရာမှ မနိုးချင်နိုးချင် နိုးလာရတော့သည်။ ခေါင်းကိုက်နေသည်။ အာခေါင်ခြောက်နေသည်။ အမျိုးသမီး အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် အမှောင်ထဲမှာပင် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသည်ကို ပျောက်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ရပ်သွားမလားဟု စောင့်စားနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခေါင်းလောင်းသံက ရပ်မသွားပါ။ ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသည့်အနေဖြင့် တိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကို ဘေးသို့လွှင့်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ရေတပ်အရာရှိကလေးတစ်ယောက်သည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ထပ်မံ၍ နှိပ်မည် ခြံနေသည်။

အမျိုးသမီးက နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။ သုံးနာရီအိပ်ရသည်။ သူမက ဒေါသကို မည်သို့မျှ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲရှိသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒေါက်တာ မန်နိုးလား။ ကျွန်တော့်နာမည် ဂျာဂိုပါ။ ဟာရီဂျာဂို”

“ရှင်လာတဲ့အချိန် မှားနေပြီ။ ရှင့်ကို ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်သလဲ ကျွန်မ သေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအိပ်ရမယ်။ နောက်မှလာပါ”

ဂျာဂို၏အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဦးလေးက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကိုထုတ်ပြီး သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး . . .

“အန်ကယ်ကာရေး ဟုတ်လား။ ကျွန်မသိတာတော့ သူ ဟီဗရိုက်မှာ ခြံနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ကပဲ သူနဲ့ ဖာဒါကျွန်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

အမျိုးသမီးက သူ့လက်မှစာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာ ညိတ်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို ယခုထက်ထိ သဘောမပေါက်နိုင်သေး

www.burmeseclassic.com

သည့်ပမာ ဖြစ်သည်။

“ငိုလ်ကြီးက အဲဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်က အဲဒီကျွန်းတွေတစ်ဝိုက်မှာ လိုက်ပြီး စာပို့နေရတဲ့လူပါ”

ဂျာဂိုက မြူးမြူးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ပွဲကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တစ်နေရာမှာပေါ့”

“လူတော် လူကောင်းတွေက တစ်နေရာမှာ တိုက်ပွဲဝင်ပြီး အသက်စွန့်နေတဲ့အခါပေါ့။ ဒီသဘောပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာအတွက် စာကို ရပြီမဟုတ်လား။ ဒေါက်တာ စိတ်ဝင်စားဦးမယ်ဆိုရင် ငိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်းကျွန်းမာမာရှိနေပါတယ်”

သူမ၏စကားများအတွက် ဂျန်းနက် ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းသွားဟန် ရှိသည်။ သူမအနေနှင့် သည်နောက်ပိုင်းတွင် သည်လိုမျိုး ပြောတတ်နေသည်။

“ခဏနေပါဦး”

သူမက ပြောလိုက်သည်။ ဂျာဂိုက ပြန်လှည့်သည်။ သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ဒီစာကိုဖတ်တုန်း အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး တစ်ခုခုသောက်ပါဦး”

ဧည့်ခန်း သေးငယ်သည်။ မသပ်မရပ်လည်း ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက လှုပ်စစ်မီးဖိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ထိုင်သည်။

“ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ထားပြီး တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ပါဦး။ အခန်းထောင့်က ကြောင်အိမ်လေးထဲမှာ စကော့ပီစကီရှိတယ်။ ရေခဲတော့ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ရေခဲခဲရဘူး”

“ဒေါက်တာကော မသောက်ဘူးလား”

“နည်းနည်းပေါ့။ ရေမရောဘဲ ဒီအတိုင်းပေါ့”

သူက ဦးထုပ်နှင့်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကြောင်အိမ်လေးဆီသို့ သွားသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ သူ အရက်ထည့်နေစဉ်တွင် အမျိုးသမီးက စာကိုဖတ်နေသည်။ ငိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝင်းထံမှ သိရသည်မှတစ်ပါး ဘာမျှ မထူးခြားပါ။ စစ်မြေပြင်သို့ သူ ပြန်သွားချင်သည့်အကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။

ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ပြန်လာသော ဂျာဂိုကို သူမ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး သတိပြုမိသည့်အချက်မှာ ရေတပ်မတော် သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်

ပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု မပြောမိဘဲ သူပေးသော အရက်ခွက်ကို အလိုအလျောက်သောက်နေမိသည်။

“နောက်ကျနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ စာအရောက်နောက်ကျတာကို ပြောတာပါ။ မနေ့ညနေက ကျွန်တော် ဒီကို လာမေးတယ်။ ဒေါက်တာ အပြင်သွားနေတယ်။ ကျွန်တော် ကနေ့ ဆေးရုံကိုသွားတော့ ဒေါက်တာ သိပ်အလုပ်များနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“စာကို ထားခဲ့ရောပေါ့”

“ငိုလ်ချုပ်ကြီးက ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပေးဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဒါတော့ ရှင်ညာတာပဲ”

“အင်း.. ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ အခုလို အရေးတကြီး ကိုယ်တိုင်ပို့ရတာလဲ”

“ငိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ့ဇာတ်ပုံ ပြတယ်”

“ဪ... အဲဒါက ဘာသဘောလဲ။ ကျွန်မကို မြေကြီးနဲ့လွတ်သွားအောင် မြှောက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမျိုးသမီး။ ခင်ဗျားကမေးလို့ ကျွန်တော်က ပြောရတာပါ။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်”

သူက မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူသည်။

“အိုး.. ဒီမယ် ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့” အမျိုးသမီးက ရုတ်ခြည်း ဒေါသ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

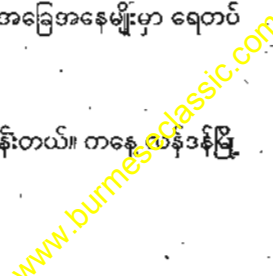
“ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ် ငိုလ်ကြီး။ ကနေ့ညမှာ ကျွန်မဟာ ချုံးချုံးကျ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရုံမကဘူး။ ရှင့်အမေအရွယ်လောက် ရှိတယ်လို့လဲ နားလည်မိတယ်”

“ဒေါက်တာဟာ အသက် ၂၇ နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ မွေးနေ့က နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက် အဲဒီသဘောက ဗြိစ္ဆာဖွား”

“ဒါတွေကိုလဲ အန်ကယ်ကာရေးဆီက ရှင် သိခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကောင်းပါပြီရှင်။ ကျွန်မ လက်မြှောက်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ရေတပ်မှာဆိုရင် ရှင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ခင်ဗျားအလံကို ရိုက်ချိုးပစ်မှာပေါ့”

“ကနေ့ တစ်ညနေလုံး ကျွန်မ အလုပ်ပင်ပန်းတယ်။ ကနေ့ လန့်ဒန်မြို့

မှာ ငုံး ၁၄လုံးကျတယ်။ ငုံးကျတာကို ရှင်သိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငုံးကျလို့ ဖြစ်ရတာတွေကို ကျွန်မတွေ့ရသိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနာရီလောက်ကမှ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ရောက်လာတာပဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီအခြေအနေတွေ ကျွန်တော် မသိလို့ပါ”

“အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးအတွက်လည်း ရှင် စာတစ်စောင် ယူလာတယ် မဟုတ်လား” သူ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အမျိုးသမီးက ဆက်ပြောသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နိုင်ငံတော် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရှင် ချီးဖောက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ မနေ့ညက ကျွန်မကို ပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်မ ဦးလေးက ပြောင်မြောက်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ပြန်ပြီး ဆင်နွဲ့နေချင်တယ်”

ဂျာဂို ဘာပြောရမည်မသိပါ။ သူက သည်မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီကားအမှန်။

“ရှင် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ။ စနေ တနင်္ဂနွေလား”

“ဆိုပါတော့”

“ကျွန်မလဲ ဒီ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ ဦးလေးကို သွားတွေ့မယ်။ စစ်ဦးစီးသေနာပတိချုပ်က ကျွန်မအတွက် စီစဉ်ပေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက်ချိန်း အတိအကျတော့ မရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ရထားတစ်စီးထဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

အမျိုးသမီးက မီးဖိုစင်ပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်စီးကရက်တစ်လိပ် နှိုက်ယူလိုက်သည်။ သူက မီးညှိပေးသည်။

“ရှင် လန်ဒန်မှာ ခွင့်ယူထားတုန်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

ဂျာဂို ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“မပြောတတ်ဘူး။ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ရှင် အခု ဘယ်သွားမလဲ။ မြို့ထဲ သွားမလား”

“သွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အရာရှိရိပ်သာမှာ ကျွန်တော် တည်းတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မနဲ့အတူ တာလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့”

“တာလမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မအဖို့လဲ လေကောင်းလေသန့်ရတာပေါ့။”

ကျွန်မကို အချိန်သုံးမိနစ်ပေးပါ။ ကျွန်မ အဝတ်လဲလိုက်မယ်”
အမျိုးသမီးက အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .
“သူ စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

*

ဖားမောက်ရေပြင်တွင်ကား ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၂၅၅သည် ရေပေါ်ကြည့် ပီရီစကုပ်မှန်ပြောင်းပေါ်ရုံမျှ အနက်တွင် ခုတ်မောင်းလျက် စိန့်မာဇီဆိပ်ကမ်းဝတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော မိုင်းငုံးဖားကဲ့သို့ထားပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာစပြုသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂါးရစ်က ပီရီစကုပ်မှန်ပြောင်းတွင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖရီးမဲနှင့် ကြည့်ရှုရေးအရာရှိ အိန်ဂျယ်တို့အနီးတွင် ရှိနေကြသည်။ ပုံထိန်းဝီလီကာဆင်က ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ဖြစ်သည်။ အားလုံးပင် စိတ်မောနေကြသည်။ သင်္ဘောသားများ ခြေဖျားထောက်ပြီး သွားကြသည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောကြသည်။

အိန်ဂျယ်၏မျက်နှာတွင် ချွေးတွေ ပြန်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခု အိပ်ပြန်ပြီမဟုတ်လား”

သူက ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလုန်က အိမ်လား”

ဂါးရစ်က ပီရီစကုပ်ကိုလှည့်ပြီး ဆိပ်ကမ်း အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရင်း ပြန်ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားရစ်လမ်းမှ ဆွဲသင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်ထွက်လာပြီး ၎င်းတို့ချွေးထားသော မိုင်းငုံးတစ်ခုနှင့် တိုးတော့သည်။ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ မီးတောက်ကြီးတက်လာပြီး ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒုက္ခပါပဲ”

အိန်ဂျယ် ညည်းညူလိုက်သည်။ ဖရီးမဲလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူရော်သွားပြီး ဂါးရစ်၏ ပခုံးကိုကိုင်ကာ . . .

“မိုင်းမိတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မိုင်းတစ်ခုနဲ့ ဝင်တိုးတာပဲ”

သူက ပီရီစကုပ်တွင် ကြည့်နေရာမှ ဖရီးမဲတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“အတွင်းဘက်ဆိပ်ကမ်းရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရွက်သင်္ဘောလေးနှစ်စီး ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ဆိုက်ထားတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးထဲ ထည့်လို့တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အခွင့်အလမ်း မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

အိန်ဂျယ် စိတ်ပျက်စွာ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အခု ဘာအခွင့်အလမ်း ရှိနေသလဲ။ ရွက်သင်္ဘောနှစ်စင်း ရှိနေတယ်”

ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ တောက်လက်နေသည်။

သူက ဖရီးမဲဘက်သို့ လှည့်လျက် . . .

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သဘောကကော”

“ကျုပ်တို့မှာ ဒီအခွင့်အရေးပဲ ရှိတယ်”

ထိုအခါ အိန်ဂျယ်လည်း ခြေစုံရိုက် အလေးပြုကာ . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီးအမိန့်ပါ”

ဂါးရစ်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လျက် . . .

“ဟုတ်ပြီ။ သင်္ဘောကို ရေပေါ်တက်။ တော်ပီဒို တစ်ကနေ လေး။

ရေပြင်ပစ်ချိန်”

ထို့နောက် ဝီလီကာဆင်ဘက်သို့ လှည့်လျက် . . .

“မင်းက ပဲ့ကို ကောင်းကောင်းကိုင်”

ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် ရုတ်ခြည်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဥဩသံ ထွက်ပေါ်သည်။

ဂါးရစ်က စကြိုတံတားလှေကားဆီဆို့ လျှောက်သွားရင်း . . .

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကော အမိန့်ပေးစကြိုပေါ်ကို လာမလား”

*

လှေကားထိပ်တွင် သူရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။ လေသံရေသံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် အိန်ဂျယ်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကုန်းပတ်ပေါက် ရေပေါ်ရောက်ပြီ”

ဂါးရစ်သည် ကုန်းပတ်ပေါက်တို့ ဖွင့်ပြီးနောက် သံချပ်ကာစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို မိုးစက်များ ရိုက်မှန်သည်။ ဆိပ်ကမ်းရေပြင် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသည်။ မိုင်းဗုံးထိထားသော ဆွဲသင်္ဘောသည် မြုပ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ သင်္ဘောပတ်ဝန်းကျင်ရေပြင်တွင် မီးလောင်နေသည်။ ဂါးရစ်က ညကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများ ရေထဲသို့ ခုန်ချနေကြသည်။

သင်္ဘောဦး တော်ပီဒိုခန်းတွင် တပ်သားများ အလုပ်များနေကြသည်။ တော်ပီဒိုပစ်လွှတ်နိုင်ရန် အပြင်းအထန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဂါးရစ်က မှန်ပြောင်းဖြင့် ရွက်သင်္ဘောနှစ်စင်းကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

သူ့ဘေးမှ ဖရီးမဲက ပြောသည်။

“သင်္ဘောပေါ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြတယ်။ သုံးမိနစ်အတွင်းမှာ ကျောက်နုတ်ပြီး ပြေးကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

အချက်ပေးဥဩသံ ရေပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာလည်း လှုပ်ရှားမှု ရှိနေသည်။ များမကြာမီမှာပင် ကမ်းနားမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော အမြောက်ဆန် သူတို့သင်္ဘော၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျရောက်သည်။

“တွေ့လား။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိသွားပြီ”

ယူ ၂၃၅ ရေငုပ်သင်္ဘော ရှေ့သို့ တဟုန်တိုးသွားနေသည်။

“တော်ပီဒို တစ်မှလေး။ ရေပြင်ပစ်။ အသင့်ပြင်”

ဂါးရစ်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

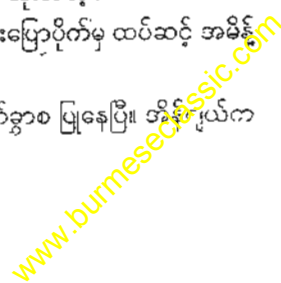
အိန်ဂျယ်က စကားပြောခွက်မှနေ၍ ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ . . .

“တစ်မှလေး။ အားလုံးအဆင်သင့်ပါ’ခင်ဗျာ”

“တစ်နဲ့ နှစ် ညာဘက်သင်္ဘောပစ်။ သုံးနဲ့လေး တယ်ဘက်က သင်္ဘောပစ်။ အကွာအဝေး မီတာတစ်ထောင်။ အမြန်နှုန်း သုံးဆယ့်ငါး”

ဂါးရစ် အမိန့်ပေးသည်။ အိန်ဂျယ် စကားပြောပိုက်မှ ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးသည်။

လက်ယာဘက် ရွက်သင်္ဘောသည် ထွက်ခွာစ ပြုနေပြီ။ အိန်ဂျယ်က တော်ပီဒိုမှန်ပြောင်းကို ချိန်သည်။

“ပစ်ရန် အသင့်ပါခင်ဗျာ”
“ပစ်”

ဂါးရစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
“တော်ပီဒိုတစ် ပစ်။ တော်ပီဒို နှစ် ပစ်”

တော်ပီဒိုများ ပြေးထွက်သွားသောအခါ သူတို့၏ သင်္ဘော ယမ်းခါ သွားသည်။ ပစ်လွှတ်လိုက်သော တော်ပီဒို များသည် တစ်နာရီ သုံးဆယ့်ငါးမိုင် နှုန်းဖြင့် ရေပြင်တွင် ပြေးလွှားလျက် ရှိသည်။ လက်ဝဲဘက် ရွက်သင်္ဘောလည်း ထွက်ခွာလျက် ရှိချေပြီ။

“လွတ်သွားတော့မယ်။ ဂါးရစ် လွတ်သွားတော့မယ်”
ဖရီးမဲက မျက်နှာတွင် မှန်ပြောင်းကို ကပ်ထားရင်း ပြောသည်။
“မလွတ်ပါဘူး။ ကနေ့ညဟာ ကျွန်တော့်ညပါ။ အိန်ဂျယ် ပစ်ပါ”

စကြိုစင်မြင့်ကို စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များ ထိမှန်သည်။ အမြောက်ဆန်များလည်း သူတို့အနီးတွင် ကပ်ပြီးကျသည်။ သင်္ဘောလှုပ်နေသည်။ သို့သော် သည်ညကား အိန်ဂျယ်၏ည ဖြစ်သည်။ သူ တည်ငြိမ်သည်။ အေးဆေးသည်။ သည်စဉ်မှာပင် ရွက်သင်္ဘော ကပ်ပတ်န် အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်သည်။ သူ့ သင်္ဘောပေါ်မှ လက်နက်များအားလုံး ပစ်ခိုက်ရန်အတွက် ညာဘက်သို့ လှည့်သည်။ သည်အခါ သင်္ဘော၏ လက်ဝဲဘက်သည် ကောင်းမွန်သော ပစ်ကွင်း ဖြစ်ရတော့သည်။

ပထမ ပစ်လွှတ်လိုက်သော တော်ပီဒိုနှစ်ခု ပစ်ကွင်းကို ထိမှန်သည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများ တက်လာသည်။ ဩဘာ သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒုတိယသင်္ဘောသည် လှည့်ပြေးချေပြီ။ သို့သော် ပြန်လည်ပစ်ခတ်လျက်ပင် ရှိသည်။

ခဏအကြာတွင် တော်ပီဒို သုံးနှင့်လေးသည် ဒုတိယသင်္ဘောကို ထိမှန်ကြသည်။ ရွက်သင်္ဘော တုန်ခါသွားသည်။ ဦးပိုင်းသည် လေထဲတွင် မြောက် တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရေထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။ ပေါက်ကွဲသံများ ပြင်းထန်သည်။ မီးတောက်များ ဝင်းထိန်သည်။

ဂါးရစ်သည် အိန်ဂျယ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .
“ခုတ်၊ မြန်မြန်ခုတ်။ ကျုပ်တို့ ဒီက ထွက်ကြမယ်”

မည်းမှောင်သော မီးခိုးလုံးကြီးများကို အကွယ်အကာပြုလျက် ယူ ၂၃၅

ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ပင်ဒါနီ အငူစွန်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ စက်ကုန် ခုတ်မောင်း လျက် ရှိတော့သည်။

*

ရေလက်ကြားဘက်သို့ သူတို့ ချိုးတွေ့သောအခါ အငူစွန်းတွေ ဒီရေ အစီးမြန်နေသည်။ ပဲ့စွန်းတွင် အိန်ဂျယ်က တက်မကို တိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ နောက်တွင် ဖရီးမဲ ရပ်နေသည်။ အင်ဂျင်နီယာချုပ်နှင့် ဒုတိယ ကြည့်ရှုရေး အရာရှိတို့လည်း အခန်းထဲတွင် ရှိနေကြသည်။

ယခုအခါ ဒီဇယ်စက်များကို ရပ်လျက် လျှပ်စစ်မော်တာတို့ဖြင့် ခုတ် မောင်းလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန် သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ရေကျနေပြီ၊ တစ်နာရီ ၅ မိုင် ၆ မိုင်နှုန်း ရေစီးရှိတယ်”

ဒုတိယကြည့်ရှုရေး အရာရှိက ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံ တည်ငြိမ် သည်။ အားလုံး သဲကွဲစွာ ကြားရသည်။

ဂါးရစ်သည် စကြိုတံတားပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ သူ့အမူအရာလည်း တည်ငြိမ် အေးဆေးလှသည်။ သူက ပြီးလိုက်သေးသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အသက်- တယ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ နားတွင် နားကျပ် တပ်ဆင်ထားသည်။ လည်ပင်း တွင် စကားပြောခွက်ရှိသည်။ သူက ရင်ခေါင်းလောက်ရှိသော ရေတွင် ရပ်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လမ်းကြောင်း တစ် ရှစ် နှစ်”
၎င်းက ပြောလိုက်သည်။

အိန်ဂျယ်၏အသံ သူ့နားထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

“သင်္ဘောအောက် ခုနစ်မီတာ . . . သင်္ဘောအောက် ခြောက်မီတာ”
သူတို့ ရေစီးတွင် ပါသွားသည်။ ပတ်ပတ်လည် ရေဖြူဖြူများ ဝန်းရံ သည်။ ပင်ဒါနီ မျှော်စင်ကို အမှောင်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ မီးမောင်းကြီးများ တပ်ဆင်ထားသလားဟု ဂါးရစ် စဉ်းစားမိသည်။

အိန်ဂျယ်၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
“နှစ်မီတာ၊ သင်္ဘောအောက်မှာ ရေအနက် နှစ်မီတာပဲ ရှိတော့တယ်။

တစ်မိတာ”

“မှန်မှန်မောင်းပါ။ ‘ကား အိန်ဂျယ်’ အသာကလေး မောင်းပါ။ စက်တစ်ဝက်မောင်း”

ဂီးရစ် တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ သောင်တင်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

ဖရီးမဲ၏ အသံက တည်ငြိမ်စွာပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယူ ၂၃၅ လှုပ်ခါသွားသည်။ သင်္ဘောဝမ်းနှင့် ပွတ်တိုက်သံ ကြားရသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများအားလုံး အသက်ရှူ မှားသွားကြသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. သွားပြီ”

ဒုတိယ ကြည့်ရှုရေး အရာရှိက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သင်္ဘောသည် သွားလျက်ပင်ရှိသည်။ ရှည်လျားစွာ တိုက်ခြစ်ပြီး သွားနေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တိုက်ခြစ်ခြင်း ပျောက်သွားသည်။

ဂီးရစ်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စက်ကုန်မောင်း”

သင်္ဘောတစ်စီးလုံး သြဘာသံများ ပြည့်လျှံသွားသည်။

ဂီးရစ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွတ်ပြီ လွတ်ပြီလို့ မထွက်ကြနဲ့အုံး။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောကို ကျုပ်တို့ မကျော်သေးဘူး။ မိတာတစ်ရာလောက် သွားရအုံးမယ်။ သင်္ဘောကို မြင်နေရပြီ။ စက်တစ်ဝက်မောင်း။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ အားလုံးအသင့်ရှိပါ”

ယူ ၂၃၅ သည် တောင်ဘက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျရေတွင် မော့ပါလျက်ရှိသည်။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောသည် ကမ်းရိုးတန်းသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဖြစ်သည်။

ကမ်းပါးနှင့် ပိတ်ဆို့သင်္ဘောအကြား ရေကြောင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ သို့သော် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မရနိုင်တော့။ သည်စဉ်တွင် တိုက်ခြစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“သင်္ဘောအောက် ရေအနက် ခြောက်မိတာ ရှိပါတယ်။ ခြောက်မိတာ ရှိတယ်”

အိန်ဂျယ်၏အသံ ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။

တိုက်ခြစ်သံ ပျောက်သွားသည်။ သင်္ဘော ချောချောမောမော သွားနေသည်။

“သံကြိုးနဲ့ငြိတာ ဖြစ်တယ်။ ဆက်မောင်းပါ။ သိပ်မလိုတော့ဘူး”

ဂီးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောသည် ဧရာမလက်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဖမ်းဆုပ်ပြီး တအားတွန်းလိုက်သတဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသော ရေစီးတွင် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွားသည်။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်မိသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောကြီးပမာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

ဂီးရစ်က လက်ရန်းတွင်မှီပြီး ကြည့်သည်။ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ ပြဿနာ ကောင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လက်ယာဘက်မှ ခြစ်တိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကမ်းနှင့် တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲဘက်သို့ သူတို့ လွင့်သွားသည်။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

“ရေကြောင်း ရှင်းသွားပြီ။ ပင်လယ်ထဲကို ရောက်လာပြီ။ လေတိုက်ခတ်နှုန်း ခြောက်လောက်ရှိမယ်။ စက်ကုန်မောင်းပါ။ ဒီဇယ်ပါမောင်းပါ”

ဂီးရစ်က အသံထွက်ပြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ပဲခန်းတွင်းမှမြင်ကွင်းသည် မယုံကြည်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ အင်ဂျင်နီယာချုပ်သည် ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖရီးမဲ ဝမ်းသာမှုကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ဒုတိယ ကြည့်ရှုရေးအရာရှိကလေးကို တအားဖက်လိုက်သည်။

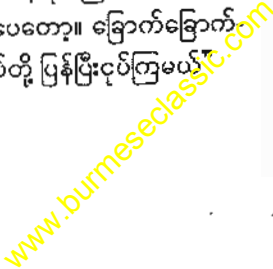
“အံ့ဩစရာပဲ။ ကျုပ်တော့ ခေါင်းထဲတောင် ရောက်နေပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့လဲ ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။

ယူ ၂၃၅ သည် ရေလက်ကြား ပင်လယ်ပြင်တွင် စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး သွားနေသည်။ ဂီးရစ်သည် စကြိုတံတားပေါ်တွင် လက်ရန်းကို ‘တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထိုင်ထားလျက် ရှိသည်။ ညသည် ပိန်းပိန်းမောင်နေသည်။ ရေကြောင်းပြ တေဇာ မရှိပါ။ လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူ့ကို ရိုက်လွှမ်းလျက် ရှိသည်။ ဆူညံသော ပင်လယ်သံကိုသာ သူ့နားထဲတွင် ကြားနေရသည်။

“ကဲ.. ဟုတ်ပြီ ကား။ ရေပေါ်ကို ဖော်ပေတော့။ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကလေးဖြစ်သွားအောင်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီးငုပ်ကြမယ်”

ဂီးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပင်လယ်သံ မဟုတ်ပါ။ ဧရာမလှိုင်းဖြူကြီးတစ်ခု သူ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ဆောင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သံထည်ချင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဧရာမ အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုသည် ၎င်းတို့သင်္ဘောကို တိုက်ဖြတ်ပြီး ညအမှောင်ထဲသို့ ပျောက်သွားသည်။

ယူ ၂၃၅ လိမ့်သွားသည်။ စကြိုတံတား လက်ဝဲဘက်သို့ စောင်းလဲသွားသည်။ ဂါးရစ် လွင့်ထွက်သွားသည်။ ဂါးရစ်သည် ဦးထုပ်ကို ဖိကိုင်ပြီး တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒီညဟာ ငါ့ည မဟုတ်လား”

ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုတွင် သူ ပါသွားသည်။

ယူ ၂၃၅ ထိပ်တွင် ဂါးရစ် ရိပ်ကနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အရာမှာ အခြားမဟုတ်ချေ။ အင်္ဂလိပ်တော်ပီဒို သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်သည့် ရေတပ်မတော် ဆယ်ငါးနံပါတ်တပ်ဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။ ဖားမောက်မှ ရေဒီယိုသတင်းရရှိသဖြင့် ကင်းလှည့်ထွက်နေရာမှ တစ်နာရီ ၃၅ မိုင်နှုန်းဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ တော်ပီဒိုသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ထဲတွင် မျောနေတော့သည်။ ရေတွေ ဒရကြမ်းဝင်နေသည်။ စက်များအားလုံး ရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ စကြိုတံတားပေါ်တွင်ကား ယင်းသင်္ဘော၏ ကက်ပတိန်ဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီး ဒရမ်မွန်သည် အပျက်အစီးသတင်းများကို လက်ထောက်အရာရှိထံမှ ရယူလျက် ရှိသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မလဲ”

“ဒီအခြေအနေနဲ့ဆိုရင် အလွန်ဆုံး တစ်နာရီပဲ ဗိုလ်ကြီး။ တကယ်လို့ သူတို့သင်္ဘောကို ကယ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဆွဲသင်္ဘောတစ်စင်း အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးရမယ်”

“ကျုပ်တို့နဲ့ တိုက်မိတာ ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းဆိုတာ သေချာသလား”

“သေချာပါတယ် ခင်ဗျား။ ကူးပါးလဲ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောလား၊ ရန်သူ သင်္ဘောလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး”

“ဗုဒ္ဓေါ”

စကြိုတံတား၏ အနောက်ဘက်ဆီမှ အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

“ဗိုလ်ကြီး။ ရေထဲမှာ လူတစ်ယောက်။ လက်ဝဲဘက်မှာ”

“မီးထိုးစမ်း။ မြန်မြန်”

ဒရမ်မွန်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မီးမောင်းထိုးပြီး ရှာဖွေသည်။ အသက်ကယ်အင်္ကျီအဝါကြီး ဝတ်ထားသော ဂါးရစ်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူ့ဦးထုပ်က နားရွက်ကို ဖုံးနေသည်။ ဂါးရစ် လက်မြှောက်ပြသည်။

“မြန်မြန်ဟော။ ရေထဲမှာ သူ့ အမေးမိပြီး သေလိမ့်မယ်”

ဒရမ်မွန်က ပြောသည်။

အရာခံဗိုလ်ကလေး ဘဲသည် စကြိုတံတားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားပြီး ဝိမဲကွပ်ကဲသည်။ သူတို့ အပြေးအလွှားပင် လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် သင်္ဘောပေါ်သို့ ဂါးရစ် ရောက်ရှိလာသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးတွင် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ လမ်းထိပ်များတွင် နှင်းများ ပိတ်နေသည်။ ဂျန်းနက်မန်ရိုး၏ ခေါင်းစည်းပဝါနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးတို့သည် ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိတော့၏။

သူတို့သည် မိုးရေထဲမှာပင် သုံးလေးမိုင်မျှ လျှောက်လာကြသည်။ နန်းတော်ကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ပန်းခြံကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဒေါင်းနင်းလမ်းကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျာဂိုအဖွဲ့ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်တွေ့ရပါ။ သည်အတွက် လည်း သူ ဂရုမထားပါ။

“မတော်လောက်သေးဘူးလား”

ဝက်မင်စတာ တံတားဆီသို့ သူတို့ ဆင်းသွားကြစဉ်တွင် ဂျာဂိုက အော်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း.. ရှင့်ကို တစ်နေရာ လိုက်ပို့မယ်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား”

တံတားသို့ ရောက်သောအခါ အမျိုးသမီးက တာလမ်းမကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ရောက်ပြီ။ ဒီမြို့မှာတော့ ကဗျာအဆန်ဆုံးနေရာပဲ။ လန်ဒန်မြို့ကို ရောက်လာတဲ့ အမေရိကန်တိုင်းဟာ တာလမ်းမကြီးကို တစ်ခေါက်တော့ လျှောက်သင့်တယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်ဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်”

“အခုလဲ သန်းခေါင်အနားကပ်နေပြီပဲ”

ဂျာဂိုက ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်မတို့ စီးကရက်တစ်လိပ်စီသောက်ရင်း သန်းခေါင်ကျော်အောင် စောင့်ပြီးကြည့်ကြမယ်”

တာတံတိုင်းကိုမှီပြီး သူတို့ ရပ်ကြသည်။ လှိုင်းပုတ်သံကို နားထောင်ကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ ကျွန်မလိုက်ပြတဲ့ ခရီးကို သဘောကျရဲ့လား”

“အို.. ကျတာပေါ့ အမျိုးသမီးရယ်။ ကိုယ်ဟာ မင်းတို့မြို့မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီကဗျာကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။ ရှင်လဲ ကဗျာဆရာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဂါရွင်ရဲ့ ကဗျာပါ” သူက သူမ၏နံဘေးတွင် တာတံတိုင်းကို မှီလိုက်ပြီး “ဒီမြို့တော်ဟောင်းကြီးကို ဒေါက်တာ တကယ်ပဲ သဘောကျသလား”

“ဒီမြို့နဲ့ ကျွန်မက ကောင်းကောင်း ဆက်စပ်နေတာပဲ။ ခေတ်ကောင်းတုန်းကလဲ နေခဲ့ရတယ်။ ခေတ်ပျက်ကြီးမှာလဲ နေရတယ်။ ခုလဲ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ရှိနေကြတယ်”

နာရီစင်ကြီးမှ နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၁၂ နာရီ၏ ပထမဆုံးအချက် ဖြစ်သည်။

ဂျာဂိုက . . .

“ဟော.. ၁၂ နာရီထိုးပြီ။ ညအလှကို ခံစားရမယ့်အချိန်ပဲ။ လန်ဒန်မြို့ရဲ့ ကဗျာအဆန်ဆုံး တာတံတိုင်းကြီးမှာ”

အမျိုးသမီးက သူ့မှက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် စမ်းလိုက်သည်။ ညသန်းခေါင်၏ နောက်ဆုံးနာရီချက် ထိုးမြှည်သည်။ မိုးက ပိုပြီး သည်းထန်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့အနီးတွင် ထိကပ်ပြီး နပ်နေသည်။ သူ့လက်များ သူမ၏ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က သူ၏ခေါင်းနောက်ပိုင်းကို ပွတ်သပ်သည်။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းကို တပ်မက်စွာ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါလား ဂျာဂိုရယ်”

အမျိုးသမီးက ညင်သာတိုးဖွဲ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်ထားသော စောင်သည်ပင် စွတ်စိုလျက် ရှိသည်။

လိုတီသည် အင်္ကျီကို ချုပ်နေရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲမှ အတွေးတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာ က ထိုအပြုံးကို တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း ဆိုသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိရှိပါသည်။ မိန်းကလေးသည် သူမ၏လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သွား ပြီဟု ယူဆရသည်။ တစ်ချိန်က အင်မတန် အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆခဲ့သော အရာများအားလုံးမှ လွတ်ထွက်သွားချေပြီ။ ဘယ်အတွက်နည်း။

စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ ရင်ထဲတွင် ဒေါသလှိုင်းထန်လာသည်။ ဝေဒနာ ဟောင်းတစ်ခုကို နာကျည်းစွာ ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ ၏ဒေါသကို ပြန်လည်ချုပ်တည်းလိုက်သည်။ ဤခံစားမှုသည် တန်ဖိုး မရှိပါချေ။ ဘာကိုမျှ ဖြေရှင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“အဲဒီအင်္ကျီက ဟာရစ်ချတာရဲ့ အင်္ကျီ မဟုတ်လား”

စစ္စတာအင်ဂျလာက လိုတီကို မေးလိုက်သည်။

လိုတီ မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ စစ္စတာ”

နောက်ထပ် စကား ဆက်မပြောရမီမှာပင် လှေကားမှ ခြေသံကြားရ သည်။ ရစ်ချတာ ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲချိုင့်တစ်လုံး ပါလာ သည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မပါပါ။ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့တွင် မိုးစွတ်စိုလျက်ရှိသည်။ သူ၏ အင်္ကျီဝါကြီးမှာလည်း ရေများ ရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သူကပြုံးပြီး လက်ဆွဲချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

“စစ္စတာတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် ပူပူလေးပါ”

“အပေါ်မှာ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးသလား ဟာရစ်ချတာ”

စစ္စတာ အင်ဂျလာက မေးသည်။

“အတ္တလန္တိတ် လေပြင်းကလေးတစ်ခုပါပဲ။ ဘာမှ အထူးအထွေ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ္စတာတို့ လက်ဟောင်းတွေအတွက် ပြောရရင်ပေါ့”

အမျိုးသမီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့စကားက မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ဟာရစ်ချတာရဲ့ အင်္ကျီ ညနေလောက်ဆိုရင် ချုပ်ပြီးသွားမယ်လို့ လိုတီက ပြောသည်။

ရွက်သင်္ဘောဒိုက်ချလင့်။ ၁၉ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၄၃° . ၄ မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၂၀° . ၅၅ အနောက်။ ယမန်နေ့ည သန်းခေါင် ယံ အချိန်တွင် အပေါ်ရွက်လေးခု လေတိုး၍ ကွဲထွက်သည်။ ရာသီဥတု ဆက်လက်ဆိုးရွား။ မနက်ပိုင်း လေပြင်းတိုက်ခိုက်။ လှိုင်းတံပိုးကြီး။

(၆)

နှေးလယ်ပိုင်း နှစ်ချက်တီးအချိန်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သင်္ဘော ဧည့်ခန်းသည် အထူးပင် မှောင်မည်းလျက်ရှိသဖြင့် စစ္စတာအင်ဂျလာ မှန်အိမ် ထွန်းရသည်။ စားပွဲတွင် သူမ ထိုင်သည်။ စားပွဲ ကုလားထိုင်များအားလုံး ကြမ်း တွင် မူလီစုပ်ထားသည်။ သူမ၏ရှေ့တွင် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ထားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လိုတီ ထိုင်နေသည်။ အဝတ်စုံချောင်းဖြင့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ကို ချုပ်နေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေပြင်း တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သင်္ဘောလှေးလိမ့်နေ သည်။ လက်ဝဲဘက်သို့စောင်းသွားသော သင်္ဘောသည် တော်တော်နှင့် ပြန်မတ် မလာပါ။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် သူတို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကြရသည်။ ယခုမှ ရိုးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ လှေကားမှ ရေတစ်စက်စက် ကျလာနေပြီး ကြမ်းပြင် အနိမ့်ပိုင်းသို့ စီးဆင်းသွားသည်။ အေးပြီး စွတ်စိုသည်။ အရာရာသည် စွတ်စို

ဒိုက်ချလင့် ရုတ်တရက် လူးသွားသည်။ ရစ်ချတာ စားပွဲကို လက်နှင့် ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် သွားအုံးမှပဲ။ အဲဒီ လေ သိပ်မကောင်းဘူး”

လှေကားမှ ရစ်ချတာ တက်သွားသည်။ လိုတီ အင်္ကျီချုပ်နေရာမှ ခေတ္တ နှစ်နားလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်တော့မှ နားနေတယ်မရှိဘူး။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှာ သူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတာကျနေတာပဲ”

“အင်မတန်တော်တဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ပဲ” စစ္စတာအင်ဂျလာ က ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားကို ခေတ္တနားထားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အင်မတန်တော်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့အကြောင်း မင်းကို ဘာတွေ ပြောသလဲ” လိုတီ ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မ၏ မျက်နှာ ချမ်းသာနေသည်။ “မနေ့ညက မင်းနဲ့ ဟာရစ်ချတာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အကြားကြား စကားပြောနေကြတယ်လို့ စစ္စတာကေသီက ပြောတယ်”

လိုတီ စကားမပြန်ရမီမှာပင် သင်္ဘောသည် လေပြင်းတစ်ခုကို မိပြန် သဖြင့် လူးလိမ့်သွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ရေတွေ ဒရဟော ဝင်လာသည်။

*

ဗာဂျာနှင့် သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် ပွဲကို ဝိုင်းဝန်း ထိန်းကိုင်လျက် ရှိသည့်ကြားမှာပင် ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘောသည် မုန်တိုင်းထန်နေသော ပင်လယ် ပြင်တွင် ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ကြိမ်လောက် လူးလိမ့်သွားသည်။

မစ္စတာစတမ်းနှင့် သင်္ဘောသား ကနူးတို့သည် ရှေ့ရွက်ကို သိမ်းရှို့ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကြသည်။ သို့သော် မလွယ်ကူဘဲ ရှိနေကြသည်။ လှိုင်းလုံးကြီး များရှိသဖြင့် ဦးပိုင်းကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ရေ ခါးတစ်ဝက်လောက် ရှိ နေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရွက်ကို မသိမ်းနိုင်ဘဲ ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်ပါ မသွားစေရန် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိန်းနေကြရသည်။

ရစ်ချတာ ဧည့်ခန်းလှေကားမှ တက်လာသည်။ လှေကားတံခါးကို ပိတ် ပြီး အနောက်ဘက်စင်မြင့် လှေကားဆီသို့ သွားသည်။ သင်္ဘော၏ ပဲ့ဘက်ဆီမှ

ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးသည် လေထဲတွင် မြောက်တက်လာသည်။ သင်္ဘောကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျှိတော့မည့် ဝေဖာ ဖြစ်သည်။ သူက လှိုင်းလုံးကြီးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ကတ်ပတ်နီဗာဂျာကို လှမ်းအော် သတိပေးသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီး သင်္ဘောပေါ် သို့ ကျရောက်သည်။ ကတ်ပတ်နီနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်ကို အလဲလဲအတွဲတွဲ ခြစ်ကုန်စေသည်။

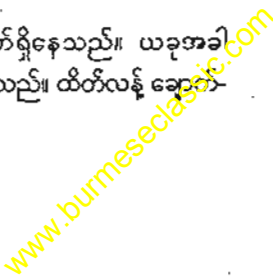
ရစ်ချတာသည် လှိုင်းလုံးကြီး တိုက်ခတ်သွားခြင်း မခံရစေရန် ရွက်တိုင် ဆိုင်းကြိုးတစ်ခုကို ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေတွေသာ တွေ့ရှိရသဖြင့် ဒိုက်ချလင့် ရွက် သင်္ဘော ရေအောက်တွင် မြုပ်သွားပြီလားဟုပင် ထင်မိသည်။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဒိုက်ချလင့် ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘော ပေါ်မှ ရေများ စီးထွက်သွားသောအခါ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် မစ္စတာစတမ်း တစ်ဦး တည်း ရှိနေသည်ကို ရစ်ချတာ တွေ့မြင်ရသည်။

ကနူးသည် စောင့်နိမ့်နေသော သင်္ဘောလက်ရန်းအနီးတွင် လဲကျ လျက်ရှိသည်။ မတ်တတ်ထရပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။ ကနူးထံသို့ ရစ်ချတာ ပြေးသွားသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်မှာပင် ဒိုက်ချလင့်ကို နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ဖုံးအုပ်သွားပြန်သည်။ ရစ်ချတာ လဲကျသွားသည်။ ဗဟို ကုန်းပတ်ပေါ်က အဖုံးကို လက်ဖြင့်ဆွဲကာနိုင်လိုက်သဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီး နောက် သို့ ပါမသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ရန်းအနီးတွင် လဲနေသော ကနူးကား လှိုင်းလုံးကြီး၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်ပါသွား၏။ ရစ်ချတာ အနေနှင့် အဝါရောင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ကန်ဖွဲ့ကာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မစ္စတာစတမ်းသည် ရွက်ဆိုင်းကြိုးများကို ကိုင်ကာ ရှေ့မှ ရွက်များ ကို သိမ်းလိပ်သည်။ ဗာဂျာနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ပဲ့ကို ကြိုးစား ပြီး ထိန်းချုပ်နိုင်ကြသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါး ပွင့်ထွက်သွားသည်ကို ရစ်ချတာ တွေ့ မြင်ရသည်။ ရစ်ချတာ အတွင်းသို့ဝင်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ လှေကားမှ ဆင်း သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရေတွေ တစ်ပေလောက်ရှိနေသည်။ ယခုအခါ သီလရှင်များအားလုံး ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ထိတ်လန့် ချောက် ချားလျက် ရှိသည်။

"အခြေအနေ ကောင်းသွားပါပြီ။ အားလုံး ပုံမှန်ဖြစ်သွားပါပြီ။ စစ္စတာ တို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်နေကြပါ။ မုန်တိုင်းအရှိန် ကုန်သွားတဲ့အထိ အိပ်စင် တွေပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့ဆိုင်းပြီး နေကြပါ။"

ရစ်ချတာက ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးပင် တုံ့ဆိုင်းတွေဝေလျက် ရှိကြသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာက...

"ဟာ... ရစ်ချတာပြောတာ မှန်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြပါ။"

သို့ဖြင့် သီလရှင်များသည် ဂါဝန်များကို မကာ ခြေမျက်စိမြှုပ်သော ရေကိုဖြတ်လျက် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်သွားကြသည်။ သို့သော် လိုတီ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ရစ်ချတာ၏ လက်ယာဘက် ပါးပေါ်တွင် သွေးများစေးနေသည်ကို လက်နှင့် စမ်းလိုက်ပြီး...

"ဟာရစ်ချတာ ဒီမှာ ခိုက်မိသွားတာပဲ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခြစ်မိတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း စစ္စတာ အခန်းကို ပြန်ပါ။" ထို့နောက် ရစ်ချတာက စစ္စတာအင်ဂျလာဘက်သို့ လှည့်လျက်

"ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက် လှိုင်းပုတ်လို့ ပင်လယ်ထဲ ပါသွားတယ်။"

စစ္စတာ ကနူး။ နောက်ကျတော့ စစ္စတာရဲ့လူတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြော ပြပေး။ သူတို့ ထိတ်လန့်တကြားတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

စစ္စတာ အင်ဂျလာ ကိုယ်တွင် ကြက်ခြေခတ်ပြီး ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

"ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား"

"ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဝှံ့စွမ်းမြှုပ်သွားတာပဲ"

ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောကြီး ယိမ်းယိုင်သွားပြန်သည်။ ရစ်ချတာ ကျိန်ဆဲ လိုက်ပြီးနောက် လိုတီကို ဖြတ်ကျော်ကာ လှေကားမှ အပြေးအလွှား တက်သွား သည်။ အမျိုးသမီးက လက်ဖြင့် လှမ်းပြီး တားလိုက်လေသည်။

"ဟဲလမက်"

ရစ်ချတာ တက်သွားပြီဖြစ်သည်။ လိုတီ ရေထဲတွင်ရပ်ပြီး ကျန်ရစ် သည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရှိနေသည်။

"သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှာပဲ"

လိုတီ တီးတိုးရွတ်ဆိုသည်။

"မင်း သူ့ကို သဘောကျနေတယ်မဟုတ်လား။ တော်တော်ကြီး သဘောကျနေတယ် မဟုတ်လား"

စစ္စတာအင်ဂျလာက သိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် စစ္စတာ"

လိုတီက လေသံတိုးညှင်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ သူမ၏လက်များက စားပွဲစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

"ဒီမှာ ကလေး။ ငါတို့ဟာ သာသနာရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကို မမေ့ပါနဲ့။ လူသားအားလုံးကို တန်းတူညီမျှ ချစ်ခင်ပါမယ်လို့ ငါတို့ သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားကြတယ်။ လူတစ်ယောက်တည်းကိုကွက်ပြီး ချစ်ခင်ခြင်းဟာ တို့ အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ပဲ မိန်းကလေး။ တို့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်က လူ့ဘောင်ကြီး တစ်ခု လုံးကို အလုပ်အကျွေးပြုရမယ် လိုတီ"

"ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုမထားရသေးပါဘူး စစ္စတာ"

"မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ လိုတီ။ မင်းပြောတဲ့စကားကို မင်း နားလည်ရဲ့လား"

"နားလည်ပါတယ် စစ္စတာ။ ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံး သီလရှင်ဝတ် သွားဖို့ မသေချာပါဘူး"

လိုတီက ပြတ်သားခိုင်မာစွာ ပြန်ပြောသည်။

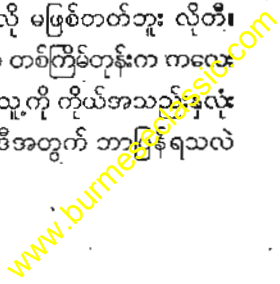
စစ္စတာအင်ဂျလာက လိုတီ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီး...

"လိုတီ စဉ်းစားပါ။ မင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာကို လူတစ်ယောက် ရဲ့ မေတ္တာအတွက် စွန့်လွှတ်တော့မှာလား"

"ဒီမေတ္တာနှစ်ခုလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း မခံယူနိုင်ဘူးလား စစ္စတာ"

စစ္စတာအင်ဂျလာ သူမကိုယ်သူမ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းသည်။ သူမ၏ရင်ထဲတွင် အတိတ်ကာလလှိုင်းများ ရွက်ခတ်လာသည်။

"အခြေအနေတွေဟာ ကိုယ်ထင်ထားသလို မဖြစ်တတ်ဘူး လိုတီ။ လူတွေဟာ မောက်ပြန်တတ်တဲ့သဘောရှိတယ်။ ငါဟာ တစ်ကြိမ်တုန်းက ကလေး အရွယ်လောက်က လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်အသက်နဲ့လုံး တို့ပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် ဘာပြန်ရသလဲ"

ဆိုတော့..”

စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ စကားလုံးများ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက် မကောင်းတဲ့အတွက် ယောက်ျားတွေအားလုံး မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာလား စစ္စတာ”

လိုတီက အေးဆေးသိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မဟုတ်ပါဘူး” အင်ဂျလာက လိုတီ၏လက်ကို ညှစ်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲကွယ်.. ဒီစကားတွေ တော်ကြပါစို့။ ဟာရစ်ချတာ ပြောတဲ့အတိုင်း အခန်းထဲမှာ သွားပြီး လှဲနေပါ”

လိုတီ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမ၏ အခန်းတံခါးပိတ်သွားသောအခါ စစ္စတာအင်ဂျလာသည် အဝေးသို့ ဝေးငိုက်လျက် ရှိတော့သည်။

“အို.. . အချစ်ရယ်”

သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာတော့သည်။

*

ညနေဘက်တွင် လေမုန်တိုင်းအရှိန် လျော့သွားသည်။ သို့သော် လေပြင်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသေးသည်။ ရစ်ချတာ၊ စတမ်းနှင့် ကလုတို့သည် အရှေ့ဆုံးရွက်တိုင်၏ ရွက်လက်များပေါ် ကိုယ်ကို ထိန်းဟန်လျက် အပေါ်ဆုံးရွက်ကို အသစ်လဲလှယ် တပ်ဆင်လျက်ရှိကြသည်။ အရှေ့တောင်ဘက်မှလာသော မိုးသည် ကျည်ဆန်များ ပစ်လွှတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးကြသည်။ သူတို့လက်များ ပေါက်ပြဲပြီး သွေးများရဲနေသည်။

ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသူများကို ဗာဂျာ မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့အနီးသို့ ကောင်စစ်ဝန် ပရာဂျာ ရောက်ရှိလာပြီး . . .

“ကျုပ်တော့ သူတို့ကြည့်ရတာ ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်မိတယ်။ သင်္ဘောနဲ့ တစ်နှစ်လောက် ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ်တောင် ဒါမျိုးတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနဲ့တုတယ်”

“လူကြီးတွေဟာ လူငယ်တွေလို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ဒီနေရာမှာ

ဗြတာပဲ”

ဗာဂျာက ပြန်ပြောသည်။

သည်အချိန်တွင် ရွက်တိုင်ပေါ်မှလူများ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

“အပေါ်မှာ အားလုံးကောင်းသွားပါပြီ ကက်ပတိန်”

စတမ်းက သတင်းပို့သည်။ သူ့မျက်နှာဖြူရောင်လျက် ရှိသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ပါသွားသော ကနူးအတွက် ယခုတိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသေးဟန် ရှိသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက် သွားသောက်လိုက်အုံး”

ဗာဂျာက သူ့ပန်းကိုပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ စတမ်း ထွက်ခွာသွားသည်။ သင်္ဘောလက်ရန်း တစ်နေရာတွင် လက်မှသွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေသော ရစ်ချတာကို ဗာဂျာ တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ သိပ်ဆိုးသလား”

သူ လှမ်းအော်ပြီး မေးသည်။

“လက်ချောင်းရင်းမှာ နည်းနည်းထိသွားတာပါ”

“စစ္စတာ အင်ဂျလာကို သွားပြလိုက်ပါ။ သူ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

ရစ်ချတာ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် လိုတီတစ်ယောက် တည်း ရှိသည်။ သူမ၏ရှေ့တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ထားသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ခြေသံ ကြားသောအခါ မော့ကြည့်သည်။ သူ့ကိုတွေ့တော့ ပြုံးသည်။

“ဟာရစ်ချတာ”

“ဘာပြုလို့ အခန်းထဲမှာ မနေတာလဲ မိန်းကလေး”

သူက ယခုအခါ အမျိုးသမီးကို စစ္စတာဟု မခေါ်လိုပါ။

အမျိုးသမီးက ဒဏ်ရာရသော သူ့လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စည်းထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းကလေး ထိသွားတာပါ”

လက်ညှိုးရင်းတွင် အသားကွဲသွားသည်မှာ အရိုးပေါ်နေသည်။

“နေအုံး၊ ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ လိုတီ။ ကျုပ် လုပ်ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ပြီး

ကျုပ်ခိုင်းထားတဲ့ စာကိုသာ ဖတ်ပါ”

စစ္စတာအင်ဂျလာက လိုတီ၏နောက်ဘက်မှ ပြောလိုက်သည်။

လိုတီ ရှက်သွေးလျှမ်းသွားသည်။ သူမ၏စာအုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ အပေါ်ထပ်မှ လေးတိုက်သံကိုသာ ကြားရသည်။ ရစ်ချတာနှင့် စစ္စတာ အင်ဂျလာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“ဆေးသေတ္တာ သွားယူလိုက်အုံးမယ်”

စစ္စတာ အင်ဂျလာ စူးစိုက်သွားသည်။

ရစ်ချတာ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိုးပြီး သောက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးနော်”

သူမ ပြန်လာသောအခါ ရစ်ချတာက မေးသည်။

“ဆေးလိပ်သောက်တာလား။ အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်-

ယောက်ဟာ မကောင်းမှုတစ်ခုတော့ ပြုရမယ်လို့ ကျွန်မအဖေက ပြောဖူးတယ်”

“အထိန်းကလေးပေါ့”

စစ္စတာက သူ့လက်ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

“နစ်ချက်ချုပ်ရမယ်။ တစ်ဘက်ကိုလှည့်နေပါ”

ရစ်ချတာက လိုတီ၏အခန်းထဲသို့ ကြည့်နေသည်။ အသားထဲသို့ အစိ-

ဝင်သွားသောအခါ အနည်းငယ် ညည်းလိုက်သည်။

“ဟာရစ်ချတာ ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ဗီယင်နာ”

အင်ဂျလာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဗီယင်နာက သင်္ဘောသားမဟုတ်လား။ ဗီယင်နာကလူတွေ သင်္ဘော

လိုက်လေ့ မရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပင်လယ်ကို ထွက်ပြေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်အဖေက ဆရာဝန်၊ သူက

ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တယ်”

“သားက ဝါသနာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

နောက်တစ်ချက် ချုပ်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကောင်းတယ်။ စိတ်နာမ်ကို ကောင်းမွန်စေပါတယ်။

ထဲ . . ပြီးပါပြီ ရစ်ချတာ”

“အံ့ဩစရာပဲ။ ကျွန်တော် သိတာကတော့ ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲ ကောင်းမွန် ဆတယ်လို့”

အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေး ခြာ ပြောသည်။

“လိုတီ သူ့ဘာသာနေပါစေ။ သူ့ဘဝမှာ ကောင်းမွန်တာတွေလုပ်ဖို့ ချီပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ စစ္စတာရဲ့ ဘဝကလဲ ဒီလိုပဲလား”

အမျိုးသမီး ဆက်ကနဲ ထရပ်သည်။ ဆေးသေတ္တာကို ကောက်ယူပြီး သူမ၏ အခန်းသို့သွားသည်။ ရစ်ချတာ ထိုင်နေရာမှာပင် အတန်ကြာ ထိုင်နေ သည်။ သူထိုင်ရာမှ ထလိုက်သောအခါ လိုတီ၏ အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

“ဟာရစ်ချတာ သက်သာရဲ့လား”

မိန်းကလေးက ဖွဖွမေးသည်။

“သက်သာပါတယ် မိန်းကလေး”

အမျိုးသမီးက ပြုံးပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ရစ်ချတာ လှေကား တို့ တစ်ထစ်ကျော်နှင်းပြီး တက်သွားသည်။

*

ပေါင်ဂါးရစ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော အဖြစ်အပျက်များ လျင်မြန်လှသည်။ ဖားမောက်တွင် ပဏာမ စစ်ဆေးခြင်းခံရသည်။ သည်အတွင်း သူ့အဝတ်အစား

များ ခြောက်သည်။ သူ့ကို ပြန်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ကားဖြင့် ပို့စေမက် သို့ ပို့သည်။ ထိုတွင် ရေတပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးမှ စစ်ဆေးခြင်း ခံရသည်။

သူတို့က သူ့ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ဖမ်းမိခြင်းသည် သူတို့အတွက် လုပ်ဆောင်ချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အထူး

အရေးပါသော ရန်သူတော် တော်ပီဒိုသင်္ဘောကက်ပတိန်တစ်ဦး ဖမ်းမိခြင်း ပြင် သည်။

ဂါးရစ်ကို တစ်နာရီလုံးလုံး လူလဲပြီး တောက်လျှောက်စစ်ဆေးသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုကား မရချေ။ ဂါးရစ်က သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုသာ

ဂျီနီဇာစာအုပ်နှင့်အညီ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည်။ အခြားမူ မည်သည့်သတင်းကို မျှ ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုချေ။

နေ့လယ်ဘက်တွင် သူ့ကို လန်ဒန်သို့ ဝိုင်းသည်။ ရေတပ်ရဲကားတွင် လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားသည်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်အပြည့် ပါရှိသည်။

သို့ဖြင့် ညနေ လေးနာရီခွဲအချိန်တွင် လန်ဒန်မြို့ ကင်ဆင်တန် နန်း ဥယျာဉ်ရှိ သုံးပန်းစစ်ဆေးရေးခန်းသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဤတွင် ကာဗာအမည် ရှိ အရာခံဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် အရင်တွေ့ရသည်။ ကာဗာသည် အသက် ၄၆ နှစ် အရွယ်ရှိပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မပြေလည် လှပါ။

ထို့နောက် သူ့ကို အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုအခန်းက ရုံးခန်းတစ်ခုနှင့်မတူဘဲ စာကြည့်ခန်းတစ်ခုနှင့် တူသည်။ နံရံတွင် စာအုပ်တွေအပြည့် စီထားသည်။ မီးလင်းစိုတစ်ခု ရှိသည်။ သံတိုင်များ စိုက်ထား သော ပြတင်းပေါက်ရှည်ရှည်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သူ့ကို ရောမ စားပွဲကြီးတစ်လုံး ၏ရှေ့တွင်ခိုသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေသည်။ လက်ထိတ်ခတ်ထား ဆဲဖြစ်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် လက်နက်ကိုင်တစ်ယောက်စီ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တံခါးပွင့်သွားပြီး ရေတပ်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ရရှိသော အမှုထမ်းကောင်းတံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

“ကျုပ်နာမည် ဗောက်ဂန်ပါ ဗိုလ်မှူး ဂါးရစ်”
သူက စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်နှစ်ခု တင်လိုက်ပြီး ပြောသည်။
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”
ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။
ဗောက်ဂန်က အစောင့်တစ်ယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...
“သူ့လက်က လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးပြီး အပြင်မှာ စောင့်နေပါ”
အစောင့်ရဲဘော်နှစ်ယောက် သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်နေစဉ် အတွင်း ဗောက်ဂန် ဘာမျှမပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။
အစောင့်များ ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်သွားသောအခါတွင်မှ ဂါးရစ်က

သူ့လက်ကောက်ဝတ်များကို အကြောလျှော့လိုက်ပြီး . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့ရှိနေတာ ခိုးလိုးခုလု အတော်နိုင်တာပဲ”
“ဆေးလိပ်သောက်ပါ”
ဗောက်ဂန်က သေတ္တာကလေးတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တွင် တွန်းပေးလိုက်

ပြီး . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားက တော်တော် ကောင်းတာပဲ။ အင်းလေ . . .
ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလန်မှာ ၄၆ နှစ်လောက်နေသွားတာ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူက ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဖွင့်ချပြီး သူ့မျက်နှာတွင် မျက်မှန်တပ်လိုက် သည်။

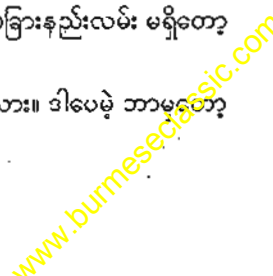
“၁၉၂၆ ကနေ ၁၉၂၈ ထိ အထက်တန်းကျောင်းမှာ နေခဲ့တယ်”
“ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ သိသားပဲ”
“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားလုံး သိတယ်။ အင်း . . . မှတ်တမ်းကောင်းတစ်ခုပဲ။ ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”
ဂါးရစ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းတဲ့တံဆိပ်တွေဟာ တကယ်ပဲ ဂုဏ်ပြုလောက် ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဗောက်ဂန်က သေတ္တာလေးထဲမှ ဇီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး . . .
“ခင်ဗျားဟာ အရှေ့ဖျားဒေသက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒသမ ရေ တပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန်ယူရတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောဖို့ လိုအပ်တာကို ပြောပြီးပြီ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဗောက်ဂန်”
“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်အဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ ဘူး”

“မျှင်းလုံးနဲ့ လိုမို့ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၂၈

နတ်ရွယ်

“ကျုပ်တို့က ဂက်စတာပို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ မညည်းပန်းပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပါအုံး”

ဗောက်ဂန်က ဒုတိယဖိုင်ကို ဖွင့်သည်။

“၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့မှာ အမေရိကန်ရေပြင် ရွတ်ကျွန်း အနီးမှာ ရေနံသင်္ဘော ဆန်ခရစ္စတိုဘဲကို ခင်ဗျား မြှုပ်ခဲ့တယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ဒီသင်္ဘောဟာ စပိန်သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီသင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်ဘာဟာ စစ်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာရောက်တယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့မဟာမိတ် အမေရိကန်တွေက ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးဖို့ အလိုရှိ ကြတယ်။ ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးဖို့ အမေရိကန်ကို သူတို့ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဂါးရစ် ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ ဆန်ခရစ္စတိုဘဲဟာ ရေနံတွေတင်ဖို့ပဲ အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဌာနက ငှားရမ်းထားတာပဲ”

“ဒါကိုတော့ ဒီမှာ ဖော်ပြမထားဘူး”

“အဆန်းပဲ။ တခြားအချက်တွေ အားလုံးကျတော့ အမှန်တွေချည်းပဲ”

ဗောက်ဂန် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“အမေရိကန်တွေက ခင်ဗျားကို တောင်းနေကြတယ်။ ဒါဟာ လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ။ နောက်ဆက်တွဲကတော့ ခင်ဗျားအတွက် မကောင်းစရာတွေပဲ”

“ဒီပြဿနာကနေ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက ကယ်တင်နိုင်တယ် ဆိုပါ တော့”

“အမှန်ပေါ့။ ခင်ဗျားသာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ဂါးရစ် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျား။ ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ အချိန်တွေ အလဟဿ ပြုန်းနေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဗောက်ဂန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖိုင်နှစ်ခုကို ချိုင်းကြား တွင်ညှပ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

*

ထိုနေ့ည ခုနစ်နာရီတွင် ဂျန်းနက်နှင့် ဟာရီဂျာကိုတို့ အငှားကားတစ်စီး ဖြင့် ကင်ဆင်တန် နန်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေသော တံခါးမကြီးဆီသို့ သူတို့ တက်သွားကြသည်။ အတွင်းဘက် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

ဂျာကိုက သူ၏ ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ပြပြီး . . .

“ဗိုလ်ကြီး ဂျာကို။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗောက်ဂန်ကို သတင်းပို့ဖို့ လာပါတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား။ ဗိုလ်မှူးကြီး စောင့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်

လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဂျာကိုက . . .

“အမျိုးသမီး ဒီမှာစောင့်နေလို့ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဂျန်းနက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ဂျာကို ပြောသည်။

“ခဏကလေး စောင့်နော်။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဗြိတိသျှရေတပ် ဗိုလ်မှူးကြီး

တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရမလဲမသိဘူး။ မကြာကောင်းဘူးလို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ဇာတ်ရုံကို တန်းသွားကြတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မဟာစစ်ယန္တရားကြီးဟာ သူမပါဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လည်ပတ်နိုင်ပါ့မလဲရှင်”

အမျိုးသမီးက သူ့ပါးကို ထိတို့ပြီး ပြောသည်။

ဂျာကို ဘာပြန်ပြောရမလဲဟု စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့အား ခေါ်ဆောင် သွားရန် တပ်ကြပ်ကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခြေချိတ်ပြီး ဂျန်းနက် ထိုင်သည်။ သူမ၏အလှကို တပ်ကြပ်ကြီး မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ရုံသည်။

ခန်းမကြီး၏ အတွင်းဘက်တံခါးတစ်ခု ပွင့်လာပြီး ဂါးရစ် ထွက်လာ သည်။ သူ့လက်များကို ရှေ့ဘက်တွင်ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသည်။ သို့သော် သူသည် ရေတပ် ဦးထုပ်ဖြူ အင်္ကျီနှင့် လည်ပင်းတို့တွင် တပ်ဆင်ထားသော

သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်များဖြင့် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ သူက ဂျန်းနက်ကို ဂရုပြုမိဟန် မရှိပါ။ တစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး သူ့ အစောင့်

ပြောသော စကားတစ်ခွန်းတွင် ရယ်မောလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

လှေကားမှတက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဂျာမန်သံ့ပန်းတစ်ယောက်ပဲ။ ရေတပ်အရာရှိ၊ အခုတလော ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကလေး ဖမ်းမိတယ်”

စားပွဲမှ တစ်ကြိမ်ကြီးက ပြောသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

ဂျန်းနက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဆင်ဝင်ထိပ်တွင် သွားရပ်သည်။ ညကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းသွားနေသော အသံကြီးတစ်ခု ကြားရသည်။ အမျိုးသမီးမော့ကြည့်သည်။ ဂျာမန်တို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဝိဝဿနာပျံကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ အမြီးပိုင်းမှ မီးများ ပန်းထွက်လျက်ရှိသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ဘယ်မှာများ ကျမလဲ မသိဘူး”

သူမ၏ နောက်မှ အစောင့်က ပြောလိုက်သည်။

ပျက်စီးခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်း၊ သူမက ယခုပင် မကောင်းမှုတွင် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရန်သူ့ စစ်ဖြစ်သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဂျာမန်တစ်ဦးကို ပထမဆုံးအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂါးရစ်တို့ ခဏတာမျှ ဂျန်းနက် တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်ခြံရံပြီး လှေကားမှ ရယ်ကာ မောကာ တက်သွားသည်။ သူမ၏ရင်ထဲတွင် ဒေါသလှိုင်း ရိုက်ခတ်လာသည်။

သူမ၏နောက်သို့ ဂျာဂို ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သွားကြစို့”

လှေထားထစ်များမှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြသည်။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“ဂျာမန် ရေတပ်ဗိုလ်တစ်ယောက် မနေ့ညက သူတို့ ဖမ်းမိကြတယ်။ အရေးပါတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့။ သူ့နာမည်က ပေါဂါးရစ်တဲ့။ သူတို့ သူ့ကို ဒီမှာ စစ်နေကြတယ်။ သူတို့က သူ့ကို ကိုယ်တို့ကို လွှဲပေးတယ်။ မနက်ဖြန် ညရထားနဲ့ သူ့ကို ဂလပ်စကို ပို့မယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ်တို့လူတွေ လက်ထဲကို လွှဲပေးပြီး သင်္ဘောနဲ့ အမေရိကကို ခေါ်သွားမယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ရှင်က ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ”

“ဪ . . . ဒါလား။ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်တွေက စောင့်ကြပ်ပြီးခေါ်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရထားမှာ ကိုယ်သွားမယ်ဆိုတာ အထက်ကသိလို့ ကိုယ့်ကိုလဲ ရန်သူ သံ့ပန်းကို ကြည့်လိုက်ပါလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲဒီလူကို တွေ့ပြီးပလား”

“အခုပဲ တွေ့ခဲ့တယ်”

“အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ မျက်နှာဖျော့ဖျော့၊ ဆံပင်နက်နက်၊ သူ့အင်္ကျီမှာ သူရဲကောင်းတံဆိပ်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“သူက လှေကားပေါ် တက်သွားရင်း ရယ်သွားတယ်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့သည် ရန်သူ့ဦးခေါင်းကြောင့် ပျက်စီးနေသော အိမ်များကို ဖြတ်သွားလျက်ရှိသည်။

“သူကတော့ ရယ်လို့ မောလို့၊ ဒါတွေဟာ သူနဲ့သူ့လူတွေရဲ့ လက်ချက်တွေပဲ”

“သူတို့ ဘာလင်မှာ မခံရလေတော့ ရယ်နိုင်တာပေါ့”

အမျိုးသမီးက သူနှင့် လက်မောင်းချင်းချိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ဟာရီ၊ သူ့ကို မပြောရသေးဘူး။ ညနေက ဆေးရုံကို ခိုလှုံမှုကြီး ဘရိတ်ဂန် လာတယ်။ မနက်ဖြန်ညရထားအတွက် လက်မှတ်လာပေးသွားတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မော်လိုက်အထိ အတူတူ သွားကြရမှာပေါ့”

ဂျာဂို ဝမ်းသာသွားသည်။

“အတူတူတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ သူတို့က ကိုယ့်အတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပေးတယ်။ တစ်ယောက်ခန်း”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ရတယ် ဟုတ်လား”

ဂျာဂို အံ့ဩစွာ ပြောသည်။

“အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးရဲ့ အမိန့်လေ”

ထိုအခါ ဂျာဂို ရယ်လိုက်သည်။ မိုးသည်းလာသည်။ လမ်းထောင့်ဆီသို့ ပြေးကြသည်။ သစ်ပင်အောက်မှာ သူတို့ ခိုးခဲ့သည်။ ဂျာဂိုက အငှားကားတစ်စီးကို လက်ခေါက်မှုတ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

ဂျန်းနက်၏ မျက်စိထဲတွင် လှေကားမှ ရယ်မောပြီး တက်သွားသော ဂါးရစ်ကို မြင်ယောင်နေသည်။

*

အောက်ထပ်တွင် ပူအိုက်လှသည်။ မွန်းကျပ်နေသည်။ လိုတီအဖို့ သည်ခရီးသည် ရှည်ကြာလှသည်။ အဆုံးအမ မရှိချေ။ သူမ၏အောက်ဘက်မှ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်နေသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက စစ္စတာအယ်လဆီ ကို သူမ၏အခန်းသို့ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ပို့လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်အိပ်စင်တွင် လိုတီ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ အမိုးနှင့် သူမ၏မျက်နှာသည် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေး တစ်ထပ်ထည်းဝတ်ထားသည့်တိုင် ပူအိုက်လှသည်။ အနေရခက်သည်။ ဖဲလမတ် ရစ်ချတာကို သူမက စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ မပွင့်တပွင့် အပြုံး၊ ငွေရောင်ဆံပင် မုတ်ဆိတ်မွေး ဇဲ့လဲ့။

လိုတီ၏ဘဝ ငြိမ်သက်သည်။ အထီးကျန်ရှိသည်။ တင်းကြပ်သော မိသားစုတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ စည်းကမ်းကြီးသော သူနာပြုသင်တန်း တက်ခဲ့ ရသည်။ ထို့နောက် သီလရှင်လောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။ အရာရာသည် လောကုတ္တရာသာ ဖြစ်တော့သည်။

သည်အခြေတွင် ရစ်ချတာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတာသည် အခြေအနေသစ်ဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံသစ် ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသောအခါ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းစုံတွင် အပြုံး အလိုလိုပေါ်လာသည်။

သူမ၏ကိုယ်သည် ချွေးရွဲရွဲစိုနေသည်။ သည်အခန်းအတွင်း နောက် တစ်မိနစ်မျှ နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ သူမအဖို့ လေကောင်းလေသန့်လိုအပ်သည်။ ပင်လယ်လေအေးလေး ရှုရှိုက်လိုက်ရလျှင် လန်းဆန်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် လိုတီ အိပ်စင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဝေးတွင် လျှပ်စီးများ လင်းလက်နေသည်။ တဖြည်း-ဖြည်း လျှပ်စီးများ နီးလာသည်။ သို့ဖြင့် သင်္ဘောသည် အမှောင်နှင့် အလင်း တွင် ရှိနေသည်။ မိုးစက်များကလည်း ငွေရောင်တောက်ပနေသည်။

ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ကလု ရှိနေသည်။ တစ်ယောက်တည်း မိန်းမောလျက် ရှိသည်။ ဒိုက်ချလင့် ရွက်ကုန်ဖွင့်ပြီး သွားနေသည်။ ဝက်ဘာက သူ့ဘေးတွင် သံလက်ရန်းကိုမို့ပြီး ဆေးတံခဲနေသည်။ အောက်ထပ်လှေကားမှ တက်လာသော လိုတီကို နှစ်ယောက်စလုံး မတွေ့မမြင်ပါချေ။

သို့သော် မီးဖိုခန်းထဲတွင် ကော်ဖီဖျော်နေသော ဟားဘတ်ဝေါ့က သူမ ကို မြင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် လက်ဝဲဘက်ပဲ့ပိုင်းတွင် ခေါင်းကလေး ဟော့ပြီး ရပ်နေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးစက်များ ကျသည်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ ခံစားလျက်ရှိသည်။

ထိုနေရာမှ လိုတီ ထွက်ခွာလာပြီး မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် တွင် ဝေါ့က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ခါးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

ဘာဖြစ်မှန်းကို လိုတီ မသိပါ။ သို့သော် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ငယ်သံပါ အောင် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သင်္ဘောဦးခန်းရှိ ကြိုးပုခက်တစ်ခုတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဖဲလမတ် ရစ်ချတာ ရုတ်ခြည်း လန့်နိုးသည်။ လှေကားမှ ပြေးတက်ပြီး ကက်ဝတီန် ဗာဂျာ နှင့် မစ္စတာစတမ်းတို့ အလျင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်။

လိုတီ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဒယ်ဒယ်ရှိနေသည်။ သင်္ဘောလူးအသွား တွင် ရစ်ချတာ၏ ခြေရင်းတွင် လဲကျသွားသည်။ ရစ်ချတာက သူမကို ပွေ့ထူ လိုက်သောအခါ သူမ၏ကိုယ်တွင် ခြုံထားသော ကုတ်အင်္ကျီကြီး ပြုတ်ကျသွား သည်။

ဧည့်ခန်းလှေကားမှ စစ္စတာအင်ဂျလာ ပြေးတက်လာသည်။

“လိုတီ”
ရစ်ချတာက လိုတီကို တစ်ဖက်သို့ ဖယ်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ကသုတ် တရက်ထွက်လာသော ဝေါ့ကို ရင်ဆိုင်ရန် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးသွားသည်။

“ဝေါ့”
ရစ်ချတာက ခေါ်လိုက်သည်။ သူက ဖိနပ်မပါသော ခြေနှစ်ဖက်ကို ထားပြီး ရပ်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် လျှပ်စီးများ လက်နေသည်။

“ရစ်ချတာ”
ဗာဂျာက လှမ်းအော်သည်။

သို့သော် ရစ်ချတာက ဗာဂျာ၏ခေါ်သံကို ဂရုမပြုဘဲ ရှေ့သို့ တိုးသွား

သည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော ဝေါသည် ကြိုးတန်းများကို ခုန်တက်ပြီး ရွှေရွက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ရစ်ချတာ သူ့နောက်သို့ တက်လိုက်သည်။

ဝေါ လျင်မြန်စွာ တက်သွားနေသည်။ အပေါ်ရွက် အောက်ဆုံးရွက် လက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခါးတွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး ကြိုးလှေကားကို ထိုးဖြတ်သည်။ လိုတီ ဟစ်အော်သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများထံမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အားလုံးပင် အသက်မရှူနိုင် ရှိကြသည်။

ကြိုးလှေကားပြတ်သွားသည်။ ရစ်ချတာက လက်လှမ်းမီရာ ကြိုးတစ်ချောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ရွက်ကြိုးတစ်ခုဆီသို့ ကျင်လည်စွာ လွှဲကူးသွားသည်။

ရစ်ချတာ ခေတ္တမျှ တွဲခိုကာ နားနေပြီးနောက် ဆက်ပြီး တက်သွားသည်။ ဝေါက ရွက်တိုင်ကို တွယ်ထားကာ တက်လာသော ရစ်ချတာ၏လက်ကို ဓားဖြင့်ထွက်သည်။ ရစ်ချတာ တိမ်းရှောင်သည်။ ဝေါက ရစ်ချတာ၏ မျက်နှာကို ခြေထောက်နှင့်ကန်သည်။

ရစ်ချတာ ကြိုးမှ လျော့ကျသွားသည်။ တော်တော်ကလေး အောက်ရောက်မှ ချာလပတ်လည်ပြီး ရပ်သွားသည်။ လိုတီ မော့ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ လက်ခေါက်များကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားသည်။ မစ္စတာစတမ်း ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးသွားသည်။

“နေပါစေ”

ဗာဂျာက စတမ်း၏လက်မောင်းကို ဆွဲထားပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ကက်ပတီနီဗာဂျာ တစ်ခုခုလုပ်ပါအုံး”

စစ္စတာ အင်ဂျလာက ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ စစ္စတာ”

ဗာဂျာက ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူက အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေရာမှ လုံးဝမခွာချေ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ လက်နေသည်။ ရွက်တိုင်ပေါ်ရှိ ဝေါနှင့် ရစ်ချတာကို ထင်လင်းစွာ တွေ့မြင်နေကြရသည်။

ရစ်ချတာသည် ကြိုးတန်းကိုဆွဲပြီး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဝင် တက်သွားလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အောက်ဆုံးရွက်လက်ကြိုးတန်းကို ဆွဲမိ

ဝေါသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး အပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။ အပေါ်ဆုံး ရွက်လက်ဆီသို့ တက်သွားနေသည်။ လျှပ်လက်သည်အခါ လင်းသွားသည်။ ထို့နောက် မှောင်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လင်းသည်။ အောက်မှ ကြည့်နေသူများသည် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ကြည့်မြင်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ရွက်လက်သို့ ဝေါ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ရစ်ချတာက ယင်းရွက်လက်၏ ကြိုးတန်းမှ တစ်ဘက်စွန်းသို့ ခုန်ဆွဲသည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက် ချင်းရွှေ့ပြီး ရွက်တိုင်ဆီသို့ သွားသည်။ ဝေါက ထိုအခါ တစ်ဖက် ရွက်လက်စွန်းသို့ ဆုတ်သွားသည်။

ယခုအခါ ရစ်ချတာသည် ဝေါနှင့် အတော်ကြီး နီးကပ်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ လက်တစ်ကမ်း သာသာလေက်သာ ဝေးတော့သည်။ ဝေါက အမှောင်ထဲတွင် ဓားကို တရကြမ်း တွက်ခတ်နေသည်။ ဓားမြှောင်ဦးသည် ရစ်ချတာ၏ ညာဘက်ပါးပြင်ကို ထိခြစ်သွားသည်။ သို့သော် ရစ်ချတာ ရှေ့သို့ တိုးမြှီ တိုးသွားသည်။ ဝေါထံမှ အရူးအမူး ဟစ်အော်သံ ကြားရသည်။

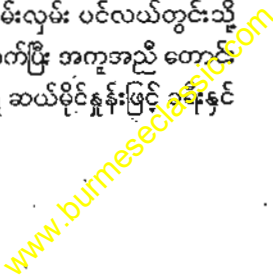
ဝေါသည် အပေါ်ရွက်ထောက်ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဓားဖြင့် ဖြစ်ပစ်သည်။ ရွက်ထောက်ကြိုးပြတ်ပြီး ရွက်တံလွတ်ထွက်သွားသည်။ လေထဲတွင် ရွက်တံကြီး ယမ်းခါလျက်ရှိသည်။

ရစ်ချတာ လေထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားပြီဟု အောက်မေ့ရသည်။ သို့သော် သူသည် အောက်ဘက်ရှိ ရွက်တံတစ်ခုကို ဆွဲထားလိုက်နိုင်သည်။

ဝေါလည်းရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။ သူလည်း ကြိုးတန်းတစ်ခုကို ဆွဲထားနိုင်သဖြင့်သာ လွင့်ထွက်မသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောကြီး တစ်ဘက်သို့ စောင်းသွားသည်။ ဝေါက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြိုးကို တွယ်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်မှ ဓားဖြင့် ထိုးထွက်သည်။ ရစ်ချတာကလည်း ကြိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဝေါကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံလွဲကာ ကန်လိုက်သည်။ ဝေါ အသံတုန်ဟစ်အော်ပြီး လေထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

သင်္ဘော၏လက်ယာဘက် တော်တော်လှမ်းလှမ်း ပင်လယ်တွင်းသို့ ဝေါ ကျရောက်သွားသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး အကူအညီ တောင်းခံလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ဒိုက်ချလင့်သည် တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်နှုန်းဖြင့် ခုန်နှင်

လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝေါသည် ပင်လယ်တွင်းသို့ ပျောက်ဝင်သွားတော့သည်။

ရစ်ချတာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လိုတီ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းပြီး သူ့ထံသို့ ပြေးသွားသည်။ ရစ်ချတာနှင့် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်အလိုတွင် လိုတီ မူးပြီး ယိမ်းထိုးသွားသည်။ ရစ်ချတာက သူမကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းထားလိုက်ရသည်။ ရစ်ချတာ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တမျှရပ်နေပြီး လိုတီကို ငိုကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးပြင်မှ သွေးများ စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတာသည် လိုတီကို လှေကားဆီသို့ ပွေ့ချသွားသည်။

သီလရှင်များအားလုံး ဧည့်ခန်းလှေကားရင်းတွင် စုနုးလျက် ရှိကြသည်။

“ဟာရစ်ချတာ သူ ဘယ်နှယ်နဲ့နေသလဲ”

စစ္စနာကေသိက မေးသည်။

ရစ်ချတာ မဖြေပါ။ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး လိုတီ၏ အခန်းဆီသို့ သွားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူမကို အောက်ထပ်အိပ်စင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ သူက စောင်တစ်ထည်ဖြင့် အမျိုးသမီးကို ခြုံပေးလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးမျက်လုံးများ ပွင့်ခတ်လာသည်။

ပထမတွင် လိုတီ ငေးကြောင်းပြီး ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့ကို မှတ်မိ သိရှိသွားသည်။

“ဟာရစ်ချတာ”

“အားလုံး ကောင်းသွားပါပြီ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

ရစ်ချတာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ သူ လှည့်သွားတော့မည်ပြုသောအခါ အမျိုးသမီး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“အို. . မသွားပါနဲ့။ ကျွန်မကို ပစ်မသွားပါနဲ့”

သူမ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး အိပ်စင်စွန်းတွင် သူ ထိုင်သည်။ သူမ၏နဖူးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညှင်သာစွာ ပွတ်ပေးသည်။

“စိတ်ချပါ။ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားပါဘူး။ ကဲ. . အား

ရှိအောင် အိပ်လိုက်အုံးနော်”

သူ တိုးဖွစွာ ပြောသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများ မှိတ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်နှာ တည်ငြိမ်သွား

သည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူမ၏ အသက်ရှူသံ နှေးပြီး မှန်သွားသည်။ သူမ၏လက် လျော့ကျသွားသည်။

ရစ်ချတာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အခန်းဝတွင် သီလရှင်များ စုပြုံပြီး ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် အံ့သြမှု အရိပ်အယောင်များ တည်တညာတည်း ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ အိပ်ရာခြေရင်းတွင် စစ္စတာအင်ဂျလာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ တည်တည်ကြီးရှိသည်။ သူမထံမှ အပြစ်တင်စကားကို ကြားရမည်ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် သူ အံ့အားသင့်ရသည်။

“ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ဟာရစ်ချတာ။ ရှင်ပါးက ဒဏ်ရာ ချုပ်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

*

မိုးသောက် အရုဏ်တက် မှန်ယုယုအချိန်တွင် ဂျာမန် ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၂၃၅သည် ဗာဂျန်ကမ်းခြေနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်း ကျိုးပြတ်တွန့်လိမ်လျက် ရှိသည်။

သူတို့ကိုကြိုဆိုရန် တိုက်သင်္ဘောကလေးနှစ်စင်းသည် အချက်ပြမီးများ ပြလျက် လာရောက်နေကြသည်။ အိန်ဂျယ်က ၎င်းတို့ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက် လှေကားမှတက်လာပြီး စာရွက်ပါးကလေးတစ်ခုကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖရီးမဲသို့ ပေးသည်။

“ကြေးနန်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဖတ်စမ်းပါ”

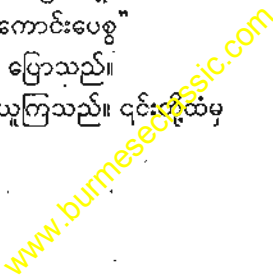
ဖရီးမဲက အိန်ဂျယ်ကို ပြောသည်။

“ကောင်းပေစွ။ အော့တိုးဒိုးနစ်၊ ရေတပ်မတော်ဦးစီးချုပ်တဲ့”

“ကောင်းပေစွာ၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဟုတ်ပါ့ကောင်းပေစွ”

ဗိုလ်ချုပ် ဖရီးမဲ တဟားဟား ရယ်မောကာ ပြောသည်။

တိုက်သင်္ဘောကလေးများ ချဉ်းကပ်နေရာယူကြသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ

ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

လှေကားမှ ရဲဘော်တစ်ယောက် တက်လာပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နောက်ထပ် ကြေးနန်းတစ်စောင် ပါရှိသည်။

“မြတ်စွာဘုရား... ဘာများလဲဟေ့”

ဖရီးမဲက မေးလိုက်သည်။

“ဌာနချုပ်က နောက်ထပ် ကြေးနန်းပါ ဝိုင်းချုပ်ကြီး။ ကြေးနန်းကတော့ ၁၉ ရက်နေ့က ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဂါးရစ် လန်ဒန်သို့ ပန်းစခန်းသို့ ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိတဲ့”

ဝိုင်းချုပ် ဖရီးမဲ တစ်ဘက်သို့မှီပြီး လက်ရန်းကို အားရပါးရ မှီချလိုက် သည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တွန့်ကြေနေသော စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်လိုက်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် ကျန်ရှိသည်။ သူက စီးကရက်စွပ်တံတွင် သေချာစွာ တစ် လိုက်သည်။ ရဲဘော်က တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စီးကရက်ကို မီးညှိပေးလိုက် သည်။

“နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ အညံ့စား စီးကရက်တစ်လိပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာ့ တစ်သက်မှာ ဒါလောက် စီးကရက်သောက်လို့ ကောင်းတာ တစ်ခါမှမရှိဘူး”

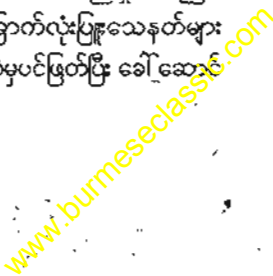
သူက စီးကရက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည် ကြီး ချလိုက်သည်။

ရွက်သဘော ခိုက်ချလင့်။ ၂၀ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတီတွင် ၄၆ . ၅၅ မြောက်၊ လောင်ကျွတ် ၁၇ . ၅၈ အနောက်။ မတောင်းသော နောက် တစ်ည၊ လေတိုက်နှုန်း ၇၊ မိုးရွာသည်။ လှိုင်းကြီးသည်။ နံနက်လေးချက် တီးတွင် အပြင်ရွက်ပွင့်ထွက်သွား။ သဘောသားကလေးနှင့်ရုမစ်တို့ ဘေး တစ်ဘက်သို့ လွင့်ပါသွား။ ပင်လယ်ထဲရောက်သွားပြီဟုထင်ရသည်။ သို့- သော် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် သူတို့ အသက်ရှင်လျက် ရှိကြသည်။ ရှုမစ် လက် ဝဲဘက် လက်ကျိုးသွားသည်။ နေ့ခင်း နှစ်ချက်တီးအချိန်တွင် သဘော ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ရေ ၁၈ လက်မရှိကြောင်း ပဲ့နင်းရစ်ချတာ သတင်းပို့၊ ချက်ချင်းပင် ရေများစုပ်ထုတ်ရန် အမိန့်ပေး။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘစ်စကေး ပင်လယ်ကျေ့မှ မိုင် ၇၀၀ အကွာလောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟု ခန့်- မှန်းရသည်။

(၇)

ဣမန်စစ်သံပန်းတစ်ဦးကို ယူစတန်ဘူတာရုံမှနေ၍ လူမြင်သူမြင် ခေါ် ဆောင်သွားခြင်းသည် ကောင်းမွန်ထိရောက်သော ဝါဒဖြန့်ချိရေးတစ်ရပ်ဟု ယူဆ ရသည်။ တာဝန်ခံ ခေါ်ဆောင်သည့်အဖွဲ့ကို ဒုဗိုလ် ဖစ်ရှက ခေါင်းဆောင်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များမှာ အရာခံဗိုလ် ကာဗာ၊ ရိုက်နှင့် ဟာဒစ်စကိုအမည်ရှိ တပ်ကြပ် နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် ၃၈ ဘို့ဝတ်ဗလေခြောက်လုံးပြုသေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ စစ်သံပန်းဂါးရစ်ကို လူအုပ်ထဲမှပင်ဖြတ်ပြီး ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်။

ဖစ်ရှာက ဂတ်ဗိုလ်နှင့် ဆက်သွယ်သည်။ ဂတ်ဗိုလ်က သူတို့တို့ တန်ဆာတွဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တန်ဆာတွဲတစ်ခြမ်းကို သံတိုင်များ ကာထားသည်။ အထဲတွင် စာပို့ငှာနမူ အိတ်ကြီးများရှိသည်။

ဂတ်ဗိုလ်က သော့တစ်ချောင်းထုတ်ပေးပြီး . . .

“သူ့ကို အဲဒီထဲမှာ ထည့်ထားနိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်။ သော့ကို ကျွန်တော်ယူထားလို့ ဖြစ်မလား”

ဖစ်ရှာက မေးသည်။

“ယူထားပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သော့အပိုတစ်ချောင်း ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့က စာအိတ်တွေကို ခိုးမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီး ဂတ်ဗိုလ် ထွက်သွားသည်။ ဖစ်ရှာက သံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကာဗာက ဂါးရစ်ကို အထဲသို့ဝင်ရန် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ယဉ်ကျေးစွာပြောသည်။

“ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ဂါးရစ် အတွင်းသို့ဝင်သည်။ ဖစ်ရှာက တံခါးကို သော့ခတ်ပြီး သော့ကို ကာဗာသို့ ပေးသည်။

“ဆရာကြီး သည်မှာတာဝန်ယူပါ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးဂျာဂိုကို သွားရှာလိုက်အုံးမယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး”

ဖစ်ရှာ ထွက်သွားသည်။

ကာဗာက တစ်ပေါင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး တပ်ကြပ်နှစ်ဦးကို ပြောသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘူတာရုံထဲကဆိုင်ကိုသွားပြီး စားစရာတွေ ဝယ်ခဲ့ကြ”

“ကျွန်တော်တို့ နိပ်သာက ယူလာတာတွေ ပါသားပဲ ဆရာကြီး”

“ငါသိပါတယ် ကလေးတို့ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ရိက္ခာပြတ်မသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ငါခိုင်းတာသာ လုပ်စမ်းပါ”

ဂါးရစ် သံတိုင်များကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။

“ဆရာကြီး စစ်ထဲဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပလဲ”

“အနှစ် ၃၀၊ ကျုပ် ၁၆ နှစ်သား ၁၉၁၄ မှာ ဝင်တာပဲ”

“အံ့ဩစရာပဲ။ ပထမစစ်ကြီး ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဆရာကြီး စစ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးရှိနေတာ။ ယူနိုစောင်းလှလှကလေးဝတ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့ချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဘာပြောတယ်။ တောက် . . . နေအုံး”

ကာဗာ ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

ဖစ်ရှာ၏အသံ သူတို့ကြားရသည်။ ဖစ်ရှာနှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗောက်ဂန်နှင့် ဂျာဂိုတို့ ပါရှိလာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဘာပြောစရာရှိသလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗောက်ဂန်က မေးလိုက်သည်။

ဂါးရစ်က လက်ထိတ်ခတ်ထားသောလက်ကို မြှောက်ပြရင်း . . .

“ဖြုတ်ပေးလို့ရမလား။ ဒီထဲမှာ ထည့်ထားတာပဲ”

ဗောက်ဂန် ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်ကပဲ သတင်းတစ်ခု ကျုပ်တို့ရတယ်။ ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၂၃၅၅၇၇ ဗိုလ်ချုပ် ဖရီးမဲအုပ်ချုပ်ပြီး ဗာဂျန်ကို ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိသွားတယ်။ ဦးပိုင်းတော့ ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေလောက် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ပထမတွင် ဂါးရစ် မယုံနိုင်သလိုပင်ရှိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဂတ်ဗိုလ်၏ ခရာသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခွင့်မရရှိတော့ပါ။ စကြိုပေါ်တွင် ပြေးလွှားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ . . . ဗိုလ်မှူး၊ ဘေးမသိ ရန်မခတ်ခရီး ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ဗောက်ဂန် အလေးပြုပြီး ထောင့်နင်းစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဂျာဂိုက . . .

“ကျွန်တော် မကြာမကြာ လာကြည့်ပါမယ် ဗိုလ်မှူး။ ဂလပ်စဂိုကို ၁၂ နာရီကျော်ကျော် သွားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ အရေးတကြီး အလျင်စလို မရှိပါဘူး”

ဂျာဂို ထွက်သွားသည်။

ကာဗာ သံတိုင်များ အနီးသို့ကပ်ပြီး . . .

“ကျုပ်လဲ အရင်မလိုပါဘူး ဗိုလ်များ၊ ဒါပေမဲ့ အကြွေးကလေး ဆပ်စရာ ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဖာဒါကျွန်းတွင် မိုးရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ မှန်ကို မိုးစက်များ ရိုက်ပတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရီ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သူ့ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသွင်းခြင်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မှတ်တမ်းတင်ရန် အကြောင်းအရာ ထူးထူးခြားခြား မရှိသောအခါ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှ စဉ်းစားတွေးခေါ်၍ မရနိုင်ပါ။ ဆေးတံကို မီးညှိသည်။ ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူပြီး စတင် ရေးသားသည်။

... ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိဘဝသည် ထူးဆန်းလှသည်။ အသွင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ အိုလီဗီယာဝင်ဒယ်ဟုမီးက ပြောဖူးသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် စိတ်၏လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ကိုယ်၏လှုပ်ရှားခြင်းများ ရှိရသည်။ သူပြောသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝတွင် ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုမူ ကျွန်ုပ်သည် ပင့်ကူအိမ်ထဲတွင် မိနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုများ နှေးကွေးလှသည်။ ဘာအတွက် လှုပ်ရှားနေသည်လည်း မသိ။ ဘာအကြောင်းနှင့် လှုပ်ရှားနေသည်လည်း မသိ။

လက်မှ ဖောင်တိန်ကို သူ ချထားလိုက်သည်။ မီးဖိုအနီး ကော်ဇောပေါ်တွင် အိပ်နေသော အင်းခွေးကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်သည်။

“ဟေ့ကောင် သွားစမ်း”
အင်းခွေးကြီး ရိုရီ လေးကုန်စွာ ထသွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရီ မီးဖိုထဲသို့ ထင်းထပ်ထည့်ပြီး လက်မှနာရီကို ကြည့်သည်။

“ရိုရီရေ . . . အချိန်တော့ ရောက်ပြန်ပြီ။ ဒီကနေ တို့အတွက် ဘာမှူး သတင်းထူးမလဲကို ကြည့်ကြအုံးစို့။ တို့ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ သိတန်ကောင်းပါရဲ့”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရေဒီယိုသည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ စားပွဲတွင် သူထိုင်သည်။ ခေါင်းတွင် နားကျပ်တပ်ပြီး အသံလွှင့်သည်။

“ဖာဒါကျွန်းက သကြားတစ်၊ မော်လိုက်ကို ခေါ်တယ်။ ကြားလား”
သူ့အနီးတွင် ရိုရီ ဝပ်စင်းသည်။ ရိုရီ၏နားရွက်ကို သူ ပွတ်တိုင်ရင်း မော်လိုက်ကို ထပ်ခေါ်သည်။ တစ်ဘက်မှ ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်သည်။

“ဟဲလို . . . သကြားတစ်၊ မော်လိုက် ပြောနေတယ်။ ကောင်းကောင်း ကြားရတယ်။ စောင့်နေပါ။ သတင်းပို့စရာ ရှိတယ်”

ရီ ချက်ချင်းပင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလား။ ကျွန်တော် မာရေးပါ”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
“လန်ဒန်က သတင်းပို့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီမှာ လေးငါးရက်နေဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့တူမ လာနေတယ်တဲ့”

“အံ့ဩစရာပဲ။ သူ ဘယ်တော့ရောက်မတုလဲ”
“မနက်ဖြန်ရောက်မယ်။ ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီရက်တွေမှာ ရထားတွေက ပြောလိုမရဘူး။ ဖာဒါကို ဘယ်လိုပို့ပေးရမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီကတော့ ပို့ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ကျုပ်စီစဉ်ပါမယ်။ ကျုပ်အတွက် နောက်ထပ် ဘာသတင်းရှိသေးသလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ခင်ဗျား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မလိုပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ မပူဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ ပူနေသလဲ။ ပြီးပြီ ပိတ်”

သူက ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အင်းခွေးကြီး၏နားရွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်တိုင်ရင်း ငေးစိုက်နေသည်။ ဂျန်းနက်နှင့်တွေ့ရမည်မှာ မဆိုးပါ။ သတင်းတွေ ကြားရမည်။ သို့သော် သည်မျှနှင့် မလုံလောက်ပါ။

သူက ရိုရီ နားရွက်ကို ခပ်နာနာကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ခွေးကြီး နာကျည်းသံပြုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရီ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။

“ဆော့ရီးကွာ။ ကနေ့ ငါ့စိတ်တွေ သိပ်မကောင်းဘူး။ ကွေးတို့ လေညင်းခံ ထွက်ရအောင်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တံခါး၏နောက်ဘက်တွင် ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုယူပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရိ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရီရီ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ လေကြောင်းမသင့်ပါ။ ရွက်လွင့်၍ မရပါ။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထရော်လီကို ဒင်္ဂါတုလက်ကြားသို့ ရောက်သည်အထိ မောင်းဆွဲပြီးသွားရသည်။ အသက်ကယ်ခန်းသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ လှေဂိုဒေါင်နောက်တံခါး ပွင့်နေသည်။ ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် မားဒေါက် ထိုင်ပြီး ပိုက်ဖာနေသည်။

“ကောင်းသောနေ့လား၊ မကောင်းသောနေ့လား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”
မားဒေါက် ပိုက်ဖာနေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကောင်းတာ မကောင်းတာ ကျုပ်မှာ တွေးစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်လား။ နည်းနည်းလောက် သောက်မလား”

“နောက်မှသောက်တာပေါ့။ ကျုပ်တူမ မနက်ဖြန် လန်ဒန်ကနေ ရထားနဲ့ မော်လိုက်ကို ရောက်လာမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့။ လက်ချလန်မက်ထရိန်းလဲ အဲဒီရထားနဲ့ပဲ ပါလာလိမ့်မယ်။ သူ့အမေ မနေ့ကပြောတယ်”

“လေထီးတပ်သားလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကန့်ကွက်စရာမရှိဘူးဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရဲ့သင်္ဘောကလေး 'ကက်တရီးနား' နဲ့ ကျုပ် သူ့ကို သွားခေါ်မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့တူမကိုကော တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ရမလား”

“အဆင်ပြေတာပေါ့”

*

ရထားပေါ်တွင် ဂါးရစ်သည် စာပို့အိတ်များကိုမှီလျက် အိပ်ပျော်နေဟန်ဖြင့် မျက်လုံးစုံကို မှိတ်ထားသည်။ ကာဗာနှင့် တပ်ကြပ်နှစ်ယောက် ဖဲကစားနေကြသည်။ ဖဲစုံကစား စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖဲစုံကစား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဟာရီဂျာဂို ဝင်ရောက်လာသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ သူ အိပ်နေတယ်”

ဖဲစုံက ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်။ ဗိုလ်ကြီး အချိန်ရရင် အိပ်ခန်းတွဲကိုလိုက်ခဲ့မလား။ ဒေါက်တာမန်ရိုးနဲ့ တွေ့ရအောင်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ဝိစကီတစ်လုံး ပါတယ်။ ဖြိုကြရအောင်”

“ဟန်ကျတာပဲ”

သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။

ကာဗာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အမေရိကန်တွေ ဟန်ကျနေကြတယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆရာကြီး”

ဟာဒစ်စကီက မေးသည်။

“အဲဒီ ဒေါက်တာမန်ရိုးက အနိပ်ကလေး။ မော်လိုက်ကို သွားမှာ သူ့ဦးလေးက အမေရိကန်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်၊ ဟီဗရိုက်ကျွန်းစုမှာ ရောက်နေတယ်။ အိပ်ခန်းတွဲမှာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ရတယ်။ ဂျာဂိုက သူနဲ့တပ်နေတယ်”
ဖဲချပ်များကိုပစ်ချပြီး သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဂါးရစ်ထံ လှမ်းကြည့်သည်။

“နိုးနေသလား ဗိုလ်မှူး”

ဂါးရစ် တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။ အသက်ကို ညင်သာစွာ ရှူပြီး မျက်လုံးကို ပိတ်ထားသည်။

“နေပါစေ ဆရာကြီး။ သူ ဘယ်မှမသွားနိုင်ပါဘူး”

ဟာဒစ်စကီက ပြောသည်။

ကာဗာ ပြန်ထိုင်သည်။ ဖဲချပ်များကို ကောက်ယူသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ဂါးရစ်၏မျက်လုံးများ ခဏတာမျှ ပွင့်လာကြသည်။

*

ညနေဘက်တွင် လေအေး သိသိသာသာ လျော့သွားသည်။ မိုက်ချလင့် နွက်သင်္ဘောသည် ရွက်စုံဖွင့်ကာ အနောက်တောင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာနေ

www.burmeseclassic.com

သော လေညှင်းကလေး၏ တွန်းအားဖြင့် အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်လျက် ရှိနေသည်။

သင်္ဘောအနောက်ပိုင်း စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရစ်ချတာတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ပထမပိုင်းကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ကား အရာခံပိုလ်ကလေး အနီးဒရပ် ရှိနေသည်။ ရစ်ချတာသည် စကြိုလက်ရန်း အနီးတွင်ရပ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်နေသည်။ ညအလှကို ခံစားနေသည်။ လကလေး ကွေးနေသည်။ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းတွင် ကြယ်ပွင့်များ ပြန့်နေသည်။ ကြယ်ရောင်နှင့် မြူနှင်းများ ရောယှက်လျက် ရှိသည်။

ကိုးနာရီတွင် ဦးပိုင်းသို့ သူသွားသည်။ အစောင့်တာဝန်ကျနေသူကို စစ်ဆေးပြီး ပြန်လာသည်။ ပဲ့ပိုင်းရွက်တိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်ပြီး ရွက်ကြိုးတစ်ခု ချောင်နေသည်ကို ပြန်ချည်သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု တွေ့ရသည်။ အသက်ကယ်လှေများကြားမှ လိုတီ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲလမက်”

အမျိုးသမီးက လက်နှစ်ဖက်ကို အမှောင်ထဲတွင် ဆန့်တန်းပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာ ဖြူလှလှရှိသည်။ ရစ်ချတာက သူမ၏လက်များထို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“လိုတီ. . . ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အစ်ကို့ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ။ အစ်ကို စင်မြင့်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ အစ်ကို ဆင်းမှ လာပါတော့မလားလို့ ကျွန်မ စိုးရိမ်မိတယ်”

“လိုတီ အောက်ကို ပြန်ဆင်းပါ။ အခုချက်ချင်းဆင်းပါ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စစ္စတာအင်ဂျလာက မင်းရဲ့ကောင်းကျိုးကို လိုလားလို့ပဲ။ ဒီခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုယ် မင်းနဲ့ ဝေးဝေးနေပါမယ်လို့ ကက်ပတီနီကို ကတိပေးထားတယ်”

“ဪ. . . အစ်ကိုကကော ကျွန်မရဲ့ ကောင်းကျိုးကို လိုလားလို့လား”

“ဒုက္ခပါပဲ လိုတီရယ်။ ကိုယ် ကတိပေးထားရတယ်။ မင်း မသိဘူးလား”

သူက သူမ၏ လက်များကိုလွတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ကျွန်မ နားလည်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

ကျွန်မ ကြောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အတူရှိရတဲ့အခါမှာ. . .”

သူမ၏လက်များက သူ့လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား ဟဲလမက်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုး

ဆိုတာ အစ်ကို အရင်က သိခဲ့ဖူးသလားဟင်”

သူ့လက်များက သူမကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ သူ၏ နောက်ဆုံး ခံစစ်

ကြီး ပြိုကွဲသွားချေပြီ။

“မသိခဲ့ပါဘူး လိုတီရယ်”

အမျိုးသမီးက မျက်နှာကလေးမော့ပြီး သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မက အရန်သီလရှင်တစ်ယောက်မို့ ကျွန်မကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ

ထွက်နိုင်ပါတယ်။ ဂျာမနီကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမျှပြဿနာမရှိဘဲ ထွက်

နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်. . .”

သူက သူမကို ညင်သာစွာ နှမ်းလိုက်သည်။

“ဂျာမနီရောက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ တစ်ပိုင်းပေါ့ကွယ်။ လောလော-ဆယ်မှာတော့ အခုလိုမျိုး မတွေ့ကြပါနဲ့စို့”

“အစ်ကိုရယ် အယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမလဲ”

“ကံကောင်းရင် နှစ်ပတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါထက်ကြာနိုင်တယ်လို့ တွက်ထားရမယ်”

“လေလာအောင် ကျွန်မ လေချွန်လိုက်ရမလား။ တကယ့်လေတိုက်လာအောင်”

“မလိုပါဘူးကွယ်။ လေငြိမ်နေတာ ခဏပါ။ မိုးမလင်းခင် မုန်တိုင်းဆင်လာလိမ့်မယ်”

သူက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

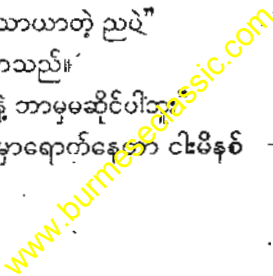
သူတို့နောက်ကွယ်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်။ သူတို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အလယ်ရွက်တိုင်အနီးတွင်ရပ်နေသော စစ္စတာအင်ဂျလာကို တွေ့ရှိကြရသည်။

“ဟာရစ်ချတာနဲ့ လိုတီပါလား။ တကယ်သာယာတဲ့ ညပဲ”

စစ္စတာအင်ဂျလာက တည်ကြည်စွာ ပြောသည်။

“ကျွန်မအပြစ်ပါ စစ္စတာ။ ဟာရစ်ချတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ငါသိပါတယ် မိန်းကလေး။ ငါ ဒီနေရာမှာရောက်နေတာ ငါးမိနစ်

မကတော့ဘူး။ ကဲ... မင်း အောက်ကိုသွားပေးတော့”

လိုတီ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် လှေကားဆီသို့ လေး-
ကန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ သူမလျှောက်သွား၍ လမ်းတစ်ဝက်လောက်
အရောက်တွင် စစ္စတာအင်ဂျလာက ဆက်ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဟာရစ်ချတာ တာဝန်အားတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို လာ
တွေ့လိမ့်မယ်”

မိန်းကလေး တဲ့တန့်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် လှေကားမှ ပြေးဆင်း
သွားသည်။

“စစ္စတာ ပြောတဲ့သဘောက စစ္စတာရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်တော်
ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟာရစ်ချတာ”

အမျိုးသမီးက လဲ့လဲ့ကလေးပြုံးပြီး ဗာဂျာ၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်
သားသည်။ ဗာဂျာ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး စစ္စတာအင်ဂျလာ ဝင်သွား
သည်ကို ရစ်ချတာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဗာဂျာ သူ့စားပွဲတွင် စာရေးနေသည်။ အောက်ပရာဂျာက အိပ်စက်
ပေါ်တွင် စာဖတ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ခြေထောက်များကို အောက်သို့ လွှဲချ
ပြီး ထရပ်သည်။ ဗာဂျာက သူ့လက်မှ ဖောင်တိန်ကို ချလိုက်သည်။

“ဪ... စစ္စတာပါလား”

သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

ပရာဂျာ မတ်တတ်ရပ်လျက်...

“ကျုပ် အပြင်ထွက်ပေးရမလား”

တံခါးဆီသို့ သူလျှောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို ယမ်းခါ
သည်။

“ကျွန်မ ခဏကလေး စကားပြောစရာရှိလို့ပါ ကက်ပတိန်။ ဟာရစ်ချ-
တာနဲ့ လိုတီတို့ကိုစွဲပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာများပါလိမ့်”

ဗာဂျာက ပြဿနာတစ်ခုကို မျှော်လင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဂျာမနီမရောက်မချင်း လိုတီကို စကားမပြောပါဘူးလို့ ဟာရစ်ချတာ
ပေးထားတဲ့ကတိကို ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်ပါလို့ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲပါပဲလား”

“အပြင်သစ်တစ်ခုပဲပေါ့ရှင်။ ကျွန်မအနေနဲ့ လိုလားခဲ့တာကတော့
လိုတီရဲ့ဘဝလမ်းကြောင်း မှန်ကန်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အခုတွေ့လာတာက
တော့ ဂျာမနီရောက်ရင် သူမရဲ့ဘဝကို ဆုံးဖြတ်ဖို့က သူမကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်မယ်။
ဘုရားသခင်ရဲ့ဆန္ဒကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ရဲ့ ပယောဂမှ ပါဖို့မလိုဘူး။ လောလောဆယ်
မှာလဲ သူနဲ့ ဟာရစ်ချတာကို ခွဲထားဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်မတွေ့ရတဲ့အတိုင်း
ပြောရရင်တော့ ဟာရစ်ချတာဟာ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်
ပဲ”

ဗာဂျာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။

စစ္စတာ အင်ဂျလာ ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက်...

“လူကြီးမင်းများ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်”

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။

ကောင်စစ်ဝန်မင်းက အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဗာဂျာ
ဘာမျှမပြောဘဲ ဝီရိယမှ ရစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။

*

ရထားသည် ညအမှောင်ထဲတွင် တိုးဝင်သွားလျက်ရှိနေသည်။ မိုးစက်
ဈေး ပြတင်းပေါက်ကို ရှိုက်ပတ်သည်။ ဟာရီဂျာကို တံခါးကိုခေါက်ပြီး အိပ်ခန်း
တွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ တစ်ယောက်အိပ်အိပ်စင်ပေါ်တွင် ဂျန်းနက် စောင်
ခြံတာ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တကယ်ချမ်းတာပဲ”

“အချမ်းပြေတဲ့ဆေးနည်း ရှိပါတယ်”

သူက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်ပြောသည်။

“ကနေညတော့ နေပါအုံးကွယ်။ ကိုယ် သိပ်အိပ်ချင်နေတယ်။ သူ
အိပ်ချင်ရင် ကြမ်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါ။ စောင်တစ်ထည် ရှိတယ်”

သူ ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား။ စာတိုက်တွဲ အိပ်စင်တွေမှာလဲ သူများတွေ
အိပ်နေကြပြီ”

www.burmeseclassic.com

၁၅၀

နတ်နွယ်

သူ ဖိနပ်ချွတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို စောင်နှင့်ပတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ ကင်းဗတ်အိတ်ကြီးကို ခေါင်းအုံးသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

နံနက် ၆ နာရီတွင် ဂလပ်စတီသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဂျန်းနက် တစ်ရော့ပဲ နိုးသည်။ အိပ်ရာမှနိုး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျာဂို မရှိပြီ။ တစ်ခဏမျှကြာမှ ရုထူးရပ်ထားကြောင်း ဂျန်းနက် သတိပြုမိသည်။

ဂျန်းနက် စောင်ကိုဖယ်ပြီး အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ဂျာဂို ရောက်လာသည်။ သူက ဓာတ်ဇူးတစ်ခုကို လှမ်းပေးရင်း-

“ဟော်ဖီ... ဂလပ်စတီ ရောက်နေပြီ။ တွဲတွေ တစ်ဝက်လောက် ဝိမာ ဖြုတ်ထားခဲ့မယ်”

“နောက်ပြီးတော့ကော”

“နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ကျုပ်တို့ရထား ထွက်မယ်။ အိုအို တံတား၊ ရန်းနောက်၊ ဖိုဝီလီယံ၊ ပြီးတော့ မော်လိုက်။ ရှော့ရှော့ရှူရှူဆိုရင် ငါးနာရီ ပဲ။ ဖစ်ရှာနဲ့ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဂါးရစ်ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်အုံးမယ်။ ချွတ်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်။ ကိုယ်ပြန်လာတော့မှ မနက်စာ စားကြတာပေါ့။ အားသုံး စီစဉ်ပြီးပြီ”

သူမ ဘာမျှပြန်မပြောမီတွင် သူ ထွက်သွားသည်။ သူမ ခေတ္တမျှ ငိုငင် နေသည်။ ထိုနောက် ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်သည်။ စကြိုပေါ်တွင် မှိုင်း နေသည်။ ဗိုလ်ဖစ်ရှာတို့အဖွဲ့ရှိရာသို့ ဂျာဂို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသည်။ သူတို့လူစု၏အလယ်တွင် ဂါးရစ် ရှိနေသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် မိုးကာအတို အပြာကြီး ခြုံထားသည်။

ဂျန်းနက် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဖစ်ရှာနှင့် ဂျာဂိုတို့ တစ်ဘက်သို့ လျှောက် သွားကြသည်။ ဂါးရစ်၏မျက်နှာကို ဂျန်းနက် ရိပ်ကနဲ မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် ကာဗာက သူ့ကို တစ်ဘက်သို့ တွန်းခေါ် သွားသည်။ ဘူတာရုံဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဖစ်ရှာနှင့် ဂျာဂိုတို့ နှစ်ယောက်သာ စကားပြောပြီး ကျန်ရစ်သည်။ ဂျန်းနက်က ပြတင်းပေါက်ထိ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူမ မသိမသာ တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။

“ငါ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်။ အအိပ်သိပ်နည်းတယ်။ အိပ်ရေးပျက်လို့ပဲ” အမျိုးသမီး တီးတိုးရွတ်ဆိုသည်။ အိပ်စင်ပေါ်သို့ သူမ ပြန်တက်ပြီး စောင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့လူတွေကို ကျွန်တော် စောင့်နေတယ်။ သူတို့ ဘာပြုလို့ နောက်ကျနေကြသလဲ မသိဘူး”

ဖစ်ရှာက ဂျာဂိုကို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲ မသိဘူး” ဂျာဂိုက သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် တွဲပေါ်တက်တော့မယ်။ ရထားထွက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ရထားဆီသို့ ဂျာဂို လျှောက်သွားသည်။ ဖစ်ရှာလည်း ဘူတာရုံဧည့်ခန်း တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မီးဖိုတစ်ခုရှိသည်။ ဟာဒစ်စကီနှင့် ရိုက် တို့သည် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း မီးလှုံနေကြသည်။

“တရားခံကော”

ဖစ်ရှာက မေးလိုက်သည်။

“အိပ်သာသွားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဆရာကြီးလိုက်ပို့ပါတယ်” ဟာဒစ်စကီက ‘အမျိုးသား’ ဟု ရေးထားသော တံခါးစိမ်းတစ်ခုဆီသို့

ခေါင်းညွတ်ပြရင်း ပြောသည်။

ဖစ်ရှာ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်သာတံခါး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွင့်လာပြီး ကာဗာ ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် သူ စကားမပြော နိုင်ပါ။ သူ့ပါးစပ်ကြီး ပွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် ရှိနေသည်။

ဖစ်ရှာက ကာဗာ၏ အကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူ့ . . . သူထွက်ပြေးပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ခွေးမသား ထွက်ပြေးပြီ” ကာဗာ ညည်းတွားရင်း ပြောသည်။

*

ဂါးရစ်က အိပ်သာသွားချင်သည်ဟု မင်သေသေဖြင့်ပြောသည်။ သူ့ လက်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ထားသဖြင့် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းပမာန်ပဲ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ငါ လိုက်ပို့မယ်ဟေ့။ မင်းတို့ ဆေးလိပ်သောက်ချင်သောက်နေကြ”
ကာဗာက တပ်ကြပ်နှစ်ဦးကိုပြောပြီး ဂါးရစ်ကို အိမ်သာတံခါးဆီသို့
တွန်းခေါ်သွားသည်။ အိမ်သာတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အိမ်သာထဲတွင် ဆီးသွားရန် အကန့်များရှိသည်။ ကျီးပဲ့နေသော ကြွေ
ခွက်တစ်ခု ရှိသည်။ ကြွေခွက်၏အလယ်ဘက်ရှိ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ
မိုးစက်များ ကျနေသည်။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
အခါ ဂါးရစ် စိတ်ကူးပေါက်သွားသည်။

“ကဲ... သွားလေ”

အရာခံဗိုလ် ကာဗာက တံခါးကိုမှီပြီး ရပ်နေရာမှ ပြောသည်။

ဆီးသွားရန် အကန့်များဆီသို့ ဂါးရစ် သွားရောက်ပြီး ကာဗာဘက်
သို့ လှည့်ကာ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဒီကောင်က ပြဿနာပဲ”

“အို့ဟိုး... ထိုင်ရမယ့်အလုပ်လား”

ကာဗာ ရယ်မောသည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ သော့ထုတ်ပြီး လက်ထိတ်
တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပလား။ တံခါးကိုတော့ ဖွင့်ထားမှဖြစ်မယ်။ အခြေအနေအရ

ကျုပ်ကြည့်နေတာကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဂါးရစ် တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။ ထို့နောက် ညာဒူးကို မြှောက်ပြီး
ကာဗာ၏ပေါင်ခြံခွကို တိုက်လိုက်သည်။

* * *

ရွက်သင်္ဘော ခိုက်ချလင့်။ ၂၀ ရက် စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၄၉° ၅၂
မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၁၄° ၅၉ အနောက်။ လေတိုက်နှုန်း ၅-၆။ လေ
ပြင်းများ မကြာခဏ တိုက်ခတ်။ မိုးသည်းထန်၊ ၂၄နာရီတွင် ၄နာရီ ရေစုပ်
ထုတ်ရသည်။ သင်္ဘောသား များပြားသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ သို့-
မဟုတ်လျှင် ပြဿနာကြီးဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တည်နေရာသည် အိုင်-
ယာလန်ကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် မိုင် ၂၂၀ အကွာလောက်တွင်
ဖြစ်သည်။

(၈)

ဖစ်ရှာသည် ပါဆယ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက်
တွင် ရပ်နေသည်။ သူ့နောက်မှ ကာဗာ ထော့ကျိုးထော့နင်း ပါလာသည်။

“ဒီမယ်... ကာဗာ။ ခင်ဗျား တော်တော် အသုံးမကျတဲ့လူ။ နေအုံး...

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တွေ့အုံးမယ်”

သူတို့ရှိရာသို့ ဟာဒစ်စကီနှင့် ရိုက်တို့ ပြေးလာကြသည်။

“သူ အပြင်ကို ထွက်မသွားတာတော့ သေချာစာယ် ဗိုလ်ကြီး။ တံခါး
ပေါက်မှာ အစောင့်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့က သူ့ကိုမတွေ့ဘူးလို့ အသေအချာ
ပြောတယ်”

ဟာဒစ်စကီက သတင်းပို့သည်။

“တန်ဆာရုံထဲမှာ ထပ်ရွာကြည့်စမ်း။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ သူ့ရိုရမယ်။ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ သူ ဘယ်မှ ရောက်မသွားနိုင်သေးဘူး”

တပ်ကြပ်နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည်။

ကာဇာက . . .

“ဒီဂျာမန်ကောင်ကို ကျုပ်မိရင်တော့လား”

“တိတ်. . ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားပါရစေ”

ဖစ်ရှာက အော်လိုက်သည်။

ရထားဥဩသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂတ်ဗိုလ် အလံပြနေပြီ။ ခေါင်းတွဲမှ ရေခဲခွေးငွေ့သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ရထားကြီး စတင်ရွေ့လျားတော့သည်။ ရေတပ်သားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်သာလျှင် ဘာဖြစ်သနည်းဟု စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် တွဲပြတင်းပေါက်များမှ ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ခရီးသည်အများစုကား တစ်စုံတစ်ရာ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိကြချေ။

“ဒီလူ ဘယ်များ ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး” ဖစ်ရှာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားပြီ။ “ဆရာကြီး. . ရထားရထား” ဟု ဟစ်အော်သည်။

“ရထားပေါ်ကို သူ ပြန်တက်သွားမယ်။ ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတယ်”

ရထားအရှိန် မြန်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အချိန်ရှိသေးသည်။ ဝှင်နေသော ဂတ်ဗိုလ်တွဲတံခါးပေါက်သို့ ဖစ်ရှာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူ့နောက်ပါလာသော ကာဇာကို ဆွဲတင်သည်။ ဟာဒစ်စကီနှင့် ရိုက်တို့လည်း ပြေးလိုက်ကြသည်။ သို့သော် မမိကြတော့။

“ဟေး. . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဂတ်ဗိုလ်က မေးလိုက်သည်။

ဖစ်ရှာက ဂတ်ဗိုလ်၏အမေးကို ဂရုမပြုပါ။ သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြား ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကာဇာကို ပြောသည်။

“ကဲ. . ဆရာကြီး လိုက်ရှာကြစို့”

*

ဂျန်းနက်မန်ရိုး၏ ခရီးသွားလက်မှတ်တွင် အထူးဦးစားပေးဟု တောင်းဆို

ထားသည်။ ယင်းကြောင့် တွဲစောင့်က သူမအတွက် နံနက်စာကို အရင်ဆုံး ပြင်ဆင်ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ် အစားအစာ ကောင်းကောင်းလေးဖြစ်သည်။ ဝက်သားခြောက်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ယိုသုတ်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်။

ဂျာဂိုက သူ့မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်ရှိသည်။

“စစ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ပြတင်းပေါက်အောက်တွင် ချထားသော စားပွဲကလေးကို တွဲစောင့် ဖစ်ယောက် တင်ပေးသည်။ ဂျာဂိုက စားပွဲ၏တစ်ဖက်တွင် ထိုင်သည်။ ဂျန်းနက်စာ လက်ဖက်ရည်ငဲ့သည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တံခါးနှင့်နီးသော ဂျန်းနက်က နှင့်ပေးလိုက်သည်။ ဖစ်ရှာ လက်ထဲတွင် သေနတ်ကြီးကိုပေး ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် ကာဇာ ပါလာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။ ဖစ်ရှာက . . .

“ဘူတာရုံထဲမှာ ကာဇာကို သူ မျက်လှည့်ပြသွားတယ်။ အိမ်သာ သွားအံ့မယ်ဆိုပြီး. . .”

“အဲဒါ စစ်ခုံနဲ့ပဲ ဝိုက်ကြီး” ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကာဇာ အက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောစမ်းပါအုံး။ သူ့ကို လက်ထိတ် ဖြုတ်ပေးလိုက်သလား”

“တစ်ဖက်ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါတယ် ဝိုက်ကြီး။ ဟို သူက . . .”

“ကျုပ်တော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

ဂျာဂို ပေါက်ကွဲသည်။

“တစ်ကွက်ပဲ။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ကွက်ကလေး ရနိုင်တယ် ဆိုရင် လုံလောက်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာလဲ သူ ရထားပေါ်မှာ ပြန်ပါလာတယ် လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ။ တခြား သူ ဘယ်မှ သွားစရာမရှိဘူး။ သွားစရာ အချိန်မရှိဘူး”

ဖစ်ရှာ တုံ့ဆိုင်းစွာ ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလို ထင်တယ်ဟုတ်လား။ ကောင်းပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ဒါဖြင့် သူ့ ဘယ်မှာလဲ။ မြေလျှိုးလို့ ဖိုးပဲ့သွားပြီလား။ ရှိမ်းဆာယာပိုမောက်လို့ ကိုယ်ပျောက်သွားပြီလား”

“ကျွန်တော်တို့လဲ အမှန်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဂတ်ဗိုလ်တွဲကနေပြီး ရှေ့ကို တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ ရှာလာကြတာပဲ”

“အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လားဟင်။ သူကလဲ ရင်ဘတ်ကြီးကော့နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့မှာ လက်နက်ပါသလား”

ကာဗာ အဖြေပေးရန် နှောင့်နှေးလျက်ရှိသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်လား။ မုသားပြောရမည်လား။ သို့သော် ဂျာဂို၏ အကြည့်ကို သူ မခံနိုင်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ သူ့မှာ လက်နက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သေနတ် အပိုတစ်လက် ဆောင်ထားတယ်။ မော်ဇာတစ်လက်ပဲ။ အရေးရှိရင် သုံးရအောင်ပဲ”

“ဘယ်လို အရေးရှိရင်လဲ” ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“ခုမှတော့ ဘာမှ ပူမနေနဲ့တော့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒါထက် အရေးကြီးတာတွေ စဉ်းစားစရာရှိတယ်”

ဂျာဂိုက ကင်းဗတ်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှ စစ်သုံး ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ထုတ်ယူပြီး အကျီအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သေနတ်တွေလဲ အိတ်ထဲထည့်ထားရင် ကောင်းမယ်။ ရထားပေါ်မှာ သူပါလာခဲ့ရင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ရင် သူ့အဖို့ အခွင့်အရေးပေးပါလားမယ်တော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

ဖစ်ရှာသည် ဗြဟ္မာ့ဦးခေါင်းကြီး လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် ဂျာဂိုအား ထက်သန်စွာ မေးမြန်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ကာဗာက ရထားတစ်ဖက်ထိပ်ကနေစောင့်။ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ က ဂတ်ဗိုလ်တွဲကိုပြန်သွားပြီး အဲဒီကနေ ရှေ့ကို ပြန်လာကြမယ်။ တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ သေသေချာချာရှာမယ်။ အခန်းတွေအားလုံး ရှာမယ်။ အိမ်သာတွေ အားလုံးကို ရှာမယ်။ ရထားပေါ်မှာ သူပါလာတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အထင် ပြောရရင်တော့ သူဟာ အခုအချိန် လောက်ဆိုရင် ဂလပ်စတီ ဆိပ်ကမ်းကိုသွားမယ့် ကားတစ်စီးနဲ့ ပါသွားနေပြီ”

ဆိပ်ကမ်းကျရင် ပေါ်တူဂီသင်္ဘောဖြစ်ဖြစ်၊ စပိန်သင်္ဘောဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပြီး လိုက်သွားမှာပဲ”

*

လော့ချ်လို့မွန်မြောက်ဖျားသို့ ရထားရောက်ချိန်တွင် ဂျန်းနက်၏အခန်းသို့ သူတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ ညဉ့်လည်း နက်လှပြီဖြစ်သည်။ ဖစ်ရှာ၏ ချွန်နှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ကြက်ဖကြီး ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကာဗာက အပြင်ဘက်စကြိုတွင် မှိုင်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။

“မတွေ့ဘူးလား”

ဂျန်းနက်က မေးသည်။

“ထင်လို့လား”

ဂတ်ဗိုလ် အဘိုးကြီး ကာဗာ၏ နောက်ဘက်တွင် ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဗိုလ်ကြီး”

ဂျာဂို ခေါင်းခါသည်။

“ဒီရထားပေါ်မှာတော့ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှိနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ချာစရာနေရာ တစ်လက်မမှ မကျန်တော့ဘူး”

ဂတ်ဗိုလ်ကြီးက . . .

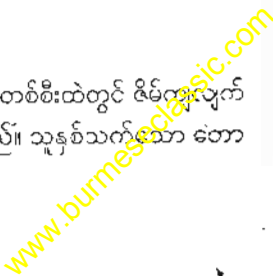
“မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျန်သေးတယ်။ ဂလပ်စတီမှာတုန်းက ပက်လက် တွဲတစ်တွဲ ကျွန်တော့်တွဲနောက်မှာ သူတို့ ချိတ်ပေးလိုက်တယ်။ မော်လိုက် ရေတပ် အတွက် ဂျစ်ကားသုံးစီးပါတယ်။ အဲဒီတွဲပေါ်မှာ သူပါလာရင် တခြား ဘယ်ကိုမှ သူကူးလို့မရဘူး”

“ဟုတ်လား”

ဂျာဂိုက ချက်ချင်းပင် အရေးပေါ်သံကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။

*

ဂါးရစ်သည် ပက်လက်တွဲပေါ်ရှိ ဂျစ်ကားတစ်စီးထဲတွင် ဖိပ်ကျွန်းလျက် ရှိသည်။ ပံတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းက လှပသာယာသည်။ သူနှစ်သက်သော ဝဲဘာ

တောင် သဘာဝမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့တွင် ဘာအစီအစဉ်မျှ မရှိပါ။ မိစင်ကြည့်ကသွားရန်သာ ဖြစ်သည်။ ကာတပေးသည့် အခွင့်အရေးသည် ဘယ်လိုမှ လက်မလွှတ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်ရထားနှင့် ပြန်ပြီးလိုက်ပါလာရန် သူ မတွက်ဆခဲ့ပါ။ ပုန်းကွယ်သည့်သဘောဖြင့် ရထားပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ခုန်တက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ရရှိနေသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ရေတပ်အရာရှိများ ဝတ်စုံတူညီကြသည်။ သူတစ်ခုပဲ လုပ်ရသည်။ စကြာနှင့် လင်းယုန် တံဆိပ်ကို ဦးထုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တံဆိပ်များကို ဖြုတ်သောအခါ ဘယ်ဘက်လက်မှလက်ထိတ်သည် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် ရထားရပ်သွားသဖြင့် သူ ရှေ့သို့ စိုက်သွားသည်။ ပွဲပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆရသည်။ အကြောင်းမှာ ရထားသည် ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားကလေးတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ တောင်စောင်းများသည် မတ်စောက်လှသည်။ သို့သော် ဂါးရစ်သည် လက်မြောက်အနားပေးခြင်း မပြုပါ။ ရထားရပ်သွားသည့် အရှိန်မသေဘဲ မှာပင် ပက်လက်တွဲပေါ်တွင် သူပြေးသွားပြီး သံချေးစာကနေသော သံလှေကားမှနေပြီး ဂတ်ဗိုလ်တွဲ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

တွဲခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ ပြေးသွားသည်။ ရှေ့တွဲပေါ်သို့ ခုန်ကူးသည်။ ယိမ်းထိုးပြီးကျသွားမည်ရှိသည်။ နောက်တစ်တွဲသို့ ထပ်ကူးစဉ်တွင် ရထား လုံးဝရပ်သွားသဖြင့် တွဲခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်သည်။

တိတ်နေသည်။ မိုးသံကြားရသည်။ ခေါင်းတွဲမှ ရေနွေးငွေ့မှုတ်သံကြားရသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်တံခါးချသံများ၊ တွဲတံခါးဖွင့်သံများ မေးမြန်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရထားလမ်းဘေးအတိုင်း လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။

ဖစ်ရှာ၏အသံ ကြားရသည်။
“ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်တော့ဘူး”
“ဟုတ်တယ်။ ပြေးပေါက်မရှိဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ်။ သေနတ်မသုံးနဲ့။ သူ့ကို အကောင်းအတိုင်းရဖို့ အရေးကြီးတယ်”
သူတို့ ဝေးသွားသည်။ ဂါးရစ် တွဲအစွန့်သို့သွားသည်။ လှေကားမှ နေပြီ

ထွန်ခကြားသို့ ဆင်းသည်။ သူ့နောက်ဘက်ရှိ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တွဲအတွင်းသို့ ဝင်သည်။

စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူတွေ စိတန်းလျက်ရှိသည်။ မော်လိုက် ခေတပ်စခန်းသို့ သွားကြမည့် ရေတပ်သားတွေများသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းဆူး ပြုထွက်ပြီး ရထားလမ်းတစ်လျှောက် ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။ စကြိုလမ်းအတိုင်း ဂါးရစ်လျှောက်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် တွဲလောင်းကျနေသော လက်ထိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည်။

သူ့ကို မည်သူကမျှ ဂရုမပြုပါ။ တွဲအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ ပြတင်းပေါက်တွင် ခေါင်းပြုကြည့်နေရာမှ ပြန်ဆုတ်လိုက်သော ရေတပ်သားလေးက သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီနှင့် အရာရှိဦးထုပ်တို့ကိုကြည့်ပြီး ကဗျာကရာ တောင်းပန်သည်။

“မတော်လို့ပါ ခင်ဗျာ”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး”
“နောက်ဘက်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲခင်ဗျာ”
“မပြောတတ်ပါဘူး။ အရာရှိနှစ်ယောက် သေနတ်တွေ လက်ထဲမှာ ကိုင်ပြီး သွားကြတာ တွေ့လိုက်တာပဲ။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် လွတ်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်”

ပြတင်းပေါက်တွင် ခေတ္တမျှရပ်ကာ အခြားကြည့်နေသူများနှင့်ရောပြီး ဂါးရစ် ကြည့်နေသည်။ ဂျာဂိုနှင့် အခြားသူများ ရထားပေါ်တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂတ်ဗိုလ် ခရာမူတ်သည်။ စက်ခေါင်း ရေနွေးငွေ့သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရထားဘီးများလိမ့်ပြီး ရထားကြီး ထွက်ချေတော့သည်။

ခရီးသည်များ ကိုယ့်အခန်းတွင် ကိုယ်ပြန်ဝင်ကြသည်။ ဂါးရစ်လည်း ဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ခန်းတွဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အားလုံးပင် တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက်ရှိသည်။ စကြိုလမ်း ရှင်းနေသည်။ ဂါးရစ် အေးဆေးစွာ လျှောက်သွားသည်။ တွဲတစ်ဖက်ထိပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုပွင့်လာပြီး တွဲစောင့် ထွက်လာသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”
တွဲစောင့်က မေးသည်။

ဂျာဂိုနှင့် အိပ်ခန်းတွဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်း သူတို့ပြောကြသည်ကို ဂါးရစ် ရုတ်တရက် အမှတ်ရလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏နာမည် မည်သူနည်း။ ဒေါက်တာမန်ရိုး၊ အမွေရိကန်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ တူမ။

“ကျွန်တော် နဲသာလန် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်က ဗိုလ်ကြီး ဗန်လော့ပါ။ ဒေါက်တာမန်ရိုးကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

သူက ချောမောစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အခန်း ၁၄၊ ဒီဘက်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

တွဲစောင့်က နောက်သို့လှည့်ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း အတန်ငယ် လျှောက်သွားပြီး အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ခေါက်သည်။ ဂါးရစ် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

တံခါးပွင့်လာပြီး ဂျန်းနက် ခေါင်းပြူးထွက်လာသည်။

“ဟောဒီက လူကြီးမင်းက ဒေါက်တာကို လိုက်ရှာနေပါတယ်။ နဲသာလန် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်က ဗိုလ်ကြီးဗန်လော့ပါ”

ဂျန်းနက်က ဂါးရစ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

“အထဲကို ဝင်ပါ”

တွဲစောင့် ထွက်သွားသည်။ ဂျန်းနက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဂါးရစ် ဝင်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်သောအခါ အမျိုးသမီးသည် တံခါးကို ကျောမိုပြီး ရပ်နေသည်။ လက်ပိုက်ထားသည်။ ကျွဲခြေနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ဂလပ်စတီမှာတုန်းက တော်တော်ကလေးကို နေမကောင်းတာပဲ။ ရထားပေါ်က ကျမယ်တောင် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မော်လိုက်ကို ကနေ့ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီတွဲပေါ်မှာ ဆရာဝန်ပါတယ်လို့ တစ်ယောက်ကပြောတာနဲ့ တွဲစောင့်ကို ကျွန်တော် မေးရတာပဲ”

“ထိုင်ပါအုံး”

အိပ်စင်စွန်းတွင် သူ ထိုင်သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့နဖူးကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဖျားတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“အသေအချာပဲ”

အမျိုးသမီးသည် သူနှင့် နီးကပ်လှသဖြင့် သူမထံမှ မွှေးရနံ့သင်းပျံ့သည်။ အမျိုးသမီး သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခြိတ်ထားသည်။

“ဒေါက်တာရဲ့ ခြေထောက်တွေ သိပ်လှတာပဲ”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ”

အမျိုးသမီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောရင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ဆေးညွှန်းကတော့ ဝိစကီပြင်းပြင်းတစ်ခွက်ပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင့်အတွက် လိုအပ်တာအမှန်ပဲလို့ ကျွန်မပြောတယ်”

ဂျာဂို၏ ကင်းဗတ်အိတ်အတွင်းမှ ဝိစကီပုလင်းကို ဂျန်းနက် ဣတ်ယူသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ ကြွေခွက်ငယ်ပေါ်မှ ဖန်ခွက်တစ်လုံးယူပြီး များများလေးလေး ငဲ့ထည့်သည်။

ဂါးရစ်က . . .

“ကျန်းမာရေးအတွက်”

“ပဲရီဆစ်”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြုံးလဲ့ပြီး . . .

“အို. . . ကျွန်မနယ် တော်တော်မိုက်တာပဲ။ အဲဒါ ဂျာမန်စကား မဟုတ်လား”

ဂါးရစ် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဝိစကီခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာရဲ့ တကယ်ကြင်နာသနားမှုပါပဲ”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဂါးရစ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ အခန်းတံခါးတို့ မင်းတုပ်ထိုးလိုက်သည်။

ယိမ်းထိုးနေသော ရထားပေါ်တွင် ဂျာဂို လျှောက်သွားနေသည်။ ဘူနောက်မှ ဖစ်ရှာနှင့် ကာဗာတို့ လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာသွားလုပ်ရမလဲ ဗိုလ်ကြီး”
ဖစ်ရှာက မေးသည်။

“တောင်ပေါ်တံကဲပြီး ဦးနှောက်တွေကို ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပေတော့ ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ မေးနေရသလဲ။ ဒီကိစ္စက ဗိုလ်ကြီးရဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မရှိတော့ဘူး။ ရထားပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီ”

တွဲတံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းတွဲအတွင်းသို့ ဂျာဂို ဝင်ရောက်သွားသောအခါ နောက်ဆုံးခန်းအတွင်းမှ ငန်းတစ်ချပ်နှင့် ထွက်လာသော တွဲစောင့်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ် ရထား လုပ်စမ်းပါ”

ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာမန်နိုးရဲ့ အခန်းကိုလား ခင်ဗျား”

တွဲစောင့် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် . . .

“သူ့အခန်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ငန်းလော့။ နဲသာလန် ရေတပ်က အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ”

“မျက်နှာဖြူဖြူ လူသေးသေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဦးထုပ်အဖြူ မိုးကာအင်္ကျီအပြာနဲ့”

ဂျာဂိုက တွဲစောင့်ကို ကြည့်ပြီး သေသေချာချာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်မှာ ကော်ဖီကုန်နေပါတယ်။ လူကြီး မင်းများအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် အခုပဲ လာပို့ပါမယ်”

မီးဖိုခန်းဆီသို့ တွဲစောင့် ထွက်သွားသည်။ ဂျာဂိုက သူ၏အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ စစ်သုံးပစ္စည်းတို့ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဖစ်ရှာဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ကဲ . . .”

“ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်အောင်ပဲ။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး”
ဖစ်ရှာ တုန်လှုပ်အံ့ဩလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်မိနစ်ပဲ အချိန်ပေးပါ။ ဒီအမှိုက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်ပါမယ်”

ကာဗာက ဇောထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ပြဿနာပဲ။ ဒေါက်တာမန်နိုးကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်

ပြီး စဉ်းစားရမယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အထူးသတိထားပြီး လုပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိရမယ်။ နားလည်လား”

ဂျန်းနက်၏ အခန်းဆီသို့ စကြိုလမ်းအတိုင်း ဂျာဂို ခပ်ဖော့ဖော့လေး လျှောက်သွားသည်။ တံခါးလက်ကို ညင်သာစွာ လှည့်ဖွင့်သည်။ မပွင့်ပါ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဂျန်းနက်ရေ . . မင်းအထဲမှာလား”

သူ့အသံ ငလုံးငလုံးထွေးနိုင်သည်။

အမျိုးသမီး တံခါးဆီသို့ တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဂါးရစ် က သူမကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ထိတ်တွဲကျ နေသည်။

“မဖွင့်ပါနဲ့အုံး။ ခဏနေပါအုံး”

ဂျာဂိုက တံခါးကို ထပ်ခေါက်သည်။ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။

“ဟေ့ . . ဂျန်းနက် တံခါးဖွင့်ပါ”

အိပ်ရာစုန်းတွင် ဂါးရစ် ထိုင်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

“လန်ဒန် သုံးခန်းစခန်းမှာ ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်တုန်းကပဲ။ ဒီဦးထုပ်ဖြူဖြူ လှလှကလေးပေါ်မှာ လင်းယုန်ငှက်နဲ့ စကြာတံဆိပ်ရှိတယ်”

သူ လိုက်လံစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုများ သတိရနေမလဲ”

“ရှင်အဖို့ မကောင်းသောနေ့တစ်နေ့ အဖြစ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စွဲလမ်းမှု ဆိုတာမှာလဲ တခြားဟာတွေလိုပဲ ကန့်သတ်မှု ရှိပါတယ်။ ကဲ . . ကျွန်မတို့ရဲ့ ဇာတ်မြူးကလေးကို ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ကြပါစို့လားရှင်”

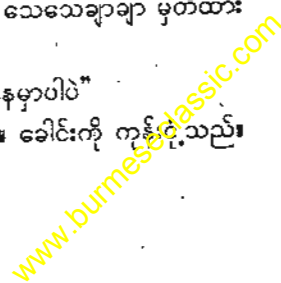
ဂျန်းနက်က မင်းတုပ်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။ ဂါးရစ် က သူ၏အိတ်ထဲမှ မော်ဇာသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး မောင်းတင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ထပ်ပြီး သွေးစမ်းကြည့်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”

“ကနေတော့ မစမ်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်ထား ပြီးပါပြီ”

“အင်း . . ကိုယ်လဲ အမြဲထာဝရ သတိရနေမှာပါပဲ”

ထို့နောက် ဂါးရစ် ခြေစုံရိုက်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ကုန်ငဲ့သည်။

မော်ဇာသေနတ်ကို ဒင်ဘက်မှနေပြီး တမ်းပေးသည်။

“ဟောလိဝုဒ်ရှင်ရှင်တွေထဲမှာ မင်းသားက ဒီလိုပဲလုပ်တာ မဟုတ်လား”
အမျိုးသမီး အံ့ပြုံးတန်းသွားသည်။

“ရှင်အရှုံးပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ရှင် ဘာဖြစ်မလဲ”
သူမက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

သူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ဥပဒေစည်းကမ်းကတော့ ဒေါက်တာ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”
သူမက မင်းတပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဘက်ကို
ကပ်လိုက်သည်။ ဂျာဂိုနုနှင့်အဖွဲ့ စုပြုံပြီး ဝင်လာသည်။ ကာဗာက ဂါးရစ်ကို
ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး တင်ဘက်သို့ တွန်းလှည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက သေနတ်ကို လှမ်းပေးရင်း . . .

“သူက တကယ့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြုမူပါတယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဂါးရစ်က ခေါင်းငဲ့ပြီး ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြောလိုက်သည်။

ကာဗာက ဂါးရစ်ကို အပြင်ဘက်စကြိုသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ယခု
အခါတွင် ဂါးရစ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်တွင် ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်
ထားသည်။

ဂျာဂိုက မော်ဇာသေနတ်ကို ကာဗာသို့ ပေးရင်း . . .

“ဒီတစ်ခါ သေနတ် မပါစေနဲ့တော့။ သူ့ကိုလဲ မလွတ်စေနဲ့ဦး”

“စိတ်ချပါ ဝိုလ်ကြီး”

ကာဗာက ဂါးရစ်၏ကျောကို ဖူးဖြင့် တစ်ချက်တိုက်လိုက်ရာ ဂါးရစ်
ယိမ်းထိုးသွားသည်။

*

ဖို့ဝီလီယံတွင် ရထား မိနစ်နှစ်ဆယ် ဆိုက်ရပ်စဉ်တွင် ရုံပိုင်၏ရုံးခန်း
မှနေ၍ ဖစ်ရှာ ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ ဂတ်ဗိုလ်တွဲသို့ ပြန်သွား
သည်။ တန်ဆာခန်း တံခါးကို ခေါက်သည်။ ကာဗာက ဖွင့်ပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပင် ရထားစထွက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ ဝိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မော်လိုက်ကိုခေါ်သွားရမယ်။ အဲဒီကနေ တစ်ခါ
ညနေရထားနဲ့ ဂလပ်စပိုကို ပြန်ခေါ်လာရမယ်။ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဝက်ကိုကြီးနဲ့ တုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

သံတိုင်များဆီသို့ ဖစ်ရှာ လျှောက်သွားပြီး အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်
သည်။ စာပို့အိတ်များပေါ်တွင် ဂါးရစ် မှောက်လျက်ကြီး ရှိနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်
ကို နောက်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ထားသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုလည်း
ဖူးပြီး ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသည်။ ဖစ်ရှာ နှမ်းနယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စီးကရက်
ထစ်လိပ် မီးညှိပြီးသောက်သည်။ ဘုရားသခင်ကယ်မသဖြင့် ဂြိုဟ်ဆိုးမှ ကင်း
လွတ်ချေပြီ။ စစ်ခုံရုံးသို့ အတင်ခံရဖွယ် မရှိတော့။ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းတော့ ခံရ
မည်။ သို့သော် သူ့တွင် တာဝန်မရှိလှပါ။ ပြဿနာဆိုး အားလုံးကို စတင်သူ
မာ ကာဗာသာ ဖြစ်သည်။

*

ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောပေါ်တွင်ကား မကျေနပ်မှုများ လျှံထွက်နေပြီး
သင်္ဘောဦးခန်းအတွင်းသို့ ရစ်ချတာ ဆင်းသွားသည့်အချိန်တွင် သူပုန်ကြ
တော့မည့် အခြေအနေပင် ရှိနေသည်။

“ပြဿနာတော့ တော်တော်တက်နေပြီ”

တပ်ကြပ် ရိုဝင်၏ ဝေဖန်ချက်ကို သူ ကြားရသည်။

စားပွဲကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လူတွေ ဝိုင်းနေသည်။ စားပွဲပေါ်

တွင်ကား သူတို့တစ်တွေ၏ မကျေနပ်မှု အရင်းအမြစ် ရှိနေသည်။ သင်္ဘော
ဆီဦးခန်းထဲမှ သွားယူလာခဲ့ကြသော ဒယ်အိုးကြီးနှစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ဒယ်အိုးဖုံး
တို့ တစ်ယောက်က ဖွင့်လိုက်သောအခါ ထူးခြားသော အနံ့ကြီး ထောင်းကနဲ
ထွက်လာသည်။ အင်မတန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသူတစ်ယောက်ကိုပင်
စားချင်သောက်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားစေနိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရစ်ချတာက လူအုပ်တွင်းသို့ တိုးဝင်သွားရင်း မေးလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အစားအသောက် ပြဿနာပဲပေါ့။ ခွေးတောင် စားမှာမဟုတ်ဘူး ဒီတစ်ခါ ဝက်ဗာလုပ်တာ လွန်လွန်းတယ်”

အန်းဒရပ်က ပြောသည်။

“သူက ထမင်းချက်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ရစ်ချတာက ဒယ်အိုးတစ်ခုကို စားချင်စိတ်ကင်းစွာ ကြည့်လိုက်ရင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဝေါ့က ထမင်းချက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကောင်းကောင်းတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထမင်းချက် သေဆုံးခြင်းသည် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ လူစားထိုးစရာမရှိပါ။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရစ်ချတာမှာ တာဝန် ရှိနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ကက်ပတိန်ကို သွားတွေ့ရင် ကောင်းမယ်”

အန်းဒရပ် အဆိုပြုသည်။

ရစ်ချတာ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ ရိုက်ဒယ် လိုက်ခဲ့ကြ။ ဒယ်အိုးတစ်လုံးယူခဲ့”

ရစ်ချတာ တံခါးခေါက်ပြီး ဗာဂျာ၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ကက်ပတိန်နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ပရာဂျာတို့ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ရေလုံပြုတ် ပန်းကန်များရှိသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

“သင်္ဘောသားများ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ပါ ကက်ပတိန်။ အရာခံဦးစီး အန်းဒရပ်နဲ့ တပ်ကြပ်ရိုက်ဒယ်တို့က သင်္ဘောသားများကိုယ်စား စကားပြောခွင့် တောင်းခံပါတယ်”

ဗာဂျာက အန်းဒရပ်ကို အေးစက်စွာကြည့်ရင်း . . .

“ပြောစမ်းပါအုံး”

“အစားအသောက်ကိစ္စပါ ကက်ပတိန်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့မှ မျှီချလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအနံ့ကလဲ . . .”

ဗာဂျာက ရိုက်ဒယ်၏လက်ထဲမှ ဒယ်အိုးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထောင်းကနဲ အနံ့ထွက်လာသောအခါ ဗာဂျာ နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ပြောတာ မှန်တယ်။ စဖိုမှာ ဘယ်သူလဲ။ ထက်ဗာ မဟုတ်လား”

ရစ်ချတာဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူ့ကို အတင်းတာဝန်ပေးရတာပါ။ ဒီအလုပ်

တို့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်လို့ မဲခွဲက်ရတာပါ”

ဗာဂျာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်လဲ ဘာမှ တတ်နိုင်မှမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီပြဿနာက သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ ပြဿနာကြီးပဲ။ ရိက္ခာပြတ်သွားတဲ့အခါမှာ အထူးသဖြင့် အသားပြတ်သွားတဲ့ အခါမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ထမင်းချက်လိုလာတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ မရှိဘူး။ ဝက်ဗာ အနေနဲ့ အတန်ခိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးလုပ်တယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး”

စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဒယ်အိုးတစ်လုံးကိုင်ပြီး အခြား သီလရှင်များနှင့်အတူ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ သူမက အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဗာဂျာကို မေးသည်။

“ဒါကို ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ဗာဂျာက ဒယ်အိုးအပေါ်ယံတွင် ဝေ့တက်နေသော ဆီချေးများကို နှလုံးယှိုစွာ ကြည့်ရင်း . . .

“ပဲဟင်း မဟုတ်လား စစ္စတာ”

“ညစ်ပတ်တာမှ မည်းတူးနေတာပဲ။ ရှင်းနေတာကတော့ ထမင်းချက် တာ ပဲတွေကို ရေလုံးလုံးမဆေးဘူး”

ဗာဂျာ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး . . .

“ဟုတ်ပါပြီ။ တော်ပါတော့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

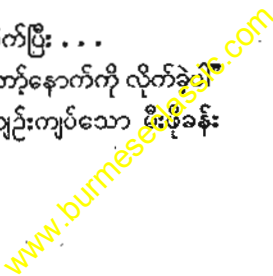
အင်ဂျလာက ဒယ်အိုးကို စစ္စတာကေသီသို့ ပေးလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မတို့ အရင်ဆုံး မီးဖိုခန်းကို စစ်ဆေးရင်ကောင်းမယ်။ ကက်ပတိန် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ကက်ပတိန်ဗာဂျာ ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပါပြီ စစ္စတာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ယင်းသို့ဖြင့် ကဆိုးမသား ဝက်ဗာသည် ကျဉ်းကျပ်သော မီးဖိုခန်း

အတွင်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အိုးခွက်များအကြား ဘုတ်ထိုင်ထိုင်နေရာမှ သူထံသို့ သင်္ဘောကက်ပတိန်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး လာနေသော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရှိရတော့သည်။

ဝက်ဗာသည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့လက်များကို ပေရေနေသော ခါးစည်းအဝတ်တွင် ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်သည်။

“ဝက်ဗာ အပြင်ထွက်”

ဗာဂျာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝက်ဗာ ထွက်သွားသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်သည်။ မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ရှုခင်းကို ကြည့်သည်။ စည်ပိုင်းအတွင်းမှ ပုပ်နေသော ဝက်သားများကို ငုံ့ပြီး နမ်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

“ရှင့်ခါးစည်းကို ချွတ်စမ်း”

ဝက်ဗာ ကက်ပတိန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခါးစည်းကိုချွတ်လိုက်သည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက ခါးစည်းကို သူထံမှယူလိုက်ပြီး လက်တစ်လှမ်းတွင် ခွာကြည့်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မူလတာဝန် ပြန်ပို့ဖို့ ကျွန်မ အကြံပေးပါတယ်။ ဒီနေရာဟာ သူ့နေရာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူချက်မလဲ”

ဗာဂျာက မေးသည်။

“ဒီနေရာမှာ ယုံကြည်မှုနည်းနည်းတော့ ထားရမယ် ကက်ပတိန်။ ပထမဆုံးကတော့ ဒီအမှိုက်ခန်းကို ရှင်းဖို့ပဲ”

သီလရှင်များဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“အိုးတွေကို ပြောင်နေအောင်တိုက်။ အိုးတွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး ပြောင်နေမှ ချက်ဖို့ဖြုတ်ဖို့ကို ကျွန်မတို့ စီစဉ်နိုင်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကက်ပတိန် သဘောတူရဲ့လား”

“စစ္စတာ မကြာမကြာပြောဖူးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေတာပဲ”

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် ပရာဂျာနှင့်အတူ နောက်ဘက်စက်မြင်ပေါ်သို့ ဗာဂျာ တက်ရောက်လာသောအခါ မီးဖိုခန်းဆီမှ လွင့်ပျံ့လာသော ဟင်းရနံ့မွှေးပျံ့လှသဖြင့် သည်ရက်များအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် မက်မောတမ်းတစွာ

ဆာလောင်မို့တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဇော့”

တာဝန်ကျနေသော ရစ်ချတာကို ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမတို့လက်ရာဆိုတာ ခါပဲပေါ့ ကက်ပတိန်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပဲပေါ့”

ပရာဂျာက ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

*

သူမ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်တွင် ဂျန်းနက် ရပ်နေသည်။ သူန့်မှုန်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ လှပသော ရှုခင်းများက သူမကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

တစ်နာရီ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်နာရီခွဲရှိချေပြီ။ တစ်လျှောက်လုံး ဂျာဂို အိပ်ပြီး ပါလာသည်။ စကော့တလန်၏ လှပသော တောတောင်ရှုခင်းများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

ဂျန်းနက်က စာအုပ်ကို ချထားလိုက်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ပြီး သောက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်တွင် မိုးစက်များ စီးကျသည်ကို ငေးကြည့်သည်။ ဂါးရစ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့ကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူမက စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။ အတင်းကြိုးစားပြီး ဖတ်သည်။

*

စာပို့အိတ်များအပေါ်တွင် မှောက်နေသဖြင့် ကာဗာကို ဂါးရစ် မမြင်ရပါ။ သို့သော် မိမိထံသို့ ကာဗာ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို ဂါးရစ် သိသည်။ သူ့အနီးတွင် ကာဗာထိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ဂါးရစ်၏ခေါင်းကို ထိုးဆွဲသည်။

“ခင်ဗျား အင်မတန် မိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်းလို့ မဟုတ်ဘူး”

ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

ကာဗာက သူ့အိတ်ထဲမှ သူ့ရဲကောင်းတံဆိပ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီတံဆိပ်ရအောင် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ သူ့ရဲကောင်းကြီး

ဂါးရစ်၏ ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးများကို ကာဗာထံ
ဓားဖြင့်ထိုးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂါးရစ်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ထစမ်း”

ဂါးရစ် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ယိမ်းထိုးနေသည်။ သွေးတောင့်နေသော
ခြေထောက်များ နာကျင်လှသည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ပြီး ကျသွားသည်။
ခေါင်းနှင့်ကြမ်း ဆောင့်မိသည်။ ကာဗာက သူ့နံရိုးများကို ဖိနှပ်ဦးဖြင့် ကန်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အရသာရှိရဲ့လား”

ဂါးရစ် ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ လူတွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အနိုင်ထိုးခဲ့သလား”

ကာဗာက သော့ကိုထုတ်ပြီး လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဂါးရစ်
ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲလှည့်ပြီး . . .

“ငါ့အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ဂါးရစ်သည် လက်နှစ်ဖက် လှုပ်ရှားနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးကာအင်္ကျီကို
ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးပေါ်လာသည်။

ကာဗာ အရမ်းဝင်လာပြီး တရကြမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဂါးရစ် အလွယ်-
တကူပင် တစ်ဖက်သို့ ရှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုးသတ်ရန် အနေအထား
ဖြစ်လာသည်။ ညာလက်သီးဆုပ်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ဘယ်လက်က ကိုယ့်ကိုယ်ထံ
ကာကွယ်ရန်ရှိနေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများက ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး
၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။

ကာဗာ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်လာပြန်သည်။ တအားကုန်ကျုံးပြီး ထိုး-
သည်။ ဂါးရစ် လွယ်ကူစွာပင် ရှောင်လိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဘယ်လက်
ဖြင့် ကာဗာ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထောက်လိုက်သည်။ ကာဗာ တစ်ချက်အော်လိုက်
သည်။

ဂါးရစ်က တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လှပစွာထိုးသည်။ ကာဗာ၏ ထိုးချက်
များက လေထဲတွင်ပဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးတွေရဲနေသည်။ စကား
မပြောနိုင်ပါ။ ဟောဟဲလိုက်နေသည်။ ဂါးရစ်က သူ့ကို ဆက်တိုက်ထိုးလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံးတွင် ကာဗာ လဲကျသွားသည်။

ဂါးရစ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဒူးတစ်ဖက်
ထောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကာဗာ၏ အိတ်ထဲမှ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်
ဓားကို ပြန်နှိုက်ယူသည်။

မော်ဇာသေနတ်ကိုလည်း တွေ့ရှိပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ဦးထုပ်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီကို ကောက်ယူသည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မိုးခက်များ ပက်ဝင်လာသည်။

အိပ်ခန်းတွဲ စင်္ကြံပြတင်းပေါက်တွင် ဂျန်းနက် ရပ်နေသည်။ ဂါးရစ်

ရထားပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်ကို ရိပ်ကန် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်စောင်း
အတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသည်။

သည့်နောက်တွင်ကား မိုးခက်များကိုသာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။

သွားသည်။

စကားပြောမိုက်သို့ သွားပြီး ကက်ပတိန်ထံသို့ သတင်းပို့သည်။

“ဘရိုက်ဝိတ်ပါ ခင်ဗျာ။ ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်း တွေ့ရပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းပါ ခင်ဗျာ။ လက်ဝဲဘက် နှစ်ဖာလုံလောက်မှာပါ”

“ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

ဘရိုက်ဝိတ်က ဒိုက်ချလင့်ကို ထပ်မံကြည့်ရှုသည်။ အတန်ကြာသော အခါ ကက်ပတိန် ရောက်ရှိလာသည်။ လူသေးသေး ဆံပင်ဖြူဖြူဖြစ်သည်။ ၁၉၄၀ လောက်ကတည်းက အငြိမ်းစားယူဖို့ ကောင်းသူဖြစ်သည်။

သူက မုန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။

“လမ်းကြောင်းပြောင်းပါ မစ္စတာဘရိုက်ဝိတ်။ အနီးကပ်ကြည့်ကြရအောင်”

*

ဒိုက်ချလင့် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူလေးငါးခြောက်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဗာဂျာနှင့် စတမ်းတို့သည် ပဲပိုင်းစင်မြင့်ပေါ်တွင်ရပ်ပြီး မိမိတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသော သင်္ဘောကြီးကို ကြည့်နေကြသည်။

“အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ ဟာကက်ပတိန်။ မေရီမာစတာ၊ လီဗာပူ ခုတ်ပုံတင်”

ရစ်ချတာ အချက်ပြမီးအိမ်ကိုကိုင်ပြီး လှေကားမှ တက်လာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျာ”

“ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ။ ဘုရင့်ရေတပ်က မဟုတ်ဘူး”

ဗာဂျာက မိမိတို့သင်္ဘောမှာ ဆွီဒင်အလံကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်တို့ဟာ အခုအထိတော့ ဂတ်ဒရစ် အန်ဒါဆင်ပဲ။ တစ်ယောက်-ယောက်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံမဖော်ထုတ်သေးတဲ့အထိပေါ့”

မေရီမာစတာသင်္ဘောက အချက်ပြအလံကလေးကို လွှင့်တင်သည်။

စတမ်းက မုန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၂ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၅၀° . ၅၉ မြောက်။ ၁၅° . ၃၅ အနောက်။ နံနက် ခြောက်ချက်ထိုးချိန်တွင် အလယ် ရွက်တိုင် လည်ပတ်ကွင်းအက်သွားသည်။ ရွက်ထည်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့် ထွက်သည်။ အပျက်အစီးများကို ပြင်ဆင်ရန် တစ်မနက်လုံး ပင်လယ်ထဲ တွင် မျောနေရသည်။ နေ့မွန်းတည့်အချိန်တွင်မှ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး ကြောင်း မစ္စတာစတမ်း သတင်းပို့သဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာရသည်။ ရာသီဥတုဆိုးရွားသည်။ မိုးကြီးသည်။ ထို့နောက် နှင်းပိတ်သည်။ လေ အနောက်မြောက် ၅-၆။

(e)

သံစိမ်းများကို တင်ဆောင်ပြီး ဟာလီဖက်မှ ဆောက်ထုသည့် ထွက်ခွာခဲ့သော မေရီမာစတာ သင်္ဘောကြီးသည် ၂၄ နာရီလုံးလုံး ဒုက္ခဖုံးလွှမ်းခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ကက်ပတိန် အပါအဝင် သင်္ဘောသားများအားလုံးလောက်စင် အောက်ဘက်တွင် အိပ်စက်နေကြရာ နှစ်နာရီမျှ ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

စကြိုတ်တားပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကျနေသော အရာရှိသည် မိုးနှင့်နှင်းများ ပိတ်နေသဖြင့် အထူးဂရုပြုပြီး ကြည့်ရှုနေရသည်။ နာရီဝက်အတွင်း အကြိမ်နှစ်ဆယ်မြောက်အဖြစ် မုန်ပြောင်းကို မြှောက်ပြီး ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ဒိုက်ချလင့်ကို ဘွားကနဲ တွေ့ရှိရသည်။ သူ တုန်လှုပ်

ကျွန်ုပ်ထံမှ အကူအညီလိုပါသလား

ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က သံတန်းကို ဆုပ်ထားသည်။ မေရီမာစတာ အတော်ကြီး နီးလာသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများကို မြင်ရသည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်တို့ သေသေချာချာ ဖြန်းရမှာပဲ။ မစ္စတာစတမ်း ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အချက်ပြမီးအိမ်ကို ခင်ဗျား ကိုင်ပါ။ ကျုပ်ပေးတဲ့အမိန့်ကို အချက်ပြပါ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလွှင့်ပါ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

စတမ်းက ပဏာမ အချက်ပြလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

ပြီးမှ ပြန်လည် ဖြေကြားသည်။

“ကဲ . . . အချက်ပြ” ဗာဂျာ တိုးညှင်းစွာ ပြောသည်။

ဂတ်ဒရစ် အန်ဒါဆင်၊ ဘီးလင်းမှ ဂိုထင်ဘက်သို့အသွား နှစ်ဆယ့်ရှစ် ရက်အကြာ၊ သင်၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့သော် အကူအညီ မလိုပါ။

မေရီမာစတာ အချက်ပြမီး ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယခုအခါ သင်္ဘောနှစ်စင်း အတော်ကြီး နီးကပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဟာလီဖက်မှ ဆွမ်းဆီးသို့အသွား ယမန်နေက အင်ဂျင်ပျက်သဖြင့် သင်္ဘောအုပ်မှကွဲပြီး ကျန်ရစ်သည်။ သင်ရိုရာအရပ်ကို သတင်းပို့ဇေးရမလား။

“တမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံလိုက်ပါ။ လက်မခံလိုလဲ တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူး။ ဟုတ်လား ဟဲ့လုမက်”

ရစ်ချတာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကက်ပတိန်”

“ဂတ်ဒရစ် အန်ဒါဆင်အစစ်ဟာ ဂိုထင်ဘက်ဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သူတို့အနေနဲ့ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာမှ သိမယ်။ သူတို့သင်္ဘော ဝေးသွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းမယ်”

*

တောင်ပေါ်တွင် နှင်းမှုန်များ ဝေနေသည်။ သို့သော် မော်လိုက်တွင်

ကား ကြည်လင်လျက်ရှိသည်။ ဂျန်းနက်သည် ရေတပ်စခန်းမှ ဌာနချုပ် အပြင်ဘက်ရုံးခန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းကို ကြည့်ရှုနေသည်။ ငါးဖမ်းသင်္ဘောများ၊ ရေတပ်မတော် ကင်းလှည့်သင်္ဘောများ၊ ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ဆိပ်ခံတွင် ကုန်ချနေသော ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ဆိပ်ကမ်းသည် ယခင်ကထက် စည်ကားလျက်ရှိသည်။

အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် သူမ၏မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်လျက် ရှိသည်။ သူမက တွေ့ကြုံနေရသည်များကိုလည်း စိတ်မရှည်တော့။ သူတို့မေးသော မေးခွန်းများကိုလည်း ဖြေပြီးပြီ။ တရားဝင် အစီရင်ခံစာကိုလည်း ရေးသားပြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ။ သို့နှင့်တိုင် နောင်နှေးကြန်ကြာမှုများ ရှိနေသည်။

အတွင်းဘက်တံခါး ပွင့်လာသောအခါ သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖစ်ရှာ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ ရဲနေသည်။ ဘာတစ်ခုခုမျှ မပြောဘဲ သူမကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မာရေးနှင့်အတူ ဂျာဂို ထွက်လာသည်။ တပ်နယ်မှူး မာရေးသည် ဆံပင်ဖြူဖြူ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဖြစ်သည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိသည်။ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကြာနေတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စမန်ရိုး။ အခုတော့ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ”

“ကျွန်မ သွားနိုင်ပြီလား”

“သွားနိုင်ပါပြီ။ မင်းသိတာတွေ တို့ကိုအားလုံး ပြောပြီးပြီပဲ။ ဖာဒါကို သွားရမယ့် မင်းကိစ္စအတွက်တော့ မားဒေါက်မက်ကလျိုက် ရောက်မလာသေးဘူး။ အစီအစဉ်ကတော့ သူ ရောက်လာရင် ဒီကိုလာပြီး သတင်းပို့လိမ့်မယ်။ ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ခဏသွားတည်းနေမှာပဲ”

“ဂါးရစ်ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ် သူ့ကို အများကြီး ချီးကျူးပါတယ် မစ္စမန်ရိုး”

မာရေး ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“မြတ်စွာဘုရား . . . သူဟာ ရန်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဗိုလ်မှူးကြီး မေ့နေသလား”

“မမှေပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက နံရံပေါ်ရှိ တစ်လက်မစကေးမြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .”

www.burmeseclassic.com

“သူ ရထားပေါ်က ခုန်ချတဲ့ နေရာကနေပြီး တောင်တွေရှိရာကို တည့်တည့်ကြီး လာမယ်ဆိုရင် မိုးရားကန်ကြီးက သူ့လမ်းကို ပိတ်ထားတာ တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ကမ်းရိုးတန်းဘက်ကို ဆင်းလာမယ်ဆိုရင် မော်လိုက်ကိုပဲ ရောက်လာရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီကို ရောက်မလာဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်ကိုသွားသလဲ”

“သူ ဘယ်ကိုမှ ဝေးဝေးလဲသဲ သွားစရာမရှိဘူး။ ကားလမ်းတစ်လမ်းနဲ့ ရထားလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ အချိန်နည်းနည်း စကားပြောမယ်။ ဒီရာသီဥတု မှိုးနဲ့ တောင်ပေါ်မှာ သူ အကြာကြီး မနေနိုင်ပါဘူး”

ဂျာဂိုက သူမ၏အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး . . .

“ဟိုတယ်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

မာရေးက သူတို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“မားဒေါက် ရောက်လာရင် ကျုပ် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ သာယာ တဲ့ခရီး ဖြစ်ပါစေ”

မာရေး သူ့ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဖိုးရွာထဲတွင် ခေါင်းမူးကိုစိုက်ပြီး ဘူတာရုံသို့ သူတို့ ပြန်လျှောက်လာ ကြသည်။ ဘူတာရုံသို့ သူတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာသည်။

“ဒေါက်တာ မန်ရိုး”

လေထီးတပ်သားကလေးတစ်ယောက် လမ်းကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်လာ သည်။

“ဟာလန်ချလန် ပါလား။ ဒီရထားပေါ်မှာ ပါလာသလား”

ဂျန်းနက်က နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ဂျာဂိုဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ဒါက လက်ချလန်မက်ဘရိန်းဘဲဟာရီ။ ဖာဒါကျွန်းကပဲ”

“ဟုတ်လား”

ဂျာဂိုက လက်ဆန့်တန်းပေးသည်။

လက်ချလန်က အသက် ၁၈နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ မသေသပ်သော ဆံပင်အနီ၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အသားရောင်ကွက် ဖျော့ဖျော့များတို့က သူ့ကို ပိုပြီး ငယ်သည်ဟု ထင်စေရသည်။

“ကျွန်တော် ခွင့် ၁၄ ရက်ရတယ်။ သင်တန်းပြီးသွားပြီ။ ကျွန်တော်

မားဒေါက် လာခေါ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ်းနားကို ကျွန်တော် သွား စုံစမ်းတော့ သူ မရောက်သေးဘူး”

“ကိုယ့်ကိုလဲ သူ ခေါ်သွားမှာပဲ။ ကိုယ် ဟိုတယ်ကနေစောင့်မယ်။ သူရောက်တဲ့အခါ သူတို့ အကြောင်းကြားကြလိမ့်မယ်။ မင်းကော တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ ပါလား”

သူက ဂျာဂိုကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့။ မင်းပစ္စည်းတွေယူပြီး တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဂျာဂိုက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကောင်ကလေး လမ်းကိုဖြတ်ပြီး ပြန်ပြေးသွားသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် သူတို့ ခေတ္တရပ်လိုက်ကြသည်။ ရုတ်တရက် မိုး ပိုပြီး သည်းလာသည်။ ဂျန်းနက်က မိုးရားကန်၏ တစ်ဖက်တွင် နှင်းမြူများ မဝနေသော တောင်ထိပ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တောင်ပေါ်မှာ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

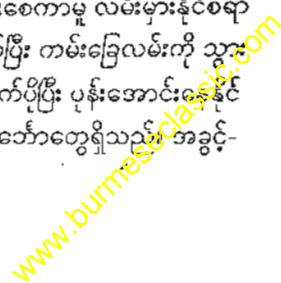
ဂျာဂိုက ပြောသည်။

“ဒါထက်ပိုပြီး ဆိုးနိုင်တာပေါ့”

ဟိုတယ်တွင်းသို့ သူတို့ ဝင်သွားကြသည်။

ဂါးရစ်သည် ဆီသွန်မော်၏ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းတွင် ရောက် ခဲ့နေသည်။ သူ ရည်မှန်းထားသည့် ခရီးလမ်းဆုံးက မော်လိုက် ဖြစ်သည်။ တခြား ဘယ်ကိုမျှ သွားစရာမရှိ။ စကော့တလန် အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း မြေပုံ များကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သူ လုပ်ရမည်က ဆက်ပြီး သွားနေဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင် တက်သွားပြီး မိုးရားကန်သို့ ဆင်းသွား ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက ဘယ်မျှပင် ဆိုးရွားစေကာမူ လမ်းမှားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ထို့နောက် ကန်စောင်းအတိုင်းပတ်ပြီး ကမ်းခြေလမ်းကို သွား နောက်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ မော်လိုက်တွင် တစ်ရက်ထက်ပိုပြီး ပုန်းအောင်းနေနိုင် သော အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် မော်လိုက်မှာ လှေသင်္ဘောတွေရှိသည်။ အခွင့်-

၁၇၈

နတ်နွယ်

အလမ်းတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်နိုင်သည်။ ခဲတော့ ခဲယဉ်းသည်။ သို့သော် လွတ်မြောက်နေရသည်က ကောင်းသည်။ အကျိုးတစ်ခုခုတော့ ရှိသည်။

ရထားပေါ်မှ ခုန်ချပြီးနောက် တောင်စောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ၁၀ မိနစ်လောက် တက်မိသောအခါ စမ်းချောင်းတစ်ခု တွေ့သည်။ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားသည်။

တစ်နာရီလောက် သွားမိသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် မိုးခိုရင်းနားသည်။ သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည်လုံး စိမ့်လျက်ရှိနေပြီ။

သူ ခရီးဆက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တက်သည်။ ကန်ကိုရောက်အောင် သုံးမိုင်လေးမိုင်လောက် လျှောက်ရသည်။ တောင်တွေကို ဖြတ်ရသည်။ သူနည်းနည်းမျှ မမောပါ။ လွတ်မြောက်ခြင်း၏ အရသာကို သူ ခံစားလျက်ရှိသည်။

ကျွေးကပ်ကာ သူတက်သည်။ ရထားပေါ်မှ ခုန်ချခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီလောက်ရှိသွားပြီ။ ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ပြန်တစ်ခုခုကို တွေ့ရသည်။ ထူးထူးခြားခြား အေးသည်။ တောင်ထိပ်ကို ရောက်နေပြီဟု သူ သိရှိလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် မိုင်းလုံလုံ ကန့်လန့်ကာကြီးကို လေက တိုက်ခတ်သွားသည်။

မြင်ကွင်းက မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အောက်ဘက်တွင် မိုးရားကန်ကြီးရှိသည်။ ကန်၏ တစ်ဖက်ဖျား လေးငါးမိုင်လောက်တွင် မော်လိုက်မြို့ ရှိသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင်ကား ကျွန်းငယ်ကလေးများ၊ ဆယ့်လေးငါးကိုက် အက္ခရာတွင် ကန်ဆီသို့ ဆင်းသွားသောလမ်းရှိသည်။ နှင်းကန့်လန့်ကာ ပြန်လည်ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ သို့သော် အားလုံးကိုပင် သူ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ဖြစ်သည်။ အားမာန်သစ်များသွင်းလိုက်ပြီး တောင်စောင်းအတိုင်း သူ ဆင်းသွားသည်။

*

သင်္ဘော မီးဖိုခန်းထဲတွင် စံစွတာအင်ဂျလာနှင့် လိုတီတို့သည် အင်္ကျီလက်များကို လက်မောင်းရင်းအထိ ပင့်တင်ပြီး ညစာအထွက် စီမံချက်ပြုတ်လျက် ရှိကြသည်။ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ရစ်ချတာ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြွေးရေသုတ်လေ့တစ်လုံးပါရှိသည်။ သူက လေ့ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး...

“အမဲသား ဆားနယ်။ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပဲ။ အနံ့ကလဲ သိပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မကောင်းဘူး”

စံစွတာအင်ဂျလာက အမဲသားကို စားနှင့် ထိုးကြည့်ပြီး...

“တစ်ဝက်က ပုပ်နေတယ်။ တစ်ဝက်က အကောင်တွေနဲ့ နှိုင်းချင်းပဲ”

“စံစွတာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်လို့ရပါလိမ့်မယ်”

သူက လိုတီနှင့် အကြည့်ချင်းဖလှယ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ဂျုံမှုန့်များကို နယ်နေရာမှ ပြားသည်။ ဂျုံမှုန့်များ သူမ၏ တံတောင်အထိ ပေနေသည်။ သူမက ခေါင်းတွင် သီလရှင်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းမထားပါ။ လည်တိုင်သွယ်သွယ်တွင် ဖြတ်ထားသော ဆံပင်ကလေးများဝဲနေသည်မှာ အထူးပင် ကြည့်၍ လှပသည်။ ရစ်ချတာက သူမကို တအားသိမ်းကျုံးပြီး ဖက်ထားလိုက်ချင်သည်။

သူ့စိတ်ကို ထိန်းပြီး...

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရအုံးမလဲ”

“အာလူးတွေ အခွံနွှာဖို့ ကျန်သေးတယ်။ အပြင်မှာ ယူသွားပြီး နွှာပါ” စံစွတာအင်ဂျလာက ပြောသည်။

ရစ်ချတာသည် သူမညွှန်ပြသော အာလူးခွက်ကိုယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သင်္ဘောလက်ဝဲဘက် သံလက်ရန်းအနီးတွင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မောင်းချစားကို ထုတ်ကာ အာလူးအခွံ နွှာသည်။ အာလူးတွေမှာလည်း ပုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ အညောက်တွေ ထွက်နေသည်။ သို့သော် သူက လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အကောင်းရနိုင်သမျှရအောင် နွှာသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အမှိုက်ပုံးကို လက်တစ်ဖက်တွင်ဆွဲပြီး လိုတီထွက်လာသည်။ သူ ကမန်းကတန်းထပြီး သူမ၏လက်ထဲမှ ပုံးကိုယူပြီး သွန်လိုက်သည်။ ပုံးကို ပြန်ပေးသောအခါ လက်ချင်းထိမိကြသည်။ လိုတီ ပြုံးလှဲသည်။ သူက သူမကို လက်ထပ်လက်စွပ် ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ ဝတ်ထား၍ မဖြစ်သဖြင့် မိန်းကလေးက အိပ်ရာအောက်မှာ ဝှက်ထားရသည်။

“ကျွန်မတို့ ဂျာမနီကို ရောက်မယ်မဟုတ်လား ဟဲလမက်”

“ရောက်မှာပေါ့။ ဘာပြုလို့လဲ”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဂျာမနီကို ကျွန်မတို့ ရောက်တဲ့အခါ”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒီကရေ့မှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာကမှ မခွဲနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ် ပြောရဲပါတယ်။”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ အရှေ့ကြီးဆုံးပဲပေါ့”

မိန်းကလေး ပြုံးလဲ့ပြုံး မီးဖိုခန်းဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

*

‘မရတန်ခိုး’ စကြိုတံတားပေါ်မှနေ၍ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်ကို ဂျန်းနက် ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ မိုးဘယ်လောက် ရွာတတ်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်အမြဲတမ်းလိုပဲ မေ့နေတတ်တယ်”

“တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်ရွာတယ်”

ဂျာဂိုက ဖြေလိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက်စီတွင် ကော်ဖီပန်းကန်တစ်လုံးစီကိုင်ပြီး ဂျန်ဆင်း ဝင်လာသည်။

“အခုပဲ အမိန့်ရောက်လာပါတယ်။ စတိုးနွေး မနက်အရုဏ်တက် ထွက် ရမယ်”

ပင်လယ်သွား သင်္ဘောကလေးတစ်စင်း ဆိပ်ကမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ သည်။ ဂျန်းနက် လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အခု ဝင်လာတာ ကက်တရီးနားပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သေချာတယ်”

“ဒေါက်တာ ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်မယ်”

ဂျန်ဆင်း ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

သူမက ဂျာဂိုဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ကဲ. . . ဟာရီရေ၊ တစ်ခုခုရဲ့ နိဂုံးပဲ”

“ဒါမှမဟုတ် နီဒါန်းပေါ့”

“သူ့ကို ဒါကလေးတွေ သဘောကျတာပဲ။ ခံစားမှုလေးတစ်ခုရဲ့ အဆုံး သတ်ပါပဲ”

*

အမှောင်ချထားသည့်တိုင် ဆိပ်ခံပေါ်တွင် အလင်းရောင်များ ရှိနေ

သည်။ ဒီဇယ်အင်ဂျင်မောင်း ဝန်ချီစက်တစ်ခု အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ ကုန်- သင်္ဘောပေါ်မှ ရေနံများကို ရေနံကန်နှစ်ခုအတွင်းသို့ ရေတပ်သားတစ်စုက ပြောင်းပို့လျက် ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် အမှောင်ရိပ်တွင်ရပ်နေသော ဂါးရစ်က မြင်ကွင်း တစ်ခုလုံးကို ကောင်းမွန်စွာ မြင်တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်သင်္ဘော အဟောင်းတစ်စင်း တွေ့ရသည်။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီက သင်္ဘောဟုထင်ရသည်။ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အမေရိကန်သင်္ဘောဟု ယူဆရသည်။

တိုက်သင်္ဘော၏ တစ်ဖက်တွင် ကမ်းမှူးတန်းသွား သင်္ဘောတစ်စင်း ရှိသည်။ ထို့နောက် ငါးဖမ်းလှေများ စီတန်းလျက်ရှိသည်။ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက် တွင် အလင်းရောင် မှောင်သွားသည်။ ပင်လယ်သွားသင်္ဘောလေးတစ်စင်းကို ဝိုင်းတဝါး တွေ့မြင်ရသည်။

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုနာရီ ထိုးတော့မည်။ ရေတပ်သား များ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ကြမည်မထင်ပါ။ မလုပ်ကြပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း သည်။ သူတို့ရှိနေလျှင် သင်္ဘောပေါ်သို့ မိမိတက်ရောက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် တစ်နေရာရာမှာ လှဲနေရလျှင် ကောင်းမည်။ အမိုးရှိသည့် တစ်နေရာဆိုလျှင် ပိုကောင်းမည်။ မိုးတိတ်မည့်ပုံမရှိ၍ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတွင် ရေတပ်ထရပ်ကား လေး ငါး ခြောက်စီး စီတန်းပြီး ရပ်ထားသည်။

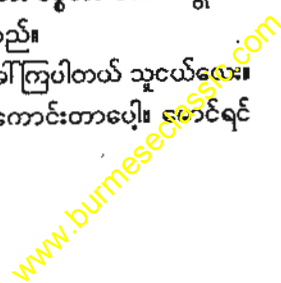
ထရပ်ကားများအနီးသို့ သူ သတိထားပြီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အစောင့်ရှိပုံမရချေ။ ကားများပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကား တစ်စီး၏ နောက်ပိုင်းသို့ သူ တက်လိုက်သည်။

*

စတေရှင် ဟိုတယ်တွင်းသို့ မားဒေါက် ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ဂျန်းနက် နှင့် ဟာရီဂျာဂိုတို့သည် ယမကာခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေကြသည်။

“ဝီစက်တစ်ခွက်လောက် သုံးဆောင်ပါလား မစွတာ မက်ကလွိုက်” ဂျာဂိုက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတွေက မားဒေါက်လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ် သူငယ်လေး။ အင်း. . . တစ်ခွက်လောက် မော့လိုက်ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ စောင့်ရင်

အနေနဲ့ တစ်ခွက်လောက် ရနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”
ကောင်တာဆိုသို့ ဂျာဂို လျှောက်သွားသည်။ မားဒေါက်က သူ့ဆေးတံ
ကို ထုတ်ယူသည်။

“ကျုပ်သောက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော် မိန်းကလေး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သောက်ပါ။ ကျွန်းကလေးအကြောင်း ပြောစမ်းပါအုံး
ဦးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

မားဒေါက်သည် ဆေးတံကို စနစ်တကျ ဆေးဖြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
သူမ၏မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ . .

“ဟိုကောင်ကလေး လက်ချလန် ဘယ်မလဲ”

“ကျွန်မအခန်းမှာ အိပ်နေတယ်။ အိပ်ရေးပျက်လာပုံရတယ်”

မားဒေါက်အတွက် ဝိစကိတစ်ခွက်နှင့် ဂျာဂို ပြန်ရောက်လာသည်။
အဘိုးကြီးက ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်များကို အလင်းပေး
တွင် ကြည့်ရှုသည်။ အံ့ဩခိုးကျူးဟန် ရှိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရလာတာလဲ ဝိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မကြာမကြာဆိုသလို ဝိစကိနစ်လုံးလောက် ဝေး
ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတမ်းဆိုသလို တစ်လုံး
သိမ်းထားပေးတယ်”

‘အန်ကယ်ကာရေး ဘယ်နှယ့်လဲ။ ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး’
ဂျန်းနက် မေးလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် သူတို့ ဘာမှ စီစဉ်မပေးဘူးလား။ သူ့အတွက် ဘာသတင်း
ပါသလဲ”

“အင်း . . သူ့အတွက် သတင်းတစ်ခု ပါပါတယ်”

“အဲဒါ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးမဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ မျှော်လင့်ထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထဲမှာ
ဓားကိုင်းပြီး တိုက်ရမှာမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူက တိုက်ပွဲပဲ တောင့်တနေတာ။ သူ့
အတွက် သေရေးရှင်ရေးပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံ
လက်ထပ်ပြီး မယူနိုင်တာ သနားစရာပဲ”

“ဂျင်းနဲ့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်သဘောပြောတာ”

“အဲဒါ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား
ကြည့်ပါအုံးမယ်”

“သူများအတွက် မပြောနဲ့အုံး။ ကိုယ့်ကိစ္စလဲ စဉ်းစားအုံး”

အဘိုးကြီး၏စကားက ဂျန်းနက်၏အမြင်ကို ထိသွားသဖြင့် ဂျာဂို
များစွာ သဘောကျသွားသည်။

“ဘယ်တော့ ထွက်ကြမလဲ”

“မနက် နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် အတော်ပဲ။ ရေနဲ့ အံ့အကျပဲ။ ကျုပ်
အခု သွားလိုက်အုံးမယ်။ ကျုပ်ညီမအိမ်မှာ ညစာစားဖို့ ချိန်းထားတယ်”
အဘိုးကြီးက သူ၏ အတွင်းအိတ်တစ်အိတ်အတွင်းမှ နာရီကို ထုတ်ပြီး

ကြည့်သည်။

“ဆယ်မိနစ်တောင် နောက်ကျနေပြီ။ ကျုပ်ကို သူ ပြောတော့မှာပဲ”

“သွားရမှာ တော်တော်ဝေးသလား။ ကျွန်တော် ကားစီစဉ်ပေးမယ်လေ”

ဂျာဂို မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြောသည်။

“လမ်းမကြီးထိပ်တင်ပဲ။ နည်းနည်းကလေး လျှောက်သွားလိုက်ရဲ့ပဲ။

ညတစ်နာရီခွဲတိတိမှာ ကျုပ် ဒီကို လာခေါ်မယ်”

လူများ ပြည့်ကျပ်နေသော ယမကာခန်းကိုဖြတ်ပြီး သူ လျှောက်သွား
သည်။ ဂျာဂို ပြန်ထိုင်သည်။

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တော့ သွားပြီ။ ကောင်ကလေး လက်ချလန်
နဲ့ ပြဿနာပဲ ရှိတော့တယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ရာတစ်ခု အလကားဖြစ်နေ
တော့မှာပဲ”

“သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်တာ ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယနာမည်ပဲ”

သူက အမျိုးသမီးကို စီးကရက်တစ်လိပ် ပေးသည်။

“ကိုယ့်အနေနဲ့ စီစဉ်ထားတာတော့ တစ်ခုရှိတယ်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်နဲ့

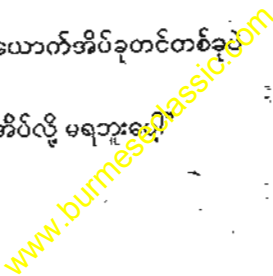
အထူးညှိနှိုင်း စီစဉ်ထားတာပေါ့”

“ကျွန်မ ထင်သားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်အိပ်ခွဲတင်တစ်ခုပဲ

ရတယ်”

“တစ်ယောက်အိပ်ခွဲတင်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်လို့ မရဘူးဧည့်”

“ကျုပ်က သင်္ချာဆိုရင် တကယ်မှန်းတယ်”
 “ကျွန်မလဲ အတူတူပါပဲ”
 သူတို့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ခဏခဏကြီးသို့ သွားရောက်ကြသည်။
 အပြင်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။
 “အပြင်ထွက်ဖို့ လုံးလုံးမကောင်းတဲ့ညပဲ”
 “လူမပြောနဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေတောင် ထွက်ဖို့ မကောင်းဘူး”
 “ဂါးရစ်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိလို့ပါ”
 အမျိုးသမီးက ယင်းသို့ပြောပြီး လှေကားကို တက်သွားသည်။

*

ဂါးရစ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ရာကလနန်းသဖြင့် ကြည့်လိုက်သော အခါ နှစ်နာရီလုံးလုံး အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ ည တစ်နာရီ ဝဲရီသေးသည်။ ဆိပ်ခံပေါ်မှ ရေတပ်သားများ ထွက်ခွာမသွားမိဖြစ်သည်။ မီးများ ငြိမ်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ထရပ်ကားများ မောင်းထွက်သွားကြသည်။
 ယခုအခါ ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ အဝေးတစ်နေရာဆီမှ နွေးဟောင်းသံကြားရသည်။ သူက ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပြန်မလာကြောင်း သေချာသောအခါတွင်မှ ထရပ်ကား များအကြားမှ ထွက်သွားသည်။ ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ သတိထားပြီး ဆင်းလျှောက် သွားသည်။

မှောင်ရိပ်ခိုပြီး လျှောက်သွားသည်။ ခေတ္တမျှရပ်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ချွတ်သည်။ ဦးထုပ်ဖြူကို မိုးကာအင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ စကားပြောသံများ ကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ တိုက်သင်္ဘောပေါ်မှ အစောင့်နှစ်ယောက် စကားပြော နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပဲ့ခန်းအတွင်းမှ စီးကရက်မီး ရဲနေသည်။ သူက ခြေအိတ် စွပ်ထားသောခြေဖြင့် ကမ်းရိုးတန်းသွားသင်္ဘောနှင့် ငါးဖမ်းလှေများကို အသံ မကြားအောင် သတိကြီးစွာဖြင့် ကျော်သွားသည်။

ပင်လယ်သွားသင်္ဘောကလေးသည် ကျောက်လှေကားရင်းတွင် ဆိုက် ကပ်ထားသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ သူ ကျော်တက်လိုက်သည်။ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ညင်သာစွာချသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင်မော်ဇာသေနတ်ကိုကိုင်ပြီး အောက်ထပ်

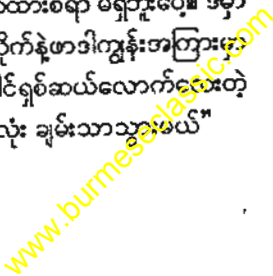
ဇွဲခန်းသို့ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။
 ဇွဲခန်း သင်ရပ်သည်။ ဇွဲခန်း၏နောက်ဘက်တွင် အိပ်စင်နှစ်ခုနှင့် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အိပ်စင်များတွင် မည်သူမျှမရှိပါ။ အိမ်သာကလေး တစ်ခုရှိသည်။ သည့်ထက်ပို၍ ကောင်းနိုင်စရာ မရှိတော့။ တဘက်တစ်ခု တွေ့ သဖြင့် ခြေထောက်များကိုသုတ်သည်။ ထို့နောက် လှေကားဆီသို့ ပြန်သွားပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို စီးသည်။

ထို့နောက် ပဲ့ခန်းကို စစ်ဆေးသည်။ တံငါသည်တစ်ဦး၏ သင်္ဘော ဗဟုတ်ပါ။ သေချာသည်။ သူဌေးတစ်ယောက်၏သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ပင်တာ ဓာတ်ဆီအင်ဂျင်စက်နှစ်လုံး၊ ရေအနက်တိုင်းစက်၊ အလိုအလျှောက်ပုံကိုင်ဘီး၊ သည်လိုသင်္ဘောမျိုးသည် မိုင်ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာအထိ သွားနိုင်သည်။ သည့်ထက် ပိုပြီး သွားနိုင်သေးသည်။ တိုင်ကီထဲတွင် ဓာတ်ဆီမည်မျှ ရှိသနည်းဟူသည့် အပေါ်တွင် တည်သည်။

ဓာတ်ဆီပြိုင်ခွက်တွင် အမှန်ပြနေသည်။ ယင်း၏သင်္ဘောက တိုင်ကီ အထဲတွင် ဓာတ်ဆီအပြည့် ရှိနေသည်။ လောလောဆယ် လိုအပ်သည်က တက် တစ်ချောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကို အသံမကြားအောင် လှော်ထုတ်သွားရ နေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်မှ စက်ကို နှိုး၍ရမည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူ တက် သွားသည်။ သို့သော် စကားပြောသံများကြားရသဖြင့် ပဲ့ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက် ရသည်။ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် လျှောက်လာနေသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ အမှောင်ရိပ်တွင် သူ ပုန်းကွယ်ပြီးနေသည်။ ငါးဖမ်းလှေတစ်စင်းစင်း အနီးတွင် ခြေသံများရပ်သွားမည်ကို သူ စောင့်စားနေသည်။ သို့သော် ခြေသံ များ ရပ်မသွားပါ။ ဆက်ပြီး လျှောက်လာနေကြသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုရယ်မော သံကို သူမှတ်မိသည်။ ဂါးရစ် မယုံကြည်နိုင်စွာနှင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဂျန်းနက်- နေဗိုး၏ စကားသံကို ကြားရသည်။

“ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတော့ဘူးလား ဟာရီရယ်”
 “မလိုအပ်တဲ့အခါမှာ ဘာမှ အလေးအနက်ထားစရာ မရှိတော့ပေ။ ဒီမှာ ဘေးဒေါက်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ မော်လိုက်နဲ့ဖာဒါကျွန်းအကြားမှာ အနက်ဆုံးတစ်နေရာရွေးပြီး သူ့ ခြေထောက်မှာ ပေါင်ရှစ်ဆယ်လောက်လေးတဲ့ သံကြိုးဆွဲပြီး ပစ်ချလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ တစ်လောကလုံး ချမ်းသာသွားမယ်”

ဂျာဂိုက ပြောသည်။

“ရှင်လူဆိုးပဲ”

ဂျန်းနက်က ရွက်ဆိုလိုက်သည်။

ဂါးရစ်ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းလှေကားမှ ဆင်းသွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

* * *

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၃ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၅၃° ၅၉ မြောက်၊ လောင်ဂျီတွဒ် ၁၆° ၃၉ အနောက်။ လေအနောက်မြောက် ၆-၇။ မိုးရွာသည်။ ရံဖန်ရံခါ လေပြင်းတိုက်ခတ်သည်။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် မစ္စတာစတမ်းက ရွက်လျှော့ရန်ပြောသည်။ သင်္ဘောထဲတွင် ရေတွေ များနေပြီ။ ခရီးသည်များ ကသိတအောက်ဖြစ်နေကြပြီဟုဆိုသည်။ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ်ငြင်းဆန်သည်။ ယခုအခါတွင် အချိန်က များစွာ အရေးကြီးနေသည်။

(၁၀)

ဂျာဂိုက ဧည့်ခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အမှောင်ချ ကန့်လန့်ကာများ သေသပ်စွာ တပ်ဆင်ထားသည်။ ဂျန်းနက် ဆင်းလာသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဧည့်ခန်းကောင်းတယ်။ ဒီအိတ်တွေကို ဘယ်မှာထားမလဲ”

“နောက်ခန်းမှာထားပါ”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

ဂျာဂိုက အိပ်ခန်းတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ဖွင့်ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ဆေးအိတ်တို့ကို အိပ်စင်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းသို့ သူ ပြန်သွားသောအခါ လှေကားမှ လက်ချလန် ဆင်းလာသည်။ ပခုံးတွင် နိုင်ငံလွယ်ထားသည်။ အဝတ်အိတ်ကို ချိုင်းတစ်ဖက်တွင် ညှပ်ထားသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါအုံး၊ ကျွန်တော် နေလို့ မကောင်းဘူး”

သူ မျက်နှာ လုံးဝမကောင်းပါ။

သူက အဝတ်အိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။ ဂျန်းနက်က သူ့သေနတ်ကိုယူပြီး ထိုင်ခုံအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“သေနတ်တွေကို ကိုယ်မုန်းတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး လက်ချလန်၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ ဆေးတွေ ပါပါတယ်။ ဆေးနှစ်လုံးလောက်သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပေါ့။ တစ်လမ်းလုံးအိပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ကောင်ကလေး မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဂျန်းနက်က ဂျာနီဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“သူက ကလေးလေးကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့အဖေက ငါးဖမ်းသင်္ဘော မာလိန်မှူး”

“ဟုတ်လား”

“စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ ရေတပ်မှာ အရာခံဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ ဝင်ရတယ်။ တလောကပဲ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်။ မားဒေါက်ရဲ့သား လက်အောက်မှာပဲ”

“ကိုယ်သိတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိတယ်လို့ ပြောတာ။ လက်ချလန်ရဲ့အဖေကို သိတာမဟုတ်ဘူး။ မြောက်ဘက်ပင်လယ်မှာ သူတို့သင်္ဘော တော်ပီဒို ထိတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်က သတင်းကောင်းတွေကို ပေးဖို့ရတယ်။ ကိုယ်က စာပို့သမား မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် . . .

“လူကြီး ပီသစမ်းပါ ဟာရီ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နာကျည်းမနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့သာ ဖာဒါကို ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲကို တစ်ခါထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

သူက သူမကိုနမ်းရန် ကြိုးစားသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားပြီး လှေကားဆီသို့ သွားသည်။

“အပေါ်တက်မယ်”

ပဲခန်းထဲတွင် မားဒေါက်တို့ ဂျန်ဆင်းနဲ့အတူ တွေ့ကြရသည်။

“အလင်းရောင်ကလေးရအောင် စောင့်ပြီးမှ ထွက်ရင်ကောင်းမယ်လို့

ဓမ္မတာမက်ကလျှိုက်ကို ကျွန်တော် ပြောနေတယ်”

အရာခံဗိုလ် ဂျန်ဆင်းက ပြောသည်။

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“ဒီဒေသမှာ ကျုပ် ကျက်စားနေတာ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ရှိသွားပြီ။

ထိုယုံကိစ္စ ကိုယ်သာ စဉ်းစားကြစမ်းပါ”

မားဒေါက်က ပြောသည်။

“ချီးကျူးလောက်ပါပေတယ်”

“ကဲ. . သွားတော့ ဟာရီ”

ဂျန်းနက်က သူ့ကို တွန်းလိုက်သည်။

ဂျာဂိုနှင့် ဂျန်ဆင်း လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သူတို့က ဆိုင်းကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးကြသည်။ ဂျန်းနက်က ဆွဲတင်သည်။ ထို့နောက် တင်ပေးပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

ဂျာဂိုက အနမ်းသင်္ကေတဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သူမက လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပဲခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ရာသီဥတု ဘာတဲ့လဲ”

လေတိုက်နှုန်း သုံး လေး။ မိုးသက်လေပြင်း ရဲဖန်ရဲခါ၊ မနက်ပိုင်း နှင်းပိတ်ဆိုင်းမည်”

“စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ”

“စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွချင်ရင်တော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်စောင့်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မုန်တိုင်းကြီး လာနေပြီ”

“ဘယ်လို သိသလဲ”

“လေကို ရှူလိုက်ရင် သိတာပဲ။ မိုးနဲ့ထိလိုက်ရင် သိတာပဲ။ အနံ့တွေ ရနေတယ်။ ပင်လယ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ဘဝအသိတွေပေါ့”

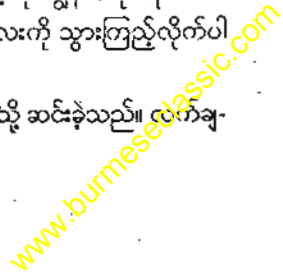
အဘိုးကြီး ပြုံးပြီးပြောသည်။

“အင်း. . အဘိုးကတော့ မှော်ဆရာကြီးပဲ။ ပဲကို ကျွန်မ ကိုင်ရမလား”

“နောက်မှ ကိုင်တာပေါ့။ အခု ကောင်ကလေးကို သွားကြည့်လိုက်ပါ

အုံး”

အမျိုးသမီး ပဲခန်းထဲမှထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ လက်ချ-

လန် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီး ရှိနေသည်။ အမျိုးသမီး အိပ်ခန်းသို့ သွားပြီး ဆေးယူသည်။

“ရော့ . . . ရေနဲ့သောက်။ ပြီးတော့ အိပ်စင်တစ်ခုပေါ်မှာအိပ်။ ကိုယ်လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးမယ်”

မီးဖိုခန်းသို့ သူမ ထွက်သွားသည်။ လက်ချလန် ခဏတာမျှ ရပ်နေပြီးနောက် အိပ်သာတံခါးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ဂါးရစ် ထိုင်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်ရှိသည်။

*

မီးဖိုခန်းရံကိုမျိုးပြီး ဂျန်းနက် စီးကရက်သောက်နေသည်။ ရေခွေးအိုး ဆူမည်ကို လက်ပိုက်ပြီး စောင့်နေသည်။ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသဖြင့် အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် လက်ချလန် ရပ်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်တို့ ကပ်ပေါ်တွင် ယှက်တင်ထားသည်။

လက်ချလန်၏ နောက်ဘက်တွင် ဂါးရစ် ပြုံးပြုံးကြီး ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ”

သူမ၏ရင် ခုန်လာသည်။ အကြီးအကျယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ စကားမပြောနိုင်အောင်ပင် ရှိသည်။

“ရှင်ကိုး”

လေသံ တိုးသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် သူ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့်ဝေယမ်းကာ . . .

“ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပါလားခင်ဗျာ။ ဒီလူကြီးမင်းကလေးရဲ့ လက်တွေ့ကို နောက်ဘက်ကနေ စည်းပေးစမ်းပါ”

သူမထံသို့ ကြိုးတစ်ခွေ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါး၏ နောက်ဘက်မှ ရရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျန်းနက်က သူမ၏လက်များကို ပိုက်မြိ ပိုက်ထားသည်။ သူမ၏ ခြေရင်းတွင် ကြိုးခွေလေး ရှိနေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မပစ်ပါဘူး။ ရထားပေါ်မှာလဲ မပစ်ဘူး။ အခုလဲ မပစ်ဘူး”

သူက တည်ကြည်စွာပြုံးလျက် . . .

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီကောင်ကလေးရှိနေတယ်။ သူက တစ်မျိုးခြားနားတယ်။ သူက လေထီးတပ်သားတစ်ယောက်ပဲ။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဟာ စစ်တိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

သူမက ကြိုးခွေကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူသည်။ လက်ချလန်၏ မျက်နှာ ပိုမို ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။

“ဆော့ရိုး ဒေါက်တာ။ အိမ်သာတံခါးကို ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်တော့ အိပ်သာထဲမှာ သူ့ရှိနေတယ်။ မော်လိုက်မှာ သူတို့ရွာနေတဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘော တက်ပတိန်ဆိုတာ သူလား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကဲ . . . လူကောင်းလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လဲလျောင်းလိုက်စမ်းပါ။ အားလုံး ကောင်းမွန်ပါလိမ့်မယ်”

ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် စွဲစိတ်ချလန် လဲလျောင်းသည်။ ဂျန်းနက်က သူ့လက်များကို ကြိုးနှင့်တုပ်ချည်သည်။ ဂါးရစ်က သူမကို နီးကပ်စွာ ကြည့်နေသည်။

“ကျေနပ်လား”

အမျိုးသမီးက မေးလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး။ ခြေထောက်တွေကို တုပ်ပါအုံး”

သူပြောသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီး ပြုလုပ်သည်။ ပြီးသောအခါ သူက “ကဲ . . . အပေါ်ထပ်က မိတ်ဆွေကို သွားတွေ့လိုက်ကြအုံးစို့။ သူ့နာမည် ငွေတာမားဒေါက်မက်ကလျိုက် မဟုတ်လား”

ယခုအခါ သူမသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုများ ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ တည်ငြိမ်ဆေးဆေးမှုရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ အရည်အချင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဂါးရစ်ကို သူမက နည်းနည်းလေးမှ မကြောက်ပါ။ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသည်။ တကယ်တော့ သူသည် လူတစ်ယောက်ကို အနည်းငယ်မျှ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲနှင့် သတ်မည့်လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

သူက ပြုံးလျက် . . .

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

ရင်းနှီးမှုကို တွေးဆမိခြင်းသည် တကယ်တော့ အနှောင့်အယှက်ကြီး

ပင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက မိမိကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“မားဒေါက်တာ အဘိုးကြီးပဲ။ လူကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အနာတရဖြစ်မှာကို ကျွန်မ မလိုလားဘူး”

သူမ ပြောပုံက အမိန့်ပေးသည့်သဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဂါးရစ်က ခေါင်းတို့ ဝှဲလိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လုပ်ကြတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက လှေကားကို ရှေ့မှတက်သွားသည်။ ပဲ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မားဒေါက် ရပ်နေသည်။ အိမ်မြှောင်မီးတွင် သူ့ခေါင်းတစ်ခုတည်းကို မြင်နေရသည်။

ဂါးရစ် တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လုပ်စေချင်ပါတယ် မစ္စတာ မက်ကလွိုက်”

မားဒေါက်က သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

“မောင်ရင်က တယ်သူများလဲ”

“သူက ဂါးရစ်ပါ။ ရထားပေါ်မှာ လွတ်သွားတဲ့ ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး”

ဂျန်းနက်က သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် သိပြီ။ မောင်ရင် လိုချင်တာ သင်္ဘောမဟုတ်လား။ သင်္ဘောကို ဘယ်အထိ သူ့သွားမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“နော်ဝေး။ အုက္ကနေလမ်းအတိုင်းပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သင်္ဘောအကြောင်း နားလည်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ်။ ရေငုပ်သင်္ဘောနဲ့ တခြားစီပဲ”

“ကျွန်တော်က မာလိန်မှူးလက်မှတ်ရ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်တယ် မဟုတ်လား”

မားဒေါက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်လက်ထဲက သေနတ်လိပ် ငြင်းချက်ထုတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လမ်းမှာ ချထားခဲ့မယ်။ ကမ်းခြေနဲ့ဝေးဝေး ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းမှာ

ပေါ့။ ဆိုကြပါစို့။ လွစ္စကျွန်း။ ကဲ. . . လောလောဆယ်တော့ အလိုအလျောက် ပဲ့ကိုင်ခိုင်းထားပြီး အောက်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

“မောင်ရင်ကို ကြည့်ရတာ ဒီပင်လယ်ပြင်ကို ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်”

“အမှန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်မှာ ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိတော့ဘူး”

အလိုအလျောက် ပဲ့ကိုင်ခလုတ်ကို နေသားတကျပြုလုပ်ပြီးနောက် မားဒေါက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဂျန်းနက် ရှေ့ကဆုံးမှသွားသည်။ နေညခန်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လက်ချလန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတန်းတွင် မားဒေါက် လဲလျောင်းသည်။ ဂျန်းနက်က သူ့လက်နှင့် ခြေထောက်များကို ကြီးမြင့် တုပ်နှောင်သည်။

ပြီးသောအခါ ဂျန်းနက်က. . .

“ကဲ. . . ကျွန်မအလှည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်ထင်တယ်”

“မြတ်စွာဘုရား. . . မဟုတ်တာဘဲ။ ကျုပ် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဒေါက်တာကြီးက အများကြီး အကူအညီရပါတယ်။ ပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်ပူပူလေးဖျော်ပြီး ဓာတ်ဗူးထဲထည့်ပါ။ ဆင်းဒဝစ် နည်းနည်းလုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ပဲ့ခန်းကိုသွားပြီး ဇာတ်လမ်းဆက်ကြရအောင်”

“ဘာဇာတ်လမ်းဆက်မှာလဲ”

အမျိုးသမီးက မယုံသက် မေးလိုက်သည်။

သူ့ ပြုံးလျက် . . .

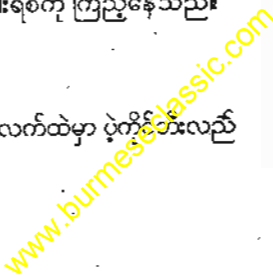
“ရထားပေါ်မှာတုန်းက စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ ဒါနဲ့ မီးဖိုခန်းက မင်း နောက်တည့်တည့်မှာ”

ပဲ့ခန်းထဲတွင် ပကတိ ငြိမ်းချမ်းစွာရှိသည်။ ဂျန်းနက်သည် မြေပုံစားပွဲ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင်ရှိနေသော ဂါးရစ်ကို ကြည့်နေသည်။

“သိပ်သဘောကျနေသလား”

သူမက မေးလိုက်သည်။

“ခြေထောက်အောက်မှာ ကုန်းပတ်ရှိနေပြီး လက်ထဲမှာ ပဲ့ကိုင်ဘီးလည်

နေတဲ့ အရသာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး အရသာပဲ”

သူ ပြုံးပြုံး ပြောသည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ ဒါထက် မလေးနက်ခဲ့ဘူးလား”

“လေးနက်နိုင်တဲ့အခြေအနေ မရှိခဲ့ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ့်ဘဝ က တကယ်ပဲ ကြမ်းတမ်းခဲ့တယ်။ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှာ ကိုယ့်အဖေ ကျဆုံးတယ်”

“သူက စစ်သားလား”

“မဟုတ်ဘူး။ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ပဲ။ ပထမဆုံး လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်ပဲ။ သုံးနှစ်သက်တမ်းရှိတယ်။ တော်တော်ကလေးကြာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ် အကြာကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

“အမေကကော”

“၁၉၁၈ ခုမှာ တုပ်ကွေးမိပြီး ဆုံးခဲ့တယ်။ အမေရဲ့ မောင်နဲ့ ကိုယ် နေခဲ့ရတယ်။ ဦးလေး လိုသာနဲ့ ဟမ်းဟတ်မှာပေါ့။ သူက ဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် သနားကြင်နာတတ်တယ်။ သနားဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အိမ်ကနေ ကြည့်ရင် သင်္ဘောတွေ ဝင်တာထွက်တာ မြင်ရတယ်။ ညဆိုရင် ကိုယ်ဟာ အခန်း ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ ပင်လယ်ထဲကို ထွက်သွားတဲ့ သင်္ဘောတွေကို ကြည့်နေတယ်။ သူတို့ဟာ အဝေးကမ္ဘာတစ်ခုတို့ သွားကြတာပဲ။ အဲဒီသင်္ဘောတွေနဲ့ လိုက်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ရတယ်”

“ရှင်ဘဝရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း အစပေါ့”

“နှင်းတွေပိတ်ပြီး ဘာမှ မမြင်ရတဲ့အခါမှာ ဥဩသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက နွေဆိုရင် ကိပ်ကော့မှာရှိတဲ့ ဦးလေးအိမ်မှာ သွားနေတယ်။ ညဆိုရင် ပင်လယ်ထဲမှာ ငါးဖမ်းလှေတွေ တစ်စင်းကိုတစ်စင်း ခေါ်နေကြတဲ့အသံတွေ ကြားရတယ်”

ဂါးရစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . .

“အထီးကျန်အရပ်က အထီးကျန်သံပေါ့”

အမျိုးသမီးက ဆဲလည်ကုလားထိုင်ကို လှည့်လိုက်ပြီး သူ့နှင့် မျက်နှာ ဆိုင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် သိလို့လား”

“အဲဒီကမ်းခြေမှာ ကိုယ် သင်္ဘောခုနစ်စင်း မြှုပ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

မတ်လနဲ့ ဧပြီလမှာ။ အပျော်ဆုံးအချိန်ပဲပေါ့။ ဒီစစ်ကြီးကို ကိုယ်တို့နိုင်ပြီလို့ တွက်ခဲ့မိတယ်”

“အမေရိကန်သင်္ဘောတွေလား”

“တစ်စင်းပဲ မဟုတ်တယ်။ စပိန်ရေနံတင် သင်္ဘောတစ်စင်းက တိုက်ပွဲ ထဲကို ဝင်လာတယ်”

“ကြားနေသင်္ဘောကိုလဲ ချမ်းသာမပေးဘူးပေါ့”

“ပင်လယ်ပုံလွေတွေပဲ။ ကိုယ်တို့ကို ဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်က အဲဒါကို ဝုဏ်ယူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခု ပြောမယ်။ ရထားပေါ်မှာတုန်းက ဗိုလ်ကြီးဂျာဂိုက ရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစီရင်ခံစာ ကို ကျွန်မကို ဖတ်ခွင့်ပေးတယ်”

“ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာပဲ”

“စပိန်သင်္ဘောက ရေနံတင်သင်္ဘောပဲ။ တီလဘိုက ထွက်လာတဲ့ ‘ဆန်ခရစ်တိုတယ်’သင်္ဘောပဲ။ အဲဒီတုန်းက သတင်းစာတွေမှာ တော်တော် ရော လိုက်ကြတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကြားနေသင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လဲ ဒီသင်္ဘောကို အမေရိကန်စစ်တပ်က ငှားထားတာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီသင်္ဘော တို့ မြှုပ်တုန်းက ဒီအကြောင်း ရှင်သိတာပေါ့”

“အမှန်ပဲပေါ့”

“ဒါနဲ့များ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အမှန်အတိုင်း မပြောရတာလဲ”

“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်ကို ဒီလိုပဲ ယူဆချင်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဂျာမန်တစ်ယောက်။ အသက်ကယ်လှေပေါ် မှာ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မပါဘူးဆိုရင် တစ်ခါတည်း စက်သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး မြှုပ် ပစ်လိုက်တယ်”

“တော်စမ်းပါ”

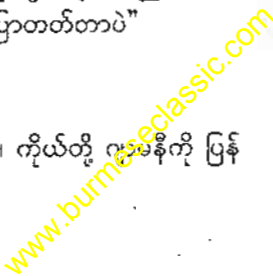
အမျိုးသမီးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ သူက ရေ- ကြောင်းပြမြေပုံတွင် သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းကို တွက်ချက်သည်။

“ရှင် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တာပဲ”

“အင်္ဂလန်မှာ ကိုယ်တို့ နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ကျွန်မ သိတယ်”

“ကိုယ့်ဦးလေးက အင်္ဂလိပ်စာသင်တယ်။ ကိုယ်တို့ ဂျာမနီကို ပြန်

ရောက်တော့ တက္ကသိုလ်မှာ ကိုယ် တစ်နှစ်တက်သေးတယ်။ သင်္ချာနဲ့ ဒဿနိက ယူတယ်။ ဦးလေးက ယူခိုင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မဖြစ်ထွန်းဘူး။ နောက်ဆုံး မှာ ရေတပ်အရာခံခိုလ်သင်တန်း တက်တယ်။ ပင်လယ်ထဲကို အလုပ်သင်အဖြစ် လိုက်ရတယ်။ အသက် ၂၂ နှစ်မှာ မာလိန်မှူး အောင်လက်မှတ်ရတယ်”

“ဒီနောက်ကော”

“အလုပ်မရဘူး။ လမ်းပေါ်မှာရောက်နေတယ်။ ၁၉၃၃ ခုမှာ ရေတပ် ထဲကို ဝင်တယ်။ ကုန်သွယ်ရေးကြောင်းက ရာထူးအတိုင်း ရေတပ်မှာရတယ်”

“သင်္ဘောတွေကို ဘယ်လိုမြှုပ်ရမလဲကို လေ့လာရတာပေါ့”

“အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၊ ငြိမ်သက်သွားသည်။ လေထန်လာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြွတက်လာသည်။ ကက်တရီးနား လူးနေသည်။

“မိန်းမအကြောင်း မိသားစုအကြောင်းတော့ ဘာမှမပြောပါလား။ ရှင် လုပ်ငန်းတွေမှာလဲ ဒါတွေ မပါဘူးလား”

“မပါဘူးဆိုပါတော့။ အထူးသဖြင့် မိန်းမပေါ့။ ကုန်းပတ်မှာနေရတဲ့ အချိန်က နည်းတယ်။ တိုတောင်းတယ်”

“သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ညတွေ ကုန်ဆုံးရတယ်ပေါ့”

သူက ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေဟာ အချိန်အခါများပြီး ဖြစ်ပေါ် တတ်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူက သူမကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ အသက်ရှူပြင်းသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လေပြင်းတစ်ခုခုကို တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ကက်တရီးနား လူးသွားသည်။ ဂျန်းနက် ကုလားထိုင်မှ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ဂါးရစ် ပဲ့ကိုင်ဘီးနှင့် နပန်းလုံးရင်း သူမ၏ခေါင်းကို ထူကိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

သူမ လူးလဲပြီး ထသည်။ ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်မ အောက်ကို ဆင်းကြည့်အုံးမှပဲ။ အခြေအနေ ဒါထက် ဆိုးလာ နိုင်သလား”

အမျိုးသမီးက အမှောင်တွင်းသို့ ကြည့်ရင်း တုံ့ဆိုင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဆိုးနိုင်တယ်။ အော့တိုမစ်တစ်တပ်ပြီး ကိုယ်လဲလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါလောက်ဆိုတဲ့ ရာသီဥတုမှာ အော့တိုမစ်တစ်နဲ့ လွတ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း အောက်ကို လွတ်လိုက်တာထက်တော့ အများကြီး လုံခြုံပါတယ်”

အမျိုးသမီး တံခါးပေါက်မှ ဖြတ်ကနဲ ထွက်သွားသည်။ သူ ကျိန်ဆဲ လိုက်ပြီး အလိုအလျောက်ပဲ့ကိုင်ခလုတ်ကို တပ်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏နောက် သို့ လိုက်သွားသည်။ သို့သော် နောက်ကျချေပြီ။ သူမ၏လက်ထဲတွင် လက်ချ လန်၏ အင်းဖီးရိုင်ဖယ် ရှိနေသည်။ သူမက ခလုတ်ထိန်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ မောင်းထိုးလိုက်သည်။ ပြောင်းထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ဝင်သွားသည်။ မောင်းတံကို ပြန်ဆွဲလိုက်သည်။

ဂါးရစ်က မော်ဇေးသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး မောင်းတင်လိုက်သည်။

“သရေပဲ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မပစ်ပါရစေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင်တော့ ကျွန်မ ပစ် ရလိမ့်မယ်။ ပစ်ရင်လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်ဘူး”

သူမ၏မျက်နှာ ပြတ်သားသည်။ ထို့အတူ ချောက်ချားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် တောင်းပန်မှု ရှိနေသည်။

ဂါးရစ် သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက် သည်။

“အင်း. . . ဇာတ်လမ်းကတော့ ရယ်စရာကလေးပဲ”

လက်နှစ်ဖက်ကို လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ယှက်တင်လိုက်သည်။

*

ဗာဂျာသည် ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခြောက်သွေ့အောင် သုတ် ပြီးနောက် စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုရွေးပြီး မီးညှိသည်။ နောက်ဆုံး သေတ္တာဖြစ်သည်။ တစ်ဒါဇင်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ဘရာဇီးကို သူ နှစ်မြှိုက်စွာ ရှိုက်ရှူလိုက်သည်။ ဖောင်တိန်ကိုယူပြီး သူ၏ ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်း တွင် ရေးသွင်းသည်။

... ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုင်ယာလန်ကျွန်း မဂါဝေးပင်လယ်အော်၏ အနောက်ဘက် မိုင်တစ်ရာလောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းသည်။ အခြေအနေကောင်းမွန်သည်။ ရွက်အပိုများ သယ်ယူ လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏စိမ့်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ မကောင်း သည့်အချက်တစ်ခုကတော့ သင်္ဘောထဲတွင် ရေတွေ ပြည့်နေခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားများရော ခရီးသည်များပါ ဒုက္ခရောက် ကြသည်။ ကောင်းကင်ပေါက်မှန် ကွဲသွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်း တွင်းသို့ ရေများ မရပ်မနား ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။ သီလရှင်များ ရွဲရွဲစိုပြီး ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည်။ သည်အခါတွင် သူတို့ ဘုရား ထံ မပြတ် ဆုတောင်းကြသည်။ သူတို့၏ ဆုတောင်းမှုကို ဘုရားသခင် က လက်ခံတော်မူသည် မမူသည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါ . . .

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရစ်ချတာ ဝင်လာသည်။ ဟံဂျာ လက်မှဖောင်တိန်ကို ချလိုက်သည်။

“အောက်မှာ အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ ဟဲလမက်”

“အနံ့ဖူးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းပါတယ် ကက်ပတိန်။ ကျွန်တော် ဆင် မကြည့်ခင် နှစ်နာရီလောက် ရေတွေကိုစုပ်ထုတ်ပစ်တယ်။ ဒါတောင် ၁၂ လက်မ လောက် ရှိနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ရေတွေ ဒါလောက် ရှိနေတာ ကျွန်တော့်သင်္ဘောတော့ မဆိုးလှဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ဒါလောက်ကြမ်းတမ်း တဲ့ ရာသီဥတုကို ဖြတ်သန်းမိပေမဲ့ တွေ့ကြုံရတဲ့ ဆိုးရွားမှုတွေက သူညီအောက် ကို ရောက်လောက်အောင် မဆိုးသေးဘူး”

သူက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဆက် လက်ရေးသားမည် ရှိသည်။ ရစ်ချတာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

*

ဟာဒါကျွန်းသို့ ကက်တရီးနား ဦးတည်ပြီး ဝင်ရောက်သောအခါ ရှစ် နာရီခွဲပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဂါးရစ်သည် မြေပုံစားပွဲ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင်

ထိုင်နေသည်။ သူ့လက်များကို နောက်ဘက်တွင် ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသည်။ သူတ ခိုးစက်များအကြားတွင် ဖြူရော်ရော်ရှိနေသော ကုန်းမို့ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ တောင်စောင်းများတွင် ထုံးကျောက်များ ခြယ်မှုန်းထား သည်။ တင်ကျီးငှက်၊ သင်ခန်းငှက်နှင့် ပင်လယ်စင်ရော် အမျိုးမျိုးများ အုပ်ဖွဲ့ ပြီး ပျံပဲလျက် ရှိကြသည်။

“ဟာဒါကျွန်းဆိုတာ ဒါပဲကိုး”

ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ကိုယ်လှည့်လျက်ရှိသော မားဒေါက်က ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

“စကော့တလန် ဖွာဒီဒါက လာတာပဲ။ တခြားကျွန်းတွေနဲ့ မရောဘဲ တသီးတခြားရှိနေတဲ့ကျွန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဂျန်းနက် ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပါရှိ သည်။

“အဘိုးကတော့ အောက်မှာပဲ သွားသောက်ပေတော့။ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အော့တိုမက်တစ်တပ်ခွဲ။ သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း ကျွန်မ ကြည့်ထားလိုက် နယ်”

မားဒေါက် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အလိုအလျောက် ခလုတ်ထိန်းတပ်လိုက်သည်။

“ဆယ်မိနစ်ပဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီး အဘိုးကြီး ထွက်သွားသည်။

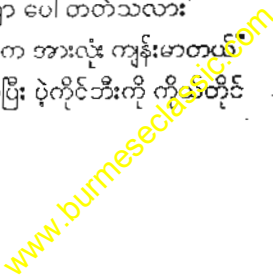
“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောချင်မှန်း သူ သိတယ်။ ခုစရာကလေးပဲ”

ဂါးရစ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အမှန်တရားထက် ဘာမှမပိုပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ဆယ်မိနစ်လောက် ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်စေချင်တယ်။ သူဟာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာဝန်စိတ်ပေါ့။ ဒီစိတ်က မကြာမကြာ ပေါ်တတ်သလား”

“ဟာဒါကျွန်းပေါ်မှာတော့ မလိုဘူး။ အဲဒီမှာက အားလုံး ကျန်းမာတယ်။ သူမက အလိုအလျောက် ခလုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ကိုယ်တိုင် ထိန်းကိုင်သည်။

“ဒီကျွန်းကို မင်း ချစ်ပုံရတယ်”

“ကျွန်မကို ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ပြင်ပ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိသလိုပဲ။ မကြာခဏလဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတတ်တယ်။ တစ်နှစ်မှာ ရှစ်လလောက်ဟာ လေတိုက်နှုန်းလေးကနေ ခုနစ် အထိရှိတယ်။ မပြီလထဲက စပြီးတိုက်တယ်။ စက်တင်ဘာနောက်ပိုင်းတော့ မပြောနဲ့တော့။ သူတို့ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ ထောင်ဒဏ် တစ်လခွဲကျတဲ့ ကျွန်းသားတစ်ယောက်ကိုခေါ်ဖို့ ပြည်မက ရဲသားတစ်ယောက် ကို လွတ်လိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ရာသီဥတုက သိပ်ဆိုးနေတယ်။ ရာသီဥတုလဲ ကောင်းရော ပြစ်ဒဏ်ကလဲ စေ့သွားရော”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်လဲ ဒီမှာ အကြာကြီး နေနေရမှာပေါ့”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဒီကျွန်းရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်လုံး သင်္ဘောသွားလို့ မကောင်းဘူး။ အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်။ ပါရှင်တန်ကျောက်တန်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ၁၈၈၂ ခုနှစ်ကတည်းက ဒီမှာ အသက်ကယ်လှေစခန်း ဖွင့်ထားခဲ့တာပဲ။ မားဒေါက်က လက်ရှိ အသက်ကယ် လှေမှူးကြီးပဲ”

“သူက အသက်ကြီးမနေဘူးလား”

“၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာ သူ့သားကို တာဝန်လွှဲပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်နယ် စစ်ထဲဝင်သွားရတဲ့အခါမှာ ဒီတာဝန်ကို သူပဲ ပြန်ယူရတယ်။ သူဟာ တကယ့် ပဲ့နင်းကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲလို့ အန်ကယ်ကာရေးက ပြောတယ်။ အသက်ကယ်လှေသမိုင်းမှာတော့ သူဟာ အတော်ဆုံး ပဲ့နင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ။”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါနဲ့ ဒီကျွန်းကလူတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“လယ်ယာလုပ်ငန်း အနည်းအပါး လုပ်ကြတယ်။ သိုးမွေးတယ်။ နွားမွေးတယ်။ ငါးဖမ်းတယ်။ လူဦးရေကလဲ နည်းနည်းလေးပဲရှိတယ်။ မိန်းမတွေကလေးတွေနဲ့ သက်ကြီးရွယ်ကြီးတွေပဲရှိတယ်။ ယောက်ျားတွေက တခြားမှာ ရောက်နေကြတယ်။ များသောအားဖြင့် သင်္ဘောလိုက်ကြတယ်”

ကျွန်းအနီးသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသောအခါ ပင်လယ်သို့ ထွက်သွားသော ငါးဖမ်းလှေလေးစင်းကို တွေ့ရှိကြရသည်။

ကျွန်းနက် လက်ငှေ့ယမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ဂါးရစ်က . . .

“အဘိုးကြီးတွေပဲ”

“အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ကောင်ကလေးတွေ။ ဒီစစ်ကြီး နောက်ထပ် ကြာနေအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးတွေနဲ့ ကလေးတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

ဆိပ်ကမ်းသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်သည်။ ဆိပ်ခံတံတားစွန်းတွင် ရပ်နေသော သေးသေးမည်းမည်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဂါးရစ် တွေ့မြင်ရသည်။

ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်အဟောင်းကြီး စီးပြီး ရိဖာကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်းနက်က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် အသာအယာတင်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ။ အဲဒါ အမေရိကန်ရေတပ်မတော်က ကျွန်မနဲ့ ဦးလေး ဝိုလ်ချုပ် ကာရေးရိပ်။ အငြိမ်းစား မယူသေးဘူး”

တရားသူကြီးပေါ့။ စခန်းမှူးလဲ သူပဲ။ ဆိပ်ကမ်းဝန်လဲ သူပဲ”

“ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

“ခဏနေရင် မောင်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ မောင်ရင်ကို တာဝန်ရှိတာ သူပဲ။ ဒီမှာတော့ သူက အာဏာပိုင်ပဲ။ သူ့ယောက်ျားက မောင်ရင်လို့ပဲ ရေတပ် အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ ‘ပရင့်အော့ဖ်ဝေး’ မြုပ်တဲ့အထဲမှာ ပါသွားတယ်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်ကပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီနယ်မှာ ကျွန်တော် သိပ်နာမည်ကြီးနေတာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ဟာ အရှိုင်းအစိုင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဒီအတွေး မျိုးတွေ မောင်ရင်ခေါင်းထဲကို မထည့်ပါနဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ ရက်အတွင်းကပဲ မောင်ရင်တို့ ရဲဘော်ရှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ သင်္ကြန်ခံခဲ့ပါတယ်။ ယူဘုတ်တစ်စင်း မြုပ်ပြီး ရောက်လာတဲ့အလောင်းတွေပဲ။ ကျုပ် သရဏဂုံ တင်ပေးတယ်။ အသုဘ တို့ ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံး တက်တယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် အထိနာသွားသူတစ်ဦး ဖော ဂါးရစ်က ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်စား အဘိုးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဝင်လာသည်။ သူက ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မိုးစက်များ တွေ့ရှိရသည်။

“မော်လိုက် ရေတပ်စခန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး မာရေးနဲ့ ကျုပ် အဆက်- အသွယ်ရတယ်။ မောင်ရင်ကို တရားဝင်လာခေါ်တဲ့သင်္ဘောနဲ့ အဖွဲ့ကလွဲလို့ ဘာသင်္ဘောနဲ့မှ ပြည်မကို ပြန်မပို့ရဘူးတဲ့။ ဗိုလ်ကြီးဂျာဂိုရဲ့သင်္ဘော အခု စတိုးဇွေး တို့ သွားနေတယ်။ သူ့ဆီကို ရေဒီယိုနဲ့ ညွှန်ကြားချက် ပို့လိုက်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကျ မောင်ရင်ကို သူ လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“တံခါး လုံးဝ ပိတ်မသွားခင် တစ်ရက်တော့ ကျန်သေးတာပေါ့”

“ကဲ . . မစ္စက် ဆင်ကလဲယားက မောင်ရင်ကို တွေ့ဖို့ ရှိနေတယ်”

သူက မားဒေါက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မားဒေါက် အခန်းထဲ မှ ထွက်သွားသည်။ ဂါးရစ် နောက်မှ လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့က နောက်ဆုံးမှ ဆောင့်ကြည့်သည်။ စကြိုလမ်းတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်သွားကြရသည်။ ခန်းမကြီး အစစ်ကို ဖြတ်သွားသည်။ တံခါးစိမ်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ရိက

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၃ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ နောက်ထပ် ရေး မှတ်ခြင်း။ စစ္စတာအင်ဂျလာနှင့် ဟာပရာဂျာတို့ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက် ပြီး ပူဇွေးသော အစားအသောက်များ မရရှိသဖြင့် သင်္ဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်အကြောင့် ပြောပြသည်။ လက်ရှိ ရာသီဥတုတွင် မီးဖိုခန်းတွင် မီးဖိုခိုင်ရန် ခဲယဉ်းလာသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက အချက်တစ်ချက် တင်ပြသည်ကို ကျွန်ုပ် လက်ခံရသည်။ ၎င်းမှာ လက်ရှိအခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်၏အခန်းသည် အခြောက်သွေဆုံးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲတွင် ရေနံဆီမီးဖိုကလေး တစ်လုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်ခွင့်ပြုရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ၂၂၅မိုင်ခရီး ပေါက် သည်။

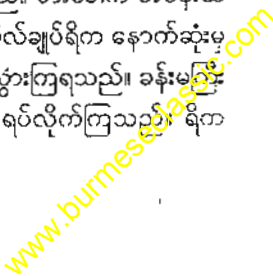
(၁၁)

ဂါးရစ် ထိုင်နေသော စာကြည့်ခန်းကလေးသည် မကတိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ သူ၏လက်များကို နောက်ဘက်တွင် စည်းနှောင်ထားဆဲ ပင်ဖြစ်သည်။ မားဒေါက်က ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်ထိုင်ပြီး ဆေးတံကို ဆေး ထည့်နေသည်။

“ဒီအိမ်ကလေးက အတော်ကောင်းတာပဲ။ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

ဂါးရစ်က မေးလိုက်သည်။

“မစ္စက်ဆင်ကလဲယား။ ဒီကျွန်းကိုလဲ သူပဲပိုင်တယ်။ ဒီမှာတော့ သူ့ထံ နယ်ရှင်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ သမာဓိလူကြီးလဲ ဖြစ်တယ်။ သမာဓိလူကြီးဆိုတာ

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဂါးရစ်ကိုဝင်ရန် ညွှန်ပြသည်။

ကောင်းမွန်သပ်ရပ်သော အခန်းကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ နံရံနုစိမ့်ဖက်တွင် စာအုပ်စင်အပြည့်ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်မှ မျက်နှာကျက်အထိဖြစ်သည်။ မှန်ပြတင်းများက ဥယျာဉ်တွင်း မြင်ကွင်းကို ဖွင့်ပြလျက်ရှိသည်။ မီးဖိုချော့တွင် ဂျန်းနက်နှင့် ဂျန်းဆင်ကလဲယားတို့ ရပ်နေကြသည်။

သူတို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဂါးရစ် ရပ်တန့်ပြီး ခေါင်းကို ညွှတ်လိုက်သည်။

“အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျာ”

“ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ပေါ့ဂါးရစ်ပါ မစ္စကဆင်ကလဲယား”

ရိုက ပြောလိုက်သည်။

မစ္စကဆင်ကလဲယားက ဂါးရစ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ပြီး အသံမှန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ရိုက ပြောထားပြီးပြီလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မက သမာဓိလူကြီးပါ။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားဥပဒေအရ တာဝန်ရှိတဲ့လူပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော် သိထားပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရဲတစ်ယောက်မှတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲစခန်းဟောင်းကတော့ အခုအထိ ရှိနေသေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချုပ်ခန်းအဖြစ် ကျွန်မ အသုံးပြုတယ်”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မနက်ဖြန် ဗိုလ်ကြီးဂျာဂို ရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ ရှင့်ကို ရဲစခန်းမှာ ချုပ်ထားရမယ်။ ပြီးတော့ အစောင့်လဲချထားမယ်”

ဘာမှပြောစရာ မရှိပါ။ ဂျန်းနက်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။

ရိုက ဂါးရစ်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး . . .

“သွားကြစို့။ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်နဲ့မားဒေါက် လိုက်ဖို့မယ်”

ဂါးရစ် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ဂျန်းနက်ထံသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးက လှည့်မကြည့်ပါ။ ထိုအခါ သူက ခေါင်းကိုညွှတ်လိုက်ပြီး စတားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ ရိုနှင့်မားဒေါက်တို့ နောက်မှလိုက်သွားကြသည်။

တံခါးပိတ်သွားသည်။

“ပေါ့ဂါးရစ် . . ရှင့်ကိုကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဂျန်းနက်က မိုးရေထဲသို့ ငေးကြည့်ရင်း တိုးဖွတ်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

*

ကျောက်လုံးများခင်းထားသော လမ်းအတိုင်း လူသုံးယောက် လျှောက်သွားကြသည်။ ဂါးရစ်က အလယ်မှဖြစ်သည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် လူအားလုံးလောက်ပင် အိမ်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ ဟိုအနား သည်အနားတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စဆိုသလို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကလေးလေးနှစ်ယောက် သူတို့နောက်တွင် လိုက်ပါလာသဖြင့် မားဒေါက်က မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ရဲစခန်းဟောင်းသည် လမ်းတစ်ဖက်အဆုံးတွင် တည်ရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်းကို မျက်နှာပြုနေသည်။ မေရီတောင်းရှိ တခြားအိမ်များကဲ့သို့ပင် ကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် သံတိုင်များ စိုက်ထားသည်ပဲ ထူးခြားသည်။

ရိုက သစ်ချတံခါးကြီးကို ဖွင့်သည်။ မပွင့်ပါ။ မားဒေါက်က တံခါးကို ခြေဦးဖြင့် ထိုးခတ်ပြီး . . .

“ဟေး . . လက်ချလန် အထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပြီလား”

မင်းတုပ် ဖွင့်သံကြားရသည်။ တံခါးပွင့်လာပြီး လက်ချလန်၏ခေါင်းပေါ်လာသည်။

“သူ့ကို အထဲမှာ ချုပ်ထားရအောင်”

မားဒေါက်က ပြောလိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် စားပွဲဟောင်းတစ်လုံး ရှိသည်။ အသုံးမပြုစာကြာပြီဖြစ်သော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိသည်။ တငွေငွေလောင်နေသော မီးဖိုတစ်ခုရှိသည်။

လက်ချလန်က သူ၏ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ယူပြီး လွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သော့တွဲကြီးတစ်ခုကို နံရံမှဖြုတ်ယူသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အခုပဲ အထဲမှာထည့်ထားမလား”

“မြန်လေကောင်းလေပဲ”

ကျဉ်းမြောင်းသော စင်္ကြံလမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့လျှောက်သွားကြသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အချုပ်ခန်းသုံးခန်းစီရှိသည်။ သံတံခါးများ ပိတ်ထားကြသည်။ ရိက ဂါးရစ်၏လက်မှကြီးကိုဖြေပြီး အချုပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် သံခူတင်တစ်လုံးရှိသည်။ စစ်စောင် သုံးလေးထည်နှင့် ရေပုံးတစ်လုံးရှိသည်။ လက်ချလန်က တံခါးကိုပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

ရိက သံတိုင်များအကြားမှနေ၍ စီးကရက်တစ်ဦး၊ မီးခြစ်တစ်လုံးနှင့် သတင်းစာတစ်စောင် ပေးလိုက်သည်။

“ဖတ်ရတာမပါ။ သုံးရက်လောက်တော့ ဟောင်းနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်တို့ ရှုံးနေဆဲပဲဆိုတာတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မားဒေါက်က သူ့အိတ်ထဲမှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်ကလေးကြာရင် အေးလာလိမ့်မယ်”

“တကယ့်စည်းစိမ်ပဲ။ လူကြီးမင်းတို့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂါးရစ် ခြေစုံရိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြသည်။ ဂါးရစ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သံတိုင်များစိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ့သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခူတင်စွန်းတွင်ထိုင်ပြီး မားဒေါက်ပေးခဲ့သော ပုလင်းတို့ ဖွင့်သည်။ အနည်းငယ် မြည်းစမ်းလိုက်သည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ပူသွားသည်။ အူတွေပြတ်သွားမလား အောက်မေ့ရသည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

အသက်ကိုရှိုက်ပြီး ရှူလိုက်သည်။

စင်္ကြံဆီမှ ခြေသံကြားရသည်။

လက်ချလန် ဖြစ်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကိုပခုံးတွင် လွယ်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သံတိုင်တံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင်ရပ်ပြီး ဂါးရစ်ကို ကြည့်နေသည်။ ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကိုဖြုတ်ပြီး လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည်။ ဂါးရစ် ဖြည်းညှင်းစွာထသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေသည်။ ရိ ပေးထားသော စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည်။

“ဆေးလိပ်သောက်သလား”

သူက တံခါးဆီသို့လျှောက်လာပြီး စီးကရက်ဦးကို လှမ်းပေးရင်း မေး

လိုက်သည်။

ကောင်ကလေး ခေါင်းခါသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ သေနတ်ပြောင်းထဲမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ထုတ်ယူရတယ်”

“မှန်တာပေါ့”

“ဂျန်းနက်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး ပစ်လိုက်နိုင်တာပဲ။ ဘာပြုလို့ မပစ်တာလဲ”

“ကိုယ် ပစ်နိုင်မယ်လို့ မောင်ရင် ထင်သလား”

ဂါးရစ်က ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။

ကောင်ကလေး ပင့်သက်ဖြာသည်။ သေနတ်ဒင်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် အထောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပစ်နိုင်ဘူး”

သူ ထွက်သွားသည်။ ရပ်လိုက်သည်။

“ခဏနေရင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဒါထက်ကောင်းတာ ဘာရှိအုံးမလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပစ်နိုင်တယ်။ ပစ်ဖို့လဲ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အဖေအတွက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပစ်မယ်ဆိုတော့ မပစ်နိုင်ဘူး”

လက်ချလန်က ဖြေးလေးစွာ ပြောသည်။

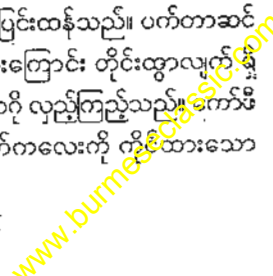
“ကိုယ်သိတယ်”

ဂါးရစ်က ပြန်ပြောသည်။

စင်္ကြံတွင် ခြေသံများ ပျောက်သွားသည်။ ခူတင်စွန်းသို့ သူ ပြန်သွားပြီး ထိုင်သည်။ မီးခြစ်ကိုခြစ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ သူ့လက်တုန်နေသည်။

‘မရဏနိဂုံး’သည် အိုက်ရိဂယိစွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် ငါးမိုင်အကွာတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ် ပြင်းထန်သည်။ ပက်တာဆင်က ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိပြီး ဂျာဂိုက-မြေပွဲစားပွဲတွင် လမ်းကြောင်း တိုင်းထွာလျက်ရှိသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ဂျာဂို လှည့်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီလာသည်ဟုထင်သည်။ သို့သော် ကြေးနန်းစာရွက်ကလေးကို ကိုင်ထားသော

ဂျန်ဆင်းကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သူးခြားစွာ တောက်ပြောင်နေသည်။

“ဒီသတင်းကိုတော့ ဗိုလ်ကြီး စိတ်ဝင်စားမှာ သေချာတယ်”

“မော်လိုက်ကသတင်း ဟုတ်လား။ မြတ်စွာဘုရား . . ကျုပ်တို့ထွက်လာ တာ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဘာများလဲ ဖတ်စမ်းပါအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . ဗိုလ်ကြီးအမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

ဂျန်ဆင်း မြူးနေသည်။ ကက်တရီးနား သင်္ဘောပေါ်တွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဂါးရစ် ပုန်းအောင်းလိုက်ပါသွား။ ယခု ဖာဒါကျွန်းတွင် ရောက်ရှိ။ မနက်ဖြန် စတိုးနွေးမှအပြန် သူ့ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ရမည်။

ဂျာဂို သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကြေးနန်းစာ ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဒီသတင်းဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးမာရေးဆီက တိုက်ရိုက်လာတာပဲ”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားမှာ အချိန်အားရှိမယ်ဆိုရင် မော်လိုက်သတင်းကို ရရှိကြောင်း သတင်းဖို့။ မနက်ဖြန် အရက်တက် စတိုးနွေးမှထွက်၊ ဖာဒါကျွန်း ကို နေ့ခင်းရောက်။ ကဲ . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကြွပေတော့”

ဂျန်ဆင်း ပြုံးပြီးထွက်သွားသည်။ ဂျာဂိုက စားပွဲပေါ်မှ ခဲတံကို ကောက် ယူပြီး လက်ထဲတွင် နှစ်ပိုင်း ချိုးပစ်လိုက်သည်။

ဂျန်နက်က မီးဖိုထဲသို့ တင်းတစ်တုံးထပ်ထည့်သည်။ အထဲသို့ ရောက် အောင် ကြေးချောင်းဖြင့် ထိုးထည့်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင် သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ရိသည် သူမ ယူဆောင်လာသောစာကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်။

“မင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ပြောလိုက်တယ်လို့ သူ့စာထဲမှာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကားထဲမှာပဲ။ သူက ဦးလေးအတွက် အလုပ်တစ်ခု ပေးတယ်။ သေနာပတိချုပ်ကိုယ်တိုင်က ပေးတာပဲ။ တာဝန်တွေကြားကို ပြန် ရောက်ဖို့ အခွင့်အရေးပဲ။ ဦးလေး လိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ထောက်ပံ့ရေးဌာန တွဲဖက်ဒါရိုက်တာ”

သူက ခါးသီးစွာ ပြောလိုက်ပြီး စာရွက်ကို လက်ထဲတွင် တွန်းချလိုက် သည်။

“ဘုရား . . ဘုရား၊ ဦးလေးက ဘာလိုချင်တာလဲ။ သွေးလား”

တံခါးပွင့်သွားသည်။ ငွေလင်ဗန်းပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်စုံ များတင်ပြီး ဂျင်း ဝင်လာသည်။

“တူဝရီးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြတာလား။ အပြင်လူဝင်လာလို့ ဖြစ် ဝါ့မလား”

‘ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြလိုက်စမ်းပါ။ စာကို ပြလိုက်စမ်းပါ။ ဒေါ်ဒေါ် သိရမယ့် တိစွဲပဲ”

ဂျန်နက်က အမိန့်ပေးသလို ပြောသည်။

ဂျင်းက လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို မီးဖိုအနီးရှိ ကြေးစားပွဲကလေးပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိထံသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ တွန့်ကြေနေသောစာရွက်ကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်သည်။

“အံ့ဩစရာပါပဲလား ကာရေး”

သူမက သူ့ပါးကို နမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ဘယ်လို မိန်းမလဲ။ မင်းလဲ ကောင်မလေးနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ စားပွဲမှာထိုင်ရမယ့် အလုပ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ စာရေးကြီး ဝဲ၊ တစ်နေ့လုံး စာရွက်တွေကို လက်မှတ်ထိုးနေရမယ်”

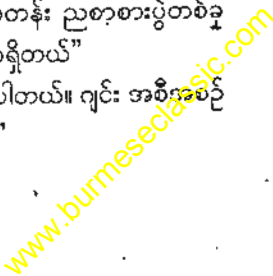
ဂျင်းက သူ့ကို မီးဖိုဆီသို့ တွဲခေါ်လာသည်။ ဂျန်နက် ခေါင်းကို ယမ်း ခါသည်။

“ဦးလေးနဲ့ ဟာရီဂျာဂိုဟာ အတူတူပဲ။ ရှေ့တန်းကို ပြန်သွားဖို့အတွက် နည်းနည်းကလေးမှ မစောင့်နိုင်ကြဘူး”

ဂျင်းက . . .

“ကဲ . . ဒီနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြမယ့်အစား ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲ ကလေး လုပ်ကြပါလား။ ကနေညစာအတွက် ပထမတန်း ညစာစားပွဲတစ်ခု စီမံ စီစဉ်ထားသည်။ ရှန်ပီနီလေးလုံး သိမ်းထားတာရှိတယ်”

“ဆော့ရီးပဲ ဂျင်းရယ်။ ဂျင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဂျင်း အစီအစဉ် ဆီပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မတော့ သဘောကျတယ်”

ရိက မီးဖိုရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ဆေးတံဆေးထည့်နေရာမှ . . .

“ဝါးရစ်ကို ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်။ သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို မျက်နှာချင်းတွေ့ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“သူက တကယ်ပဲ ထူးချွန်လို့လား”

ဂျင်းက မေးသည်။

“ရေတပ်လောကမှာတော့ တကယ်ထူးခြားတယ်။ ဒီစစ်ပွဲအတွင်းမှာ တော့ အအောင်မြင်ဆုံး ရေတပ်သင်္ဘော ကွန်မန်ဒါတစ်ယောက်ပဲ။ အများပြည်သူ သိရအောင် သတင်းထုတ်ပြန်ထားတာတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြော စမှတ်ပြုလောက်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“နေပါအုံး. . . ဦးလေးက ဘယ်ဘက်ကနေရပ်ပြီး ပြောနေတာလဲ”

ဂျန်းနက်က မေးသည်။

“အို. . . ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ငန်း အတတ်ပညာဆိုင်ရာ အရည်အချင်းကို ပြောတာပါ။ ဖားမောက်ကိုတိုက်တဲ့ ကိစ္စ ဆိုရင် တကယ့်ကို ပြောစမှတ်တစ်ခုပဲ။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖားမောက်ကို တိုက် တယ်ဆိုတာ ငါ သိချင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို ညစာစားပွဲကို ဖိတ်ပါလား။ လူလေး လေးယောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပျူပျူငှာငှာပေါ့။ ဦးလေး သူနဲ့ အားရအောင် စစ်ပွဲအကြောင်း ပြောနိုင်တယ်”

သူမ၏ ထေ့ငေါ့မှုတွင် ဒေါသလည်း ရောစွက်လျက်ရှိသည်။

ရိ မျက်မှောင်ကုပ်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီအကြံ မဆိုးဘူး”

“ဦးလေး နောက်နေတာလား”

“ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ”

ဂျင်း ဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ဘယ်နှယ့်လဲ”

အမျိုးသမီး တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး ကာရေး။ မနေ့ကသာ ဒီမေးခွန်းတို့ အစ်ကိုကြီးမေးလာရင်တော့ အစ်ကိုကြီး ရှုနေတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့. . .”

အမျိုးသမီး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ရန်သူဆိုရင် မုန်းရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို မမုန်းဘူး။ သဘော ကျတယ်။ သူက လူတစ်ယောက်ပဲ”

“သူ့ကို ခေါ်ရမလား၊ မခေါ်ရဘူးလား။ မင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ မင်းက အာဏာပိုင်ပဲ”

ရိက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကနေညနေအတွက် ခံဝန်ချုပ်လက်မှတ် သူ ဒီမှာလာပြီး ထိုးရမယ် လို့ ပြောတာလား”

“စာအုပ်ကြီးကို လှန်မနေပါနဲ့။ လက်ချလှန်က သူ့ကို သေနတ်တစ်လက် နဲ့ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ဦးလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဂျန်းနက်က မေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ။ စစ်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သူ့ဆီက နောက်ဆုံး သတင်းတွေ ကြားရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကနေညဟာ ပျော်စရာ ညကလေးတစ်ည ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

*

ရုံးခန်းဆီမှ ထူးခြားပေါ်လွင်သော ရယ်မောသံ ကြားရသောအခါ ဝါးရစ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသော သူမ၏ ခြေသံကို ကြားရသည်။ အိပ်ရာပေးတွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ တံခါး၏တစ်ဖက်တွင် အမျိုးသမီး ရပ်နေသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ခဏခဏ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြောစကား တွေကို အလွတ်ရနေတယ်။ ရှင့်ကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြ ခဲ့လား”

“ဘာမှ တိုင်စရာမရှိပါဘူး။ အခုလို လာလည်တာကို ကိုယ် ဘယ်လို ဝမ်းသာရမလဲ”

“ဂျင်းဆင်ကလဲယားက ညစာစားပွဲ အဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ” သူမ၏နောက်ဘက်တွင် လက်ချလှန် ပေါ်လာသည်။

“နောက်နေတာလား”

ဂါးရစ် မေးသည်။

“ရှစ်နာရီ ရောက်ဖို့အတွက် ခုနစ်နာရီခွဲမှာ လာခေါ်မယ်။ ရှင့်မှာ လည်စီးအနက် မရှိဘူးဆိုရင်လဲ ယူနီဖောင်းနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ်။ ရှင့်တို့ လက်ချလန်က ခေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး မဟုတ်တာတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ မဟုတ်တဲ့ဘက်ကို ထွက်မပြေးပါနဲ့။ ရှင် ပြေးရင်တော့ သူက ပစ် လိမ့်မယ်”

သူက ခေါင်းကို အနည်းငယ်ညှတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငြင်း နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဂျာမန်ရေတပ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ဒီမှာ အဆုံးအဖြတ် ပဲ”

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်။ ကောင်ကလေးက ဂါးရစ်ကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

ဂါးရစ် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ လက်ချလန်။ ဒီရေနဲ့အတူ လိုက်ကြရုံပဲ”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက် သည်။

*

ဗာဂျာ၏အခန်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ အခန်းထောင့် ဝိရိ ကလေးပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးဖိုရှိသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် အိုးတွေခွက်တွေ ရှိ သည်။ စစ္စတာကေသီ၊ အယ်လဆီနှင့် ဘရစ်ဂျစ်တို့က သင်္ဘောသားများတို့ ထမင်းပွဲများ ခူးခပ်ပေးလျက်ရှိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်တွင် ဒိုက်ချလင့် လူးသွားသောအခါ သူတို့အောက် မှ ကြမ်းပြင်သည် မတ်မတ်ကြီး ထောင်တက်သွားသည်။

သူတို့နှင့်လွတ်ကင်းရာ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဗာဂျာ ရပ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ဖန်ခွက်၊ လက်တစ်ဖက်တွင် ရမ်ပုလင်း ကိုင်ထားသည်။

သူက ယခုကလေးပင် အပြင်မှ ဒိုက်ဒိုက်တုန်ပြီး ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စစ္စတာကေသီက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“တစ်ခုခုစားမလား ကက်ပတ်နီ”

သူက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“မစားသေးဘူး စစ္စတာ။ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဘာပြုသနာ ရှိသေးသလဲ”

“သူတို့ အဆင်ပြေသလို ရောက်လာကြတယ်။ တစ်ခါလာရင် သုံး လေးယောက်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ မီးဖိုတစ်ခု လုပ်ထားနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ပူပူနွေးနွေးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာပေါ့။ စစ္စတာတို့ တို့ ကျုပ် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

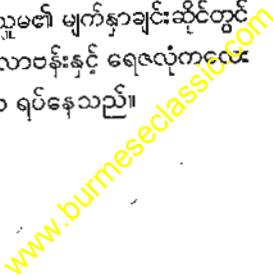
သူက ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် အပြင်သွားလိုက်အုံးမယ်”

တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ အပြင်ထွက်သွားသည်။ တံခါးကို ခက်ခဲစွာ ပြန် ပိတ်ခဲ့ရသည်။ လှိုင်းထဲ လေထဲမှပင် ဒိုက်ချလင့်သည် ရွက်ကုန်ဖွင့်ပြီး သွားနေ သည်။ သင်္ဘော လူးသွားတိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရေတွေ တဝေါဝေါ တက်လာ သည်။ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို လူနှစ်ယောက် ကိုင်နေရသည်။ ဧည့်ခန်းလှေကားဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ ရေတွေနှင့်အတူ သူ ဝင်သွားသည်။ တံခါးကို ပြန်ပိတ် ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရေတွေ တစ်ပေလောက်ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်- ပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ထားပြီး မျက်နှာကျက်တွင် မှန်အိမ်နှစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ ညနေပိုင်းဆေးခန်းတွင် ကုသရန် သင်္ဘောသား လေးယောက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ စပိုရာအမည်ရှိ သင်္ဘောသားကလေး စားပွဲပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ၏အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်လက်ကို ပင့်တင် ထားသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်ရှိ ပင်လယ်အနာစိမ်းများကို တွေ့မြင်နေရ သည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာက စားပွဲ၏တစ်ဖက်တွင် ရပ်နေသည်။ ဂါဝန် အောက်နားစကို ခါးကြားတွင် ထိုးညှပ်ထားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လိုတီ ရပ်နေသည်။ လက်ထဲတွင် ခွဲစိတ်တန်ဆာပလာဗန်းနှင့် ရေလေ့ကလေး တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ စားပွဲထိပ်တွင် ရစ်ချဘာ ရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

“သူ့အနာက သိပ်ဆိုးတယ်။ လက်တစ်ဖက်လုံး မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”
စစ္စတာအင်ဂျလာက ခွဲစိတ်စားကို ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . သားရေ သတ္တိရှိရှိပေါ့။ ငါ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လုပ်ပါမယ်”

အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသော် စပိုရာ သေမတတ် ကြောက်လန့်လျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးတွေပြန်နေသည်။ ကောင်ကလေး၏ ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားသော ရစ်ချတာက စစ္စတာအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လေပြင်းတစ်ချက် ဝေလိုက်သဖြင့် ဒိုက်ချလင့် လူးသွားသည်။ အခန်းတွင်းရှိ ရေများ တစ်ဖက်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ လှိုင်းရိုက်ခတ်သွားသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားပြီး ရေထဲတွင် လေးဘက်ထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စစ္စတာအင်ဂျလာသည် စားဖွဲ့ကို ထောက်မိုထားပြီး သူမ၏အလုပ်ကို ငုံ့ပြီး လုပ်နေသည်။

ခွဲစိတ်စားကလေး အနာသားပေါ်သို့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် မြှုပ်ဝင်သွားသည်။ ပြည်တွေပေါက်ထွက်လာသောအခါ ရုတ်ခြည်းပင် ညှိစော်နံ့သွားသည်။ ကောင်ကလေး အသံကုန်ဟစ်အော်သည်။ ရစ်ချတာ ဖိထားသည့်ကြားကပင် သူ ရုန်းခုန်သည်။ ထို့နောက် သူ မျက်ဖြူလန်သွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ လျင်မြန်စွာ ခွဲစိတ်သည်။ လိုတီက ခွဲစိတ်တန်ဆာပလာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကမ်းပေးလျက် ရှိသည်။ အနာကို ပတ်တီးစည်းပေးသောအခါတွင် ဗာဂျာက မေးသည်။

“သင်္ဘောသားတွေ တော်တော်များများ ဒီအနာ ဖြစ်ကြသလား”

“တစ်ဝက်လောက်ပါပဲ”

အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေသည်။

ဗာဂျာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို ကြည့်နေသော ရစ်ချတာကို တွေ့ရသည်။

“ခရီးက ရှည်လွန်းတယ် ကက်ပတိန်”

ဗာဂျာ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်။ ခရီးက ရှည်လွန်းတယ်”

*

ည ခုနစ်နာရီ မခွဲမီမှာပင် ဂါးရစ်နှင့် လက်ချလန်တို့သည် ဖာဒါဂေဟာဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ခြံပင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြသည်။ သူတို့ကို အသက် ခြောက်ဆယ်ရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူမက ပြုံးလျက် . . .

“အထဲကို ဝင်ပါရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂါးရစ် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သည်။ သူ့နောက်တွင် လက်ချလန် သေနတ်တို့ ကိုင်ပြီး လိုက်လာသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေကြပါတယ်ရှင်။ ဒီဘက်ကို ကြပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဂါးရစ်ပါ မဒမ်”

“ကျေးဇူးပဲ မေရီ”

ဂျင်းဆင်ကလဲယား၊ ရီနှင့် ဂျန်းနက်တို့သည် ဖီးဖိဘေးတွင် ရှယ်ရီသောက်နေကြသည်။ ကော်ဇောပေါ်တွင် ရီရီ အိပ်နေသည်။ ဂျင်းက လက်ဆန်တန်းလျက် . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီး လာရောက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ အများကြီးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကာရေး . . . ဗိုလ်မှူးကြီးအတွက် ရှယ်ရီတစ်ခွက် လုပ်ပါဘူး”

လက်ချလန်က တံခါး အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေသည်။ ဂျင်းက . . .

“ကောင်းသောညနေပါ လက်ချလန်။ မင်းမေမေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မစ္စက် ဆင်ကလဲယား”

“ငါက မေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဂါးရစ်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ရှယ်ရီခွက်၊ လက်တစ်ဖက်တွင် မီးကရက်နှင့် ဖီးဖိရှေ့တွင် ရှိနေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကို သူတို့ ဟိုမှာ သက်တောင့်သက်သာ ထားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

“ရဲစခန်းမှာရှိတဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ဟာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိအောင်ဆိုတာထက် ပြည့်စုံလုံလောက်တယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်”

သူက သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရီ ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါ ကျုပ် သဘောကျတယ်”

သူက ဂါးရစ်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီမှာထားပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်။ ကျုပ်ကို ဖားမောက်အကြောင်း ပြောစမ်းပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည်။

ဂျင်းက . . .

“သူက လူချောတစ်ယောက်ပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူလဲ”

ဂျန်းနက်က မေးသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကွာ”

ဂျန်းနက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“သူက ကျွန်မသိတဲ့ အခြားယောက်ျားတွေနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့မှာ ကျွန်မ မပြောတတ်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေ သိပ်များတယ် ဂျင်း။ ယောက်ျားတွေအတွက် အချိန်မဝေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရေးကို ပြောတာ။ ဆေးကျောင်းတက်ရတယ်။ နောက် စစ်ဖြစ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တာနဲ့ အိပ်တာပဲရှိတယ်”

“ဂါးရစ်ကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်တယ်”

“မင်းဆိုလိုတဲ့သဘော ကိုယ် သိပါတယ်”

“သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိုကြောက်တယ်”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ဘာမှမပြဘူး။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ လူ့ဘဝကြီးနဲ့ ဝေးကွာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ရတယ်။ သူ့အမြဲတမ်း ပြုံးနေတာကိုက လူ့ဘဝကြီးဟာ ရယ်စရာလို့ သူ ထင်နေပုံရတယ်။ တောက်ပြောင်တဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်။ ထက်မြက်တဲ့ ရေတပ်သားတစ်ဦး။ သူ့ဘဝကို သူ့ဘွဲ့တံဆိပ်တွေက ပြနေတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ အင်မတန် အမှန်းရခက်တယ်။ သူတို့အတွက် ဘာမှစည်းမျဉ်း သတ်မှတ်ထားတာ မရှိဘူး”

အပြင်ဘက်မှ မောင်းထုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တံခါးဝတွင် မေရီ

ရောက်ရှိလာသည်။

“ညှဉာ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ မဒမ်”

ဂျင်း ထရပ်ပြီး . . .

“လူကြီးမင်းများ . . ကျွန်မတို့ သွားကြဦးလား”

ရိန္နဲအတူ သူမ ထွက်သွားသည်။ ဂျန်းနက်နှင့် ဂါးရစ်တို့ လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှ လက်ချလန် စောင့်ကြပ်သည်။

*

ထရီဒီနီတွင်ကား နက်ကာသည် စစ်ဆင်ရေးရုံးထဲတွင် လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ သူ စိတ်တိုနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ မှိနေသည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသူတစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူသည် သုံးရက်လုံးလုံး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်နေခဲ့ရသည်။

ထောက်လှမ်းရေးရုံးခန်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်ရောက်သွားသောအခါတွင် ကား ဗိုလ်မှူးကြီးမေယာသည် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် စားပွဲပေါ်တွင် ကုန်းငုံလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြေပုံ ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မေယာ ခေါင်းမော့ပြီး . . .

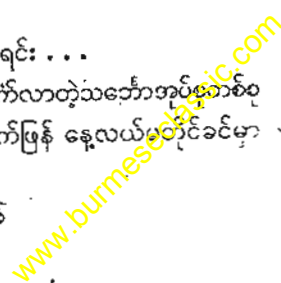
“ကဲ . . ဒီမှာ ဟိုစ်။ ခင်ဗျားအတွက်တော့ အလုပ်ရပြီ”

“ဝမ်းသာစရာလို့ပဲ ယူဆရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟာအောဘတ်စ် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီအတွင်းမှာ သုံးခါတိတိ ခေါ်တယ်။ သုံးခါစလုံး အနားကပ်ပြီးမှ ဖျက်တယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မဖျက်ပါဘူး။ အခုကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အတိုချုပ် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ၀၂၀၀ မှာ ခင်ဗျားထွက်ရမယ်။ ဖွဲ့သန်းမှု အစီအစဉ်က စကော့တလန်၊ ဟီးဗရိုက်ပင်လယ်နဲ့ အိုင်ယာလန် အနောက်ဘက်ပဲ။ ဒီမြေပုံထဲကအတိုင်းပဲ”

ဟု ခဲတံဖြင့် မြေပုံပေါ်တွင် ထောက်ပြရင်း . . .

“ဟာလီဖက်နိုဟာ စကော့တီးယားက ထွက်လာတဲ့သင်္ဘောအုပ်စုတစ်ခုဟာ အခုပဲ အဲဒီဒေသမှာ ရောက်နေတယ်။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်းခင်မှာ

သူတို့ ရောက်ရှိနေတဲ့နေရာကို သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အော်ထရော့က ခင်ဗျားကို အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေ ရှင်းပြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုယ်တိုင် သတင်းပို့တာ လိုချင်တယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ထွက်သွားသည်။ နက်ကာက မြေပုံကို ကြည့်သည်။

“မြေပုံထဲကအတိုင်းဆိုရင် မိုင် ၉၀၀ ပျံရမှာပဲ”

“ပြီးတော့ မိုင် ၉၀၀ ခရီးကို ပြန်လာရမယ်။ ရည်မှန်းချက်ဒေသများမှာ နှစ်နာရီထဲ ပျံဝဲချိန်ရှိမယ်”

နက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ် ကြည့်ကြရအောင်”

*

ရီက ရဲစခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် ဂါးရစ် လျှောက်ဝင်သွားကြသည်။ လက်ချလန် နောက်မှလိုက်လာသည်။ သူက သော့တွဲကိုယူပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း ရှေ့မှလျှောက်သွားသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျား ကနေ့ညအတွက် ကျွန်တော် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂါးရစ်က အလေးပြုသည်။

ရီ တဲ့ဆိုင်းနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲ အလေးပြုသည်ကို တုံ့ပြန်ကာ ထွက်သွားသည်။ လက်ချလန် နောက်မှ ပါသွားသည်။

တံခါးပိတ်သွားသည်။ ဂါးရစ် တံခါးအနီးတွင် ရပ်ကာ အတန်ကြာ နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင် ကျောက်သားများ အက်နေသည်။ သံချောင်းများ စိုက်ရာတွင် အင်္ဂတေသားများ မွကြေနေသည်။ ဂါးရစ်က မွေ့ရာကို မ လိုက်သည်။ သံခုတင်မှ ဗူးနွယ်တစ်ခုကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗူးနွယ်ခွေထိပ်အချွန်ဖြင့် သံတိုင်းရင်းအင်္ဂတေကို ထိုးဆွသည်။

စကြိုဆီမှ ခြေသံများ ကြားရသည်။ ခုတင်တွင် သူ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သံတံခါး၏တစ်ဖက်တွင် လက်ချလန် ပေါ်လာသည်။ ပခုံးတွင်

သေနတ်လွယ်ထားသည်။ ချိုင်းတစ်ဖက်တွင် အိပ်ရာလိပ် ပိုက်ထားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဂါးရစ်က မေးလိုက်သည်။

ကောင်ကလေးက ဓာတ်ဗူးကို ကြမ်းပေါ် ချလိုက်သည်။ အိပ်ရာလိပ်ကိုဖြေပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ နံရံကို ကျောမှီပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် သေနတ်တင်ထားသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကို စောင့်ကြည့်ပေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်အနားမှာ ရှိနေယင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်မယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ယူဆပါတယ်”

ဂါးရစ် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းသိလား လက်ချလန် သူ့မှာရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်”

ဂါးရစ် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ စောင်ကိုဆွဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

* * *

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၄ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၅၆ မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၉° . ၅၁ အနောက်။ ပီပီရိုက်ကျွန်းစု၏ အနောက် တောင်ဘက် မိုင် ၁၁၀အကွာ။ ရာသီဥတု ငြိမ်သက်စပြုသည်။ အံ့ဩဖွယ် ရာ ငြိမ်ဆိမ်သည်။ ဤဒေသတွင် ဤအဖြစ်မျိုး ကျွန်ုပ် မကြုံစဖူး။ ည သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း ကျွန်ုပ်တို့၏သင်္ဘောဦး ဘက်မှဖြတ်သွားသည်။ သင်္ဘောစက်သံကြားရသည်။ သင်္ဘောမှ အလင်း- ရောင်ကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ထိုသင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများ၏ ပေါ့- ဆမှုပင်ဖြစ်သည်။ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် မိုးရွာပြန်သည်။ လေပြန် တိုက်သည်။ နံနက်အရက်တက်အချိန်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့် အ- လျောက် စစ္စတာအင်ဂျလာတို့ ထုံးစံအတိုင်း နံနက်ပိုင်း ဝတ်ပြုကြသည်။ ရာသီဥတု ဆိုးရွားသည့်ကြားမှပင် ဝတ်ပြုခြင်းကို ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပြု လုပ်သည်။

(၁၂)

ဒိုက်ချလင့်သည် ရွက်စုံလွင့်ပြီး တစ်နာရီ ၁၂ မိုင်နှုန်းဖြင့် သွားနေသည်။ မိုင်းမှုန်သော ကောင်းကင်အောက်တွင် ပင်လယ်ပြင်သည် လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ဖြင့် ကြွစပြုလာသည်။

မိုးသည် အနောက်တောင်ဘက်မှ လာနေသည်။ သို့တစေလည်း စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ဗာဂျာ၏ အရှေ့ဘက် စကြိုလက်ရန်းတွင်ရပ်ကာ ကုန်း- ပတ်ပေါ်ရှိ သီလရှင်များနှင့် သင်္ဘောသားတချို့ကို တရားဟောလျက်ရှိသည်။

သူမ၏အသံ ကြည့်လင်ပြတ်သားသည်။
လိုတီနှင့် အခြားသီလရှင်များ လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကြသည်။ လိုတီ၏ နောက်တွင် ရပ်နေသော ရစ်ချတာနှင့် အခြားသင်္ဘောသားများလည်း ရွတ်ဆို ကြသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သဖြင့် ကက်ပတိန် ဗာဂျာနှင့် မစ္စတာစတမ်းတို့လည်း လိုက်ပါရွတ်ဆိုကြရတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သံပြိုင်ဓမ္မတေးသံပျောက်သွားပြီး သူတို့၏ အထက်ဘက် တွင် ဆူညံသောအသံကြီးတစ်ခု အော်မြည်သည်။ ဗာဂျာ အထိတ်တလန့် လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့၏ အရှေ့တောင်ဘက် ပေ ၁၅၀ အကွာလောက်မှ နေ၍ လေယာဉ်ပျံအနက်ကြီးတစ်စင်း ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. သွားပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ သွားပြီ”

သူက ယင်းသို့တွေးလိုက်မိပြီး စစ္စတာအင်ဂျလာကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဆွဲချ လိုက်သည်။ အောက်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်လည်း ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွား သည်။ သင်္ဘောသားများ ပြန်ကြည့်သွားပြီး စစ္စတာကေသီက ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ဗာဂျာ၏နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်နေသော စတမ်းက . . .

“ကက်ပတိန် ကြည့် ကြည့်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ”

ခေါင်းပေါ်တွင်ဖြတ်သွားသော ယွန်ကာတိုက်လေယာဉ်ကို ဗာဂျာ ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ အတောင်ပံပေါ်မှ လက်ဝါးကပ်တံဆိပ်များကို ခွင်းလင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ အမြီးတွင် စကြာတံဆိပ်ပါရှိသည့် လေယာဉ်ပျံ သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ပြီး အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ သင်္ဘောသားများ သင်္ဘောလက်ရန်းများသို့ ရောက် အောင် ပြေးသွားကြသည်။ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဆိုလျှင် ရွက်လက်များပေါ် သို့ ခုန်တက်ကြသည်။ အားလုံးပင် ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်ကြသည်။ ရစ်ချတာ နှင့် လိုတီ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေကြသည်။ ရစ်ချတာ၏လက်က မိန်းကလေး၏ ခါးကို ရစ်ပတ်ထားသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ သူတို့ မော့ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ ကက်ပတိန်”

စတမ်းက မေးသည်။

ဗာဂျာ မှင်တက်မိနေရာမှ သတိရပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ လတ်ရန်း မှ အောက်သို့ငုံ့ပြီး အော်လိုက်သည်။

“ရစ်ချတာ.. ဆွီဒင်အလံကို ချလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့အလံ ကျုပ်အခန်း ထဲက ဝီရိယမှာ ရှိတယ်”

စတမ်း ဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ရေဒီယိုဖွင့်။ အဆက်အသွယ်လုပ်ရအောင်”

*

“ဆွီဒင်သင်္ဘောဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လား”

နက်ကာက မေးလိုက်သည်။

“သေချာပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် အလံကို သေသေချာချာ မြင်ရ ပါတယ်”

ရုဒီက ဖြေသည်။

“ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သာ မြင်ရတာမဟုတ်ရင် ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ကြအုံးစို့”

လေယာဉ်ကို ပြန်ကွေ့သည်။ သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်သောအခါ

ဆွီဒင်အလံကို ဖြုတ်ချနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

“သူတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ ကက်ပတိန်။ ဘာပြုလို့ အရောင်ပြောင်း တာလဲ”

ရုဒီဟာဗာက အံ့သြစွာမေးသည်။

“ကျုပ်လဲ ဘယ်သိမလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် အခြားအလံတစ်ခု လွင့်တက်လာသည်။ လေထဲတွင် တလူလူ လွင့်လျက်ရှိတော့သည်။

ကရန့်က ထက်သန်စွာ အော်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရေတပ်မတော်အလံပဲ။ ကျွန်တော် ကျိန်ရဲတယ်”

“ကျိန်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်လဲ မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စဉ်းစား လို့ မရဘူး။ တစ်ပတ် ပတ်လိုက်အုံးမယ်”

ကြီးမဲ့ကြေးနန်းသမား ရှုမစ်က နက်ကာ၏ ပခုံးကိုတို့ပြီး . . .

“ကျွန်တော် တစ်ခုကြားရတယ်။ သူတို့ ဆက်သွယ်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ စက်ဖွင့်လိုက်မယ်”

တခဏမျှအကြာတွင် ဂျီအန်စတမ်း၏အသံကို ကြည်လင်စွာ ကြားရ သည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြရသည်။

“ဒိုက်ချလင့် ပြောနေတယ်။ လင်းယုန်နက် ကြားသလား”

“လင်းယုန်နက်.. သူ ဘာပြောတာလဲ”

ရှုမစ် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

နက်ကာက . . .

“မောင်ရင် လူမိုက်ပဲ။ သူ ကျုပ်တို့ကို မထုတ်ဖော်ချင်လို့ပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက် ကြားဖြတ်ပြီး နားထောင်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ နေစမ်း။ သူ့ကို ကျုပ် ပြောမယ်”

*

လက်ချလန်၏မိခင် ပိုလာသော နံနက်စာကို ဂါးရစ် စားရသည်။ ဆန်ပြုတ်၊ ဝက်သားခြောက်ကြော်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီး။ ကောင်းမွန်လှသည်။ အမျိုးသမီးကြီး ပြန်သွားသောအခါ လက်ချလန်က သူ့နေရာတွင် နေရာပြန်လှ သည်။

ဂါးရစ်က . . .

“လက်ချလန်. . . အိပ်လေ။ မောင်ရင် မအိပ်ဘူးလား”

“မအိပ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဝသ နာရီထိုးရင် မနတ်ဝတ်ပြုပွဲပြီးရင် မားဒေါက် ကျွန်တော့်နေရာကို လာလိမ့်မယ်”

လက်ချလန်က လက်မှနာရီကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အင်း. . . အင်း။ သူက ဒီမှာ သင်းအုပ်ဆရာလား”

“ဟုတ်တယ်။ သင်းအုပ်ဆရာပဲ။ ပြီးတော့ မိုရာဆင်ကလဲယားရဲ့ ပဲနင်း ကြီး”

“မိုရာဆင်ကလဲယား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မားဒေါက်ရဲ့ အချစ်တော်ပဲ။ လေးဆယ့်တစ်ပေရှည်တဲ့ အသက်ကယ် မော်တော်ပဲ။ စခန်းက ကျွန်းရဲ့ တစ်ဖက်ဖျား ဒက္ခိဏလက်ကြား မှာ ထားတယ်။ မားဒေါက် အဲဒီမှာပဲ နေတယ်”

“ကျုပ် နားမလည်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့ ဒီမှာ မထားသလဲ”

“ရာသီဥတုဆိုးတဲ့အခါမှာ ဒီဘက် ဆိပ်ကမ်းကနေပြီး လှေသင်္ဘောတွေ မထွက်နိုင်ဘူး။ တောင်ဘက် ရေလက်ကြားက ထွက်ဖို့လွယ်တယ်”

“အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပဲလား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံကျရင် တောင်ဘက် ရေလက်ကြားကလဲ မထွက်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါအခါကျရင် အရေးပေါ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ”

“ဇာရာကျွန်းမှာ စခန်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“စစ်ထဲကို မဝင်ခင်တုန်းက မောင်ရင်လဲ အသက်ကယ်အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေက အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ”

သူ့မျက်နှာမှ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂါးရစ် ဘာဆက်ပြောရမည် မသိသဖြင့် သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်။ အပြင်တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ဂျန်းနက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

အမျိုးသမီးက မိုးကာခြုံထည်နှင့် တွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ လက်ချလန်။ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေဖို့ကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။ သူက တစ်ညလုံး နံရံကိုမိပြီး သေနတ်ကို ဒူးပေါ်တင်ပြီး တစ်မှေးမမှေးဘဲ ထိုင်စောင့်နေတာပဲ”

သူမက စီးကရက်တစ်စုံနှင့် မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်ကို သံတိုင်ကြားမှ သွင်းပေးလိုက်သည်။

“အချိန်ဖြုန်းစရာပေါ့”

“သိပ်လဲ မကြာတော့ဘူး မဟုတ်လား။ နေ့လယ်ဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးကျော်ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်လား”

“စုတီးနွေးမှာ သင်္ဘောစက်ပျက်နေတယ်။ အစောဆုံး ကနေညလောက်မှ ရောက်မယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်”

သူက သံတိုင်များ အကြားမှနေ၍ သူမကို ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်စားနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အမျိုးသမီး ကသိက-အောက် ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။ ထိုနေရာမှာ ရပ်နေမိသည့်အတွက် သူမကိုယ်

သူမ စိတ်ဆိုးသွားဟန် ရှိသည်။

“ကျွန်မ သွားမယ်။ လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မဂ္ဂဇင်းများကို မြှောက်ပြပြီး . . .

“အခြားဟာတွေအနက်က ဒါတွေအတွက်ပေါ့”

အမျိုးသမီး ဆက်ကနဲလှည့်ပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ထရီဒီနီ ချီ ထောက်လှမ်းရေးရုံးခန်းတွင် နက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ သူသည် လေသူ့ရဲဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲပင်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးတွေ ဖုံးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

အော့ထရောသည် စားပွဲတွင် အစီရင်ခံစာ ရေးနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

“အဲဒီလို လျှောက်နေလို့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါအုံး။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ပါ”

သူက ညာဘက်တွင်ရှိသော ဗန်းထဲမှ ကောဖီအိုးကို မလိုက်သည်။ နက်က ခေါင်းခါသည်။

“မသောက်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် သူ ပေါက်ကွဲသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေကြတာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲ”

“ဒီကိစ္စကို ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ကိုင်တယ်။ ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ။

ဒီကိစ္စမျိုးက အဆင့်ဆင့်ဆိုတော့ ကြန့်ကြာတတ်တာပဲ။ သည်းခံပြီး စိတ်ရှည်-ရှည်ထားပါ”

ထို့နောက် ကုလားထိုင်ကို ကျော်မှီလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မီးခဲကြီးတစ်ခုကိုကိုင်ဖို့ ပြင်ထားရလိမ့်မယ်”

နက်က လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး။ အမိန့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်

ဘူး”

နက်က အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်ပြီး . . .

www.burmeseclassic.com

“အမိန့်ကို မလိုက်နာဘူး ဟုတ်လား။ မြတ်စွာဘုရား . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

တံခါးပွင့်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး မေယာ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြေးနန်းစာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီးပါရှိသည်။ သူ့မျက်နှာ လေးနက်တည်ငြိမ်သည်။

“ကိယယ်ရေတပ်စခန်းနဲ့ ကျုပ်ဆက်တယ်။ သတင်းက ဒိုးနက်ဆီအထိ ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ပေးတဲ့ သတင်းကို လက်ခံရရှိကြောင်းနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ကြားစာ ကြေးနန်းရတယ်”

“ဒါပဲလား”

“မကဘူး။ ဟာလီဖက်သင်္ဘောအုပ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ပေါက်ကြားတဲ့အတွက် သဘောမကျတဲ့အကြောင်းလဲ ကြေးနန်းရတယ်”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒိုက်ချလင့်ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

နက်ကာက မေးသည်။

မေယာသည် စားပွဲစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရွေးချယ်ထုတ်ယူသည်။

“ဒိုက်ချလင့်အကြောင့် သူတို့အားလုံး သိတယ်။ အာလျင်တီးနားမှာ ရှိတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွေက သတင်းရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပေါင်း အတော်ကြာက ဘရာဇီက ထွက်သွားတယ်။ သင်္ဘောသားတွေက ရေတပ်သားမျိုးစုံပဲ။ ကက်ပတိန်က အားရစ်ဗာဂျာ၊ သူတို့မှာ အရပ်သားခရီးသည်တွေလဲပါတယ်။ သိလှရှင်တွေပဲ”

“ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောတွေ မျက်စိအောက်မှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်စွန်းကနေ တစ်ဖက်စွန်းကို ရွက်လွင့်သွားတာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားမယ်”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ။ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းတွေရှိတဲ့အတွက် ဒီ သတင်းကို လုံးဝထုတ်ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျားဟာ အတော်မိုက်တာပဲ။ ဒိုက်ချလင့်နဲ့ ရေဒီယို ဆက်သွယ်တယ်။ စကားဝှက်ကို ထုတ်ဖော်တယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် ကြားဖြတ်ဖမ်းမိပြီး နေရာကိုသိသွားနိုင်တယ်”

ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ။ ဘရာဇီတနေပြီ။ ရွက်သင်္ဘောအဟောင်းအစုတ်ကြီးတစ်စင်း တွာမနီကို ထွက်သွားတဲ့ကိစ္စကို ဗြိတိသျှရေတပ်က ချက်တစ်ဖြုတ်လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ခရီးတစ်ဝက်ကိုတောင် ရောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်လို့ပဲ”

“ဒီတော့”

“ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီ။ ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားနေသလို ဟိုဘက်က မိတ်ဆွေတွေကလဲ စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ဒိုက်ချလင့်ဟာ အဲဒီဒေသမှာ ရောက်နေပြီ။ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ သူတို့သင်္ဘောတွေကို တပ်ဖြန့်မယ်။ ဒိုက်ချလင့်ကို တားမယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အော့ထရော့က ပြောသည်။

‘အဲဒါပဲ ဟိုစံ။ ဘယ်သူမှမသိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီအဆင့်မှာ သတင်းထုတ်ပြန်တာဟာ အန္တရာယ်ပဲ”

နက်ကာ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူသည် ရုတ်ခြည်းပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ် သို့ ဝုန်းကနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ခင်ဗျား မှားတယ် ဟိုစံ။ ရွာဖွေရေးတာဝန်ကို တခြား ဘာမှ ကြားဖောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲ နေနိုင်သေးတယ်။ အဲဒီလို နေလို့ရှိရင် ဟာလီဖက်သင်္ဘောအုပ်ကို တွေ့နိုင်တယ်”

နက်ကာ နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မေယာက သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ပြီး . . .

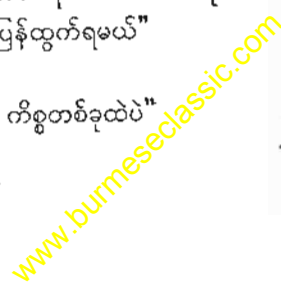
“ကျုပ်တို့ အားလုံး မှားတတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှားမျိုးကိုတော့ တစ်ခါပဲ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကောင်းပြီ သွားတော့။ တစ်ခုခုစားပြီး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်။ နောက် ၂၄ နာရီအတွင်းမှာ ခင်ဗျား တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ရမယ်”

“အဲဒီနေရာပဲလား”

“အဲဒီနေရာပဲ။ ဟာလီဖက်သင်္ဘောအုပ် ကိစ္စတစ်ခုထဲပဲ”

နက်ကာ လေးကန်စွာ ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်တွင် တံခါးရွက် ဒန်းလွှဲပြီး ကျန်ရစ်သည်။ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီး မေယာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်လဲ သူ့နေရာမှာသာဆိုရင် သူ့လိုပဲ လုပ်မိမှာပဲ”

*

ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲမှ မိုးစက်များ ပတ်ဝင်သဖြင့် ဂါးရစ်သည် ခုတင်ကို တံခါးပေါက်အနီးသို့ တိုးရွှေ့ရသည်။ ခုတင်ကို နေသားတကျစီစဉ်ပြီးသော အခါ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားပြီး သံတိုင်များအကြားမှ ငေးကြည့်သည်။

ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးပြီ။ ညသည် လျင်မြန်စွာ နက်ရှိုင်းလျက်ရှိသည်။ မိုးလေသည်ထန်သည်။ ကောင်းကင်ပြင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်သည်။ သို့သော် တို့နေရာ သည်နေရာတွင် ရွှေရောင် လိမ္မော်ရောင်အစင်းများ ရှိနေသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဆိပ်ခံတံတား၏ တစ်ဖက် ပင်လယ်ပြင်တွင် ‘မရဏနိဂုံး’ တိုက်သင်္ဘောလေး ပေါ်လာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများတွင် မြုပ်ချည်ပေါ် ချည်ရှိသည်။

ခြေသံကြားသဖြင့် ဂါးရစ် လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျန်းနက် ဖြစ်သည်။ မိုးကာဦးထုပ်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဆွဲခြင်းတစ်ခု ပါရှိသည်။ သူမက ခူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး ‘ဆွဲခြင်းကို သံတိုင်အောက်မှ ထိုးသွင်းသည်။’

“သူ့သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်”

ဂါးရစ်က ခြင်းကိုယူပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထားလိုက်သည်။

“မင်းမိတ်ဆွေ ဗိုလ်ကြီး ဂျာဂို ဆိပ်ကမ်းကို ဝင်လာနေပြီ။ ဒီရာသီဥတုမှာ ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာတာ သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဟာရီ ဟုတ်လား။ သူ ရောက်လာပြီ ဟုတ်လား”

သူမ၏မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။

အမျိုးသမီး ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ဂါးရစ်က စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ လက်ချလန် ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပါလာသည်။

“မီးခြစ် ရှိသလား လက်ချလန်”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

လက်ချလန်က မီးခြစ်ဗူးကို သံတိုင်ကြားမှ သွင်းပေးသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ယူထားပါ”

ဂါးရစ်သည် စီးကရက် မီးညှိပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တိုက်သင်္ဘောကလေးသည် ယခုအခါ ဆိပ်ခံတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားများက ကြိုးများချည်နေကြသည်။

စကြိုတံတားပေါ်သို့ တက်လာသော ဂျာဂိုကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ဆိပ်ခံတံတားအတိုင်း ပြေးသွားသော ဂျန်းနက်ကို မြင်ရသည်။ သူမ၏ မိုးကာ အင်္ကျီအဝါက ဆည်းဆာရောင်တွင် တောက်နေသည်။ ဂျာဂို လက်ဝှေ့ယမ်းကာ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကျော်ဆင်းသည်။ ခဏအကြာတွင် အမျိုးသမီးသည် သူ၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပါပဲကလား”

ဂါးရစ် တိုးဖွဲ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

လေတိုက်ခတ်သဖြင့် သံတိုင်များကြားမှ မိုးပက်ဝင်လာသည်။ ဂါးရစ် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

*

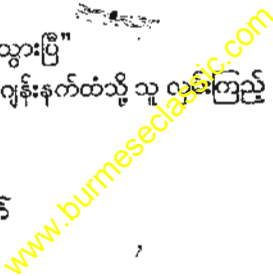
ဖာဒါဂေဟာတွင် လေသည် ခေါင်းတိုင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသည်။ ထင်းတုံးများ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သည်။ ဂျာဂိုက သူ့လက်များကို မီးအောက်တွင် ကင်လိုက်သည်။

“အံ့ဩစရာပဲ မစွက်ဆင်ကလဲယား။ ကျွန်တော့်တော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး နွေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ့် ခရီးဆိုးကြီးတစ်ခုပဲ”

“ကော်ဖီ သောက်အုံးမလား”

“တော်ပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ နေလို့ ကောင်းသွားပြီ”

စန္ဒရားကို သာယာစွာ တို့ခတ်နေသော ဂျန်းနက်ထံသို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။

ဂျင်းက . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီး မလာတဲ့အတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလိုညမျိုးမှာ ရေဒီယိုနားမှာ သူ ရှိနေရမယ်လို့ သူ ပြောသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အသက်ကယ်လေ့ကို ခေါ်နိုင်တယ်။ ရေအောက်ကြီး

တပ်ပြီး သွားရင်တော့ သိပ်ကောင်းမယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အပြင်လောကနဲ့ ဆက်-
သွယ်စရာဆိုလို့ ကာရေးရဲ့ ရေဒီယိုပဲရှိတယ်”

နာရီသံ ၁၁ ချက်ထိုးသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မှပဲ။ မနက်အစောကြီး ထွက်ရမယ်”

ဂျင်းနက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“သွားကြမလား”

“ကျွန်မ ဒီမှာအိပ်မယ်”

သူမက စန္ဒရားတီးရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ကိုယ် သွားမယ်”

ဂျင်းနက် စန္ဒရားတီးနေရာမှ မထပါ။ ဂျင်းဆင်ကလဲယားက ဂျာဂိုကို
အိမ်ရှေ့သို့ လိုက်ပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ နက်ဖြန်မနက် စောစော ထွက်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်နဲ့ မထွက်နိုင်ဘူး။

ဖာဒါကျွန်းပေါ်မှာ လေ ဒီလိုမျိုး တိုက်နေရင် တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်”

“တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ”

ဂျာဂိုက အမျိုးသမီး၏ ပါးပြင်ကို နမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဧည့်ခန်းသို့ ဂျင်း ပြန်လာသည်။ ဂျင်းနက်က မီးဖိုရှေ့တွင် သူမ၏

မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်နေသည်။

“သူ သွားပြီလား”

“အင်း . . .”

“ကောင်းတယ်”

ဂျင်းနက် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဂျင်း နောက်မှ လိုက်
သွားပြီး . . .

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင်တော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မသိတာတ
တော့ ယောက်ျားတွေဟာ ပြဿနာပဲ”

“မင်းအထင်ပဲ”

မိုးရွာထဲသို့ ဂျင်းနက် ထွက်သွားသည်။

* * *

ရိက္ခာတင် သင်္ဘောတစ်စင်းက လေတိုက်နှုန်း တစ်နာရီ ၇၅ မိုင်အထိ မြင့်တက်လာကြောင်း အရေးတကြီး သတင်းပို့သည်။ လှိုင်းကြီးပြီး မိုးသည်းထန်သည်။ နံနက် ၃ နာရီတွင် စတိုးနွေး ရေတပ်ဌာနချုပ်မှ အသံလွှင့်ချက်ကို ဖမ်းယူရရှိသည်။

“မာလင်နှင့် ဟိမရိုက်ကျွန်းဒေသ ပင်လယ်ပြင်တွင် လေထု မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်။ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဟာရိုက်နီးမုန်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ်ရာ ရှိသည်။ လေကြောင်း အရှေ့မြောက်သို့ တိုက်ခတ်မည်”

ရီ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းသို့ သွားသည်။ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ နံရံတွင် တပ်ဆင်ထားသော တယ်လီဖုန်းသည် ဟောင်းမြည်းလှပြီဖြစ်သဖြင့် တယ်လီဖုန်း တီထွင်သူကိုယ်တိုင် တပ်ဆင်သွားသည့် တယ်လီဖုန်း ဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ နောက်ပြောင်ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ဤတယ်လီဖုန်းသည် အသက်ကယ် လမ်းကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူက တယ်လီဖုန်းလက်တံကို အတန်ကြာအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး လှည့်လိုက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းစာတိုက်တွင် တာဝန်ကျ မည်သူမျှရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူ သိသည်။ မစွက် မက်ဘရီန်းကို အိပ်ရာထဲမှ နှိုးထုတ်ဖို့ပဲ ရှိသည်။

ပထမတွင် တုံ့ပြန်မှု မရပါ။ လက်တံကို သူ ထပ်ပြီးလှည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင် မီးဖိုတံခါး ပွင့်လာပြီး ဂျန်းနက် ဝင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မစွက် မက်ဘရီန်း၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် ဂျန်းနက်ကို တိတ်တိတ် နေရန် လက်ပြုလိုက်သည်။

“ဟလို”

“ကက်တရီးနားလား။ ရီပါ။ မားဒေါက်ဆီကို ဆက်ပေးနိုင်မလား။ အရေးကြီးလို့ပါ”

“အသက်ကယ်လှေ ခေါ်လို့လား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“မခေါ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတု အခြေအနေက သိပ်ဆိုးနေတယ်။ အချိန်မရွေး ခေါ်နိုင်တယ်”

“ကိုင်ထားပါအုံး။ ကျွန်မ ဆက်ကြည့်မယ်”

ရီက ဂျန်းနက်ထက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ရေခွေးအိုးတည်ပါ။ ကော်ဖီဖျော်ရအောင်။ ညတာရှည်လို့မယ်”

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၅ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၅၆ . ၂၀ မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၉ . ၃၉ အနောက်။ ဆိုးရွားသောည။ လေတိုက်နှုန်း ၆-၈။ မိုးသည်းသည်။ လှိုင်းကြီးသည်။ နံနက် နှစ်ချက်တီးတွင် ရွှေရွက်တိုင် အပေါ်ရွက်များကိုသိမ်းရန် ကျွန်ုပ် မှတ်တမ်းရေးနေချိန်တွင် ပဲ့ခန်းတွင် ရစ်ချတာ ဝင်လာနှင့် ကလိုတို့ ရှိနေကြသည်။ အခြေအနေတွေ ပို၍ ဆိုးရွားလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်သည်။

(၁၃)

ရာသီဥတု တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲတည်ဆောက်လျက်ရှိကြောင်းကို ဖာဒါကျွန်းပေါ်တွင် ပထမဆုံး သတိပြုမိသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရီ ဖြစ်သည်။ အိပ်မရနိုင်သဖြင့် နံနက် ၂ နာရီလောက်တွင် သူ အိပ်ရာမှထသည်။ ကော်ဖီတစ်အိုး ဖျော်ပြီး ရေဒီယိုအနီးတွင် ထိုင်သည်။ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ ကြားရမလားဟု နားစိုက်သည်။

လေထဲတွင် စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ တချို့ အသံများ တိုးပြီး ဝေးသည်။ အချို့အသံများ နီးကပ်သည်။ သို့သော် အားလုံး တူညီသည့်အချက်က ကြောက်လန့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အချို့သည် ဘေးကင်းရာသို့ ပြေးလွှားကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် အိုက်စလန်ကျွန်းတောင်ဘက်ရှိ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်

မီးဖိုသို့ ကျန်းနက် လျှောက်သွားသည်။ မီးဖိုကို ဖွင့်ပြီး ထင်ထည်သည်။
ရီ စောင့်နေသည်။ စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ အတန်ကြာသောအခါ မရွက်
မက်ဘရိန်း၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဆက်လို့ မရဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”
“တစ်ဖက်က မဖြေဘူးလို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ လိုင်းမကောင်းတာ။ လေတိုက်လို့ လိုင်းတွေ ပြတ်ကျ
နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် လုပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကယ်
လှေသင်္ဘောသားတွေကိုတော့ တပ်လှန့်ထားရလိမ့်မယ်”

“သင်္ဘောသားတွေ ဘယ်မှာရှိလိလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ ငါးဖမ်းလှေတွေ
အားလုံး ထွက်နေကြတယ်။ အခုလို လေတိုက်လာရင် သူတို့ လျှောက်ဘိုဒေးမှာ
ခိုနေကြလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကနေ့ညမှာ အသက်ကယ်လှေခေါ်ရင် သင်္ဘော
သားဆိုလို့ အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ကောင်ကလေးတွေပဲ ရှိမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ကက်တဇီးနား။ နေပေစေတော့။ ကျုပ်ဟာကျုပ် လုပ်မယ်”
တယ်လီဖုန်းတို ချထားလိုက်ပြီး ကျန်းနက်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။
“မင်းကို ငါ အလုပ်တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်”

သူက သူမ၏လက်ကို ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရေဒီယို
အနီးတွင် ထိုင်စေသည်။ အသံဖမ်းလွှားကွက်ကို အသေချိန်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်စုံကက လာတဲ့ အသံတွေကို ဖမ်းမိနိုင်တဲ့ မိတာပဲ။ အင်္ကျီ
ထပ်ဝတ်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ နားထောင်။ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ဖာဒါကျွန်း
အတွက်ဖြစ်ဖြစ် သတင်းလာရင် ရေးထားပေတော့”

“ဦးလေးက ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ”
သူမက မေးလိုက်သည်။
“မားဒေါက်ကို သွားတွေ့လိုက်အုံးမယ်”
သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အဝတ်အစား လျှင်မြန်စွာ လဲနေသည်။

ရီသည် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ဆွဲသွားသည်။ သို့သော် မှန်အိမ်သည်

အမှောင်ထုကို ပိုပြီး နက်ရှိုင်းစေတော့သည်။ မိုးပေါက်များ ပြင်းထန်စွာ ကျနေ
သည်။ လေ တရကြမ်း တိုက်ခတ်နေသည်။ ထရော်လီတွင် ရွက်လွှင့်ရန် မည်သို့
မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့ဖြင့် သူသည် ထရော်လီကို တစ်လမ်းလုံး လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်
မောင်းဆွဲပြီး သွားရသည်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင် လေတိုက်သဖြင့် မှန်အိမ်
ငြိမ်းသွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဆက်ပြီး ထွက်ရသည်။

အရေးရှိက အသုံးပြုနိုင်ရန် အိတ်ထဲတွင် ထည့်လာသော လက်နှိပ်-
ဓာတ်မီးကလေး၏ အကူအညီဖြင့် အသက်ကယ်လှေခန်းသို့ ရီ သွားရသည်။
ရီရီ၏ ဟောင်သံကြားရသည်။ တံခါးပွင့်ပြီး အလင်းရောင် လျှံထွက်လာသည်။
မားဒေါက် ထွက်လာသည်။ အင်းခွေးကြီးသည် မိုးရေထဲမှာပင် ပြေးလာပြီး ရီ
တို့ နှုတ်ဆက်သည်။

ရီက ခွေးကြီး၏ လည်ပတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်
ကလေးအတွင်းသို့ သူတို့ အတူတူဝင်သွားကြသည်။

“အပြင်ထွက်လို့ မကောင်းတဲ့ညပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”
မားဒေါက် သူ့ကို အထဲသို့ ဆွဲသွင်းရင်း ပြောသည်။
“ပင်လယ်ထဲမှာ ဒါထက်ဆိုးမယ်”

ရီက မိုးကာဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီတို့ကိုချွတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်
လိုက်သည်။

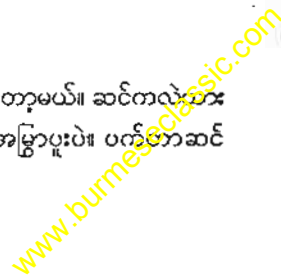
“ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ မရဘူး။ ဖုန်းကြိုးတွေ ကျနေတယ်နဲ့
တူတယ်”

“အသက်ကယ်လှေ ခေါ်လို့လား”
“မခေါ်ပါဘူး။ ခေါ်ရင်လဲ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ
ထူမရှိဘူး။ ငါးဖမ်းလှေတွေ ညနေက ပြန်မရောက်ကြဘူး”

“လူ ရှိပါတယ်။ ဟမ်းမစ်မက်ဒေါ်နယ်။ ဖရန့်စစ်ပက်တာဆင်၊ ဂျင်း-
ဆင်ကလဲယားနဲ့ ဒိုဂယ်ဆင်ကလဲယား”

မားဒေါက်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။
ရီက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟမ်းမစ်မက်ဒေါ်နယ်က ခုနစ်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်။ ဆင်ကလဲယား
ညီအစ်ကိုကလဲ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အသက်အကြီးဆုံး အမြွှာပူးပဲ။ ပက်တာဆင်

ကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“ကျုပ်နဲ့ တစ်ခုထဲပါပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“တော်စမ်းပါ မားဒေါက်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီအဘိုးကြီးတွေက ကမ္ဘာတစ်ခု လောက် ခြားနေတယ်”

“ဗိုရာဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ။ မှောက်သွားရင် လဲ သူ့ဘာသူ ပြန်ပြီး လန်လာတယ်။ အင်ဂျင်က ရေမြုပ်နေလဲ လည်တာပဲ။ ဗိုရာအကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သိပါတယ်။ ရှေးတုန်းကလို လှော်ဖို့ ခတ်ဖို့ အားရှိ တဲ့ လက်မောင်းတွေ မလိုတော့ပါဘူး။ ဟမ်းမစ်တို့လူစုက ဒီပင်လယ်ထဲမှာ မွေး ကတည်းက ငါးဖမ်းလာကြတဲ့လူတွေပဲ။ သူတို့အလုပ် သူတို့ နားလည်ပါတယ်”

“အင်း.. သူတို့ကို စမ်းသပ်ရတဲ့အဆင့် မရောက်ပါစေနဲ့လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

မားဒေါက် ဖီးဖိုးဘေး ဝီရိုထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်ထုတ်ယူသည်။

“ကဲ.. အရိုးတွေထဲမှာ ခြင်ဆီကလေး ပြည့်သွားအောင် လုပ်လိုက် ပါအုံး”

ရီ မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဝမ်းထဲတွင် ပူလောင်သွားသည်။ မျက်ရည်များ ပင် ကျလာသည်။

“ဦး.. ပြင်းလိုက်တဲ့အရက်။ အသက်ထွက်သွားမလား အောက်မေ့ရ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာ လူရှစ်ယောက်လိုတာဆိုတော့ လူသုံးယောက် လိုနေသေးတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လက်ချလန် ရှိတယ်”

“လှိုင်းတစ်ချက် လောက်မိတာနဲ့ ဝေါကနဲ အန်မယ့်ကောင်ပဲ။ ခင်ဗျား ရယ်စရာ ပြောနေတာလား”

လေပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်လိုက်သဖြင့် အိမ်ကလေး သိမ့်ကနဲ ခါသွား သည်။

ရီ သိမ့်ကနဲ တုန်သွားပြီး . . .

“ဒီလေကို ကျုပ် သဘောမကျဘူး။ ကမ်းရိုးတန်းဌာနချုပ်က မုန်တိုင်း သတိပေးတဲ့သတင်း ကျုပ်ဖမ်းမိတယ်။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ အနောက်တောင် ဘက်ကနေ ဟာရီကီန်းအင်အားနဲ့ တိုက်မယ်တဲ့”

မားဒေါက် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒီသတင်း မှားပါစေလို့ ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းသာ တိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ သေမင်းနဲ့ဖက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ထွက်ရမှာပဲ”

ရီက သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် ပြန်မယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်း လိုင်း ကျနေတာကို လုပ်ရမယ်”

‘မိုးမလင်းခင် ကျုပ်ကို ခေါ်ချင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဖိုလ်ချုပ်ကြီး နဲ့ ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်။ လောကကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့ မားဒေါက်က သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီကို တံခါး၏ နောက်ဘက်မှ ကောက် ယူလိုက်သည်။

ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုတွင် ရီ၏ အိမ်သို့ သူတို့ ရောက်မို့ သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ဂျင်းသည် ဂျန်းနက်နှင့်အတူ ရေဒီယိုအနီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။

“ဟဲလို ကာရေး။ လေတိုးနေတာ ကျွန်မ အိပ်လို့မရတာနဲ့ ဒီကို လာ ခဲ့တာပဲ။ နေအုံး.. ကျွန်မ လက်ဖက်ရည် ယူခဲ့မယ်”

မီးဖိုဘက်သို့ သူမ ထွက်သွားသည်။

ဂျန်းနက်က . . .

“အခြေအနေတွေကတော့ ထူးခြားနေပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက် က ကိပ်ရောမှာ ရေနံသင်္ဘောတစ်စင်း ဒုက္ခတွေ့နေလို့ စတိုးနွေး အသက်ကယ် စခန်းကို ခေါ်တယ်။ နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အကြာမှာ ဘာရာက သင်္ဘောကို ခေါ်တယ်”

“ဘယ်လို ခေါ်တာလဲ”

“နော့သ်မင့်ချ် တစ်နေရာပဲ”

“ကျုပ်တို့ အလှည့်လဲ မကြာခင် လာမှာပဲ”

မားဒေါက်က ပြောလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဖုန်းနှင့် ဂျင်း ပြန်လာသည်။

“ကျုပ် မသောက်သေးဘူး မစွက်ဆင်ကလဲလား။ လူတစ်ယောက်

နှစ်ယောက်ကို သွားတွေ့စရာ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

မားဒေါက် ထွက်သွားသည်။

“သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

ဂျင်းက မေးသည်။

“ဟမ်းမစ်မက်ဒေါ်နယ်။ ဆင်ကလဲယား ညီအစ်ကိုနဲ့ ပင်စင်စားများ

ကလပ်က လူတချို့ကို အရေးရှိရင် ရအောင် သွားနှိုးမလို့ပဲ”

“အစ်ကိုကြီး နောက်နေတာလား။ သူတို့က အဘိုးကြီးတွေပဲ”

“မားဒေါက်ကို မေးကြည့်ပေါ့”

စားပွဲပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားသော စာရွက်တွေရှိသည်။ ရိုက စာရွက် တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . .

“မိုးလေဝသ သတင်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ မိုးလေဝသဌာနကပဲ”

စောစောက သတင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဟီဇရိုက်ပင်လယ်ပြင် ဒေသတွင် လေထု မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်။ ဟာရိုက်နီးအဆင့် အင်အားရှိ သော မိုးသက်မှန်တိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

ခဏအကြာတွင် ရေဒီယိုမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မော်လိုက် ပြောနေတယ်။ ဖာဒါကျွန်းက သကြားတစ်။ မော်လိုက် ပြောနေတယ်။ ဖာဒါကျွန်းက သကြားတစ်”

အသံမကောင်းပါ။ အပြင်မှ အသံတွေ ဝင်နေသည်။

“ရိ ပြောနေတယ်။ အဆင့်ငါးကြားရတယ် မော်လိုက်”

ခဏအကြာတွင် မာရေး၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟလိုး. . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အခြေအနေတွေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဆိုးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာကော”

“လုံးဝ ဆိုးတယ်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ထားတဲ့ ကုန်သင်္ဘောနှစ်စင်း မြုပ်သွားတယ်။ ရေနံတင်ထားတဲ့ တန်ကီးရာသင်္ဘောကြီး ကြီးပြတ်ပြီး ထွက်သွား တယ်။ ဂျာဂိုနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ တစ်နာရီ ရှိသွားပြီ။ မရဘူး။ သင်္ဘော တွေအားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့သင်္ဘောပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အခြေအနေ သိပါသလား”

“စောစောပိုင်းက ကျုပ်တွေ့တာတော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကောင်းကောင်း

မှန်မွန်ပဲ။ ကျုပ် ထပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ဆက်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ အခြေအနေကတော့ နောက်တစ်ရက် လောက်ဆက်ပြီး ဆိုးနေအုံးမှာပဲ။ တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်းအထိ တိုက်မယ်လို့ သတင်းရတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မာရေး။ ပြီးပြီ ပိတ်”

*

မေရီတောင်း ဆိပ်ကမ်းသည် အနောက်တောင်ဘက်မှလာသော လေ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။ မကာကွယ်နိုင်ပါ။ ဆိပ်ကမ်းတွင်းသို့ လှိုင်းလုံးကြီးများ လှိမ့် ဝင်လာတော့သည်။

‘မရကန်ဂုံး’ တိုက်သင်္ဘောလေးသည် တစ်ညလုံးပင် မှန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလှိမ့်ခံနေရသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ပါသွားမည် နှစ်ခါဖြစ်သည်။ ပထမ၊ အကြိမ်တွင်မူ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေလုံးအားဖြင့်ပင် ဆိပ်ခံကို ပြန်ရိုက်မိသည်။ ကျောက်ကြီးပြတ်ပြီး လွင့်ထွက်လာသော လှေကလေးများ၏ အဆောင့်အတိုက်လည်း တောက်လျှောက်ခံနေရသည်။

ဂျာဂိုနှင့် သင်္ဘောသားများအားလုံး တစ်ညလုံးပင် အသင့်အနေအထား တွင် ရှိနေကြရသည်။ ဆိပ်ခံနှင့်ရိုက်မိပြီး သင်္ဘောကလေး ကြေမဲ့သွားစေရန် ဂရုစိုက်နေကြရသည်။ မနက် ငါးနာရီခွဲသောအခါ ဂျာဂို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် နှိုးချေပြီ။

ဆိပ်ခံပေါ်တွင်လာနေသော မှန်အိမ်တစ်လုံးကို သူ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် ထိုသူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှိ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သင်္ဘောပေါ် ရောက်လာသည်။

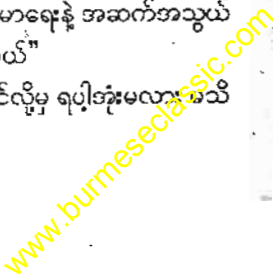
“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ကြီးစားပြီး ထိန်းထားတာပဲ”

“ဘာမှမပူနဲ့။ ဒါထက် ဆိုးလာလိမ့်အုံးမယ်။ မာရေးနဲ့ အဆက်အသွယ် ရတယ်။ သူက မင်းတို့နဲ့ ဆက်လို့ မရဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရေဒီယို ပျက်သွားတယ်။ ပြင်လို့မှ ရပါအုံးမလား”

ဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ။ မောင်ရင်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိနေတဲ့အကြောင်း မာရေဆီကို ကျုပ် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ အချိန် တစ်နာရီ လောက်ပေးနိုင်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်အိမ်ကို လာခဲ့ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”
ဆိပ်ခံတံတားအတိုင်း ရိ လျင်မြန်စွာ ပြန်သွားသည်။

သင်္ဘောညှော်ခန်းထဲတွင် သီလရှင်များ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ ခေါင်းများကိုငုံ့ပြီး လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေတစ်စက်စက် ကျနေသည်။ သို့သော် ကောင်းကင်ပေါက်ကို အလုပ်တံထားသော ဖျဉ်ချပ်များသည် ယခုအထိတော့ ကောင်းမွန်ဆဲပင်ရှိသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးတွင် ခြောက်သည့်နေရာဟူ၍ တစ်ကွက်ကလေးမျှ မရှိတော့။ လှေကားမှ ရေများ စီးကျနေသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကျယ်လောင်စွာ ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။
လှေကားအထက်ထပ်ရှိ တံခါးပွင့်ပြီး ရစ်ချတာ ဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲပုံးတစ်လုံး ပါလာသည်။ သူက ပုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ကက်ပတိန်က ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ၊ စစ္စတာ။ ကော်ဖီပူပူလေးပါ”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခြေအနေတွေ ဘယ်နယ်လဲ”
“ဆိုးတယ်။ လူတစ်ယောက်ထပ်ပြီး ဆုံးရှုံးတယ်။ ဘတ်ဂမင် ရွက်လတ်ပေါ်ကနေ လွင့်ပါသွားတယ်”

“ကျွန်မတို့ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပါမယ်”
“ဆုတောင်းပါ စစ္စတာ”
ရစ်ချတာ လှေကားမှ ပြန်တက်သွားသည်။
“ဟန်ဘတ်ဂမင်အတွက် ငါတို့ ဆုတောင်းကြရအောင်”

စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြောလိုက်သည်။
သို့သော် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ထိုင်နေသော လိုတီသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လှေကားမှပြေးတက်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

မြင်ကွင်းသည် သူမအဖို့ သဲထိတ်ရင်ဖို့ ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ အရုဏ်ကျင်းခုံပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေ၏ အလင်းရောင် မဖြာသေး။ ကောင်းကင်သည် နက်မှောင်လျက်ရှိသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ ရွှေ့လျားနေသော တိမ်တိုက်အချို့သာလျှင် နေရောင်ထိုးသဖြင့် ခရမ်းရောင် တောက်နေသည်။ အနီရောင် တောက်နေသည်။ လျှပ်စီးများ အဆက်မပြတ် လက်နေသည်။ ခွေးရှူးတစ်ကောင် ညည်းတွားနေသလို အော်မြည်ပြီး သူမ၏မျက်နှာကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ လူများအားလုံးပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေပြီး သူမကို မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြချေ။ ပဲခန်းတွင် စတမ်းနှင့်အတူ ဝင်လာနှင့် ကလိုတို့ ရှိနေကြသည်။ လူလေးယောက်က ရေစုပ်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို အလယ်ရွက်တိုင်တွင် ကြီးနှင့်လဲထားသည်။

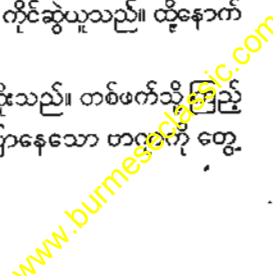
လှိုင်းလုံးကြီးများ သင်္ဘောပေါ်တွင် လွှမ်းသွားသည်။ တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုများကို တိုက်ယူသွားသည်။ လိုတီက ကြီးလှေကားကို ကိုင်ဆွဲထားရသည်။ ဒိုက်ချလင့်သည် ညာဘက်သို့ စောင်းသွားလိုက် ပြန်တည့်လာလိုက် ရှိနေသည်။

ရေစုပ်နေကြသူများသည် အသက်ကယ်ကြီးဖြင့်သာ ဆိုင်းမထားခဲ့လျှင် လှိုင်းလုံးကြီးတွင် ပါသွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ရေထဲတွင် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားကြသည်။ ရစ်ချတာသည် ကြိုးပုခက်တန်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ၎င်းတို့ထံ ကူညီရန် သွားရောက်သည်။

သူတို့၏ အထက်ဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်သောအသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရစ်ချတာ မော့ကြည့်သည်။ ရှေ့ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ရွက်လက်ထိန်းသည်ကြီး ပြတ်သွားသည်။ ရွက်လက်ကြီး ယမ်းထွက်သွားပြီး ရွက်တစ်ခုလုံး လွင့်ထွက်သွားသည်။

ရွက်ကြီးသည် လေပြင်းတွင် တဖျပ်ဖျပ်တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းအရှိန်ကြောင့် ရွက်တိုင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျိုးထွက်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိနေသည်။ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆတ်ကနဲ ကျိုးသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရစ်ချတာ သိရှိသည်။ မီးဖိုခန်းဆီသို့ သူပြေးပြီး ရဲတင်းတစ်လက် ကိုင်ဆွဲယူသည်။ ထို့နောက် ကြိုးပုခက်တန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။

သူ ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီး ရဲတင်းကို ခါးတွင်ထိုးသည်။ တစ်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်ပြောနေသော ဗာဂျက်ကို တွေ့

မြင်ရသည်။ သူ့အသံကို မကြားရပါ။ သို့သော် သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သိရသည်မှာ ရစ်ချတာကို အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွက်ကြီးကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားပြီး ရွက်တိုင်ကြီးကျိုးသွားခဲ့လျှင် . . . ရစ်ချတာ အံ့ကြိတ်ပြီး တက်သွားသည်။ သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီမှာ အသုံးမဝင်သည့်အပြင် အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်နေသေးတော့သည်။ လေသည် သူ့ကိုယ်မှ အဝတ်များကို ဆုတ်ဖြိုလျက်ရှိသည်။

ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားရှိ လင့်စင်ကလေးပေါ်တွင် သူ ခေတ္တမျှနားသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသည်။ မိုးသီးမိုးပေါက်များ သည်းထန်သည်။ နက်မှောင်သော ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးများ ဝင်းနေသည်။

ရွက်အောက်တွင် သူ ရပ်လိုက်သည်။ ရွက်သည် လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ တစ်ချက်မှောက်လျှင် အသက်ပျောက်သွားနိုင်သဖြင့် သူသည် ရွက်တိုင်အနီးသို့ ကပ်သည်။ ရွက်တိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ကိုင်ထားပြီး ရွက်လက်နှင့် ရွက်တိုင်ဆက်ထားသော ကွင်းကို ရဲဒင်းဖြင့် ခုတ်ဖြတ်သည်။

လွင့်နေသောရွက်က သူ့ကို လွှမ်းခြုံသည်။ ရစ်ဆွဲသွားရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့အနီးတွင် ရွက်ကြိုးတစ်ချောင်း တင်းသွားသဖြင့် သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွက်တိုင်လင့်ပေါ်တွင် ဗာဂျာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရစ်ချတာက ရဲတင်းကို လွှဲခဲ့သည်။ ရွက်တိုင်ကြိုးတစ်ခုလုံး တုန်ခါလျက်ရှိသည်။ တစ်ချက်ခုတ်သည်။ နှစ်ချက်ခုတ်သည်။ သံကွင်းကို ရဲတင်းဖြင့် သေသေချာချာခုတ်မိသည်။ ရွက်တံ ယမ်းထွက်သွားသည်။ ရွက်ကြိုးပြတ်သွားသည်။ ဗာဂျာက ရွက်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ခတ်နေသော ရွက်နှင့်အတူ ရွက်တံတစ်ခုလုံး လေထဲတွင် လွင့်ပါသွားတော့သည်။

ဗာဂျာက ရစ်ချတာ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းကြသည်။ ရစ်ချတာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ နောက် စင်မြင့်လှေကားအနီးတွင် ရပ်နေသော လိုတီတို့ တွေ့ရသည်။ သူမက သူ့ကိုငေးမောပြီး ကြည့်နေသည်။ သူက ရွတ်ခြည်း ဆိုသလို လက်နှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေး ပြေးဝင်လာသည်။

*

အလင်းရောင် ကောင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဂျာဂိုနှင့်အဖွဲ့သည် မရဏနိဂုံးကို ဆိပ်ကမ်းအတွင်းပိုင်း လုံခြုံရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်။ ထို့နောက် ဂျန်ဆင်းကို တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိမ်သို့ သွားရောက်သည်။ ဂျင်းဆင်ကလဲယားက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်သွားသောအခါ ရီနှင့် မားဒေါက်တို့ ရေဒီယိုခန်းတွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အခြေအနေတွေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဆိုးတယ်။ သိပ်ဆိုးတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဖြေသည်။

မော်လိုက်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း ကုန်းပေါ်ရောက်သွားပြန်ပြီး ကုန်သင်္ဘောနှစ်စင်း မြုပ်သွားသည်။ စတိုးနွေးကမ်းခြေတွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောသုံးစင်း စုန်းစုန်းမြုပ်သွားသည်။ အိုက်စလန်ကျွန်း၏တောင်ဘက်တွင် ကနေဒါရေတပ် သင်္ဘောတစ်စင်း ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အရာရှိနှင့်သင်္ဘောသား ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ပါရှိသွားသည်။ ဟာလီဖက်သင်္ဘောအုပ်သည် တစ်စင်းစီး ကွဲကုန်တော့သည်။

သို့တစေ ဖာဒါကျွန်း အသက်ကယ်စခန်းသို့ကား တစ်စုံတစ်ရာ အတူအညီတောင်းခံခြင်း မရှိသေးချေ။ မားဒေါက်သည် ဆေးတံကိုခဲကာ ရေဒီယိုမှ ဗလုံးပထွေးသတင်းများကို စိတ်ရှည်စွာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂို မီးဖိုခန်းသို့သွားသည်။ ဂျန်းနက်နှင့် ဂျင်းတို့ ပေါင်မုန့်ဆင်း၅ဝစ် လုပ်နေကြသည်။

“ဟား . . . နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ မိန်းမပါပဲလား”

“ဒီမှာကြည့်ထား”

အမျိုးသမီးက ဓားအချွန်ဖြင့် သူ့မေးကိုထောက်သည်။ သူ့လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး ရီ အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်သည်။ ခုနစ်နာရီခွဲပြီးပြီ။ ရှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် စတိုးနွေးမှ မိုးလေဝသသတင်းလွှင့်သည်။

“အမေရိကန်ဖျက်သင်္ဘော ကာဘီဒေးမှ သတင်းပို့သည်။ လေတိုက်နှုန်း ဟာရီကိန်းအင်အား တစ်နာရီ မိုင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်”

“မိုင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်”

ဂျာဂို အံ့ကြံစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“အဆိုးဆုံးပဲ”

မားဒေါက် အလေးအနက်ပြောလိုက်သည်။

ဂျန်းနက် လက်ဖက်ရည်ပန်း ယူလာသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ပန်းကိုထားကာ ပြန်သွားသည်။ ဂျာဂိုက ဆင်းဒဝစ်တစ်ခု ယူစားသည်။ ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး ရှိရိ၏ခေါင်းကို ပုတ်သည်။ နာရီထိုးသံ ရှစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ထိုးအပြီးတွင် ရေဒီယိုမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်တတ်နှင့် ဖြစ်သည်။

“သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့် လွင့်မျောနေသည်။ တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်သည်။ ဖာဒါကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်အကွာ ဟိပရိုက် ပင်လယ်ပြင်တွင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်၏အလိုဆန္ဒအရ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်ကြပါ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတွေ ပါသည်။

သတင်းလွင့်ချက် တိမ်သွားသည်။ ပျောက်သွားသည်။ ရိက ဂျာဂိုကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဒိုက်ချလင့် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လဲပဲ ဒီလိုပဲ ကြားလိုက်တာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဂျန်းနက်နှင့် ဂျင်းတို့ စီးဖိုထဲမှထွက်လာပြီး နားထောင်ကြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရိက ပြောလိုက်သည်။

ဗာဂျာ၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်၊ အကူအညီအရေးတကြီး လိုနေသည်။ ဖာဒါကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတွေပါသည်။”

“ဟော . . . သူပြောနေပြန်ပြီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ သူ တကယ်ပြောနေတာပဲ” ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။

ရိက မိုက်ကရိုဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဗာဂျာ၏အသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ်တွင် အခြားအသံတစ်ခု ဖြတ်ပင်လာ၏။

“ဒိုက်ချလင့်၊ အဲယားအစ်ဂရီဇာရွတ်ဇာအက်ဒလား”

ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရိက ကုလားထိုင်ကို မှီခိုလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ပထမတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်း

တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဂျာမန်လို ဘာတွေမှန်းမသိ ပြောနေတယ်” ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျန်းနက်က . . . “ဂီးရစ်ဆိုရင် နားလည်နိုင်တယ် အန်ကယ်ကာဇေ”

ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောပေါ်တွင်ကာ အခြေအနေများသည် ပိုမိုဆိုးရွားလျက်ရှိတော့သည်။ ခုနစ်နာရီခွဲလောက်တွင်ကား ဗဟိုရွက်တိုင်၏အပေါ်ပိုင်းအောက်ရွက်ကို လွင့်ထားရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် ဗာဂျာက စတမ်းကို လိုအပ်သောအမိန့်များ ပေးလိုက်ရသည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ရွက်ကိုလိပ်သိမ်းရသည့်အလုပ်ကလည်း အထူးပင်ပန်းခက်ခဲလှသည်။ ကုန်းပတ်အထက် ပေအမြင့်ကြီးတွင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်မဟုတ်သော်လည်း တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော လေကို သူတို့ ကြိုခိုင်စွာ ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

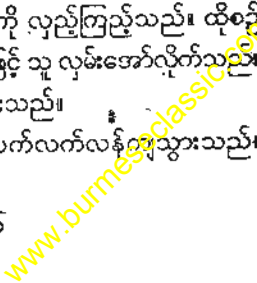
နောက်ဆုံးတွင် ရွက်ကို လိပ်သိမ်းပြီးသွားသဖြင့် သင်္ဘောသားများ ကုန်းပတ်ပေါ် ဆင်းလာကြသည်။ လေသည် သင်္ဘောကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လျက်ရှိသည်။ တိမ်တိုက်များသည် သင်္ဘော၏အထက်ဘက်တွင် နိမ့်နိမ့်ကလေးတွေ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင်ကို ထိလောက်အောင်ပင် နိမ့်သည်။ လျှပ်စီးများလက်ပြီး မိုးသည် သဲသဲမဲမဲပင် ရွာသွန်းလျက် ရှိသည်။

ရေစုပ်စက်တွင် နောက်လေးယောက် တစ်ဆိုင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။ ဗာဂျာသည် စကြိုပေါ်မှနေ၍ ရေစုပ်နေသူများကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အားလျော့သော အတွေးဝင်လာသည်။ ပင်လယ်ရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ပစ်နေကြရသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

ပုံစင်ရှိ စတမ်းနှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ပဲ့ဘက်မှ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး တက်လာသဖြင့် သူ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အသံသည် လှိုင်းအသံတွင် မြုပ်သွားသည်။

ဒိုက်ချလင့် တုန်ခါသွားသည်။ ဗာဂျာ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

လက်ရန်းတန်းကို လက်နှင့်ဆွဲထားနိုင်လိုက်သဖြင့်သာ ပါမသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေထုကြီးသည် ဦးဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလိမ့်သွားသည်။ ဝင်ဇာနှင့်ကလု တို့ကို မတွေ့မြင်ရပါ။ သို့သော် စတမ်းသည် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက်ပင် ရှိသည်။

ဗာဂျာသည် ဒေယီးဒယိုင်ဖြင့် စတမ်းကိုကူညီရန် သွားရောက်သည်။ ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသည် ရေထဲတွင် စောင်းမြုပ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် ပဲ့ကို အကြိတ်အနယ် ထိန်းကိုင်ကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြင်းအထန် အားစိုက်ကြရသည်။ တစ်စစ်နှင့် သင်္ဘောသည် ပြန်ပြီး မတ်လာသည်။ သို့သော် လှိုင်းဒဏ်ကို သူတို့ အလူးအလဲ ခံလိုက်ကြရသည်။ နောက် ရွက်အထက်ပိုင်းနှင့် ကြီးတံတားများ လှိုင်းထဲတွင် ရိုက်ပါသွားသည်။ အသက်ကယ် လှေများလည်း ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားကြပြီး မီးဖိုခန်းလည်း ပျောက်ကွယ် သွားပြီဖြစ်သည်။

လှေကားမှ ရစ်ချတာ တက်လာသည်။
“ဒီကို လူနှစ်ယောက်ပို့လိုက်ပါ။ အပျက်အစီး သတင်းပို့ပါ မြန်မြန်”
ဗာဂျာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။
ရစ်ချတာ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ပဲ့ကိုင်ရန် ဟော်လဇာ နှင့် အန်းဒရပ်တို့ တက်လာကြသည်။

“မစ္စတာစတမ်း . . . ဒီမှာ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ။ ကျုပ် အောက်ကို ဆင်း ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

ဗာဂျာ သူ့အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိစဉ်တွင် ရစ်ချတာ ဧည့်ခန်းလှေကားမှ တက်လာသည်။

“မစ္စတာ ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိရဲ့လား”
ရစ်ချတာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြောက်ရုံလန့်ရုံ ပွန်းရုံပဲ့ရုံလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက ဝမ်းထဲမှာ ရေတော့ လက်မနှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ။ နေ့ဂက်ထပ်လဲ တက်နေ တုန်းပဲ”

ဗာဂျာ တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး သင်္ဘော၏အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ကြီးလှေကားများ၊ ကြီးတန်းများ လေထဲတွင် ကခုန်နေကြသည်။ ရှေ့ရွက်တိုင် မှ အောက်ဆုံးရွက် ပြုတ်ထွက်သွားချေပြီ။ ရွက်တံတွင် မပြုတ်သေးဘဲ ကျန်နေ

သော ရွက်တစ်ဝက်သည် လေထဲတွင် အလံလွင့်သလို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ သင်္ဘောကြမ်းပြင်များလည်း ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ထောင်နေပြီး သင်္ဘောလက်ရန်း တန်းများလည်း ကျိုးပြတ်လျက် ရှိကြသည်။

ကက်ပတိန်၏စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေသည်ကို ရစ်ချတာ ရိပ်စားမိသည်။ ရှုံးနိမ့်သည့် အရိပ်နိမိတ်များ ပြနေချေပြီ။

“အခြေအနေကတော့ မကောင်းတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့တော့ သွားပြီ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရပါတယ် ကက်ပတိန်”

“စတမ်းရဲ့ တာဝန်ကို ပြောင်းယူပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုပြောပါ။ ကျုပ် အခန်းထဲကို ရေဒီယိုယူပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့ပါလို့”

နက်ကာသည် ထရီဒန်မှ နံနက် ငါးနာရီတွင် ပျံသန်းထွက်ခွာခဲ့သည်။ စကော့တလန်နိုင်ငံပေါ်တွင် ပေသုံးသောင်း ငါးထောင်အမြင့်မှ ပျံသန်းခဲ့သဖြင့် ဆီးရွားသော ရာသီဥတုအထက်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မတွေ့ရှိရပါချေ။ သို့သော် သတ်မှတ်ထားသော ပင်လယ်ပြင်ဒေသသို့ ရောက် ရှိသောအခါတွင်ကား အခြေအနေများစွာ ထူးခြားပြောင်းလဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောက်ဘက်တွင် တိမ်တိုက်တွေ ပိတ်နေသည်။ ပိန်းပိန်းမှောင်နေ သည်။ အဝါရောင်အနားကွပ်ကလေးများသာ တွေ့ရှိရသည်။

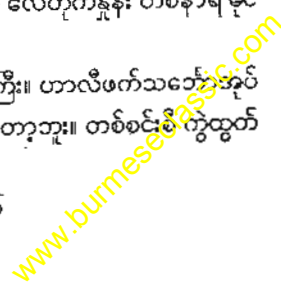
ရှုမစ်က . . .

“အောက်ဘက်မှာတော့ ငရဲပဲ ဗိုလ်ကြီး။ ကဲ . . . ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ် စကား သိပ်နားမလည်ပေမဲ့ အရေးပေါ် အကူအညီတောင်းတဲ့ အသံတွေတော့ ကောင်းကောင်းကြားရတယ်”

ထိုစဉ်တွင် သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မာလင်နှင့် ဟိဗရိုက်ပင်လယ်ပြင်ဒေသ လေတိုက်နှုန်း တစ်နာရီ မိုင် တစ်ရာသုံးဆယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သိတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဟာလီဖက်သင်္ဘောအုပ် ဟာ သင်္ဘောအုပ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှိတော့ဘူး။ တစ်စင်းစီ ကွဲထွက်

ကုန်ပြီ”

သို့သော် နက်ကာသည် တောင်ဘက်မှ တိမ်မည်းများကို ငေးကြည့်ရင်း ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့ဖြင့် သူက ရုဒီကို ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့က ဒိုက်ချလင့်ကို တွေ့တဲ့နေရာ မင်း မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အရှေ့မြောက်ဘက်ကို တစ်နာရီ ခုနစ်မိုင်နှုန်းနဲ့ သွားကြည့်စမ်း။ ကနေ့ သူ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ တွက်နိုင်မလား။”

“ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းကြီး။ ကျွန်တော်တို့ အမိန့်က . . .”

“တိတ် . . . ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ”

နက်ကာက အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

နှစ်မိနစ်ခွဲခွဲမှာပင် ရုဒီက ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော၏ နေရာကို ရှာပေးသည်။ နက်ကာက ချက်ချင်းပင် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်တွင်းပြော တယ်လီဖုန်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး နားထောင်ကြ။ ဒီလေယာဉ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှာသိဥတု မရွေး သွားနိုင်တဲ့ လေယာဉ်ပုံလို့ သူတို့ကပြောကြတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်တို့ စမ်းကြည့်ကြရအောင်။ ကျုပ် အောက်ကိုဆင်းပြီး ဒိုက်ချလင့် ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုတာ ကြည့်မယ်။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

သူက လေယာဉ်ကို အောက်သို့ ဒိုက်ချလိုက်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် သူတို့သည် မိုးကြားလေကြားသို့ ရောက်သွားကြသည်။ လေယာဉ် တောင်ပံဖျားတွင် လျှပ်စီး လက်သွားသည်။

အရှိန်နှင့် ဆက်ပြီးဆင်းသွားသည်။ လေပြင်းထန်သည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် တိမ်းစောင်းသည်။ နက်ကာသည် လေယာဉ်ကို အထူးပင် ထိန်းကိုင်ရသည်။

ပေတစ်သောင်းအမြင့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်တိုင် ဆက်ပြီး ဆင်းသွားနေဆဲဖြစ်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် တိမ်တိုက်များ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ရုဒီက အောက်စီဂျင်မျက်နှာဖုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာဖြူဖွေးနေသည်။

တကယ်တော့ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု နက်ကာ ယူဆလိုက်သည်။ သည်လိုရာသီဥတုမျိုးတွင် ဒိုက်ချလင့်သည် ပင်မလမ်းကြောင်းအတိုင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရှိနေနိုင်ရန် မလွယ်ချေ။ ထို့နောက် သူ၏အသွားနှုန်းသည်ကား မှန်းဆချက်မူသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပေသုံးထောင်သို့ အရောက်တွင် လေယာဉ်သည် တိမ်တိုက်တွင်းမှ လွတ်ပြီး အလင်းရောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးရွာသည်။ အောက်ဘက်တွင် ဖြူဖွေးသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မြင်ရသည်။

“ရုဒီရေ . . . မင်းကို ငါ့ရှုန်ပိန်တစ်လုံး ပေးမယ်ဟေ့”

နက်ကာက ပြောလိုက်သည်။

သူက လေယာဉ်ကို လက်ဝဲဘက်သို့ စောင်းကွေ့လိုက်သည်။

ရုဒီက မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

“ဒိုက်ချလင့် အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေပါတယ် ဝိုင်းကြီး”

ရုမစ်က ကြားဖြတ်ပြီး . . .

“သူတို့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ ဝိုင်းကြီး။ အကူအညီတောင်းနေတယ်။

အင်္ဂလိပ်လို့ လွှင့်နေတယ်။ ဗာဂျာကိုယ်တိုင် အကူအညီတောင်းနေတာပဲ”

“ကျုပ်ကိုပေးစမ်း။ သူ့ကို ကျုပ်ပြောမယ်”

နက်ကာက ပြတ်တောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

* * *

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

“သူနဲ့ပြောပါ။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေးပါ”

ရိုက တိုက်တွန်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကောင်းပြီ”

ဂါးရစ်က စကားပြောခွက်ကိုယူလျက် ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် အသံလွှင့်

ပြောဆိုသည်။

“ဒိုက်ချလင့် ဖာဒါကျွန်းက ခေါ်နေတယ်။ စကားပြန်ပါ”

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဗာဂျာ၏ အသံတိုးတိုး ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ နက်ကာ”

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

“ဒိုက်ချလင့် ဖာဒါကျွန်းက ခေါ်နေတယ်။ ခင်ဗျားရှိနေတဲ့နေရာကို

ပြောပါ။ ကျုပ်တို့ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နက်ကာ၏အသံ

ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ . . ဖြေဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ . . ဘာဆိုတာ စုံစမ်း

ကြည့်ပါ”

တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အခြား အသံများဝင်ရောက်လာ

ကြသည်။

“ဟိုမှာ . . . ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဝိုင်းမှူးကြီး”

ဂျာကိုက မေးလိုက်သည်။

“အခု တစ်ဖက်ကပြောတဲ့အသံပဲ ကြားရတယ်။ နက်ကာရဲ့အသံပဲ

ကြားရတယ်။ နက်ကာဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒိုက်ချလင့်ရဲ့အသံ

တော့ မကြားရတော့ဘူး။ မြုပ်ပဲသွားပြီလား။ ရေဒီယိုပဲ အဆက်ပြတ်သွားသလား

မသိဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီတစ်ခါ နက်ကာကို ခေါ်ကြည့်စမ်းပါ”

ရိုက ပြောလိုက်သည်။

“ဖာဒါကျွန်းက ခေါ်နေတယ် နက်ကာ။ ကျေးဇူးပြု၍ ဆက်သွယ်ပါ။

ဖာဒါကျွန်းက ခေါ်နေတယ် နက်ကာ။ ကျေးဇူးပြု၍ ဆက်သွယ်ပါ။ ဒိုက်ချလင့်

နဲ့ပြောလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ အရေးတကြီး ပြောလိုပါတယ်”

သို့သော် တုံ့ပြန်မှုမရပါ။ တိတ်နေသည်။

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၅ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လေတိုက်နှုန်းဟာ ရိုကီန်း မုန်တိုင်းအဆင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ ယူဆချက်အရ ဒိုက်ချလင့်သည် နှစ်မြုပ်တော့မည့်အခြေအနေ ရှိနေသဖြင့် နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် အသံလွှင့် ကာ အကူအညီတောင်းခံရသည်။ ဘက်ထရိုက ဆားငန်ရေများ ဝင်နေ သဖြင့် အသံလွှင့်အား မကောင်းပါ။ သို့သော် ၁၈၈၅၀ အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေလေယာဉ်ပျံမှ တုံ့ပြန်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့ဩရသည်မှာ ဖာဒါကျွန်းမှ တတိယ အသံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

(၁၄)

“ဒိုက်ချလင့် ပြောနေတယ်။ နက်ကာ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ရှိနေ တုန်းပဲလား။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ တိမ်တိုက်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်”

“ကျုပ် ရှိနေတုန်းပဲ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့။ ကျုပ်အနားမှာ ရှိနေမယ်” နက်ကာက တုံ့ပြန်သည်။

စကားပြောသံ ဝေးပြီး ပျောက်သွားသည်။

“ဒိုက်ချလင့်”

ရေဒီယိုအနီးတွင်ထိုင်လျက် ဂါးရစ်က ခပ်လေးလေးလေး ပြောလိုက် သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကို သူ မယုံဘူး”
ဂျင်းဆင်ကလဲယားက ပြောလိုက်သည်။
ဂါးရစ် ထပ်မံ ကြိုးစားသည်။

“နက်ကာ အခုပြောနေတာ ဂျာမန်ရေတပ်မတော်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ပေါ်ဂါးရစ်ပါ။ ဖာဒါကျွန်းကနေ ပြောနေတယ်။ ကျုပ်ကို စကားပြန်ဖို့ ပန်ကြား ပါတယ်”

ပို၍ တိတ်ဆိတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ နက်ကာ၏အသံ ထွက်ပေါ် လာသည်။

“ရေငုပ်သင်္ဘော သူ့ရဲကောင်း ပေါ်ဂါးရစ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်ဟာ စစ်သို့ပန်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့တာဝန်ခံက ကျုပ် ကို စကားပြောခိုင်းတာပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ဂျာမန်လို နားမလည်လို့ ပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ထရီဒီ လေတပ်စခန်း။ ကေဂျီ ၄၀ က လေသူရဲ ဟိုစ်နက်ကာ။ ရာသီဥတုနဲ့သင်္ဘောထောက်လှမ်းရေး။ လောလောဆယ်မှာ ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော ပေါ်မှာ ဂျေယူ စနနဲ့ ဝဲနေတယ်”

“ဒိုက်ချလင့်က ဘာမှ ပြန်ကြားချက်မရဘူး။ သူတို့ ဘာဖြစ်နေသလဲ”
“သူတို့ ရေဒီယို မကောင်းဘူး။ ဘက်ထရီထဲမှာ ဆားရေတွေ ဝင်နေ တယ်”

“ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ ပြောလို့ရသလား”
“ပြောစမ်းပါ ဂါးရစ်။ ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ”
ဗိုလ်ချုပ်က စိတ်မရှည်စွာ မေးသည်။
ဂါးရစ်က အခြေအနေရှင်းပြသည်။
ရိုက မားဒေါက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .
“ခင်ဗျား သူတို့ဆီကို ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

“ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလေယာဉ်ပျံက သူတို့အပေါ်မှာ ဝဲပြီး နေရာ ပြန်ရင်ပေါ့။ ပင်လယ်ပြင်မှာတော့ ဘာမှမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ သိပ်မလွယ်ဘူး။ နက်ကာကိစ္စကို ပြောတာ။ ဒီရာသီဥတုမှာ ဒီလေယာဉ်ပျံ အဲဒီနေရာမှာ အကြာကြီး ဝဲနေနိုင်ပါ့မလား”

ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။
ဂါးရစ်က စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
“ဂါးရစ်ပြောနေတယ် နက်ကာ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ အသက်ကယ်သင်္ဘော တစ်စင်း ချက်ချင်းထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေတယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားက နေရာပြ တဲ့အနေနဲ့ ဝဲနေနိုင်ပါ့မလား”

“အခြေအနေကတော့ အတော်ဆိုးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒိုက်ချလင့်ဟာ အခုထက်ထိတော့ အခြေအနေကို ထိန်းနိုင်တုန်းပဲ။ ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှတော့ ကြိုးစားမယ်။ လက်ရှိနေရာကတော့ ဟောဒီအတိုင်းပဲ”

သူက သင်္ဘောတည်နေရာကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှင်းရှင်း ပြောသည်။
“အဲဒီ အသက်ကယ်သင်္ဘော ဘယ်လောက်ကြာရင် ရောက်လာမလဲ”
ဂါးရစ်က မားဒေါက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ အဘိုးကြီး

ခေါင်းညိတ်သည်။
“တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာမယ်။ ကျုပ် အခုထွက်မယ်”
“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်”

ရိုက မိုးကာအင်္ကျီကိုယူရင်း ပြောသည်။ မားဒေါက် ခေါင်းခါသည်။
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လိုက်ပြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်တော်နဲ့ လိုက် ခဲ့ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာ လူရှိပါတယ်”

“ဒီမှာ မားဒေါက်”
ဗိုလ်ချုပ်က ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
“ကျုပ်က ဖာဒါအသက်ကယ်မော်တော်နဲ့ ပဲ့နင်းကြီးပါ။ တာရေးရို

ဒီကာလမှာ သေရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ရေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ကျုပ် တို့ ထွက်သွားတာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါထက်တော့ မပိုဘူး”
ရိုက ဂါးရစ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် . . .

“ရေဒီယိုနားမှာ စောင့်ပါ။ မော်တော်ထွက်သွားသွားချင်း ကျုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့မယ်”
“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”
ဂါးရစ်က ပြန်ပြောသည်။

မားဒေါက် မုန်တိုင်းအတွင်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ရိနှင့် ဂျာဂိုတို့ နောက်မှ ပါသွားကြသည်။

*

ကျွန်း၏အမြင့်ပိုင်းတွင် လေကပိုပြီး ပြင်းထန်ရက်စက်သည်။ ထရော်လီကို သက်ရှိသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က နောက်သို့ပြန်ပြီး တွန်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မားဒေါက်နှင့်ဂျာဂိုတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး မောင်းကို အထူးကြိုးပမ်းပြီး ဆွဲရသည်။

အသက်ကယ်လှေစခန်း အထက်ရှိ ရထားလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ ရင်မောစရာကောင်းလှသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လာနေသည်။ တွန့်ကြေနေသော ကော်ဇောဖြူကြီးပမာ ဖြစ်သည်။ ရေလက်ကြားအစရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းများသည် အစွယ်နက်ကြီး ဖြစ်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

“ထွက်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ရိက မားဒေါက်နားကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

မားဒေါက်က ဖြေသည်။

အသက်ကယ်လှေ ရိုဒေါင်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူတွေပြည့်နေသည်။ မိန်းမတွေနှင့် ကလေးတွေဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားကြစဉ် နောက်ဘက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကြားရသည်။ လက်ချလန်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သတင်းကြားကြားချင်း ပြေးလာတာပဲ။ ကျွန်တော့် နောက်မှာ မြို့တစ်ဝက်လောက် ပါလာတယ်။ မားဒေါက် ကျွန်တော့်ကို လိုမလား”

“ကျုပ်တို့အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိတယ် လက်ချလန်။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းအလုပ်ဖြစ်တယ်”

မားဒေါက် ယင်းသို့ပြောပြီး လူအုပ်ကိုဖြတ်ကာ လှေရိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ၏အဖွဲ့သားများ မော်တော်ပေါ်တွင် အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဆီစိမ်အင်္ကျီအဝါနှင့် အသက်ကယ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြသည်။

လှေဆင်းလမ်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ မားဒေါက်သည် ဆီစိမ်အင်္ကျီကို ယူပြီး အောက်ဘက်သို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း ဆင်းသွားသည်။ ပင်လယ်ဝသို့ ကြည့်သည်။ မော်တော်ပေါ်မှ လူများကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖို့ အခွင့်အလမ်းကတော့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြည့်ကြမယ်။ သင်္ဘောတစ်စင်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ မိန်းမတွေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အခုမသွားဘူးဆိုရင် နောက် သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေတာကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ မလိုက်ချင်တဲ့သူ ရှိရင် ဆင်းနေနိုင်တယ်”

သူ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကား တည်ငြိမ်သည်။ အေးဆေးသည်။ ပထမပိုင်းလေသံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုသွားကြမှာလား။ စကားတွေ ပြောနေကြမှာလား” မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြူဖွေးနေသော ဖရန်စစ်ပက်တာဆင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

မားဒေါက် လှေကားမှ တက်သွားသည်။

လူအုပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးများ ရေစပ်သို့ဆင်းကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း တိုးတိုးတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိကြသည်။

မိရာဆင်ကလဲယား လှေရိုဒေါင်အတွင်း ပေါ်လာပြီး လှေဆင်းလမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ဆင်းသွားသည်။ ရေထဲသို့ ရောက်ရှိသည်။ မော်တော်ဦး ရေထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။ ရေမှုန်များ လေထဲသို့ အမြင့်ကြီး ပြာတက်သွားသည်။

မော်တော်သည် လှိုင်းထန်သောပင်လယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ရေလက်ကြားအတွင်း လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ကွဲသွားသောအခါ မော်တော်မြောက်တက်သွားကြသည်။ ကြည့်ရှုနေသောလူအုပ် တိတ်ဆိတ်နေပြီး လေသံသာကြားရသည်။

“မလွယ်ဘူး။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဖူးထတာပဲဖြစ်မယ်။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ပေ သုံးဆယ်လောက်မြင့်မယ်။ သူတို့ တစ်ချက်ကလေး မှားသွားရင် အားလုံး တစ်စစီဖြစ်သွားမယ်”

ရိက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မိရာဆင်ကလဲယား သွားမြဲ ဆက်သွားနေသည်။ ရေလက်-
ကြားအဝကို အရှိန်နှင့် ထိုးဖြတ်လျက်ရှိသည်။

“နောက်လာမယ့် လှိုင်းလုံးတစ်လုံးကိုစောင့်ပြီး ကျောက်တန်းကို ဖြတ်
လိမ့်မယ်”

ဂျာဂိုက ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။ လှိုင်း၏အကူအညီဖြင့် ကျောက်တန်း၏အပြင်ဘက်သို့
ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ မားဒေါက်အဖို့ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့သော အခွင့်အလမ်းဖြစ်
သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်မှာပင် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သည်။ ပရိသတ်
ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ မိရာဆင်က-
လဲယား ယိမ်းထိုးသွားသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်သို့ သဝေထိုးသွားသည်။
ကျောက်တန်း၏အထက်ဘက် လှိုင်းလုံးကြီးအပေါ်တွင် မြောက်တက်သွားသည်
ကို မြင်ရသည်။

“ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်ပြီ”

ရီ အော်လိုက်သည်။

ပေ သုံးလေးဆယ်မြင့်သော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရေလက်ကြားအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မော်တော်ကို ကန့်လန့်ကြီး သယ်ဆောင်လာသည်။
ကမ်းပေါ်သို့ မော်တော်ရောက်လာသည်။ မော်တော်ပေါ်တွင် ရေတွေ လွှမ်း
သွားသည်။ မော်တော်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ကို ရေလုံးဖြင့် ရိုက်ယူသွားသည်။

ဟာရီဂျာဂို ရေ၊ ခဲသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ဆိစ်မိအင်္ကျီဝါ တစ်ခုဆီသို့
ပြေးသွားသည်။ မိမိဘေးတွင် ဖရန့်စစ်ပက်တာဆင် ဘွားကနဲပေါ်လာသည်ကို
ဂျာဂို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် မိမိဘေးတွင် အခြားသူများ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ရေတံခါးတစ်ဝက်လောက် နက်သည်။ ဂျာဂိုက နောက်ထပ် အင်္ကျီဝါ
တစ်ခုကို ရေထဲတွင် တွေ့ရ၍ ဆွဲယူလိုက်ရာ ဂျင်းဆင်ကလဲယား ဖြစ်နေသည်။
သူ့ကိုဆွဲယူပြီး နောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်သို့ ပေးလိုက်ရသည်။

သည့်နောက်တွင် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများနှင့် ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်
အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိရာဆင်ကလဲယား လှိုင်းထဲတွင် လူးနေသည်။
မျောပါသွားမည့်အခြေအနေ ရှိနေသည်။ မော်တော်ဆီသို့ ကြိုးတစ်ချောင်း ပစ်
လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချောင်းပစ်သည်။ လှေဂိုဒေါင်မှ ကြိုးတွေ ပြေးယူလာ

ကြသည်။

ဂျာဂိုသည် ရေထဲတွင်ရပ်ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းကို အားကုန်ဆွဲလျက်
ရှိသည်။ သူ့နံဘေးတွင် လက်ချလန်နှင့်ရိတို့ ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူ လဲကျ
သွားသည်။ မနည်းကြိုးစားပြီး ထရသည်။ ထိုအခါ အခြားကြိုးတစ်ချောင်းကို
မိန်းမကြီး လေးငါးယောက် ခြေကန်ပြီး ဆွဲနေကြသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရ
သည်။ သူတို့တွေ၏ ဂါဝန်တွေက ရေပေါ်တွင် မီးပုံးပုံ ဖြစ်နေသည်။

လေထဲတွင် ပါလာသော သဲမှုန်များက မျက်နှာကို ရိုက်ပက်သည်။
သူ့မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားပြီး ကြိုးကို ဆွဲမြဲဆွဲနေသည်။ ပခုံးတွင် ကြိုးပွန်းမှု
သည်။ ထို့နောက် သူ လဲကျသွားပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် သူ့မျက်လုံး ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ အခြားလူများလည်း သူ့လိုပင် လဲကျလျက်ရှိသည်။ မိရာ-
ဆင်ကလဲယားသည် ကမ်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီတည်း။

ဂျာဂိုနှင့် ရိတို့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ မော်တော်
လက်ရန်းတွင် မားဒေါက် ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ရီက မေးသည်။

“တစ်ခုခုတော့ ခိုက်မိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဂျာဂိုက မော်တော်ကို လှည့်ပတ်ကာကြည့်ပြီး . . .

“အပရီကလောက်ပဲ ပျက်စီးတယ်။ လူတွေလဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မားဒေါက်သည် မော်တော်နံရံတွင် လှေကားကလေး ချိတ်လိုက်ပြီး
နောက် ဆင်းလာသည်။ လူအုပ်ကြီးရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်
လက်သည် ဘေးတွင် တွဲလောင်းကြိုးဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေ မကောင်းဟု
ဂျာဂိုက ယူဆလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ယိုင်သွားသဖြင့် ဂျာဂိုက ထိန်းလိုက်ရသည်။

“အဘိုး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မားဒေါက်က သူ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ထို့နောက် ရီ ဘက်သို့လှည့်လျက် . . .

“ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောတစ်စင်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်
မှာ မိန်းမတွေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

“မရကနိဂုံး ရှိတယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်ကို ဂျာဂို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုသို့ ပြောသောသူမှာ မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း ဂျာဂို သိရှိရသည်။

*

မြေပုံစားပွဲတွင် ဂျာဂို ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဂျန်ဆင်း ရှိသည်။ တံခါးဝတွင် သင်္ဘောသားများ စုပြုံလျက်ရှိသည်။

“အဲဒါပဲ။ အခြေအနေကို အားလုံးသိပြီ။ ပင်လယ်ထဲမှာ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးတယ်။ အခုသွားရမှာက ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ ကိုယ် သွားရမှာပဲ။ မလိုက် ချင်တဲ့သူ နေရစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို နေရစ်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဘာမှမပြောဘူး။ မိန်းမရှိတဲ့လူတွေ စဉ်းစားပါ”

ဂျာဂိုက ပြောသည်။

ထိုအခါ ပက်တာဆင်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ သေအတူ ရှင်အတူ တွဲလာကြတာ ကြာပါပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ဒီစကားမျိုး ဗိုလ်ကြီးဆီက ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျုပ်အထင်တော့ ဗိုလ်ကြီးက သာယာနာပျော်ဖွယ်စကားတွေ ပြော နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမလဲ ဗိုလ်ကြီး”

ဂျန်ဆင်းက မေးလိုက်သည်။

ဂျာဂိုက သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒိုက်ချလင့် လောလောဆယ် ရောက်နေတဲ့နေရာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယူလာလိမ့်မယ်။ နောက် ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျုပ်တို့ ထွက်နိုင် လိမ့်မယ်”

သူ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ. . . ဒီတော့ ရဲဘော်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

*

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသော မားဒေါက်ကို ထားခဲ့ပြီး နောက် ဂျန်းနက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တံခါးကို ညင်သာစွာပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်း သို့ လျှောက်သွားသည်။ ရေဒီယိုတွင် ဂါးရစ် ရှိနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ရိန့်နှင့် ဂျင်းတို့ ရှိနေကြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“သူ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“လက်မောင်း ကျိုးသွားတယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်မ သူ့ကို ကျပ် စည်းပေးခဲ့ပြီး ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့တယ်။ တော်တော်ကလေးကြာအောင် သူ အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာကော အခြေအနေတွေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“သိပ်မကောင်းဘူး။ နက်ကာနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရဘူး။ လျှပ်စစ်မုန်တိုင်း ကျနေတယ်”

ဂါးရစ်သည် စကားပြောခွက်တွင် ဂျာမန်လို အဆက်မပြတ် ပြောလျက် ရှိသည်။

“ပြောပါ နက်ကာ။ ကျေးဇူးပြု၍ ပြောပါ”

နက်ကာ၏အသံ ခပ်တိုးတိုး ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံး ပင် သဲကွဲစွာ ကြားရသည်။

“ကျုပ်တို့ချင်း မဆက်မိတာပဲ ဖြစ်မယ်။ အနှောင့်အယှက်တွေ သိပ် များတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ အသက်ကယ်မော်တော် မထွက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေရီတောင်းဆိပ်ကမ်းကနေ တိုက်သင်္ဘောလေးတစ်စင်း ထွက်လာလိမ့်မယ်။ လက်ရှိနေရာကို ပြောပါ။ ဒိုက်ချလင့် အခြေအနေ ဘယ်နှယ် လဲ။ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရတုန်းပဲလား”

နက်ကာက လက်ရှိနေရာကို ပြောသည်။

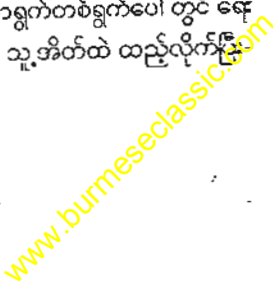
“ဒိုက်ချလင့်နဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆက်သွယ်နေရတယ်။ ဆက်သွယ်နေစက် အားသိပ်နည်းတယ်။ ဒါဖြင့် နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် စောင့်ရအုံးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဂါးရစ်က ဒိုက်ချလင့်၏ တည်နေရာကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေး ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရဲသို့ ပေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က စာရွက်ကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး

“ဂျာဂိုဆီကို ကျုပ် သွားပို့လိုက်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

နက်ကာ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“တိုက်သင်္ဘော ထွက်သွားပြီလား”

“သွားနေပြီ”

“ကျုပ်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေပြီ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီရဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ် ပဲနေပြီး ပြန်ရတော့မယ်။ ဓာတ်ဆီပြဿနာပဲ”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြန်ဖို့သင့်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ”

ဂါးရစ်က ယင်းသို့ပြောပြီး ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျန်းနက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည် ပူပူလေးတစ်ခွက်လောက် သောက်ကြရအောင်”

*

စကြိုတံတားပေါ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်ရီ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ‘မရဏနိဂုံး’ သည် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ စက်နှိုးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဂျာဂိုသည် မြေပုံ စားပွဲပေါ်တွင် ကုန်းငုံလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဂါးရစ်ပေးလိုက်သော စာရွက်ကိုပေးသည်။

ဂျာဂိုက သွားရမည့်နေရာကို လျင်မြန်စွာ တွက်ချက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ထွက်နိုင်ပါပြီ”

“မောင်ရင်တို့နဲ့ ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်”

ပဲကိုင်ဘီးတွင်ရှိနေသော ပက်တာဆင် ဘေးဘက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျန်းဆင်းက ရွှေတည်တည်ကို တည်တည်ကြီး ကြည့်နေသည်။

ဂျာဂိုက . . .

“ကောင်းမွန်တဲ့စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ကျုပ်ကို ခေါ်သွားဖို့ ကျုပ်အမိန့်ပေးနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် အထူးလေးစားစွာနဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ ထောက်ပြဖို့ ရစေ။ ဒီသင်္ဘောလေးရဲ့ ကက်ပတိန်က ကျွန်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသင်္ဘောမှာ

ကျွန်တော့်စကားသာလျှင် အဓိက ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် အမိန့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံတာပဲ ဟုတ်ပြီလား”

“အမိန့်ကတော့ ကျွန်တော့်အမိန့်ပဲနော်”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ဂျာဂို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဂျန်းဆင်း ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ဟုတ်ပြီ ဆရာကြီး။ ထွက်ကြဖို့”

*

နက်ကာ၏အသံ ရေဒီယိုတွင် လှုပ်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဒီမယ်. . . ဂါးရစ်။ ဒီမယ်”

“ကြားရတယ်။ ကောင်းကောင်းကြားရတယ်။ ပြောပါ။ ဘာလဲ” ဂါးရစ်က ပြန်ကြားသည်။

“ကျုပ် မြင်ရတယ်။ တိုက်သင်္ဘောကို ကျုပ် မြင်ရတယ်။ ဒိုက်ချလင့်ရဲ့ လက်ယာဘက် မိုင်ဝက်လောက်မှာ လာနေတယ်။ လှိုင်းတွေထဲမှာ လာနေတယ်”

“မရဏနိဂုံးကို သူတွေ့ရပြီ” ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား” ဂျန်းနက်က သူ့ပခုံးကို လက်ဖြင့် တင်းတင်းဖျစ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ် နားထောင်နေမယ်။ အမြဲမပြတ်ဆက်သွယ်ပါ” ဂါးရစ်က ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မားဒေါက် ထွက်လာသည်။ သူ လတ်ပဲဘက်လက်ကို အဝတ်ဖြင့် သိုင်းထားသည်

“ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ”

သူက မေးသည်။

“အဘိုး ဘာပြုလို့ ထလာတာလဲ။ အိမ်ရာထဲမှာ လှဲနေပါ” ဂျန်းနက်က ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

အဘိုးကြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဗိုလ်ကြီးဂျာဂို ထိုက်သင်္ဘောနဲ့ ထွက်သွားတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကော”

“သူလဲ ပါသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်တယ်”

“ကျုပ်ကိုလဲ သူတို့ ခေါ်သွားဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ ခေါ်

မသွားကြဘူး။ သူတို့အားလုံးကို ဘုရားသခင် မပါစေ”

*

ဒိုက်ချလင့်သည် မုန်တိုင်းထန်နေသော ပင်လယ်ထဲတွင် အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ လှိုင်းလုံးကြီး၏ထိပ်မှ စိုက်ပြီး ဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် အခြားလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု၏ထိပ်သို့ ဦးထောင်ပြီး တက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရေအနက် နှစ်ပေ သုံးပေခန့်ရှိပြီး ရေများ ထပ်ဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် သီလရှင်များသည် ဗာဂျာ၏အခန်းထဲတွင် ပရာဂျာ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာပင် ရှိနေကြသည်။

ပဲစင်တွင် ရစ်ချတာနှင့် အခြားနှစ်ယောက်တို့သည် ပဲကိုင်ဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ဗာဂျာက လက်ရန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး တက်လာသဖြင့် လက်ရန်းတန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ အောက်ဘက်ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ကား သင်္ဘောသား လေးယောက်တို့သည် ဝဟိုရွက်တိုင်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်တွယ်ကာ ရေစုပ်လျက်ရှိကြသည်။ ရှုံးနေသော တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏အပေါ်တွင် ဝဲနေသော လေယာဉ်ပျံကို ဗာဂျာ မော့ကြည့်သည်။ သူ့ခေါင်းသည် အေးလွန်းသဖြင့် ထုံထိုင်းလျက်ရှိသည်။ ယခုအချိန်အထိ လေယာဉ်ပျံရှိနေသည့်အတွက် သူ အံ့ဩသည်။ စတမ်း အောက်ထပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လှေကားကို ဆွဲတက်လာသည်။

စတမ်းကို ဗာဂျာ၏နားနားသို့ ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အော်ပြောသည်။ သို့သော် လေပြင်းထန်စွာ တိုက်နေသဖြင့် မကြားရပါ။ ဗာဂျာ ခေါင်းခါသည်။ ထိုအခါ စတမ်းက ဗာဂျာ၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး သင်္ဘော၏လက်ယာဘက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဗာဂျာကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုက်နှစ်ရာလောက် တွင် မိမိတို့ထံလာနေသော မရဏနီဂုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။ မရဏနီဂုံးသည် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်ပေါ်တွင်ပေါ်လာပြီး ထို့နောက် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု အောက်သို့ပျောက်ဝင်သွားသည်။

*

မရဏနီဂုံး တိုက်သင်္ဘောကလေး၏ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်များ အားလုံးပင် ကွဲကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ တံခါးပတ္တာလည်း ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ပီတာဆင်နှင့် ချာနေေးတို့သည် ပဲကိုင်ဘီးကို အထူးပင် ကြိုးစားထိန်းကိုင်နေကြရသည်။ ရိသည် အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရှိနေပြီး ဂျာဂိုနှင့် ဂျန်ဆင်းတို့က မြေပုံစားပွဲပေါ်တွင် ကုန်းဝပ်ကာ ဒိုက်ချလင့်ကို ကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဂျန်ဆင်းက မေးသည်။

ဒိုက်ချလင့် စောင်းသွားသည်။ လက်ယာဘက်တစ်ခြမ်း ရေထဲသို့ မြုပ်သွားသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်သို့ တစ်ဖန် ပြန်စောင်းသွားသည်။

ဂျာဂိုက . . .

“မပြောတတ်ဘူး။ လက်ယာဘက်ဘေးကို ကပ်ရမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

မည်သို့မျှ မမှန်းဆံ့နိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား လက်စွဲတွင် မပါဝင်သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ သူ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်သည်။ ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် လက်ပြုလျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်သည် ဗာဂျာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဂျာဂို မှန်းဆသည်။ သူတို့က သူတို့ထံ ဝင်လာရန် ခေါ်နေသည်။

ရိက အခြေအနေကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်။ ဘုရားသခင်အတွက် ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်” သူက ဟစ်အော်သည်။

ဂျာဂိုက ပက်တာဆင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ။ လက်ယာဘက်ဘေးကို တည့်တည့်ဝင်မယ်” ဂျာဂို စကြိတ်တံတားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ရိ နောက်မှလိုက်ပါသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျန်ဆင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ရေတပ်သားငါးယောက်ကို ခေါ်သည်။ သူတို့ သင်္ဘောလက်ရန်းအနီးတွင် အသင့်ရှိနေကြသည်။

မရဏနိဂုံး လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားနေသည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေ တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် မိသဖြင့် ချာနေက ပဲ့ကိုင်ဘီးကို တရကြမ်း လှည့် လိုက်ရသည်။ မရဏနိဂုံး၏ ဦးပိုင်းသည် ဒိုက်ချလင့်၏ ညာဘက် လက်ရန်းကို ဝင်ဆောင့်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီး ဆုတ်ခွာသွားသောအခါ ဒိုက်ချလင့်သည် ဘယ် ဘက်သို့ စောင်းသွားသဖြင့် မရဏနိဂုံးသည် ဆယ့်ငါးပေအမြင့်မှ ဝန်းကန် ပြုတ် ကျသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ဒိုက်ချလင့်၏ ဘယ်ဘက် စောင်းကို ဝင်ဆောင့်သည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင်တစ်လျှောက် ပေလေးဆယ် လောက်အထိ မြင့်တက်သွားသည်။ တွေ့သမျှအရာအားလုံးကို သယ်ယူသွား သည်။

ဂျာဂိုသည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကိုင်ထားရင်းပင် ရေထဲတွင် မြှုပ် သွားသည်။ မရဏနိဂုံး သူ့အောက်တွင် စောင်းမြုပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ နောက်လှိုင်းတစ်လုံး ရောက်လာသဖြင့် ရိကို သူ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ရှေ့သို့ လွင့်ပါသွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးဆုတ်သွားသောအခါ သူနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ကြီးရီ တို့သည် ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရောက်မလာခင်မှာပင် သူတို့အနီး သို့ ဗာဂျာ ရောက်လာပြီး ဂျာဂိုကို ဆွဲထူသည်။ ဂျာဂိုက အလယ်ရွက်တိုင်ကြီး ၏ ရွက်ကြိုးတစ်ကြိုး ဆွဲထားလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မရဏနိဂုံး သည် ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော၏ ညာဘက်လက်ရန်းပေါ်သို့ ကျတော့မည့်အခြေအနေ ရှိသည်။ ဒိုက်ချလင့်၏ နောက်ရွက်တိုင်ကြီးသည် ကျိုးလဲပြီး မရဏနိဂုံးပေါ်သို့ ဖိကျလျက် ရှိသည်။

မရဏနိဂုံးပေါ်မှ သူ့ရဲဘော်များသည် အသက်ချမ်းသာရေးအတွက် ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခုန်ချနေကြသည်။ ပိတာဆင်ကို မြင်ရ သည်။ မျက်နှာတွင် သွေးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ ချာနေကို မတွေ့ရ။ ကရောမို့ကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် လျှိုက်။ သို့သော် ဂျန်ဆင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ မတွေ့ရ။

နောက်တစ်ကြိမ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး တက်လာသဖြင့် ဂျာဂိုသည်

ရွက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ဒိုက်ချလင့်သည် သူ့အောက်တွင် မြုပ်သွားသည်။ သူ့ခါးအထိ ရေတွေတက်လာသည်။ ကျိုးကျနေသော နောက် ရွက်တိုင်နှင့် မရဏနိဂုံးတို့၏ အလေးချိန်က ဒိုက်ချလင့်ကို ဆွဲမြှုပ်လျက် ရှိတော့ သည်။

ရစ်ချတာ စင်မြင့်လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရဲတင်းတစ်လက်ပါရှိသည်။ ကျိုးထွက်သွားသော ရွက်တိုင်နှင့် ဆက်လျက် တန်း လန်းဖြစ်နေသော ရွက်ကြိုးများကို သူက စတင်ခုတ်ဖြတ်နေသည်။ ဂျာဂိုက ရစ်ချတာကို ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ရိကို သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကျိုးကျနေသော ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်လက်များအကြား ဂျန်ဆင်းကို တွေ့ ရသည်။ ရွပ်ရွပ်ထွေးထွေးများအကြားတွင် ခေါင်းနှင့်ပခုံးသာ ပေါ်နေသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မရှိပါ။ သူ့လက်တစ်ဖက် လွတ်နေသည်။ ဂျာဂိုသည် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ရစ်ချတာထံသို့ ပြေးသွားပြီး သူ့ကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

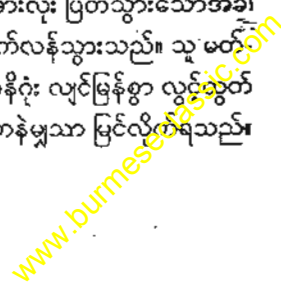
ရစ်ချတာက သူ၏ ဆိမိမ်အင်္ကျီကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားသည်။ “ဂျာဂိုရေ . ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့အားလုံး သွားလိမ့် မယ်”

ရိက ဟစ်အော်သည်။ ဂျာဂိုက ဂျန်ဆင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ ပြေးနေသည်။ ပြီးတော့ သူ အော်သံကို ကြားရသည်။

“လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ ဗိုလ်ကြီး” ရွက်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဂျာဂိုသည် ရစ်ချတာထံမှ ရဲတင်းကို ဆွဲယူလိုက် သည်။

သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလျက်ရှိသည်။ သူတ ခဲတင်းကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ခုတ်ချသည်။ ထို့နောက် မြှောက်လိုက် ခုတ်လိုက် ရှိ နေသည်။

ရွက်တိုင်ကို ဆိုင်းထားသော ကြိုးများအားလုံး ပြတ်သွားသောအခါ ဒိုက်ချလင့် မြှောက်တက်သွားသည်။ ဂျာဂို ပက်လက်လန်သွားသည်။ သူ မတ်တတ် ထလိုက်သောအခါ ရွက်တိုင်နှင့်တကွ မရဏနိဂုံး လျင်မြန်စွာ လွင့်ဆွတ် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂျန်ဆင်းကို ရိပ်ကန်မျှသာ မြင်လိုက်ရသည်။

ရတော့။

ထို့နောက် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ဖုံးသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘာမျှ မတွေ့။
ဂျာဂိုက ရဲတင်းကို ပင်လယ်ထဲသို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

*

ထိုအချိန်မှာပင် နက်ကာ၏အသံ ရေဒီယိုတွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။
“နစ်သွားပြီ နစ်သွားပြီ။ တိုက်သင်္ဘောနစ်သွားပြီ”
ဂါးရစ်က တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။
“မရဏနိဂုံး မြုပ်သွားပြီ”
ဂျင်းဆင်ကလဲယား ကျောက်ရုပ် ဖြစ်သွားသည်။
“အို. . မဖြစ်နိုင်ဘူး”
ဂျန်းနက်က ကယောင်ကတမ်း ပြောလိုက်သည်။
“ဒီမယ်. . ကာနယ် ဒီမယ်။ နောက်ဆုံးသတင်းကို ထပ်ပြောစမ်းပါ”
တိတ်နေသည်။
ငြိမ်နေသည်။
“သွားပြီ. . အားလုံး သွားပြီ။ အန်ကယ်ကာရေးရယ်၊ ဂျာဂိုရယ်”
ဂျန်းနက်လေးလံထိုင်းမိုင်းစွာ ရွက်ဆိုနေစဉ် နက်ကာ၏အသံ ဖြတ်
ဝင်လာသည်။
“ဒိုက်ချလင့်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်။ ဒိုက်ချလင့်ရဲ့ နောက်ရွက်တိုင်
လဲကျပြီး သူ့ညာဘက်ဘေးမှာ တိုက်သင်္ဘောမြုပ်သွားတယ်။ လူခြောက်ယောက်
ရှိတယ်။ အားလုံး ဒိုက်ချလင့်ပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်”
“ခြောက်ယောက် ရှင်တယ်”
ဂါးရစ်က လျင်မြန်စွာ ဘာသာပြန်လိုက်သည်။
ဂျင်းက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .
“ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်မ သိချင်တယ်”
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရီး၊ ဗိုလ်ကြီးဂျာဂိုနဲ့ အခြားလေးယောက်”
နက်ကာက ဆက်ပြောသည်။
ဂျင်းဘက်သို့ ဂါးရစ်လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လောလောဆယ်တော့ ဒိုက်ချလင့်ပေါ်မှာ သူ
ရှိနေတယ် မစွက်ဆင်ကလဲယား”
ထို့နောက် ဂျန်းနက်ကို ဖြတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .
“မင်းရဲ့ဗိုလ်ကြီးလဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”
နက်ကာ၏အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။
“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဒိုက်ချလင့်ကို ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”
ဂါးရစ် အတန်ကြာ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ သူပြောသည်။
သူ စကားဆုံးသောအခါ နက်ကာက . . .
“သေချာရဲ့လား။ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူမှာလား”
“ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်”
“ဗိုလ်မှူးကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်။ ပြဿနာကတော့
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြန်ဖို့ ဆယ်မိနစ်တောင် အချိန်လွန်သွားပြီ”
“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ဒိုက်ချလင့်ကို ပြောပြီး
ပြန်ဖို့ တော့”
ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
“ဘာတဲ့လဲ။ ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
ဂျန်းနက်က မေးသည်။
ဂါးရစ်က သူမကို တိတ်တိတ်နေရန် လက်ပြလိုက်သည်။ နက်ကာ၏
အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။
“ဗာဂျာကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့အကြံအစည်ကို
ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြီ”
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူ ပြန်ပြောလိုက်ပြီလား”
“ပြောလိုက်ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးဆီကို သတင်းထူးတစ်ခု
ပို့လိုက်တယ်”
“ဘာလဲ”
“အခုလောက်ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ဖမ်းရုံးနေပြီဆိုတာ သိလောက်ပြီ
တဲ့။ ဘာသဘောလဲ”
“အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပေါ့။ ကဲ. . ရဲဘော် သွားပေတော့”
“ကျွန်တော် သွားပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး။ သိရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဗိုလ်ကြီးနဲ့ သိရတဲ့အတွက် ကျုပ်လဲ ဂုဏ်ယူပါတယ်”
ထို့နောက် တိတ်သွားသည်။ ဂါးရစ်က ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်
ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါပဲ”

“ဘာ အဲဒါပဲလဲ”

ဂျန်းနက်က မေးသည်။ မားဒေါက်က လက်တွေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး . . .

“မိန်းကလေး နေ့စမ်း။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်လိုလဲ”

“နက်ကာ ပြန်သွားပြီ။ သူ့မှာ ဓာတ်ဆီ သိပ်မလောက်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူမပြန်ခင်မှာ ဒိုက်ချလင့်ကို နောက်ဆုံး သတင်းပို့ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ဆီက အသက်ကယ်မော်တော် လာမယ်ဆိုတာပဲ”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မော်တော်က တောင်ဘက် ရေလက်ကြားကမ်း
ပေါ်မှာ ရောက်နေတာပဲ”

ဂျင်းက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ရေထဲ ပြန်ချနိုင်ရင်တောင် ဒီလေမျိုးနဲ့
ဆိုရင် ရေလက်ကြားအစက ကျောက်တန်းကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို ရောက်
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ပြောနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်က တောင်ဘက် ရေလက်ကြားကနေ ထွက်ဖို့ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီဆိပ်ကမ်းကနေ ထွက်ဖို့ ပြောနေတာ”

မားဒေါက် ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီဆိပ်ကမ်းက ထွက်ဖို့ဆိုရင်
မော်တော်ကို ကျွန်းတစ်ဖက်ထိပ်ကနေ တစ်ဖက်ထိပ်ရောက်အောင် ဆွဲလာရ
မယ်။ ဘယ်သူဆွဲလာမလဲ”

သူက ကျိုးနေသောလက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး . . .

“လက်တစ်ဖက်ထဲနဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီရာသီဥတုမျိုးမှာ သာပြီး
မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် လာမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် တကယ်
လာမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ဒါကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလဲ သိတယ်။ ဂျာဂိုလဲသိတယ်။ သူတို့ အသက်ရှင်

ရေးအတွက် မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ ဒါတစ်ခုပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့သိတယ်”
ဂါးရစ် ရှင်းလင်းစွာ ပြောသည်။

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားပြီး လက်ချလန် ပြေးဝင်လာသည်။ စားပွဲနှင့်
တိုက်မိပြီး လဲကျမည်ရှိသည်။ အဝေးကြီးမှ ပြေးလာဟန်ရှိသည်။ သူ့ရင်အုံ
နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သူ့ငယ်လေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားစမ်းပါအုံး”

မားဒေါက်က ခပ်မာမာလေး မေးလိုက်သည်။

လက်ချလန် အသက်ကိုကြိုးစား၍ ရှူလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် ဖိတ်နာဖယ်လာက လာတာပဲ။ တစ်မြို့လုံးလောက် အဲဒီ
မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒိုက်ချလင့်ကို မြင်ရတယ်”

*

ဂျန်းနက်နှင့် ဂါးရစ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတတ်သွားကြသည်။
တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို
တွန်းလှဲမည့်အလား လေက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသည်။ သူမက သူ့
လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားရသည်။ မားဒေါက်၊ လက်ချလန်နှင့်
ဂျင်းဆင်ကလဲယားတို့လည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အမျိုးသမီးများ နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်ရှိသည်။
အချို့က သူတို့ယောက်ျားများ၏ ဆိမ်မိအင်္ကျီကြီးများကို ဝတ်ထားသည်။ အများစု
က ခေါင်းတွင် တဘက်များ ပေါင်းထားကြသည်။

ပင်လယ်ကြီးသည် ဒေါမာန်ထနေပြီး ပွက်ပွက်ဆူနေသော ငရဲအိုးကြီး
ပမာ ဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းမကောင်းပါ။ မိုးသီးမိုးပွင့်များဖြင့် ပိတ်နေသည်။
သို့သော် ကမ်းခြေနှင့် နှစ်မိုင်ကွာလောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော ဒိုက်ချလင့်တို့
ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ယခုအခါ
ရွက်တိုင်နှစ်ခုသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

မားဒေါက်က မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

“အိမ်း. . . သူ့အခြေအနေကတော့ အတော်ကို မကောင်းတော့ဘူး”

“ဝါရှင်တန် ကျောက်တန်းဆီကို တည့်တည့်ကြီး သွားနေတယ်”

လက်ချလန်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

လူအုပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားတစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိန်းမများသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြပြီး လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ဟစ်ခေါ်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဟစ်ခေါ်သံများကြောင့် သင်္ဘောကြီး ပြန်လှည့်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေကြဟန် ရှိသည်။ ဖြစ်ပေါ်သည့်အန္တရာယ်ကို တားဆီးနိုင်ကြမည်အလား ဖြစ်သည်။

မားဒေါက်ထံမှ မှန်ပြောင်းကိုယူပြီး ဂါးရစ် ကြည့်သည်။ ဒိုက်ချလင့် သည် ကျောက်ခန်းကြီးနှင့် ကိုက်သုံးရာမျှပင် မဝေးကွာတော့ချေ။

“ကျောက်တန်းကြီးနဲ့ တိုက်မှာပဲ။ ဘယ်လိုမှ မရှောင်လွှဲနိုင်ဘူး”

မားဒေါက်က မှန်ပြောင်းကို ပြန်ယူရင်း ပြောသည်။

သူ အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လူအုပ်ရှိရာဘက် သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

“ဝါရှင်တန်ကျောက်တန်းက သင်္ဘောကို အတော်ကလေးကြာအောင် တော့ ထိန်းထားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ မြန်မြန်လေး သွားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်တယ်”

သူ လူအုပ်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး . . .

“အားလုံး ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သူတို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။ စမုတ်ဆောင် အတွင်းသို့ အဘိုးကြီး ပြေးဝင်သွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ခေါင်းလောင်း ထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

*

တရားဟောစင်မြင့်ပေါ်သို့ မားဒေါက် တက်သွားသောအခါ ခန်းမ ဆောင်ထဲတွင် လူခုနစ်ဆယ်ခန့် စုဝေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီး တွေ များသည်။ အဘိုးကြီးတချို့နှင့် ကလေးတွေပါသည်။ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အထုအထည်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးနံရံကြီးများကြောင့် မိုးသံလေသံလည်း မကြားရ။

မားဒေါက် အတန်ကြာမျှ ရပ်နေသည်။ ခေါင်းကိုးပြီး ဆုတောင်း

ပတ္တနာပြုနေသည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဝါရှင်တန်ကျောက်တန်းမှာ သင်္ဘောတစ်စင်း ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးလဲ သိတယ်။ မိုရာဆင်ကလဲယားက တောင်ဘက် ရေလက်ကြားမှာ သောင်တင်နေတယ်။ ပြဿနာကတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာပဲ”

မည်သူမျှ ဘာမှမပြောပါ။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဂါးရစ်ကတော့ အဖြေတစ်ခုတွေ့ထားတယ်။ မိုရာဆင်- ကလဲယားကို တောင်ဘက် ရေလက်ကြားကနေ မေရီတောင်းကိုယူလာပြီး ဒီ ဆိပ်ကမ်းကနေ ထွက်မယ်”

သက်ပြင်းချသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက် ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးတော့ မတုတ်ဘူး။ ဒီလိုမျိုး အရင်ကလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်စက ‘နော်သမ်ဘရီယာ’မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ကော ဘာပြုလို့ မလုပ်နိုင်ကြ ရမှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဝါရှင်တန်ကျောက်တန်းမှာ လူတွေ အသေခံမလား”

မားဒေါက်က မေးလိုက်သည်။

“ဂျာမန်ကောင်တွေပဲ။ လက်ညှိုးနဲ့တောင် ထိုးစရာမလိုဘူး”

ကက်ထရီနား မက်ဘရီနိုးက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ရှိနေတယ်။ အမေရိကန်တိုက်သင်္ဘောက လူငါးယောက်လဲရှိနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေလဲ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ဘာလဲ။ ကျုပ် ဒီပေါ်ရောက်နေတာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ် ငြင်းနေဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ပဲ။ မင်းယောက်ျား ဟာ စစ်ပွဲမှာကျခဲ့တယ် ကက်ထရီနား။ ငါ့သားလဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ခင်ဗျားတို့ဟာ ဂျာမန်ကလေးတွေကို ဒီကျောင်း ဝင်းထဲမှာမြှုပ်ရင်း ငိုခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ နှစ်ဖက်စလုံး နာကျည်းကြရတာပဲ။ နှစ်ဖက်စလုံး ဆုံးရှုံးကြရတာပဲ။ အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဒီလောကကြီးမှာ ဘုရားသခင်မရှိတော့ဘူးလား။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ကို အမှားအမှန်ရွေးချယ် ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေပေးထားတယ်။ ဘုရားသခင်က ရွေးချယ်ပေးတာမဟုတ် ဘူး။ ကျုပ်တို့က ရွေးချယ်ရတာပဲ”

လုံးဝ တိတ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“သူတို့တတွေဟာ ဘယ်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ရင်တော့ သူတို့အားလုံး သေကုန်မှာပဲ။ ကျုပ်အခြေအနေကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ပဲတိုင်ဘီးကို မတိုင်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်နေရာမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဂါးရစ်က တာဝန်လှလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က သူ့အကူအညီပဲဖြစ်မယ်”

သူက စကားပြောခဲ့တဲ့ လက်သီးနှင့် ထုလိုက်ပြီး . . .

“စကားပြောတဲ့ကိစ္စ တော်လောက်ပြီ။ မော်တော်ကို သယ်ဖို့ တောင်ဘက် ရေလက်ကြားကို ကျုပ်သွားမယ်။ လိုက်ချင်တဲ့လူလိုက်ခဲ့။ မလိုက်ချင်တဲ့လူ နေခဲ့”

တရားဟောစင်ပေါ်မှ သူ ဆင်းလာသည်။ လေ၏အဟုန်ဖြင့် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

* * *

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၅ စက်တင်ဘာလ ၁၉၄၄။ မွန်းမတည့်မီ လေးချက်တီးအချိန် လေတိုက်နှုန်း ဟာရိုက်နိုးအင်အား။ ဟိတရိုက် ပင်လယ်ပြင် ဖာဒါကျွန်း အနောက်တောင်ဘက် သုံးမိုင်ကွာ ဝါရှင်တန် ကျောက်တန်းနှင့်တိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဘုရားသခင်၏လက်တွင် ရောက်ရှိ သို့သော် အကူအညီလာမည်ဟုပြော၊ မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။

(၁၅)

ကျောက်တန်းပေါ်တွင် ဒိုက်ချလင့် တင်နေသည်။ သင်္ဘောအောက်ပိုင်း ကျိုးပေါက်သည်။ သင်္ဘောဦးရွက်တိုင် ကြိုးပြတ်ပြီး ကျနေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် လှိုင်းလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖြတ်ကျော်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း မိုးပေါ်တွင် ထောင်နေသည်။ သင်္ဘောနောက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာနိုင်သူများအားလုံး ကုန်းပတ်စင်မြင့်ပေါ်တွင် စုပြုံလျက်ရှိကြသည်။ အချို့လူများသည် ဗဟိုရွက်တိုင်ကြီးကို ဖက်ထားကြပြီး အချို့လူများက ရွက်ကြိုးရွက်တန်းများပေါ်တွင် ရှိနေကြသည်။

ဗာဂျာ၊ ရီနှင့် ဂျာဂိုတို့သည် စင်မြင့်လက်ရန်းတွင် ပူးကပ်လျက်ရှိကြသည်။ လှေကားမှ စတမ်း တက်လာပြီး ဗာဂျာကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောသည်။ ဗာဂျာက တစ်ဖန် ရီ၏ နားနားသို့ကပ်ပြီး ပြောသည်။

“အမျိုးသမီးတွေအားလုံး ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ ဘေးကင်း ရန်ကင်း ရှိနေကြတုန်းပဲ။ သင်္ဘောနံရံ ကွဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ထိန်းထားနိုင်တုန်းပဲ”

“သိပ်ကြာကြာမလိုပါဘူး။ ဂါးရစ် လာမှာပဲ။ သူ့လာမယ်လို့ ပြောတယ်”
ဗိုလ်ချုပ်ရိက ပြန်ပြောသည်။

သင်္ဘောမြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျောက်တန်းပေါ်သို့ ပြန်ကျသည်။

ဗာဂျာသည် လှိုင်းလေကြားမှပင် စင်မြင့်လက်ရန်းကိုမှီရပ်ရင်း ဗဟို ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်ကြိုး ရွက်တန်းများပေါ်မှ လူများကို ရေထွက်နေသည်။

“မကောင်းဘူး။ ကျောက်တန်းနဲ့တိုက်တုန်းက လူငါးယောက် ပါသွား ပုံရတယ်”

ကြေးနန်းစာရေးသည် ပေလေးဆယ်အမြင့် ရွက်ကြိုးတွင် တွယ်ကပ် တာ လှိုင်းလုံးကြီးများဒဏ်ကို တိမ်းရှောင်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂို သူ့ကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ သူက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြုံးပြသည်။ ရေတောင်ကုန်းကြီးတစ်ခု လိမ့်တက်လာသည်။ တောင်ကုန်းကြီးပျောက်သွားသောအခါ သူလည်း တစ်ပါး တည်း ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။

“အဲဒီကလူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ် မှဖြစ်မယ်”

ဂျာဂိုက အော်ပြောလိုက်သည်။

“မရှူးနဲ့။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ မောင်ရင် နှစ်မိနစ်တောင် နေနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ရိက ဂျာဂို၏လက်ကို ဆွဲထားရင်းပြောသည်။

ဂျာဂို ရုန်းခါပြီး လှေကားမှ သတိကြီးစွာ ဆင်းသွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး တက်လာသဖြင့် ပါမသွားအောင် လှေကားရင်းတွင် တအား တွယ်ဖက်ထားရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီး ပျောက်သွားသောအခါ သူ့ဘေးကို ရစ်ချတာ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ရစ်ချတာ၏ပခုံးတွင် ကြိုးခွေတစ်ခွေ ပါလာသည်။ သူက ကြိုးစတစ်- ဘက်ကို ဂျာဂို၏ခါးတွင် လျင်မြန်စွာ ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးခွေတို့ လှေကားတွင် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ဂျာဂို ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွား သည်။ ရစ်ချတာက ကြိုးကိုလျှော့ပေးသည်။

ဂျာဂိုသည် ရေထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်ပြီး လျှောက်သွား နေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ခြေချော်ပြီးလိမ့်သွားသည်။ သို့သော် ကြိုးက သူ့ကို ထိန်းထားသည်။ ဂျာဂို လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလယ်ရွက်တိုင်တွင် တွယ်နေသော ပက်တာဆင်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ပက်တာဆင်ကို သူ့ထံသို့ ရိုက်ပို့လိုက်သည်။ သူတ ပက်တာဆင်၏ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပက်တာဆင် ၏ခါးကိုဆွဲဖက်လျက် အလယ်ရွက်တိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွက်တိုင်ကို ဖက်ကာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်။

ဂျာဂိုက သူ့ခါးမှ ကြိုးကိုဖြတ်ပြီး ရွက်တိုင်တွင် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတာကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ရစ်ချတာက ကြိုးကို တင်း- တင်းဆွဲပြီး လှေကားတွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကုန်းပတ်၏အထက် သုံးပေလောက်တွင် အသက်ကယ်ကြိုးတန်း တန်းမိသည်။

ဂျာဂိုက ရွက်ကြိုးများပေါ်မှ လူများကို လက်ပြလိုက်သည်။ သူတို့ ဆင်းလာကြသည်။ ရွက်တိုင်ကို တွယ်နေခဲ့ကြသော ပက်တာဆင်နှင့်အခြားလူ များသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လို ကြိုးတန်းကိုဆွဲကာ နောက်ပိုင်း ကုန်းပတ်မြင့်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မှ မကျန်သည် အထိ ဂျာဂို စောင့်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကြိုးတန်းကိုကိုင်ပြီး သူတို့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။

*

ဗာဂျာ၏ အခန်းထဲတွင်ကား အခန်းနံရံများ ကွဲအက်ကုန်သည့်တိုင်- အောင်ပင် ပရာဂျာနှင့် သီလရှင်များ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းလျက်ပင် ရှိသေး သည်။ ပရာဂျာသည် အိပ်စင်ပေါ်တွင် ရစ်ပုလင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ထုတ်ရှိနေသည်။ ပုလင်းမှာ သူ့ သောက်ထားသဖြင့် ကုန်သလောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

“မကြာတော့ဘူး။ သိပ်မကြာတော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူ တိုးဖွစွာ ရွတ်ဆိုသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ စားပွဲတစ်ဖက်ထိပ်တွင်ထိုင်ပြီး ဆုတောင်းနေသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီး ရစ်ချတာ ဝင်လာသည်။ တံခါး သူ့နောက်တွင် ဝန်းကန်ရိုက်ပြီး ပိတ်သွားသည်။ သူက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်နေသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာက . . .

“ဟာရစ်ချတာ”

“လိုတီ ဘယ်မလဲ”

“လိုတီ ဟုတ်လား”

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“လိုတီကို တွေ့ကြသလား”

စစ္စတာဘရစ်ဂျစ် ရိုက်ငင်လျက် ရှိသည်။ ဘယ်သူကမှ အဖြေမပေးကြပါ။ ရစ်ချတာသည် ပရာဂျာထံ လျှောက်သွားပြီး သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“သင်္ဘောနဲ့ကျောက်ဆောင်တိုက်တဲ့ အချိန်တုန်းက သူတို့ကို ကောင်စစ်ဝန်ကြီး တာဝန်ခံပြီး ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက လိုတီ ပါမလာဘူးလား”

“ပါတာပေါ့။ ကျုပ် သူ့နောက်က လိုက်လာတာပဲ”

စစ္စတာကေသိက . . .

“သူ ပြန်ဆင်းသွားတယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ”

“သူ တစ်ခုခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ပြီးတော့ သူ ပြန်ထွက်သွားတာပဲ”

ရစ်ချတာ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်း လှေကားမှ သူဆင်းရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အားလုံး ပျက်စီးလျက်ရှိချေပြီ။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍မရတော့။

“လိုတီရေ . . . လိုတီ”

ရစ်ချတာ ဟစ်ခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားရပါ။

အသက်ကယ်ကြိုးတန်းကို ကိုင်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လျှောက်သွား

နေသော ရစ်ချတာကို ဂျာဂို တွေ့မြင်ရသောအခါ တဂျာ၏လက်ကိုဆွဲပြီး နေလိုက်သည်။

“သူ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘုရားမှ သိမှာပဲ”

သူတို့ကြည့်နေစဉ် ရစ်ချတာသည် မောင်းချွေးကိုထုတ်ယူပြီး ကုန်းပတ်ပေါက် တံခါးကြိုးများကို ထိုးဖြတ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

*

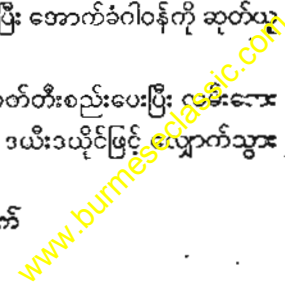
မိုရာဆင်ကလဲယားသည် အသက်ကယ်လှေခန်းမှ တက်သွားသော လမ်း၏ထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြန်သည်။ ထရော်လီကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ဆောင်ထားသည်။ သည် ထရော်လီကို အသုံးမပြုခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဤထရော်လီပေါ်သို့ မိုရာဆင်ကလဲယားကို တင်ဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ဂါးရစ် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် လက်တွေ့ကျတော့ လွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ မော်တော်တို့ ရေထဲသို့ချပြီး လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင်မျှောကာ ထရော်လီပေါ်သို့ ရောက်စေသည်။

ယခုအခါ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ခါနီးပြန်ပြန်သဖြင့် ထရော်လီ ကြိုးများကို မြင်းဆယ်တစ်ကောင်၊ မိန်းမကြီးလေးဆယ်တစ်ယောက်၊ ကလေးရွှစ်ယောက်နှင့် လူကြီးဆယ်တစ်ယောက်တို့က တစ်ပြိုင်တည်းဆွဲလျက်ရှိကြသည်။

ဂါးရစ်နှင့်လက်ချလန်တို့က နောက်မှလိုက်ပါပြီး ထရော်လီ ပြန်မကျစေရန် ဘီးများ၏နောက်မှ ကျမ်းတုံးများ ခုပေးလျက်ရှိကြသည်။

ဂျန်းနက်၏ရှေ့ဘက် တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်လောက်တွင် ဆီမိမ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ ဂျန်းနက်သည် ကြိုးကိုဆွဲနေရာမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ လဲကျနေသူမှာ အသက်ခုနှစ်ဆယ်အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး၏လက်တွင် သွေးတွေ့ရဲနေသည်။ ဂျန်းနက် ငေးငိုင်းပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂါဝန်ကိုမပြီး အောက်ခံဂါဝန်ကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။

ဂျန်းနက်က အဘွားကြီး၏လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးပြီး လမ်းဘေးတွင် ထိုင်စေသည်။ အဘွားကြီးက ရုန်းဖယ်ပြီး ဒေယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွား

သည်။ သူမ၏နေရာတွင် ပြန်လည်ဝင်ရောက်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား ရူးများနေတာလား”

ဂျန်းနက် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သူမ၏အနီးသို့ မားဒေါက် ရောက်လာပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ဝင်ပါလား”

*

ကုန်ခန်းထဲတွင် ရေအနက် ငါးပေမှ ဆယ်ပေအထိရှိသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် လက်ယာဘက်သို့စောင်းနေသဖြင့် ရေအတိမ်အနက် ကွာခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောနံရံရှိ ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံး ဆွဲချိတ်ထားသည်။ ယင်းမှ အလင်းရောင်သည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖြာကျနေသည်။

သို့သော် သွားစရာလမ်း မရှိပါ။ အခန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်သော တံခါးပေါက်ပိတ်နေသည်။ ဖွင့်၍မရပါ။ တံခါးကို ဖွင့်၍ရသည့်တိုင် ရေတွေထဲတွင် လျှောက်သွားနိုင်ရန် မလွယ်ပါ။

ယင်းသို့ဖြင့် နည်းလမ်းတစ်လမ်းသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ရစ်ချတာက အခန်းနံရံကို လက်နှင့် ခေါက်ကြည့်သည်။ တော်တော်ကြိုးမာသည်။ နံရံကို ခွဲဖောက်ရန် အချိန်တော်တော်ကြာမည်။ သို့သော် သည်မှတစ်ပါး အခြား နည်းလမ်းမရှိပါ။ သူ့တွင် ပါလာသော ရဲတင်းကို ထုတ်ယူပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် လွှဲမြှောက်လိုက်သည်။

*

မိုးရာဆင်ကလဲယားသည် ရထားလမ်းဘေးရှိ လမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်သွားလျက်ရှိရာ ခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်ရှိသွားချေပြီ။ ကျွန်း၏ အမြင့်ဆုံးသော အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ လေကိုဆန်ပြီး ဆွဲရသည့်အကြောင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်နေကြရသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နောက်ဘက်ရှိ မြင်ကွင်းသည် စစ်မြေပြင်တစ်ခုပမာ ဖြစ်သည်။ လူတွေ အားလုံး ဖတ်ဖတ်မောနေကြပြီဖြစ်သည်။ ဂျန်းနက်သည် ဂျင်း၏ နောက်ဘက်မှ နေပြီး ကြိုးကိုဆွဲနေသည်။ ပခုံးများ ပေါက်ပြဲပြီး လက်တွင် သွေးတွေရဲနေပြီ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အခြေအနေမှာ ပို၍ ဆိုးရွားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြွတက်နေသည်။ မိုးတိမ်များ မည်းမှောင်ဖျံ့ဆိုင်းနေသည်။

သူမ၏ရှေ့မှ ဒိုဂယ်ဆင်ကလဲယား ယိမ်းထိုးပြီး ထွက်သွားသည်။ ရထားလမ်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခေါင်ရန်း ချုံပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဂျန်းနက် ကြိုးကိုလွတ်လိုက်ပြီး အတိုးကြီးထဲသို့ ပြေးသွားသည်။ အတိုးကြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျက်ရှိသည်။ သူ၏မျက်လုံးများ မိုးတိမ်မည်းများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျန်းနက်က ထိုအကြည့်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိသည်။ သူ၏အကျိုးကြယ်သီးများ ကိုဖြုတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။

သူမ၏အနီးတွင် ဂါးရစ် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူ သေပြီ။ ရှင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဂျန်းနက်က ခါးသီးစွာ ပြောလိုက်သည်။

*

ယခုအခါ လမ်းသည် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ‘မိုးရာဆင်ကလဲယား’သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလိမ့်လျက်ရှိတော့သည်။ အခြေအနေက လုံးဝကြီး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ကြိုးများတွင် ကျန်ရှိနေသော လူလေးဆယ် လောက်၏ တာဝန်သည် ထရော်လီကို ရှေ့မှဆွဲဖို့မဟုတ်တော့ဘဲ နောက်မှ ထိန်းထားရန် ဖြစ်တော့သည်။

ဂါးရစ်နှင့် လက်ချလန်တို့သည်လည်း ကျမ်းတုံးများကို ရှေ့ဘက်မှ ပြောင်းပြီး ခုပေးနေကြရသည်။

မိုးရာဆင်ကလဲယား အရှိန်နှင့် ပြေးဆင်းသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထရော်လီပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးပြီးပါသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မှန်တွေ ကွဲကွန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆိပ်ခံပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ဆင်းသွားရာ ဂါးရစ်နှင့် လက်ချလန်တို့နှစ်ယောက် အတင်းပြေးလွှားပြီး ကျမ်းတုံးများ ခုရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အရှိန်တန်းပြီး ရပ်သွားတော့သည်။

မားဒေါက် မော်တော်ပေါ်သို့ လှေကားမှတက်သည်။ ဂါးရစ်ကိုလည်း တက်ရန်ပြောသည်။ ဂါးရစ် လိုက်ပါသည်။

မားဒေါက်က လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ။ ဆယ့်ငါးတန်ပဲ ရှိတယ်။ ဆွဲလိုက်ကြပါအုံး”

မိန်းမများ လဲကျနေရာမှ ထရပ်ပြီး မိုရာဆင်ကလဲယားကို သင်္ဘောဆင်း လမ်းကြောင်းထိပ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲကြသည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကို ရေထဲသို့ တွန်းချလိုက်ကြသည်။

“ဓာတ်ဆိပ်ပုံးတွေ မြန်မြန်ယူခဲ့ကြပါ။ မြန်မြန် မြန်မြန်”

ဂါးရစ် ဟစ်အော်သည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့သည် စောစောက အလေးအချိန်ပေါ့အောင်ဆိုပြီး မော်တော်ထဲမှ ဓာတ်ဆိပ်များ ထုတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

“လက်ချလန် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ လာလေ။ ဟားမစ်တို့ ဖရန်စစ်တို့ ရော”

သူတို့အားလုံး ပြေးလာကြသည်။ ဂျန်းနက် နောက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးတက်သွားသည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်အထိ မရပ်မနား ပြေးသည်။ ထို့နောက် ဆေးအိတ်ကိုယူပြီး ကမ်းနားသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။

ဆိပ်ခံပေါ်တွင် စုပြုံနေသောလူအုပ်ကို တိုးဖြတ်ပြီး မော်တော်ပေါ်သို့ ဂျန်းနက် ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကလေးမ”

မားဒေါက်က မေးသည်။

“အဘိုးတို့မှာ လူခြောက်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အဘိုးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ထည့်မထွက်ဘူးဆိုရင် လူငါးယောက်ခွဲပဲရှိတယ်။ အားလုံးလိုတာက လူရှစ်ယောက်”

သူတို့နှစ်ယောက် အကြားသို့ ဂါးရစ် ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သူ့လက်များ တင်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါ မိန်းမတွေအလုပ် မဟုတ်ဘူး ဂျန်းနက်”

“ဒီမော်တော် ဒီရောက်အောင် ဘယ်သူတွေ လုပ်တာလဲ။ နောက်ပြီး ကျွန်မ အခုလိုက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့”

ဂါးရစ် တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည်ရှိစဉ် မားဒေါက်က . . .

“ကဲ. . . အငြင်းပွားနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ မင်းသဘောနဲ့မင်းပဲ မိန်းကလေး။ အခန်းထဲကို သွားပေတော့။ အဲဒီမှာ ဆီစိမ်အင်္ကျီနဲ့ အသက်ကယ်အင်္ကျီရှိတယ်”

*

စကြိုလက်ရန်းတွင် ဂျာဂို၊ ရိနှင့် ဗာဂျာတို့ စုပြုံလျက်ရှိနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒိုက်ချလင့်သည် လက်ယာဘက်သို့ တိမ်းစောင်းလျက်ရှိပြီး လှိုင်းလှိုင်းကြီးတစ်လုံး ရိုက်ခတ်တိုင်း တစ်ကြိမ်မြောက်ကြွသွားသည်။

သင်္ဘော၏ လက်ယာဘက် တစ်မိုင်အကွာလောက်တွင် ရောက်ရှိလာသော မိုရာဆင်ကလဲယားကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရိပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဖာဒါကျွန်းဘက်သို့ အကြိမ်တစ်ရာမြောက်အဖြစ် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ လာနေပြီ။ ကျုပ် မြင်ရတယ်”

ဂျာဂို၏လက်မောင်းကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲလိုက်ပြီး ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ဂျာဂို ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး မိုးရွာထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစိတ်က ထင်လို့ပါ”

သို့သော် ရိုက ဗာဂျာကိုဆွဲကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အသက်ကယ်မော်တော်ကို ကောင်းမွန်စွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ဩဘာသ်ကြီး တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်

“ကျုပ်အခန်းကိုသွားပြီး စစ္စတာတွေကို ခေါ်ခဲ့”

ဗာဂျာက စတမ်းကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စတမ်း ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလှိုင်းကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာလိုက်သဖြင့် ဒိုက်ချလင့်သည် ကျောက်တန်းပေါ်တွင် ရွေ့လျော့သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးပိုင်းတစ်နေရာ ကျိုးပေါက်သွားသည်။ လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် ရှိနေသော ရွက်တစ်ခုသည် ငှက်တစ်ကောင်လို လွင့်ထွက်သွားသည်။

“သူတို့ မြန်မြန်ရောက်လာမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာမခံတော့ဘူး”

ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။

*

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဩဘာသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသောအချိန်တွင် ရစ်ချတာသည် နံရံသုံးခုကို ထွင်းဖောက်၍ ပြီးခဲ့ချေပြီ။ သူ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းပြီး သူ့လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုရာဆင်ကလဲလားကို လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။

သူ နောက်ထပ် အချိန်ဘယ်လောက်ရဦးမလဲ။ မပြောနိုင်ပါ။ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ သူဖောက်ထားသော လမ်းပေါက်များအတိုင်း ရေထဲတွင် လျှောက်သွားသည်။

*

မိုရာဆင်ကလဲလားအပေါ် ရေများ အဆက်မပြတ်ပင် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ ရေလွှာစိမ်းကြီးများသည် ဦးမှနေ ပဲ့အထိ ဖြတ်သွားသည်။ ပဲ့ပိုင်းရှိ အခန်းကို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ရှိုက်ဆောင့်သည်။ ဂျန်းနက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်နေရသဖြင့် မိုရာဆင်ကလဲလားသည် တရွေ့ရွေ့သာရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး၏ အောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတိုင်းပင် ပြန်၍ တက်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ဂါးရစ်သည် ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် မလျော့မနစ် ရှိနေသည်။ သူ့အနီးတွင် မားဒေါက်ရှိသည်။

အသက်ကယ်သမားများသည် အသက်ကယ်ကြိုး အသုံးပြုရိုးမရှိချေ။ အရေးပေါ်လုပ်ငန်းတွင် ကျဉ်းကျုတ်စေသည်ဟု ယူဆသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် တစ်ကြိမ်တွင်ကား လက်ချလန်သည် ဂျန်းနက်၏အနီးမှနေပြီး လက်ရန်းဆီသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီး ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး ရေပေါ်တွင် လက်ချလန် ပေါ်လော့ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လက်ချလန်ထံသို့ မားဒေါက် ရောက်ရှိသွားသည်။ ထို့နောက် . . .

“အသက်ကယ်ကြိုး။ အားလုံး အသက်ကယ်ကြိုးတပ်ကြပါ”

ဂျန်းနက်သည် မိမိထံသို့ ရောက်ရှိလာသော အသက်ကယ်ကြိုးကို ယူပြီး ကိုယ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မိုရာဆင်ကလဲလား လှိုင်းပေါ်တွင် လည်သွားပြီး ဂျန်းနက် လဲကျသွားသည်။ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ရေများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဂျန်းနက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြီးထရသည်။ ထိုအခါတွင် ဂါးရစ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင်ကိုင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျန်းနက်ကို ဆွဲထားသည်။ မားဒေါက်က သူမကိုဆွဲထူသည်။ လက်ချလန် ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ဟမ်းမစ်နှင့် ဆင်ကလဲလားတို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ကြပါ။ သို့သော် ဖရန့်စစ်ပက်တာဆင်ကား ပါသွားချေပြီတည်း။

*

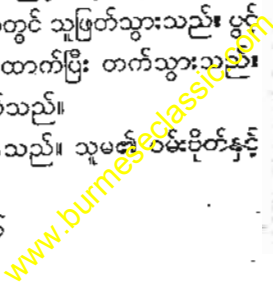
ရစ်ချတာသည် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော အခန်းနံရံကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ လေးဖက်တွားပြီး ဝင်ရသည်။ အထဲတွင် မှောင်နေသည်။ ရေသံများသာကြားရသည်။ အပြင်ဘက်မှ မုန်တိုင်းသံ ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းသည်လည်း ညာဘက်သို့ တိမ်းစောင်းလျက်ရှိသဖြင့် ညာဘက်အခြမ်းရှိ အခန်းများ ရေမြုပ်နေသည်။

“လိုတီ”

သူ ဟစ်ခေါ်သည်။

အဖြေမရပါ။ မည်သူမျှရှိဟန်မတူပါ။ သည်မှာ လိုတီ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူတွေးမိခြင်းသည် မိမိမိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ရေထဲတွင် သူဖြတ်သွားသည်။ ဖွင့်နေသော သူမ၏အခန်းတံခါးဆီသို့ လေးဘက်ထောက်ပြီး တက်သွားသည်။ တံခါးဝတွင် သူက မှန်အိမ်ကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး အိပ်စင်ပေါ်မှာ ပိတ်မိနေသည်။ သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့်

ခြေထောက်ပေါ်တွင် အပျက်အစီးများ ဖုံးပိနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ ဖြူနေသည်။ မျက်လုံးများပိတ်နေသည်။ သို့သော် ရစ်ချတာ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ မျက်လုံးများ ဖြည်းလေးစွာ ပွင့်လာကြသည်။

“အို. . ဟဲလမက်။ အကို လာမယ်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်”

တိုးဖွဖွလေး ပြောသည်။

“ညီမ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒီကို ဘာပြုလို့ ပြန်လာတာလဲ”

“အစ်ကိုရဲ့ လက်စွပ်လေး ညီမရဲ့ဓမ္မရာအောက်မှာ ဝှက်ထားတာ ကမန်းကတန်း ထွက်ပြေးရတော့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ညီမဟာ အတော်မိုက်တာပဲနော်”

ရစ်ချတာက လိုတီအပေါ်တွင် ပိနေသော ရက်မကြီးကို ဆွဲမသည်။ သို့သော် တအားကုန် ဆွဲမသည့်တိုင် မကြွဘဲရှိနေသည်။

“အကူအညီ သွားခေါ်မှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ် လိုတီ။ ကိုယ် မှန်အိမ် ယူသွားရမယ်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်”

“အစ်ကို ညီမကို ပစ်မသွားပါဘူးနော်”

“ဘယ်တော့မှ မပစ်ဘူး။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

ရစ်ချတာ ရေတွေကိုဖြတ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ဒိုက်ချလင့် လှုပ်ခါလျက် ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ စိုက်ဆင်းသွားနေဟန် ရှိသည်။

ရစ်ချတာ ကုန်းပတ်ပေါက်လှေကားမှ တက်သွားသောအခါ မိုရာဆင်ကလဲယား ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သီလရှင်များသည် ဗာဂျာ၏အခန်းတွင် ခိုအောင်းနေကြရာမှ သင်္ဘောလေး လက်ရန်းဆီသို့ သွားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ လူများသည်လည်း လှေကားထိပ်တွင် စုပြုံလျက် ရှိကြသည်။

ရစ်ချတာ လှေကားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး နေရာမှအောက်သို့ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက ခါးတစ်ဝက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ လိုတီသည် သူ့ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။ သူက မှန်အိမ်ကို ချိတ်လိုက်ပြီး သူမ၏နံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ပြန်လာတယ်နော်”

“ပြန်လာတာပေါ့”

“အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ဟဲလမက်”

“သူတို့ တို့ကို တယ်ရအောင် လာကြတယ် လိုတီ။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ ရောက်လာကြတယ်”

သူက သူမ၏လက်ကိုဆွဲယူပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

*

ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောအနီးသို့ မည်သို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ရမည်နည်းဟု မားဒေါက် စဉ်းစားချိန်ဆနေစဉ်မှာပင် ဒိုက်ချလင့် ရှေ့သို့ စိုက်ဆင်းသွားသည်။

“သွားပြီ။ သွားပြီ။ သူ သွားပြီ”

ဂါးစ်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လျက် . . .

“ကဲ. . အစွမ်းကုန် ကြံပေတော့။ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး တည့်တည့်သာ ဝင်ပေတော့။ ကျုပ်တို့ နှစ်မိနစ်ထက်ပိုပြီး အချိန်မရနိုင်ဘူး”

ဂါးစ် စက်ကုန်ဖွင့်သည်။ မိုရာဆင်ကလဲယား ပေါ်ကန် ထိုးထွက်သည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကြည့်နေသူများပင် အံ့အားသင့်သည်။ ဒိုက်ချလင့်၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မိုရာဆင်ကလဲယား လျှောကန် မေးတင်သည်။

စတမ်း ဦးဆောင်သော သီလရှင်များ ဗာဂျာ၏ အခန်းထဲမှ ကသုတ်ကရုတ် ထွက်လာကြသည်။ ပရာဂျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ချို၊ ဂျာဂိုနှင့် အခြားလူများလည်း စင်မြင့်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာကြသည်။

ဒိုက်ချလင့် လှုပ်ခါသွားပြန်သည်။ သင်္ဘောသားများ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်ကြသည်။ စစ္စတာကေသီ စူးရှစွာ အော်လိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဂျန်းနက်က သူမကို ဆွဲထူပြီး အခန်းတွင်းသို့ တွဲခေါ် သွားရသည်။

“တို့ မော်တော်ပါ တစ်ခါတည်းပါသွားလိမ့်မယ်။ ဆုတ်ဆုတ် မြန်မြန် ဆုတ် သင်္ဘောကြီးမြုပ်နေပြီ”

မားဒေါက် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်။

ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောကြီးသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ယိမ်းထိုးတုန်ခါသွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှလူများ မော်တော်ပေါ်သို့ ခုန်ကူးကြသည်။ ကက်ပတ်နီ ဗာဂျာသည် သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် မိမိကိုယ်ပိုင် မှတ်တမ်းတို့ကို ဆီစိမ်အဝတ်ဖြင့်ပတ်ကာ ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ကာ နောက်ဆုံးလူအဖြစ် တက်

www.burmeseclassic.com

ရောက်လာသည်။

ဂါးရစ်က စက်ကို နောက်ပြန်မောင်းဆုတ်သည်။ စက်ကုန်ဖွင့်ဆုတ်သည်။ ဒိုက်ချလင့် တုန်ခါသွားပြန်သည်။ မိုးရာဆင်ကလဲယား လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် အခန်းငယ်ကေလေး၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် ဝပ်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင်ရှိသော မျက်နှာများကို ကြည့်သည်။

“လိုတီ။ လိုတီကော”

အဖြေမရပါ။ မည်သူမျှ မဖြေနိုင်ပါ။ စစ္စတာအင်ဂျလာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး ဂျန်းနက်၏လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။

“လိုတီ ဒီမှာ မရှိဘူး။ ဟာရစ်ချတာလဲ မရှိဘူး။ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

ဂျန်းနက်သည် အခန်းငယ်အတွင်းမှ ထွက်သွားပြီး စက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ဂျာဂို၊ ရီ၊ ဂါးရစ်နှင့် မားဒေါက်တို့ ရှိကြသည်။ ဂျန်းနက်က ဂျာဂို၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ကာ . . .

“သင်္ဘောပေါ်မှာ လူကျန်သေးတယ်”

“မကျန်နိုင်တော့ပါဘူး”

ထိုအခါ ဂျန်းနက်က ဂါးရစ်၏ အင်္ကျီကို ဆွဲကာ . . .

“ပေါ့ . . . သင်္ဘောပေါ်မှာ လူကျန်သေးတယ်”

ဂါးရစ်က သူမကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်သွားဟန်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒိုက်ချလင့်သည် ကျောက်တန်းပေါ်တွင် တင်နေရာမှ လျှောဆင်းသွားတော့သည်။

*

မော်တော်၏ လက်ယာဘက်လက်ရန်းတွင် ရပ်လျက်ရှိသော ဗာဂျာ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။ သူက နစ်မြုပ်သွားပြီဖြစ်သော သင်္ဘောကြီးကို အလေးပြုလိုက်သည်။ အတန်ကြာသည်အထိ အလယ်

ရွက်တိုင်ထိပ်ကို မြင်နေရသည်။ ထို့နောက် ရေအောက်တွင် မြုပ်သွားသည်။ ဘာမျှ မမြင်ရတော့။ ပင်လယ်ကြီးသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ သင်္ဘောကြမ်းအချို့နှင့် စည်တစ်လုံးသာလျှင် ဝဲလှည့်လျက် ရှိတော့သည်။

မိုးရာဆင်ကလဲယားသည် ဖာဒါကျွန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ခုတ်မောင်းလျက်ရှိတော့သည်။

* * *

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၅ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ နေ့ခင်းပိုင်း သုံးချက်တီးအချိန်တွင် ဒိုက်ချလင့် နှစ်မြုပ်သည်။ အသက်ရှင်သူ ဆယ့်ခြောက်ဦးကို အသက်ကယ်မော်တော် ခိုရာဆင်ကလဲယားက ဝါရှင်တန်ကျောက်တန်းမှ ကယ်ယူသည်။ ပဲနင်းကြီး မားဒေါက်-မက်ကလွိုက်နှင့် ဂျာမန်ရေတပ်မတော်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ပေါဂါးရစ် တို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မှတ်တမ်းတင်လောက်သော ပင်လယ် ရေကြောင်းစွမ်းဆောင်မှုပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဖြင်းထန်သော လှိုင်းလေတို့ကိုဖြတ်ကျော်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖာဒါကျွန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်များကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းရင်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် လူခုနစ်ဦး အသက်ပေး လျှော့ခဲ့ရကြောင်း စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ သိရှိရသည်။ ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည်မသိပါ။ ဤတွင် ဤမှတ်တမ်း ပြီးဆုံးချေပြီတည်း။

အားရစ်ဗာဂျာ၊ ကက်ပတိန်။

(၁၆)

ဗိုလ်ချုပ်ရိသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝီစကီများများကလေးငဲ့ပြီး ဖြည်းဖြည်း ချင်း သောက်နေသည်။ သူက အတော်ကြီးပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ထောက်လာပြီကို များစွာပင် သဘောပေါက်လာမိတော့သည်။ အိမ်အမိုးကို လေတိုးခတ်လျက်ရှိသည်။ သူ ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“တော်ပါတော့၊ မတိုက်ပါနဲ့တော့၊ လုံလောက်ပါပြီ”

စာရေးစားပွဲဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ သူ့အဖို့ လောလောဆယ် လိုအပ်နေသည်က အိပ်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်စရာရှိသေးသည်။ သူက ဖောင်တိန်ကိုဆွဲယူပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးခေါက် သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟာရီဂျာဂို ဝင်ရောက်လာသည်။ လေတိုက်နေသဖြင့် တံခါးကို ခက်ခဲစွာပြန်ပိတ်ရသည်။ သူ့မျက်နှာ ရောင်ဖူးနေသည်။ အဲကဲ့အပြီ တွေ တက်ပုံကော်ကော် ရှိသည်။ သူလည်း ပင်ပန်းစွာပင် လျှောက်လာနေသည်။

“မောင်ရင့်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး။ ဟာရီ. . ရော့. . သောက် လိုက်ပါအုံး”

ဗိုလ်ချုပ်က ဝီစကီပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် တွန်းရွှေပေးလိုက်ရင်း ပြောသည်။ ဂျာဂို မီးဖိုထဲသို့သွားပြီး ဖန်ခွက်တစ်လုံး ယူလာသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အသက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ”
သူက လေးကန်စွာ ပြောသည်။

“မောင်ရင်ပြောတာ ကျုပ် သဘောပေါက်တယ်။ ဂျန်းနက်ကော ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။ ဖာဒါဂေဟာဟာ စစ်မြေပြင်ဆေးရုံဖြစ်နေပြီ။ ပြန်ရောက်ကတည်းက သူ မနားသေးဘူး”

“သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ စစ်ကြီးကလဲ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ အပြင်မှာ အခြေအနေဆိုးတုန်းပဲလား”

“သိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး။ လေတိုက်နှုန်း ခုနစ်ရှစ်။ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာတယ်။ မနက်ဆိုရင် သူ့ဟာသူ ပြီးသွားမှာပဲ”

ရီက ဖန်ခွက်ထဲမှ အရပ်ကို သောက်လိုက်ပြီး ထပ်ဖြည့်သည်။

“မာရေးနဲ့ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ရတယ်။ ဟိုမှာ အပျက်အစီး အတော်များတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျရင် သင်္ဘောတစ်စင်းလွတ်လိုက်လိမ့်မယ်။ လွတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်မယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“သင်္ဘောက ကယ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို ဘာလုပ်မလဲ။ သူတို့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ သီလရှင်တွေကို အကျယ်ချုပ်ထားပြီး ဗာဂျာနဲ့ သူ့လူတွေအတွက် သွဲပန်းစခန်း ဖွင့်ပေးရမှာပဲ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဂျာဂို ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“မောင်ရင် သဘောမတူဘူးလား”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး”

“မောင်ရင် ခံစားနေရတာကို ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

“ဂါးရစ် ကိစ္စကော”

“စစ်ကြီးဖြစ်နေတုန်းပဲ ဟာရီ”

“သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်ထားမလား”

“ဒါကတော့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျင်းက ဒီမှာ အာဏာပိုင်ပဲ။ မောင်ရင် သိသားပဲ”

ဂျာဂိုက ဖန်ခွက်ထဲမှအရက်ကို အကုန်မော့လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် သွားအံ့မယ်။ ကျွန်တော့်လူတွေ အခြေအနေ သွားကြည့်အံ့မယ်”

“ပြီးတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့။ အိပ်လိုက်ပါ ဂျာဂို။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ပါ။ ဒါအမိန့်ပဲ”

ရီက ပြုံးပြီးပြောလိုက်သည်။ ဂျာဂိုကို အလေးပြုလိုက်သည်။
“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

*

မိုးရွာထဲတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဆိပ်ခံပေါ်တွင် ဂါးရစ် လျှောက်သွားနေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ ထကြွနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်တွင် မိုရာဆင်ကလဲယား ကနေသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်များအတွင်း လက်နှစ်ဖက်ထိုးလိုက်ပြီး သူ ရပ်နေသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူ့ကို လှမ်းခေါ်သံကြားရသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘ကက်တရီးနား’ သင်္ဘောကလေးအနီးတွင် ရပ်နေသော မားဒေါက်ကို တွေ့ရသည်။

လှေကားထစ်များကိုနှင်းပြီး ဂါးရစ် ဆင်းသွားသည်။ ပဲ့ခန်းတွင်းမှ လက်ချလန် ထွက်လာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီတစ်လုံး ရှိသည်။ လက်ချလန်က ဓာတ်ဆီတိုင်ကီကို အလွယ်တကူ အောက်သို့ချနေသဖြင့် တိုင်ကီသည် အလွတ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဂါးရစ်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ လက်ချလန် ဓာတ်ဆီဖြည့်နေကြတာ။ လိုအပ်ရင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင်ပဲ”

အဘိုးကြီးက ဖြေသည်။

လူရွယ်လေးက ဂါးရစ်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီးပါလား”

“ကိုယ် မောင်ရင်ကို တစ်ခုမပြောရသေးဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာတုန်းက မောင်ရင်ဟာ တကယ်တော်ပါတယ်။ ကျုပ် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဂါးရစ်က လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ လက်ချလန် မျက်နှာ ရဲသွားသည်။ ဂါးရစ်၏လက်ကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်နေပြီးနောက် လျှပ်တပြက် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနောက် တစ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မားဒေါက် ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်ရင်း . . .

“ပြန်လာမှ ဂျန်းနက်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“သူ့ အလုပ်များနေတယ်”

“အခုလောက်ဆိုရင် အတော်ကလေး အားသွားလောက်ပါပြီ။ သွားတွေ့လိုက်ပါအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂါးရစ် လျှောက်သွားစပြုသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး”

မားဒေါက် လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကံကောင်းပါစေ”

အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဂါးရစ် လျင်မြန်စွာ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

*

ဖာဒါဂေဟာ မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဂါးရစ် ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ဂျင်းဆင်ကလဲယားကို မီးဖိုအနီးတွင် ရေခန်းလှေတစ်လုံးနှင့် တွေ့ရှိရသည်။

“ဂျန်းနက်ကို ရှာနေတာလား”

အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ သူ့ကို တွေ့လို့ရမလား”

“စောစောကတော့ တော်တော်ကလေး အလုပ်များနေတာပဲ။ ဒိုက်ချလင့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို ထမင်းစားခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ကုနေတာပဲ။ လက်ကျိုးသွားတယ်”

“တခြားလူတွေကကော”

“အခုလောက်ဆိုရင် အားလုံး အိပ်နေကြပြီ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ခုတင်တွေ အားလုံး အပြည့်ပဲ”

အမျိုးသမီးက လက်ထဲမှ ရေခန်းလှေကို မြှောက်လျက် . . .

“ဆော့ရုံပဲ။ ကျွန်မ ရေခန်းလှေ သွားပို့လိုက်အုံးမယ်။ ဂျန်းနက် စောင့်

နေတယ်”

သူက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး . . .

“ကက်ပတိန် ဗာဂျာကော။ သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ထပ်ညာဘက်က ပထမဆုံးအခန်း”

အမျိုးသမီး လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ဂါးရစ် လှေကားမှ တက်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး ပြောလိုက်သော အခန်းရှေ့တွင် သူ ရပ်နေသည်။ တံခါးကို ခေါက်ပြီး ဝင်သွားသည်။ ဂျီအဲန်စတမ်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ပီတာဆင်တို့ အိပ်မောကျနေကြသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ စားပွဲကလေးတွင် ဗာဂျာ ထိုင်နေသည်။ သူ့လက်များပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ထားသည်။

ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောမှတ်တမ်းစာအုပ် သူ့ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသည်။ ဗာဂျာ၏ နောက်ဘက်တွင် ဂါးရစ်ရပ်ပြီး နောက်ဆုံးရေးသွင်းထားသည်များကို ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တံခါးပိတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဗာဂျာ ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မည်သူမျှမရှိပါ။ မည်သူတစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ သူ့ လက်များပေါ်သို့ သူ့ခေါင်း စိုက်ကျသွားသည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

*

ဗိုလ်ချုပ်ရိသည် သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး ရေးနေသည်။ သူ့အနေနှင့် အတော်ကလေး မှူးနေဟန်ရှိသည်။ ဝုန်းကနဲ တံခါးဖွင့်သွားပြီး ဂျန်းနက် ဝင်လာသည်။ သူမ၏နောက်တွင် ဂျာဂို ရှိသည်။

“ပေါ့ ဒီမှာ ရှိသလား”

ဗိုလ်ချုပ်သည် လက်မှ ဖောင်တိန်ကိုချလိုက်ပြီး ဂျန်းနက်ကို ကြည့်သည်။

“ဂါးရစ်ကို ပြောတာလား။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆုံးနာမည် ခေါ်နေ

ကြမှန်း ကျုပ် မသိဘူး”

“သူ ဒီကို လာသလား”

ဂျန်းနက် ဒေါသဖြင့် မေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က လာတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူ သောက်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်းအတွက် တစ်ခုခုထားခဲ့လို့ရမလားလို့ သူ မေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သူပြောတာကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးလို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒါက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းအခန်းထဲမှာ သူ ထားခဲ့တယ်”

အမျိုးသမီး လျှပ်မြန်စွာ လျှောက်သွားပြီး သူမ၏အခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဂါးရစ်၏သူရဲကောင်းတံဆိပ် ရှိနေသည်။ သူမ ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ မှင်တက်မိနေသည်။ ထို့နောက် တံဆိပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။

“အန်ကယ်ကာရေး”

အမျိုးသမီးက သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို မြှောက်ပြသည်။

ရီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျုပ် နားလည်ပြီ။ သူ့သွားခါနီးမှာ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို မင်းယူထားပါတဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး မားဒေါက် ဝင်လာသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျား”

“ဆို့ . . ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကက်တစ်နီးနားသင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းကနေ ပျောက်သွားပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒီသင်္ဘောကို ကျုပ် အာမခံထားတာ ဟန်ကျသွားတာပေါ့”

ဂျန်းနက် ပြေးထွက်သွားသည်။

ဂျာဂိုဏ် . . .

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မော်လိုက်ကို အကြောင်းကြားမလား။ သူတို့ သူ့ကို မငဲ့ချီမှာ မိမှာပဲ”

“မလွယ်ဘူး ဟာရီ။ မာရေးနဲ့ပြောပြီးကတည်းက ရေဒီယို မကောင်းတော့ဘူး။ မီးလုံး အားနည်းသွားပြီ။ လဲစရာ အပိုမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် သူတို့

ဒီကို ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ရမှာပဲ။ တခြား ဘာမှ မထုတ်နိုင်ဘူး”

ဂျာဂို သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ရီသည် နောက်ထပ် ဝီစကီတစ်ခွက် ထပ်ငုံ့ပြီး မှတ်တမ်းကို ဆက်ရေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဇာတ်ရည်လည်၍ ဇာတ်သိမ်းသောအခါ ဤဇာတ်သည် ဇာတ်လမ်းဟောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။ မားဒေါက်၊ ဟာရီဂျာဂိုနှင့် ဂါးရစ်တို့သည် ပင်လယ်ကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အနိုင်ရကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အောင်မြင်မှုသည် အဘယ်နည်း။

ပြတင်းမှန်ကို လေတိုးခတ်သည်။ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့ကို မထိခတ်နိုင်ပါ။ သူသည် လက်မောင်းတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိတော့သည်။ မောင်တိန်သည် သူ့လက်ထဲ မှာပင်ရှိနေပြီး နောက်ဆုံးရေးသွင်းသော စာတမ်းပေါ်တွင် ထောက်နားလျှတ် ရှိတော့သည်။

